

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB & c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS PRIMUS.

LIPSIÆ

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCLXXII

h. 822

1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

LUCIANI SAMOSATENŒSIS

OPERA.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS

P R A E F A T I O.

Quam, in tanta exemplarium et Batavae et Bipontinae *Lucianeorum* operum editionis penuria, *Hahn*nius, *Weidmanniae* librariae meritissimus rector, novam redemit parandam, eam ego, auctore J. G. SCHAEFFERO, fautore meo et amico vere paterno, tanto lubentius curandam suscepi, quum dudum mihi cum *Luciano* singularis quaedam familiaritas intercesserit, ex qua etiam in alios *Luciani* et omnino Graecarum literarum cultores aliquid utilitatis redundaturum esse sperare possem. Quod quantum sit, ex iis quodammodo aestimabunt aequi et periti censores, quae jam de indole et forma hujuscè operis et de adminiculis, quibus in eo instruendo usus sum, prolixius paullo exponere constitui.

Omnino quidem lex erat haec praestituta; ut repeteretur, quantum id fieri posset ac liceret, inclyta editio *Hemsterhusio* -- *Reitziana*; ita scilicet, ut ei, quam nos curaremus, tum fundamento, tum exemplo, esset. Unde non solum necesse erat, ut universus apparatus vel criticus vel hermeneuticus simul cum iis, quae ad vitam auctoris cognoscendam facientia a *REITZIO* collecta sunt, recuderetur, uno Indice excepto, quem magna cum imperitia et levitate confectum no-

runt, qui accurate illum norunt; sed debebant etiam nova accedere ea, quae per proximos octoginta annos, ex quo Batava illa prodiit, tum ad refingendum, tum ad explicandum, textum ab eruditis viris varia ratione et via collata sunt. Sic igitur hoc prae ceteris agendum erat, ut textum daremus quam castigatissimum. Quam curam praeivit quidem nobis aliqua ex parte *Frider. SCHMIEDERUS*; ita tamen, ut, si acquiescere in ejus recensione voluissemus, in multiplicem, nec, credo, injustam reprehensionem incurreremus. Pendebat enim ille fere nimium a *BELINI de Ballu*, viri haud quidem ineruditi et inelegantis, sed minime tamen in omnibus satis fidi enarratoris *) ac periti Grammatici, relatione ac judicio; atque hinc non raro accidit, ut, quas lectiones a *BELINO* laudatas et commendatas *SCHMIEDERUS* recepit, nunc eas ob graves causas rejiciendae, earumque loco veteres restituendae viderentur. Nihilominus magno usui nobis erat tum ad confirmandas bonas *VV. DD.* conjecturas, tum ad nova textus vitia detegenda ac remedia invenienda, *Beliniana* illa sex Manuscriptorum *Pariss.* collatio, quae reperitur in versionis *Francogallicae Tomo VI.* et recusa in edit. *Bipont.*

*) Dudum de fide *Belino* habenda dubitatum est ab iis, quos innumera vitia vel a scribentis ipsius, vel ab operarum manu commissa offenderunt. Sed clarissime hoc demonstravit *Gust. Ferd. Lossius*, Seminarii Philologici Lipsiensis quondam sodalis, qui quum anno *MDCCCXII.* Lutetiam Parisiorum se contulisset, ut inspectis ipsis *Codd. Pariss. Dialogorum Mortuorum* editionem novam pararet, in haud paucis locis *Belinum* deprehendit vel omisisse aliquot lectionis varietates, vel falso notasse. Cujus quidem rei specimen reperitur in *Actis Seminarii regii et Societatis philologicae Lips.* Vol. II. p. 245. sq. Plura etiam in *Juvenis* praematura morte literis erepti schedulis relictis, quarum usum affinis ejus *Roemischius*, Jurisconsultus Lipsiensis, cum ingenua liberalitate concessit, quae tamen ad hos tantum quatuor *Dialogos Mortuorum: II. IX. X. et XXII.* pertinent.

Vol. X. *) Libros collatos ipse BELINUS describit in Praefat. ad hanc Versionem p. XXVII. sq., cum quibus conferenda ea, quae FABRICIUS tradit in Bibl. Gr. T. V. p. 347. ed. *Harl.* Quinque Codicum, qui Dialogos Mortuorum continent, descriptionem et historiam utilem edidit b. LOSSIUS in modo dictis Actt. Sem. Lips. l. c., quam non abs re fuerit ipsius verbis apponere.

„I. Codex Membranaceus, nunc inter Mss. graec. CCV., olim Vaticanae XC., forma non magna, in foliis CCCLIII octoginta *Luciani* opera complectitur, sine mutilus. Cf. FABRIC, Bibl. Gr. T. V. p. 346. et BASTIUS in: *Magasin encyclopédique*, ai. VI. p. 205. not. 21. Literae, quibus hocce volumen scriptum est, rudes et paullulum majores sunt, in nonnullis characteribus, e. g. β et μ ad Hebraicarum literarum formam appropinquantes. Membranae optime conservatae, duriores quippe et rudiores, tantam vetustatis produnt speciem, ut codex ad saeculi XI^{mi} tempora sine dubio possit referri. Leguntur passim in margine foliorum inferiori Alexandri, Nicaeae episcopi, fratrisque Jacobi, episcopi Larissae, nomina, characterem antiquo picta, quae hunc librum olim ad istorum virorum bibliothecam pertinuisse, docere videntur. In foliorum margine praeterea non rara inveniuntur scholia, quae tribus diversis temporibus exarata videntur. Alia eodem, ut videtur, colore scripta, quo signa quaedam margini apposita, ut textus ipse, antiquissima putantur, et plurimis in locis eadem sunt, quae editio *Hemsterhusiana* e Codice *Vossiano* sub lit. V. exhibet: alia ex eadem manu flu-

*) Multas hinc varias lectiones etiam *Salmiclerus* textui suo subiecit; haud paucas vero, easque non raro alicujus momenti, consilium secutus haud sane probandum, silentio praetermisit.

xisse videntur, quae nomina scriptt. laudd. scripsit: alia nitidissima et forma recentiore picta, docto viro XIVti aut XVti saeculi demum deberi videntur. At in his, quum certa argumenta desint, perfecta ratio esse nequit.

II. Codex Bombycinus MMDCCCCLIV. Fuit jam in pristinae Bibliothecae Regiae Codicibus: nam in catalogo Manuscriptorum Graecorum, in Bibliotheca ista olim expositorum, qui ineunte saeculo superiori Parisiis duobus tomis in forma maxima prodit, ad saeculum XIIIium refertur, ad quod eum vere pertinere nihil est, quod dubitemus. Certe cum aliis voluminibus, eodem saeculo scriptis, comparatus, tantae antiquitatis signa cum materia ipsa, tum literarum forma prodere videtur. Inscriptiones, parvaeque, quae in margine fert, signa rubro colore scripta fuerunt, temporum serie vero fusca facta sunt. Integer codex est, optima conditionis; forma paullulum minore, quam Codex CCV. FABRIC. Bibl. Gr. T. V. p. 347.

III. Codex MMMXI, qui Boistallerianis libris olim adnumeratus fuit, triplici aetate atque pretio habendus est, quippe partim bombycinus, partim membranaceus, partim chartaceus; quaeque pars aliis literis scripta est. Maxima pars, bombycina, cujus materia et literarum genus non multum a codice 2954 modo laudato discrepant, etsi 3011. minus nitidus est et paullulum festinantiore manu videtur scriptus, ad saeculi decimi tertii aut quarti tempora referendus est. Recentior videtur membranacea codicis particula, quae paucorum foliorum numerum non excedit: in chartaceo denique duo literarum genera inveniuntur, partim simpliciora, partim artificiosa, utraque tamen, ut videtur, e saeculo decimo quinto. Dialogi mortuorum in diversas hujus codicis partes distributi sunt.

Nam in antiquissima, bombycina scilicet, quinque tantum occurrunt; reliquos in antiquo codice lectos fuisse, et voluminis mutilatione periisse, parvae quaedam foliorum decisorum fimbriae superstites docent. Annexa est membranacea manuscripti pars, aliis *Luciani* scriptis plena: hanc demum chartacea sequitur, quae multo inferius ceteros mortuorum dialogos, et in his illum etiam, qui in editione *Hemsterhusiana* numero x. legitur, exhibet, innumeris scribendi compendiis exaratos, colore rubro insignitos.

IV. Codex chartaceus, 'MMDCCCCLVI. elegantissimus, nitidissimusque, maxima arte et studio in charta candida pictus potius quam scriptus. Quem, quum olim ad Bibliothecam Colbertinam pertinuerit, saeculi decimi quinti temporibus exaratum fuisse, argumentis, ex ipsa Colberti Bibliotheca petitis, probari potest. Textus, a vulgata lectione non magnopere discrepans, quantum equidem inspicere potui, non multam exhibet lectionis varietatem.

V. Codex chartaceus, MMMXXXIV. e Bibliotheca Colbertina, manu *Petri MORELLI*, Turonensis, ao. 1527 scriptus, idem non majoris pretii, quippe antecedenti simillimus."

Praeter hanc *Belinianam* et *Lossianam* codd. Paris. collationem alia exstat, *F. J. BASTII*, ut patet e Catalogue des Manuscrits laissés par Fep M. F. J. Bast (décédé à Paris le 13. Nov. 1811.) Par. chez F. Schoell 1812. Enumerantur enim ibi 1) Les Oeuvres de Lucien, collationnées sur les Manuscrits Nro. 87. et 90. du Vatican (aujourd'hui à Paris). 2) L'Alcyon de Lucien est aussi collationnée sur un très - ancien Manuscrit de Platon, Nro. 1817. du fonds de Paris. 3) Le Nro 9. des notes inédites sur Lucien, qui paroissent

être de *Henri de Valois*, et quelques variantes du traité de Syntaxe d'*Apollonius*, d'après l'excellent Manuscrit Nro. 2548. 4) Le Nro. 10. un Lexique inédit des mots de *Lucien*, d'après le Ms. 345. de Saint-Germain, et quelques extraits du *Lexicon rhetoricum* (quod commemoratur in FABRICII Bibl. Gr. Vol. V. p. 347. ed. Harl.). Verum haec egregii viri Anecdota, haud dubie et ipsa egregia, emtionis lege in Britanniam migrarunt, unde non facta mihi eorum copia. Magnam vero utilitatem nobis praebuit Gorliensis codicis et trium Augustanorum collatio, quam SCHMIEDERUS edidit, et partim etiam in usum suum convertit; cujus quidem historiam ipse praemisit editionis suae *Luciani* Tomo II. in Praefatione. Ad has codicum manuscriptorum collationes accessit nobis veterum nonnullarum editionum usus: in his primum Aldinae 1. anni 1503. quam largita est bibliotheca Lips. Senatoria, cujus tamen variae lectiones jam a J. F. REITZIO satis diligenter notatae sunt; deinde Aldinae 2. anni 1522., quam ex ea, quae SCHAEFFERI olim, nunc per munificentiam Regis Academiae patriae est, bibliotheca, commodatam accepi. Quae quod vulgo creditur, et in recensu quoque editionum LUCIANI infra adjecto dicitur *emendatior priori*, id eo velim restringi, ut ad lectiones quasdam varias, easque plerumque praestantiores et cum *Juntinae* senioris lectionibus conspirantes referatur, quas ALDI manus, dum viveret, exemplari suo prioris adscripserat, ipso vero mortuo, Franciscus ASULANUS, alterius editor, bono consilio recepit, ut hic ipse in brevi Praefatione testatur. Ceterum posterior *Aldina* vitia habet, quibus prior caret, multa et foeda, maximam partem typographica, quae haud scio an diligentissimi ALDI manes graviter offenderint. Quod ne temere jactasse videar, nonnulla certe exempla e duobus tantum LUCIANI libris depromta enotabo:

Nigr.	c. 4.	Ald.	1.	ἔχαιρον αὐ
—	—	—	2.	ἔχαιρον αὐ
—	c. 13.	—	1.	ὡς ἐλθῶν
—	—	—	2.	ὡς ἐλθῶν
—	c. 14.	—	1.	ἰμάτιον
—	—	—	2.	ὑμάτιον
—	c. 20.	—	1.	ἐξ οἴκέτου
—	—	—	2.	ἐξ εἰκέτου
—	—	—	1.	ὄσημέραι
—	—	—	2.	ὅσαι ἡμέραι
—	c. 26.	—	1.	ἐπιβῆναι
—	—	—	2.	ἐπιβῆνε
—	—	—	1.	διειληφῶς
—	—	—	2.	διειληφός
—	c. 28.	—	2.	ἀνθρώπους, ψυχῆς, ἰλικίας
—	c. 33.	—		βροθέντων
Nesym.	c. 4.	Ald.	1.	εἰπορίζετο
—	—	—	2.	ἀπορίζετο
—	c. 7.	—	1.	ὡς εἶχον
—	—	—	2.	ὡς οἶχον
—	c. 10.	—	1.	εἰπόμην
—	—	—	2.	εἰπόμην
—	—	—	1.	Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ
—	—	—	2.	Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ.

Nihilominus imprimis hanc editionem non sine fructu consului; nec non Basileenses 1. a. 1545. et 3. a. 1563. in consilium vocavi, aliasque nonnullas singulorum libellorum editiones vetustas, in his Argentoratensem selectiorum Dialogorum a. 1550. de qua vid. Catal. Edd. II. s. a. 1556. et Lipsiensem quartam a. 1589. In his omnibus tam scriptis, quam excusis, libris conferendis et adhibendis cum ea diligentia et circumspectentia versatus sum, quam persuasum habeo principem esse boni editoris virtutem. Vulgatam videlicet lectionem quamque, i. e. eam, quam HEMSTERHUISIUS et REITZIUS ex antiquioribus editionibus plerisque dederunt,

posterioresque editores plurimi servarunt, pariter censendam habendam, ac veterem amicum, quem ut nemo sanus deserere solet, si per se ille probatae sit fidei, etsi vulgi calumniis vel maxime laceratum et conspurcatum, ita quisque facile ac sine mora destituit, ubi improbitatis ac perfidiae certas in eo perspexerit notas, quantumvis contra fremat, et boet, et mugiat, et grunniat, et rudat, universum vulgus. Memor enim simul utriusque effati, tum hujus proverbii: Vox populi, vox Dei! tum illius praecepti: Ultra plebem saepe! media quadam via incedendum mihi putabam, qua suum cuique religiose tribuens veritatem simul meis ipsius oculis quam studiosissime ac liberrime persequerer. In quo liberali, opinor, negotio si quando erravero, quod vereor, ne crebrius acciderit, malebam omnino cum aliqua ratione, quam vel coecutientium, vel prurientium, instar errare. Quapropter etiam cum singulari quadam industria et religione congestas adhibui varias Virorum Eruditorum observationes criticas, emendationes et conjecturas, variis illas locis et modis per innumera paene volumina dispersas; quarum ne ulla aliqua notitiam meam fugeret, sedulo mecum simul providebant duo spectatae doctrinae et optimaefidei amici, G. STALLBAUNIUS et C. G. DINDORFIUS, quorum humanitatem jam non possum, quin gratissimo animo plam commemorem justisque laudibus tollam. Neque enim solum WIELANDII et BELINI interpretationes, optimas quasque e recentioribus vel totius *Luciani*, v singulorum ejus libellorum editionibus, quae usum al quem criticum haberent, religioni erat accurate respere — quamquam doleo nunc, absolutis jam duobus voluminibus, adhuc mihi desiderari COURIERII *Asnum*, unde forsitan etiam in horum voluminum scripta nonnihil lucri capi potuisset — sed etiam peculiar quasdam huc spectantes Commentationes, in his J. G. org. RICHTERI de vitiis criticis LUCIANI et Lexicor

Graecorum in Philologiam Sacram non inferendis, Lips. 1751. 4. pagg. 28. *Guil. LANGII* Animadversiones in quosdam LUCIANI libellos, Hal. 1795. 8. pagg. 53. *Traug. Preder. BENEDICTI* de quibusdam LUCIANI locis observationes, Lips. 1814. 4. pp. 14. *Jo. SEAGERI* Animadversiones ad LUCIANUM, variis fasciculis Diarii hujus: Classical Journal insertas; *C. G. JACOBI* Symbolas ad Crisin Lucianeam in Hildesiensi Bibl. Crit. T. 1. etc. curiose conquirere et degustare nunquam me taeduit. Neque negligenda duxi, quae post REITZII editionem vulgatam a Viris Doctis, ab *Abreschio, Valckenario, Lennepio, Ruhkenio, Wyttenbachio, Porsono, Jacobsio, Hermanno, Schaefero, Bastio, Boissonadio, Buttmanno, Matthiaeio, Lobeckio, Struvio* *), *Goellero, G. L. Walchio*, aliis, huc illuc e thesauris suis ad colendum LUCIANUM projecta sunt grana critica; quorum immensa paene copia si non largissimam dedisse videatur messem, non mirabuntur certe ii, qui naturam talium projectiorum foetuum norunt. Ipse non nisi ubi certa et explorata res erat, meam ingenium secutus veterem textum mutavi; sin probabilis tantum videbatur conjectura, futuri cujusdam successoris mei arbitrio eam relinquere satius duxi, conjecturarum ceterarum variarumque lectionum, quas oblivioni tradi nollem, indicibus adscriptam; quippe indulgentiae sui ratus, ut nusquam, ita minime in reddendo veteris cujuscunque scriptoris chirographo locum esse debere. Haec de critico munere meo dicta sufficiant.

De iis, quae ad illustrandum scriptorem spectant,

*) cujus quidem acutissimi viri Lectionibus Lucianeis etiamnum me, postquam, ut compararem varias ingressus sum vias, destitutum esse, aegerime fero.

nonnulla restant dicenda. Quae Batavae editioni praemissa est REITZII de aetate, vita et scriptis LUCIANI Sylloge, eam, etsi minus commode instructam et dispositam, servandam tamen putabam integram, ut sic etiam in posterum, si quis in causam quampiam *Lucianeam* retractandam altius descendere cupiat, acta jam pateant, quae is revolvat et in rem suam convertat. Inerebam autem, ut par erat, vel adjiciebam, quae recentius de iisdem rebus accuratius et subtilius acta sunt; imprimis vero de quaestione, quae ratio LUCIANUM inter et ecclesiam Christianam intercesserit, quam omnes periti consentiunt jam ab Ill. EICHTADIO profligatam esse in Programmate, a. 1820. contra *Aug. KESTNERUM*, Agapae auctorem, emisso. Unde hanc doctissimam commentationem vel ad Acta *Lucianea* complenda, venia ab Ill. Auctore impetrata, post Syllogen *Reitzianam* ad verbum recudi curabam. Ordinem, quo scripta LUCIANI sese invicem excipiunt, retinebam vulgarem: alium volueram instituere, eum quidem, quo ab auctore ipso viderentur elaborata et in lucem edita; quod quidem si recta ratione perfecissem, certo scio bonae VV. DD. parti haud ingratum futurum fuisse. Sed gravioribus implicitis difficultatibus, sitis illis maxime in eorum, quae ad singula temporum momenta definienda valent, vel ambiguitate et obscuritate, vel etiam defectu, abjecto consilio isto, ordini consueto in vulgi gratiam immanere malebam. Editionum et versionum LUCIANI recensum exhibui Bispontinum, qui merita laude gaudet, auctum tamen passim imprimis e recentiori aetate, et purgatum quoque a paucis admissis erroribus. Argumenta singulis libellis et dialogis praemisi nova, *Schmiederiana* videns nunc leviter, nunc etiam vitiose, composita. In margine textus, quo lectoris memoriae et studio succurrerem, notavi suis locis ea antiquiorum scriptorum dicta, quae LUCIANUS passim ad verba refert. Interpretationem

autem Latinam textui subjeci ad **REITZII** exemplum vel *Hemsterhusianam*, vel *Fabrianam*, vel *Solanianam*, vel denique *Gesnerianam*, ea omnes arte et elegantia confectas, ut emendatione nusquam facile mihi opus esset, nisi forte ubi textus ipsius mutatio eam transisset. Scholia dedi aucta et castigata e **Mss. Paris.** recens a **BBLINO**, **BASTIO** et **LOSSIO** collatis, simul cum priorum Editorum meisque adnotationibus. In Commentario edendo hanc mihi praescripsi legem, adprobantibus **SCHAEFFERO** et **HANNIO**, ut tum omnes, tum integras, virorum de **LUCIANO** meritorum adnotationes redderem, ne relegatis quidem, quae imparis pretii sunt, **BRODAEI** puerilibus, **BOURDELOTII** levibus, **GUYETI** temerariis, animadversionibus, quarum nonnullae certe haud scio an aegre a nonnullis consideratae fuissent. Praeterea etiam **SCHAEFFERI** nonnisi inserere placuit egregias illas **HEMSTERHUSII** observationes, quas in minori nonnullorum **LUCIANI** opusculorum editione **Amst. 1708. 12.** depositas, in majori vir modestissimus magnam partem omisit, quasque nos, quo a posterioribus secernerentur, in **Timone** et **Dialogis** hocce signo: **HEMST. L.** enotavimus. Quas ego vero adjeci, respiciunt aliae antiquiores illos **Commentatores**, aliae recentiores **Editores**, **Interpretes** et **Criticos**; in omnibus vero id potissimum agitur, ut **LUCIANUS** ex se ipso vel illustretur, vel restituitur, praetermissis, quaecumque non proxime ad rem pertinere videbantur. De **Indice**, vel **Glossario**, vel **Lexico**, ad finem adjiciendo nondum mihi constat, qua ratione id optime et utilissime instituturus sim. Hoc quidem certum, *Reitzianum Lexicon Lucianum*, a *frid. REITZII* fratre, *Carolo Conrado*, compositum, nullo modo neque fundamento, neque exemplo, esse debere; siquidem velis ut finis coronet opus. Intermittam audiam peritorum virorum consilia; diligentiam

saltem meam, si Deus vires et otium dederit, spondeo summam.

Jam eo nunc deveni, ut etiam de forma operis paucis monendus sit lector. Hanc omnino curavimus talem, quae et dignitati scriptoris conveniret, et lectoris commoditati quam maxime inserviret. Et in hunc quidem finem elegimus non veterem illam quadratam formam, qua prodit olim *Reitziana*, minus scilicet illam oculis aequalium nostrorum hebetioribus et manibus debilioribus congruam, sed minorem, quae Bipontinae appropinquaret, ita, ut etiam voluminum et numerum, et modum, prope eundem, ac Bipontinae, evasurum esse praevideri possit. Idem consilium secuti Scholia, quae in Bipontina inter textum et versionem uniuscujusque paginae medium tenuerant spatium, nunc post universum voluminis cujusque textum simul cum notis VV. DD. relegavimus; vice versa Variis Lectionibus, quas Bipontini, ubi nunc sunt Scholia, posuerant, locum ibi dedimus, ubi in illa fuerant Scholia. Etiam *Belinianam* Mss. collationem, quam Bipontinae Tomus X. continet, transpositam ac distributam suis quaeque locis intexuimus. Ita multo faciliorem fieri conspectum eorum, quibus fere conjunctis, uti velis nemo non, qui usus fuerit, experietur. Denique haud ingratum existimamus fore LUCIANI cultoribus, quod in Tomo primo post Prolegomena conspectum omnium auctoris libellorum, quo ordine deinceps per varios operis tomos sese excipiunt, designatum deprehenderint. Titulos autem singulorum citavimus semper ad unam eamque constantem normam, verbis quidem Latinis usi, non, ut SOLANUS solebat, nunc Graecis nunc Latinis.

Ad dignitatem vero operis plurimum, opinor, conferet cuncta facies externa, cujus nitorem et elegantiam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

J. F. REITZII

SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

LUCIANI.

Pro exiguo, quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam *Luciani* concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia, quae investigare potui, sparsim, ab aliis tractata, colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de *Nostro* sententiam subjungam, aetatemque ejus ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere jusserit: cumque plerique, maxime *Zuingerus* et *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suam de *Luciani* scriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque *Nostris* simul agendo, et ex amborum praefationibus ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zuingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, sive maledicus, aut atheus potius adpellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis et sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Trajani Caesaris, et deinceps. Caeterum fuit ab initio caussidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam et contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque insectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare et rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, et in futurum haeres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Ad- dit autem *Volateranus*, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea ejusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius et Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*, *Luciani* vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati et opinioni eorum videatur adsentiri, qui adgressi hactenus falsa veris miserunt, et ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas, qui ex antiquis ο, γάφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! ae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae s in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contus nugis alias insuper de suo liberalis adjunxit. Caeteri non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut visam bus aliisque mendaciis refarserunt. Igitur ne simili

coinquiner audacia, *Lucianum* de se narrantem exscri-
 ut verus ad oculos legentis accedat. *LUCIANUS* natio
 Syrus fuit, urbe Samosata,¹⁾ quae juxta Euphratis confi-
 enta sita est: circa Trajani²⁾ tempora videtur natus, cum
Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse desinet
 Patris ignoratur conditio, sed tamen ut adpareat, eum
 hoc genere hominum fuisse, qui in extrema pauperum
 morientes non multum haeredem adjuvant. Nam cum
 liberandum esset de futura *Luciani* filii conditione, vi-
 retque patrem suum et uxoris fratrem eximios audiri s-
 tuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus,
 statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an
 genii bona indole, an fato³⁾ quodam, artis statuariae des-
 tor efficitur, et ad meliorem frugem se recipit, atque s-
 tim ut sibi reliquam aetatem a statuaria, procul habend-
 decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, reli-
 Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Anti-
 chiam petiit, ut caussis dicendis⁴⁾ operam daret: sed
 non illi ad mentem succederet caussidicinae conditio,
 dereturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoric-
 qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesce-

1) Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist. §. 24. τὰ Σαμοσάτα* dicitur
 num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuit
J. Alb. Fabricius in *Bibl. Graec. L. IV. p. 485.* eandem hanc
 tam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem
 haec ait: *Lucianum* patriam indicantem vid. in *Q. Hist. l. d. 1*
in Scythia ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Revivisc. §. 19.*
 τοὺς δὲ τὴν Σύρον — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro *Luciani* no-
 jam *Λυκίος* effertur, jam *Λυκίανος*.

2) Trajani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ *Καίσαρος*
Ἰαννοῦ καὶ ἐπέμεινα. Sed conferendum *Vossium II, 25. de*
Gr. Imo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referre
 deinde, in hac *Dissert.*

3) An fato) Quid dubitemus? ipse causam refert, in *Somn.*
 seq. quod scutica percussus ab avunculo, ac nimis duriter h-
 tus sit.

4) Caussis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv. §. 29.* ubi pro-
 fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caussidicis utendum
 illam artem destruisse et ad philosophiam transiisse refert.

varias animo concepit peregrinationes, et suscepit: juvenis in Galliam⁵⁾ profectus, auditorum frequenti coroba, et laudem meruit et retulit: ex Gallia Macedonia⁶⁾ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus et fallaciis divitias, et caetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam⁷⁾ adgressus est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: et civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At *Lucianus* non fucos cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat⁸⁾, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procu-

5) In Galliam) Vid. Apolog. pro Merced. Cond. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Observatque Fabr. Eloquentiam et Atticam dicendi suavitatem in *Luciano* praedicat Photius Cod. 128.

6) Macedonia) *Lucian. Herod. vers. fin.* sed et in *Ionia* et *Achaja* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165. gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* §. 27. *J. A. Fabric.*

7) Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque ejus scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio philosoph.* §. 34. ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπιμασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ὀρθοῖ καὶ πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed et consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse dixit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεῦσθαι ἀπάγη τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μῦθα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας ἀνεχῆς ἀφοραῖντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensu admodum spectarent. Caeterum Epicureum se fuisse indicat in *Pseudomante*: et a Graeco Scholiaste dicente fuisse τῆς Ἐπιχοῦρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, *Demonactem*, Philosophiae non unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* §. 5. *Idem.*

8) Abstinentia certabat) *Revivisc.* §. 20. μισαλαζῶν εἶμι, καὶ μισο-

rationi *) praepositus, et suo et amicorum nomine impotenti
 Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse
 arbitrantur, supposititiorum pravitate decepti. Ipsa
 Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sani
 eorum opinio, qui a canibus laceratum **) adseverarunt.
 Nam senio, vel, quod verius est, podagra ***) nonagenari
 obiit: superstite unico filio ****), qui summus sophista Julii
 ni tempore, et ad quem hujus Imperatoris exstat episto-

ψευδῆς. καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλοσοφικός, καὶ
 τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. *Adrogantiae, imposturae, mendacii, et
 stus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, et
 rum quaecunque amore digna sunt omnium. Idem.*

- 9) Aegypti procur.) *Apol. pro Merced. §. 6. Imo potissimum §.
 et seqq. sed hoc Tillemont. jam egit.*
- 10) Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7
*Tillemont. Hist. Imperat. T. II. p. 709. (sed eum nos totum ac
 dimus) Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr. §. 13. Οὐκ ἀληθεῖς
 κατάρτα, κατὰ τοῦ Σάβιτῆρος Χριστοῦ etc. Eidem Scholiastae
 Sacras historias *Lucianus* adludere videtur, notat *Fabric.* alia
 Scholiastae adfert, ubi is *Luciano* male dicit, quod in S. Prop
 tas, in virgam Aeronis, Mosen et Josephum scommata jacere
 deatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene obser
 rit. Additque: ab Atheismi crimine *Lucianum* absolvit D.
Phil. Treunerus in *Diss. de Theologia Luciani.* Jen. 1697. 4.*
- 11) A canibus lacer.) *Suidas* in *Λοῦκ.* nimirum solenne fuit mu
 horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata
 probassent. Confer, quae de Epicuro idem *Suid.* in *Ἐπι*
 quae de Zoilo notavi Lib. II. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*
- 12) Podagra) Podagra laborasse *Lucianum*, colligitur ex
 quae in laudem podagrae scripsit. Ita *Agrippinum Pason*
 refert *Stobaeus* solitum rerum, quae ipsi adversae accidiss
 encomia componere, si quidem febreret, febris, si notaretur i
 mis, infamiae, si exsularet, exilii. *J. A. Fabr.*
- 13) Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita *Luciani* Bou
 lotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488. ea referens merito refe
 dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad prin
 annum *Juliani* Imp. intercedat spatium annorum amplius CLX
 Equidem in *Juliani* epistolis trigesima secunda inscribitur *Λοῦ*
 τῷ σοφιστῇ. — Sed utrum iste *Luciani* Samosatensis vel n
 fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, ad
 labant; licet nec hoc inauditum fuisse, *Antisthenis* exemplo
 teat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit,
 tiquam constat; nam filium quidem non fuisse, certos nos:
 temporum ratio. Meminit *Luciani* nostri etiam *Lactantius* l
 c. 9. Non enim ista *Lucilius* narrat aut *Lucianus*, qui *Diis* et
 minibus non pepercit; sed hi potissimum, qui *Deorum* laudes c

De *Luciani* autem moribus, vita, scriptisque haec fere *J. Zuingerus* loco sub init. indicato. Primo autem plures *Lucianos* refert, *Politicum* unum, cuius *Suidas* mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster *Samosatensis*, cui, an quas leguntur in *Anthologia* tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibidem*: Sunt ea quidem *σκαπτικά* nonnulla: at plura, quod notat *H. Stephanus*, tam elegantis pietatis, ut ne *Christiano* quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque *Lucianos* complures fuisse mox commemorat: et apud *Cyprianum* esse, cui *IVta* et *XVIIIna* epistolarum adscribatur. Fuisse et hoc nomine *Antiochena* ecclesiae presbyterum, item *Hierosolymitanae*, qui et monumentis literarum posteris innotuerit, *ibidem* commemorat. Sed cum de his *Biographi* possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse et potissima *Zuingeri ad Nostrum* spectantia excerpere; de quo ille p. 2. et seqq. ait:

Parentes nostri *Luciani* tenuis fortunae homines puerum *Lucianum* praecleara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, et sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in *Dial.* omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in *Piscatore*, vocans se *Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei*. At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, et personatae sapientiae odium designat.

Patria *Samosata*, *Syriae* civitas, non longe ab *Euphrate*, ut se ipsum *Syrum* et *Assyrium* non semel cognominet:

bant. Latinae se linguae utcumque peritum fuisse testatur *Lib. de errore in salutatione* §. 13. Haec ille, optime. Sed *Bourdeltu* error forsitan inde natus, quod *Chronologos* consulens, *Didium Julianum*, pro altero longe posteriore accepit festinans.

alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait *Beroaldus* in octavum *Apuleji*. [locus, quem *Zuingerus* ob oculos habuit, est T. II. in *Asin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae; sed errare virum doctum, et alium esse istum Lucium Patrensem; et Biographi, et nostri commentatores satis indicarunt.*]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub *Traiano*, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de *Adriano* quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de *Nostri* aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia *Luciani*, pergit *Zuingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praecelaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poeta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicoꝝ personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem et verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum et *καμμιαρὸν*, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed et Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis et maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium *ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν* scelerate calumniaretur, et quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Evangelium incesseret: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrin* ab *Nostro* scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*, *Pario Hellespontis* oppido

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse et sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae proficitur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, et Odio prosequendi vitia*. Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia *Plutarchi* Chaeronensis impulsum fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Trajanum Caesarem invitum et dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas adlegandus, ostendit.]

Politiae et Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta ejus testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam et familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, et scriptis similiter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, et aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem ejus scripta quam plurima, quorum causas omnes, quanta licebit brevitate, enumerabimus. Finis illorum fuit veritas et virtus adserenda, et ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, et sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum *Asianus* fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu expresserit, rebusque dicendis adcommodarit, ut et his simul et iis le-

ctor magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi *Platonis* exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium et legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate et argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* et *Erasmio Luciano* sit.

Materia scriptorum ejus varia est, et Historica et Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: et exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen adcommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in SOMNIO agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deseruerit, in HERCULE GALlico. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIIS.

Politicam adtinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum et Graecorum, in TOXARI. De philosophis diversarum sectarum apud *Aristaenetum* convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in DEMONACTE persequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res gestas et vitam, qui se Podyalrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae et gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, et narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupos et aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica ejus sunt multiplicia, et quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeccismo,

in PSEUDOSORHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quæ inscribitur DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA et OCYRO dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI et Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitæ illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRÆCEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia et adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIÆ: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit præmio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitatē tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quæ tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, et HERMOTIMO: tum de auditore philosophiæ, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudinī deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: et an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo et spiritibus metaphysica est hic

apud nostrum auctorem, et positiva (verba sunt *Zuingeri*) in *ALCYONE*, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possible, disserit, licet secundum *Athenæum* et *Laërtium* is dialogus sit *Leonis* philosophi *Academici*: [hujus, non *Luciani* esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*.] et negativa, dum festive et acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur in *CONCILIO DEORUM*, *JOVE TRAGOEDO*, ac caeteris *DEORUM DIALOGIS*.

Religionem omnem, tum Christianam in *PHILOPATRE*, tum Ethnicam in *CYNISCO*, ludibrio habet. [sed *Philopatrin* ab ipso non scriptum, jam diximus.] In Saturnalia invehitur in *SATURNALIBUS*: in *Sacrificia*, in *Dial. de SACRIFICIIS*. Contra incantamenta et spectra in *PHILOPSEUDE*.

Mathematica adtigit in *ASTROLOGIA*:

Physica inseruit subinde, ut in *Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM*.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in *TIMONE MISANTHROPO*, *NAVIGIO*, *CYNICO*. De virtute ac moribus in *ICAROMENIPPO*, *NIGRINO*, *VITARUM AUCTIONE*, *PISCATORE*, *FUGITIVIS*.

Contra libidinem in *AMORIBUS* et *DIALOGIS MERETRICIIS*. Contra calumniantes in oratione de *NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE*. Contra adsentatores, in *Dial. PRO IMAGINIBUS*. Pro arte adsentandi, in *PARASITO*. De humanitate in salutando, in *Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT*: de avaritia, de incommodis paupertatis in *SOMNIO S. GALLO*.

De amicitia colenda in *TOXANI*. De luctus vanitate in *Dial. DE LUCTU*.

Politica sunt mere particularia; ut de *GYMNASIIS*, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire non debeat, in *MERCEDE CONDUCTIS*: de *Salutatione*, in *Dialogo ejusdem inscriptionis*.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in *IMAGINIBUS*, describens mulierum virtutes praecipuas, et bona corporis et animi: quae imprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELORIUS eadem singulis de *Luciani* scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato et argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga et ad pompam composita oratione defatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare *Epictetus*, *Favorinus*, *Musonius*, *Demonax*, *Nigrinus*, et alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutum deplorabant, donec unicuique continentiae exemplum *LUCIANUS*, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis et philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspiciere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, et ipsis, quod ajunt, *Diis conflictari*, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci *Vero* radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis ejus accuratius, quam *Zuingerus*, exposuit, ne bis eadem propinquemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab *Luciano* depictam intueri, videat *Dialogos*, quorum tituli *IMAGINES*; in quibus dum *Pantheam* *Abradatae* conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus conjungi *Dea*, et a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque saeculi, addidit comites et assessores *NIGRINUM* et *DEMONACTEM*.

Qui autem veros philosophos a fictis et simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis. VITARUM AUCTIONIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, et aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas et execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos et fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed et de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, eminentia et impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* et *Cynicum* exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero et mimos suos ob quaedam ventosa et obscura argumenta, et falsas rerum definitiones ita ferre supercilium et elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis *Taxaris* sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in *Lapithis*, in *Eunucho* et *de Sectis* amplexus est. Virtutis adsessores modestia et frugalitate censefi, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Flatos illos et tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem et infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi

nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquunt, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, et inani gloriolae petitoris exemplo; ut patet tractatu DE MORTE PERESRINI.

Alios, dum poëtarum carmina et vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam et nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia, regna, magistratus, et caetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, et praecipue asinos transire, quorum ante acta vita inertis pignitia languescerat, in LUCIO S. ASINO¹⁴⁾.

Omnium vitam eorundem judicium sententiis subjici, nullam aestimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitis, praemia et supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Jovem non placari donis hostis eorum, qui per-

14) Cf. *Necyom.* c. 20. LXXX.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum insectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, *Lucianum* ipsum satis haec refutare scriptis suis, et adcusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem *Lucianus*; non tam diu, *Andabatarum* more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur, Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irrito parcatur: poenam in se reposcere, quam Tacitus, Suetonius et alii Christianorum hostes acriores passi sunt. Nam eum numquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse *Luciani* probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima et sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in caeteris Dialogis solus *Lucianus* interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferimum et pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta dstringis sua.

Haec autem *Bourdelotii* promissa probatio, *Amores* non esse *Luciani*, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, — sed alicujus, qui Lucianum supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristacleti.* Interim et mihi aequae ac *Kustero*, non videtur *Luciani* esse, tam ex adfectato et inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si *Luciano* tribuendus sit, conjicere licet, scriptum esse, ut *Philosophis*

καιδεραστία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* ubi manifesto pungit eosdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa conjectura, et pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. J. Vossius de *Hist. Graec. L. 2. c. 15.* *Lucianum* Samosatensem aequalem facit *Athenaeo* Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem et Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum: si enim post Commodum vixit, facile Severum adtingere potest, propter perbreve Pertinacis et Did. Juliani, duorum triumve mensium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* et *Jac. Zuingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsu fuisse invidia *Plutarchi* Chaeronensis, quem summo apud Trajanum loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus* Marci Caesaris, ac belli Marcomannici ab eo gesti, [in *Alex. s. Pseudom.* §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πόλεμον ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum Marcomannis et Quadis; sed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum Marci Antonini Philosophi aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum Alexandro Pseudomante, tum sub Commodi Antonini philosophi filio. — Meretur locum inter *Historiae* scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae* scriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad *Vitruv.* Apollonii vitam *Luciano* huic adscribit, et *G. Cognatum* in *nott. ad Pseudom.* eodem propen-

dere arbitror: sed *Lucianum* minime esse hujus vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam Epicureae sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus scriptis patebit; et qui etiam Epictetum probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Vossius*, quod *Lucianus*, ostensurus a cujusmodi praceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑραστῆς γόης, — huic se eum prostituisset, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes imposturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑραστῆς, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδόντων. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit *Lucianus*. Quemadmodum et illud, quod mox subjicit: Ὁρᾶς ἐξ οἷας σοὶ διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem *Eunapii*, *B. Hieronymi*, *Photii*, *Suidae*, et tot aliorum, abjudicant *Philostrato*.

Vossio maximam partem adstipulatur *Hemsterhuisius*, in praef. ad *Polluc.* p. 29. b. scribens: Variis e *Luciani* locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio et Commodi: hac sane de re nemo *Luciano* paullulum familiarior addubitet: legendus enim solus ejus *Pseudomantis* seu *Alex.* qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo θεον vocat *Marcum Philosophum*, ex quo recte collegit *Vossius*, l. d. eum de hoc Imperatore jam defuncto et in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud *Alexandri mendax Antonini Pii* et *Marci* aetate sit exortum, — ea vero de re *Lucianus* tamquam sibi comperta et explorata, quaeque se contigerit vivente et vidente, scri-

bit, quod recte *Marcilius* cum alibi, tum ad *Philopatrin* observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh. de Us. et Praest. numism. p. 176. Demonax*, cujus buccinatorem egit *Lucianus*, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit *Herodis Sophistae*, quem *Marci Philosophi* praecceptorem fuisse *Capitolinus* tradit: caetera de *Sostrato*, quae ibi sequuntur, etiam adlegavit *Solan. ad Demonactis* §. 1.

JOAN. JONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de *Nostro* haec praedicat: *Lucianus* patria erat *Samosatensis*, teste ipso de se libro, quomodo *Historia* sit scribenda, quo libro *Avidii Cassii* post *Lucium Verum* defunctum *Anticaesaris* sub *Marco* occisi aequalem se esse indicat: et *Vologesi*, *Frontonis*, *Titani* et *Severiani* meminit, ut coetaneorum, ad *Celsum* quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit *Demonax* ille sub *Antonino Pio* et *M. Antonino*, aequalis *Epicteti*, *Lucretiani*, *Timocratis Heracleotae*, *Peregrini*, qui et *Proteus* dicebatur, et sub *Marco* flammis se devotebat, *Herodis*, *Onocrati Cynici*, *Favorini*, *Pollucis*, qui nobis *Onomasticum* *Commodo* Imperatori nuncupatum reliquit, *Agathoclis* *Peripatetici*, *Cethegi* viri consularis, *Rufini* *Peripatetici*, ut ex *Demonactis* vita apud *Lucianum* intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. *Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum factus, Demonactis sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, seriam operam consumsit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum. et Vitarum auctio-nem, quo dialogo cujuscumque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam*

a. *Philostrato* scriptam *Luciano* adscribere malint, quorum sententiam jure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diver-
sus a nostro est *Lucianus* ille, cujus meminit *Laërtius* L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίην αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille saeculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërtio* patet, vixit, et cujus alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem *Luciani*, dissertationem Jenae habitam sub praesidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonsius* prodit p. 208. L. III. cujus et *Fabricius* meminit in *Bibl. Gr.* eamque indicat Jenae prodiisse 1697. ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *J. A. Fabricius* amplius de nostro habeat, praeter jam indicata ad vitam *Luciani* a *Bourdelotio* scriptam. Concinnavit *Fabricius* catalogum singulorum *Luciani* scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his jam actum: ideo pauca, ad aetatem *Nostrae* facientia, et alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496. de *Dissert. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad *Philonem*, quo *Milesium* quendam, tum *Creperium Calpurnianum Pompejopolitam*, *Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae*, *Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis*, *Demetrium Sagalassensem*, *Pisidium*, aliosque ineptos illa aetate belli Romanorum. cum *Parthis* A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii et invectivae, nec voluptati consu-
lere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus et spes forte spectat, sed omnibus, et posteris praecipue. *Lucianus* promittit ib.

§. 23. se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabricius*. Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit *Lucianus*, quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52 ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum ejus §. 23. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δειξόμεν comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa ^u).

De *MACROBIIS Luciani* ad *Quintillum* scriptis notat idem, alterum librum de *Longaevis Romanis* [quem promissit §. ult. *Macrob.*] ad eundem *Quintillum* vel intercidisse, vel a *Luciano* non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* §. 29. in not. *Maji*.

De *MERCEDE CONDUCTIS* dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forsan quia difficile dijudicatu, Stoicusne is *Timocles*, an alius, vid. not. ad *Dialog. Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO *MERCEO. COND.* ad *Sabinum* philosophum et ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro disseruit, licet aetate provector (ἐν γῆρα ὑστάτῳ, §. 4.) sub Imperatore *Rempublicam* susceperit tractandam, (procurator, ut videtur, in *Aegypto* constitutus a *M. Antonino Imp.*) notat idem.

15) Haud probabilis sententia: ἐν ἄλλοις est *alibi*. h. e. in alio hujus libelli loco, nec possunt non intelligi illae §phi 52 — 56., quas *Fabricius* innuit, quamquam non probans. *Rudolphus* tamen in nota ad h. l. respici jubet §. 52. et sq. *LXXV*.

Tum DE MORTE PEREGRINI disserit: eum philosophum Cynicum Parianum Ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabricius* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Soldano* et *Gesnero*.] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse, innuit *Lucianus* §. 16. quod de idolothytis comedisset — ἐσθίων τῶν ἀποθήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM et Christianos effudit blasphemias §. 11. et 13. et per νομοθέτην πρώτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Evangelistam, qui in Evangelio et Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, nun ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admonitiones et leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte I. p. 6.

Dein de RHETORUM ΠΡΑΞ. ait: hoc libello *Julium Pollucem* perstringi, cujus *Onomasticon* habemus, auctor est Graecus *Luciani* Scholiastes. Sed vide, quae adversus hanc sententiam disserit Pollucis editor *Hemsterhusius* in prolegomenis p. 31. seq. qui *Dioscoridem* quendam Rhetorem illius aetatis a *Luciano* exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solanus* noster ad c. 1. h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, et *Luciano* hinc adjudicatur a *Petro Jurico* in *Hist. Critica rituum Judaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua *Attice* scri-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

opus credo. Adde tantum *Photium*, qui *Epist. CIV.* p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam *Luciano* tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad *Diss. Gesneri* de illo provocantes.

Celebratissimus *Petr. Baylius* in *Lex. Historico - Critico*, quod miror, de *Luciano* separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. *Perrinas*, T. III. p. 678. b. ubi ait: *Patres Ecclesiae*, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut *Ethnicis* oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus *Ethnici* inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed *Lucianus*, qui adeo subsannavit falsos *Ethnicorum* Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum et fraudum, quibus *Graecorum* religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, et ut liberum evagandi campum aperiret *Satyrico* suo stilo, et quia se aequae indifferentem, vel aequae adversum a veritate praebet, quam a mendacio. ¹⁶).

Idem *Baylius* T. I. tit. *Apelles*, not. p. 258. b. anachronismum *Luciani* multis exagitat, quod in *Calumn.* §. 2. *Apellem* prodicionis adcusatum cum *Theodoto* *Phoenices* praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum *Pto-*

16) Egregie refutatus *Baylius* a *Wielandio* in *Praef.* p. XXXVI sq. **LEHM.**

lemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolemaeo Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod et mihi haud improbabile videtur.

IDEM *ibid.* p. 653. tit. ΒΡΑΧΜΑΝΕΣ, observat, *Lucianum* horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insipientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiore, superque his *Baylius* ita iudicat: *Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum adcusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam conjiceret.*

At justius, ingeniose *Bayli*, forsitan objiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἰς τὸ πῦρ ἀλλόμενος.* Sed et haec ironice, et alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque et Brachmanum dementiam, et Peregrini aequè rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est *Baylii*, oportuisse *Lucianum* in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II. part. 2. art. 29. p. 707. — 10. cujus verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequè ac *Luctanus*, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid.

Alex. s. Pseudomant. §. 1. et 48.) Ille **LUCIANUS** et hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividam, et acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequè subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi et Athei traxit, teste *Suida*. Namque et philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian. Pseud.* c. 61. *Phot.* c. 128. p. 809. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum et constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, et omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur, [jam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortqua tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* §. ult.) et extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. et 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos et alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (*Baron.* 171. §. 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari **JESUM CHRISTUM**, (quod forsitan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto,

et ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit, quum multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotia philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, et cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam *Philostratus* reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. II. c. 15. p. 233 et 234.*)

Eunapius pr. p. 12 et 13. adseverat, huñc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi *Demonactis*, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3. 4. etc.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba *Tillemontii* erant: *Il avoit peu ou point de religion*, et ut id demonstraret, adlegat *Demon. p. 547. ed. Par. i. e. §. 5. editionis nostrae*; sed locum inspicienti patebit, non id dicere *Lucianum*, ut ad finem hujus vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65. et 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam

vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent. (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, pauca loqui, audire multa, et numquam irasci. Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura jucunda, quae acciderunt, et ad bene instituendam vitam utilia, quae *Lucianus* suis operibus immiscet, et inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quodam harum historiarum (*Tox.* c. 89.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus caeteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. et 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae *Lucianum* servaverant: ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris ejusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐνὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba *Luciani*, (*Tox.* c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p.711. historiam Alexan-

dri impostoris ex *Luciano* enarrat, quam ex *Nostro* petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem *Luciani* facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, et venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit *Rutilianum*, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, qui quoque eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens Lunam ejus esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* et *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, qui quoque merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Et porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, et *Glyconis* ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. — Periit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est *Alexander*) de quo *Athenagoras* p. 29 et 30. ait, circa annum 180. conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro majore) *Pariae* urbis *Hellesponti*, in eodemque foro statua etiam erat *Alexandri*, cui sacrificabatur ut Deo, festa quoque publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare *Alexandrum* tentavit coram praefecto *Bithyniae* et *Ponti*: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne *Rutilianum* offenderet, non aliam *Lucianus* de *Alexandro* vindictam sumere potuit, quam ejus vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret.

Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemontius* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apulejus* suam hauserint narratiuncularum. [Sed cum ex *Vossii Hist. Gr.* haec tantum adferat, *Solanus*que et *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1. hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino adsentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim et ingenium plane respondent: sed fictionem forsitan ex altero hausisse, insertis suis jocis, quibus absurditatem fabulae, et hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI caeteri vix quidquam de *Luciano* singulare adferunt; sed *Suidam* fere solum sequuntur, vel *Bourdeltium*, a quo circa iter *Luciani* tamen aliquantum discrepat *J. C. Iselinus* in *Lexico universali Historico - Geographico* haec referens; quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caussidicus evadere studuit; sed cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo *Antiochiam* habitatum concessit, ac deinde *Ioniam* totamque *Graeciam* peragravit, unde in *Galliam* atque *Italiam* se contulit, ac tandem per *Macedoniam* in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris *Traiani*, ultra finem imperii *M. Aurelii*, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius *Aegypti* est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra *Christianae* *Ethnicae*que doctrinae. Fertur quondam *Christianismum* professus, et propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit, Auctores vero

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nostrum, ut existimò, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c: 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, et *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum [regum] jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* adpellavisset, et *Persiae*, non *Parthiae*, *Periegessin*. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores juniores, jure imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad senectutem pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γέγονεν, καὶ μονονουχί τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμεῖῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib. c. 4. f. ἐν γῆρα ὑστάτῳ*, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum *γῆρας* caussatur *c. 10.* Sic etiam in *Baccho*, de senibus, οἱ κατ' ἐμὲ, *c. 6. f. Ibid.* suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur *c. 8.* In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum* *Ogymium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, *cap. 1.* sibi confert τηλικῶδε ὄντι *cap. 7.* Vereturque, ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum χαλεπὸν γῆρας *c. eod.* a junioribus sibi exprobratum esse fingit, et se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνοσ, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, et ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quamdam sub *Caesare*, de qua hac egit

Apologia. *Eam Aegyptiacam* fuisse, testatur pro *Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἴδνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majo rem* praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non patetur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξάπαντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε φητορείας τῶν δικαιολογούντων βυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἄμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστη διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Itaque *stipendium* accepit, non *ιδιωτικόν*, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. *ibid.* Et quidem illud *πολυτάλαντον*. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνός, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet *principis* ipsius *negotia* *aulica* tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto* *Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* *publicos* confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, *aerae nostrae* 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, et quo scripsit hac occasione in *Christianos* *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam *praevias* huic *persecutioni Christianorum* *κατωδίας* memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad *scurrae celeberrimi Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris notae Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim *lasciviae* *infamia* *urbs* *utraque* *inclaruit*, tam *Antiochide*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat.* c. 22.) Hoc e nomine men-

sis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* et regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* et regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum adfectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, quomodo scribenda sit *Historia*, coevorum scilicet scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli sedes vel tempus intelligi non potuit. Facitque illa adfectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in coevis historiis, quod raro admodum res vel homines iisdem nominibus adpellarit, quibus tum vulgo adpellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, adgressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem mala illa *Christianorum* mundi finem in dies expectantium de *Republica Romana* auguria, quae perstrinxit in *Philopatride* *Lucianus*, causam persecutioni dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis hostes pro argumento animi in patriam infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum* metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελεῖα habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI, 7. S. *Hieronymi* de *Script. Eccl.* in *Jud.* et *Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe saevissimo, eodemque *Astrologiae* ominumque studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, senectutem, si fuerit sexagenario major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13. et seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea; γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σοφῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt, quibus suam ipse tum senectutem descripserat. Erat certe aetas illa ὀμογέρωντος, illius nimirum, qui primam senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno veteranis honesta missio erat. Hoc anno a munc-

ribus Reipublicae gerendis excusabantur. Ut proinde sera
 esset honorum merces, cum alii a capessendis honoribus ex-
 cusarentur. Ego tamen illo anno paullo seniore existimo
 Lucianum. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse,
 cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scrip-
 sit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium
philosophiae, quo flagrabat *Marcus*, viro principe indignum
 ostenderet. Sic *Marcum Cassius* anum philosopham adpellave-
 rat, et *Dialogistam*. *Vit. Avid. Cass.* c. 2. et 3. cum aliud prae-
 terea nihil haberet, quod objiceret. *Marcus Antoninus*,
 inquit, philosophatur; et quaerit de clementia, et de animis, et
 de honesto et justo, nec sentit pro Republica. Hunc ergo tra-
 ducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Glazomenii*, cujus ani-
 mam pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur
Muscae Encom. p. 376. ed. *Graev.* Fingit nimirum, in *Marcus*
 jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe perso-
 nam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed
Marci. Stoicum *Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*.
Sexagenarium illum facit, majoremque natu, quam fuerit
Marcus. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis
clementarii sustineret, quod *Marcus* objectum, scholas philo-
sophorum frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum
 annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in
 aetate discessit, ne illum videretur *dedita* opera designare,
 et quod aetas illa, quam dixi, magis ad senectutem videretur
 accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus* pallium
philosophicum exiit, induitque purpuram; hoc certe eo spe-
 ctabat, ut similiter philosophi personam *Marcus* exueret,
 indueretque illam, quam *Respublica* contulerat, personam
Principis. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane
 ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφύριδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαν-
 τες, ὅτι μὴκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem,
 quod in *Hermotimo* philosophiam omnem damnat, cum tamen
 in *Demonacte*, et alibi abusum tantummodo philosophiae per-
 stringat, non veram philosophiam. Nempe quia causa ipsa,
 quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil

habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut semuniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi conscium ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadagesimum*. Itaque post mortem *Veri*, *media hieme* 169. *aerae nostrae Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem IXnam* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in sequentem annum *Cos.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Coss.* anni 175. defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam: cum *Tribunitiam potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno *aer. Chr.* 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος, *Soma.* p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui annos natus esset quatuordecim praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτραρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. *ib.* p. 344. Πρόσηβος ergo, qui illa *aetate* paullo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime adtigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις adpellandus, quod pueri *aetatem* nondum egressus esset, quae *Romanorum* erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt *aetatis* decimum quattum et quintum, *aerae nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus* et *peregrinationes* versus *occidentem* suscepit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn* indutus, nescius quo se verteret, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* *aetate* reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympis*. *Olym-*

piadis nimirum 238. quae anno aerae Chr. 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 588. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis *Accusat.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae decimum octavum vel nonum. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient vigesimum secundum aut tertium, vigesimum sextum aut septimum, trigesimum aut trigesimum primum, *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἡτῶν, ad philosophiam illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidem, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno vigesimo quinto aut sexto, *Christi* 160. Anno autem aetatis suae vigesimo octavo aut nono, *Christi* 163. in *Ionis* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. sit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* et *Aegypto* εἰς τὴν βουλίας γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus a *Pseudologista* p. 437. et 444. Anno aetatis trigesimo primo aut secundo, *Christi* 166. scripsit librum *Quom. scrib. esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* et *Medicus* adpellatus est, et *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset, p. 624. Quae hujus anni notae sunt. Jam erat in *Ionis*. p. 611. Πρώην in *Achaja*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympis* superiori anno interfuisset. Peste adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρωμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612. 615. et 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. Hujus nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est

usus, cur etiam ipse manum calamo admoveret, quo et *Juvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi duntaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Imo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam adpellat, *Historiam* pro styli *historici* exemplo scripserit, in eo *lusit* tantummodo, et pro more suo *cavillatus* est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, adpellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386. ait quidem fuisse quemdam, qui $\chi\theta\epsilon\varsigma$ καὶ πρῶν Peregrini baculum emisset, cum quo in ignem insilisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390. duntaxat $\kappa\alpha\iota\delta\epsilon\lambda\alpha\nu$ $\tau\iota\mu\omega\nu\tau\alpha$, cui *lucrus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380. nondum *stipendium* $\kappa\omicron\lambda\upsilon\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\nu\tau\omicron\nu$ adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388. necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem adscitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169. quo discessit *Lucius*. Forte post *caedem Cassii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90sinum adtingisse *Lucianum*, siquidem eo usque superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Juniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* et cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, et quem nos alibi sub *Hadriano* peruisse probavimus. *Dissertat. de Aetate Peripli Maris Euxin.* n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. spatium est annorum plus quam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit). *Lucianum* inclavisse multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artauerzem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isi-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eruditissimus semel et iterum fortassis¹⁷⁾ a vero aberrasse censerī possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res et aetas *Luciani* extra omnem controversiam temporibus suis adsignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis adprobet ingeniosissimam conjecturam, qua *Luciano* *Hermotimum* Dialogum scriptum esse contendit, ut *Avidio Cassio* blandiretur, et philosophicos *Marci Aurelii* mores sale satyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem adferuntur, ingenio quidem et eruditione clarissimi auctoris lectorem adliciunt: at in re satis obscura, vim et evidentiam demonstrationis non habent. *Avidium tamen Cassium*, (*Gallican.* p. 453.) *Luciani* popularem, teste *Dione*, et a *Marco Aurelio* *Syriacis* legionibus praefectum *Samosatensi* nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam per multa animadversa sunt, quae, *Lucianum* inter *Avidii Cassii* familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus *Cassii* nomen raro in *Luciani* (legitur in tractatu: quem. consecr. sit historia, p. 624. c. 81.) lucubrationibus adpareat, nonnumquam tamen tacito nomine non obscure *Cassius* apud eum significari videtur. Crediderim sane, *Lucianum* tota illa *reposita*, quae

17) Cl. *Dodwellus* *Hermotimi* nomine *Marcum Aurelium* vult intelligi, qui tamen in *Luciani* Dialogo pag. 514. se anno aetatis quadragésimo philosophari coepisse profitetur, quod sane de *Marco Aurelio* (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vite philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem *Dodwellus* *Philopatrum* Dialogum *Luciano*, qui tamen Dialogus ab ejus scribendi ratione immane quantum abit, et propterea veteribus Criticis merito adnotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis *Hugo Grotius*, (in *Psalm. CIV.*) scriptum fuisse *Philopatrum* imperante *Trajano*: verum id de eo scriptore dici non potest, qui *Artemidori Daldiani* *Ὀυροσκοπία* laudat. (p. 775.) Ego ad *Aureliani* Imperatoris tempora, adeoque diu post *Luciani* aetatem referendam esse ejus Dialogi scripturam, aliquando demonstraturus sum.

est de lapsu inter salutandum ¹⁸⁾, ipsum Avidium Cassium adulari, et modeste excusare vocem *ὑγιαίνειν*, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. *Πομινεμ* certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec *Luciani* verba: (pag. 500. et 501. c. 12.) *Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero et mane (et) meridie noctuque bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Sunt et alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, jam *Lucianus*, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea *σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν* a *Luciano* (pag. 489. c. 9.) commendari opinor in *Apologia pro mercede conductis*, quae circa ea tempora scripta est, quibus jam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his *Luciani* verbis, in quibus jactat spes suas, et mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjurasse *Dio* apud *Xiphilinum* (pag. 491.) testatur. *Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὔτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐπιίδες, Εἰ τα εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἴθνος ἐπιτραπήναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguan, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fors ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatoriam aliquod mihi negotium demandetur. Hinc ma-**

18) Πρὸς Ἀσκληπιόν, id est, ad quemdam Aesculapium, scriptam fuisse credidit *Bourdelotius*. At male intellexit ultimam τῆς προσελαιδῆς periodum, quae non Aesclepium, quem hic sibi finxit *Bourdelotius*, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem adloquitur. Neque id observarem, nisi nuper *Bourdelotii* lapsum viro quidam celebri et erudite fraudi fuisse animadvertissem.

nifesto satis adparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. et Volc. Gallic. in Avidio Cassio*) suo *Lucianum*, nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno et altero eleganti Dialogo *Lucianus* principem feminam, uxoris *Abradatae Xenophontei* cognominem, *Pantheam* videlicet nomine, quam *Bourdelotius* (in notis ad *imagines Luciani*) eandem esse cum *Abradataea*, lapsu plane joculari adfirmat. Eam ego *Avidii Cassii* uxorem fuisse conjicio; antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus retinuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. *Pantheae* illius in Dialogo *Luciani* nomen certe fictitium non est, et eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλῆϊ συνοῦσαν *Lucianus* (*Tom II. p. 7. Imagg. c. 10.*) adpellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum et mansuetum inter caetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15. Imagg. c. 22.*) Ἐπεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est et mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis, quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujuscemodi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret. Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae et *Panthea* dicta sit, et a pulchritudine et ab animi moderatione merito commendata. Quam *Pantheam* cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullaé, neque numismata commemorent, *Avidii Cassii*, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit *Luciani* (*pro Imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, et *Abradatae Xenophontei* uxoris cognominis. Haud

enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba *Luciani*, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate et mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur? At alia sunt, quae impediunt, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim et Eunuchos et milites, quos se in Pantheae comitatu *Lucianus* (p. 7. et 24. c. 2. *Imagg.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare adgrederetur.

Longior fui quam putarem in exigui momenti rebus. Multo plura et forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. *Lucianum* tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum adtigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam *Lucianus* in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, *Luciano* narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos et Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana adcurate depictam exhi-

heri. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso *Luciano* desumpta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis *Luciano* fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum *Luciani* sedulus investigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom.* pag. 775. et 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream auditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) cum Marcomanis et Quadis confli- gebat. Jubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax et amabilis et decus ingens.*

*His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatas- sent, barbari tamquam canes peregrinosve lupos fustibus confe- cerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, vigin- ti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquilejae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs cape- retur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex *Luciano* peti possunt.]*

Voluptati puto erit hic rem uni *Luciano* memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superio- ri narratione leones, et ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, et praecepta in oraculo aroma- ta in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat *Lucianus*, Romanorum exercitibus a Germa-

norum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio *Luciano* maxima lux adfunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo et apostasia *Luciani*, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut et multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota *Fabricii*: satis quoque notum, Athenas se (esse?) profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Herodot.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes et mendacia, *Piscat.* c. 29. et ad philosophiam transierit, et hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto et Atheismo, quem objiciunt, ingenioque et moribus ejus disquiramus.

Aetas facilius et accuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se jam fere senectam pervenisse testetur in *Dissertatione pro merced. conductis* c. 1. et 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dialogo *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodie-

rint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas *Nostrī* cognoscitur ex personis, quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex auctoribus, quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, et ex factis historicis, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Tyanens.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus*, (*Alex.* c. 2.) *Celsus*, (ibid. c. 1. et not. *Solan.* item c. 17. et 21.) *Cronius*, (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon.* c. 24.) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi conf. not. *Solan.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (*Merc. Cond.* 1. et *pro merc.* c. 15.) *Sostratus*; ut caeteros mittam ab *Jonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* et *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum, vixisse *Nostrum* ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum *Nostrī* tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. II. p. notar. 1. ex *Suida* et *Themistio* adserit, (vid. *Themist.* or. XII. ut in *Menag.* nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. edit. Paris. ubi invenio, multa commisisse *Epicteto* utrumque *Antoninum*) etiam serius collocandus est *Lucianus*, quam adhuc factum: loquitur enim de *Epicteto* ut jam aliquamdiu defuncto, *Adv. Ind.* c. 13. narrans, sua aetate fuisse, et forte adhuc superesse, qui lucernam fictilem *Epicteti*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

genarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam, quae *Imag.* cap. 8. habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* adserit, et quod *Jonsius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit *Lucianus*, quod *Jonsius* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. *Lucianus* perstringat ejus belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod et supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum esset, et alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γῆρα ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12. aequae *Hemsterhusius* in praef. *Pollucis* supra indicata, quod Marcum θεὸν vocet *Lucianus*; adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemontius* supra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Quom. Hist.* c. 24. commemoratur, ait, eum Prisco jungi, ducemque cum Vindice fuisse, et nott. ad *Nostri Alex.* c. 27. et 48. cujus rei et plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident *Salmasius* et *Menagius*, ex qua lite dirempta adcuratius etiam vita *Luciani* definiretur, sed et hoc jam dimittendum, (licet ad *Menagii* ad *Laërt.* sententiam paullo supra adducti propendeam, ut forsitan in praef. *Indicis* majoris dicam) et nonnihil de *Nostri* dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis ejus elucet, ingenii autem tanti, quantum ejus seduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stylus ejus est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe *Alciphronem*, ut plus decies in notis; praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab *Longi*, qui Pastoralia reliquit, stylo multum ejus dictio abit. In *Timone* vero et in traducendo *Socrate Vit. Auct.* 15–18. et alibi, imitatur

Aristophanem, licet et alibi prodat, 'se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur *Homerica*, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticismi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat summus ceteroquin ejus admirator *Hemsterhusius*, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego *Lucianum* numquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefatione dixit, *Luciani* defensionem suscipi, videndum censeo, ane, quando in *Timon*. c. 52. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuisse ab *Luciano* ait, studio frigidos adulatoris sales proposuerit *Lucianus*, quo parasitorum mores eo absurdiores proponeret, et quia adsentatores plerique re vera tales esse solent; qui etsi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non possunt quin et frigidos, etiamsi vel ingeniosissimi essent. Conf. *Dial. Parasiti* fin. ubi similia absurda tribuuntur parasitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem professum fuisse, ex *Demon*. c. 5. ait *Tillemontius*. Unde et alii Atheismum ejus deducunt. Sed ex isto *Luciani* loco nihil aliud conficias, quam eum philosophum fuisse eclecticum, ut hodie dicimus: quare Atheismus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem *Tillemontius* et *Hoogstratanus* monent, quia Atheismum nusquam diserte profiteatur. Mihi tamen diu suspectus fuit Atheismi, tum ex caractere lasciviae, quem his miseris fere proprium esse, recte *Bentlejus* in *Friponnerie Laïque* observat, aliique saepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi studio; tum quod et animae immortalitatem rideat. Verum est, non semper sufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, nisi et virtutum laudem subinde addas: nam ut avaritiae sordes, ebrietatis

deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis stultitia, similiaque satis impugnantur, sola earum deformitate proposita: ita tamen impurorum amorum turpitudine non eodem modo se erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine proposita, eaque revelando; quae natura ipsa tegi flagitat; quin ii sic incenduntur potius. Sed et postea detegens, non esse ab *Nostro* profectum dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque caetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen et pessimum illum *Dial. Meretricium V.* abjudicare posse vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset: sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulisit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc. c. 15.* ac virtutis amatorem se profitetur. Vid. *Vit. Demonact. c. 2. T. et 3.* ubi ad virtutem et honorum exemplorum mutationem hortatur. Adde et *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed et sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in *Lucianum* pronuntiato, c. ejus *Dial. 54.*

Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.

quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum et honestas *Luciani* patet ex eo ipso, quod caussidicorum gregem reliquerit ob fraudes et mendacia, *Reviv. c. 29.*

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes et scribas Judaeorum tribuat, in *Peregr. c. 11.* scribens: *Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ*

ῥαμπαρεῦσιν οὐγγενόμενος, quod bene etiam *Solanus* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant; caritatem enim eorum mutuam in eod. *Peregr.* vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigis ac superstitionibus tamen non falli se sisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed et idem Atheos arcebat et Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit *Lucianus*; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem *Vossii*, quasi id alterius nomine dicat, et quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, et licet hoc doleam, non tamen magis miror in *Luciano*, quam in aliis auctoribus priorum saeculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, et quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebent. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita et Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero et in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Jov. Conf.* c. 10. Jovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit *Lucianus*: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis cre-

di velis. Nam Scepticum fuisse *Nostrum*, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct. c. 27*.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex *Merc. Cond. c. 11*. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemontius* statuit: videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *προστασίας* munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ibid.* et in *fin. c. 12*. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis non servilem se conditionem accepisse, sed publici imperii se participem esse, eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere *c. 11, et 12*. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, et decreta — tradere reponenda. Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse *Nostrum* compositae, laboriosae, et ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem *Apologia pro merced. conductis c. 11*. Non tamen famelicum: neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa institueri licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ibid.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, et ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset¹⁹⁾.

19) Falso locum *Apol. pro merc. cond. c. 11*. a *Reitzio* de paupertate *Luciani* intelligi, bene probat *Wielandius* in *Praef. p. X. LEHM.*

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *En-
nuch.* c. 13. f.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum *Bourdello-
tio*, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est trago-
podagrae; quod *Luciano* ingenio non indignum drama, sed
versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum
sit, eum tragica licentia et aetatis venia, studio hic usum,
quam ut emendationem centum locis tentemus. A cani-
bus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis pro-
bandam, sed ad aetatem proVectam supra octoginta anno-
rum pervenisse, satis est certum.

JO. FRID. REITZ.

His a *Reitzio* fuse relatis et disputatis, a me jam nihil aliud
expectari poterit, quam ut, quae recentius de *Luciano* in
medium sunt prolata, breviter recenseam.

A. 1742. prodit *Dan. Peuceri*, Athen. Numburg. Recto-
ris, commentatio de maledictionibus *Lucianis* in *Christum* ejus-
que *Apostolos*, Lips. 4. cujus auctor, *Treunerianam* illam
disputationem, quae p. XXII. in not. 10. laudatur, respiciens,
id agit, ut ex his duobus *Luciani* dialogis: de *Morte Peregrini*
et *Philopatride*, adpareat *Lucianum* maledicum fuisse tum
in *Christi* nomen, personam et officium triplex, tum in
Apostolos quoque ejus, speciatim *Paulum*. Est autem haec

magis pia querela, quam docta demonstratio. Melioris paullo frugis est *Andr. Christiani Clemanni*, Franciscanei Misenensis Rectoris, commentatio historico – philologica de *Luciano*, *Christiane veritatis teste*, ad *L. Dialogi περί τῆς Περιεργίου τελευτῆς* edit. *Graev.* p. 565. sq. (c. 11. — 13.) Dresd. 1753. 4. in qua *Luciani* verbis illustratis auctor demonstratum it, „quam dilucide vel invitus de praestantia et „veritate christianae doctrinae, nec non de publicis institu- „tis morumque integritate Christi sectatorum, testetur ille „obtrectator, ita ut suo ipso gladio jugulari queat.“ Eundem finem persequi videntur *Henr. Aug. Zeibichii* commentationes duae, quarum mihi non est copia facta, hujus tituli: *Lucianus, Christi redemptoris testis*. Gerae, 1762. 4. Sed acerrime impugnavit *Lucianum* *Jo. Tob. Krebsius*, illustris scholae Grimmensis Rector, in Prolusione scholastica de *malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi*. Lips. 1769. 4. inserta etiam illa ejusdem Opusculis Academicis et scholasticis de novo recognitis. Lips. 1778. 8. p. 308. sq. qua id spectavit auctor, ut collatis inter se narrationibus quibusdam *Luciani* et historicorum ecclesiae sacrorum ostenderet, illi vere fuisse consilium, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi. Et contulit quidem satis scite primum narrationem *Luciani* Ver. Hist. I, 30. cf. II, init. cum narratione *Jonae* prophetae simillima II, 1. sq. deinde, quae *Lucianus* tradit de *Phellopodibus* Ver. Hist. II, 4. cum iis, quae *Matthaeus* Evang. XIV, 28. sq. de *Petro* per mare incedente; tum fictionem illam lepidissimam de bello *Phaëthontem* inter et *Endymionem* gesto Ver. Hist. I, 10 — 21. cum simili fictione *Johannis* Apocalyps. XII, 7. sq. de pugna in coelo inter *Michaëlem* et *Satanam* commissa; ibidemque Ver. Hist. I, 18. contentam descriptionem *Nephelocentaurorum* cum *Cherubinorum* apud *Ezechielem* I, 10. et X, 14.; denique imaginem urbis beatorum Ver. Hist. II, 11. descriptae cum novae *Hierosolymae* imagine ab *Johanne* Apocal. XXI, 10. sq. depicta, et quae ibid. c. 12. *Lu-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

religionem Christianam voluerit. Jen. 1820. 4. quam gravissimam dissertationem jam auctoris ipsius manu paullo auctiorem et emendatiorem in cultorum *Luciani* gratiam et usum adjicere placet. Unde simul patebit, quae et mea est sententia, fuisse quidem *Lucianum* Christianorum adversarium, neque adeo prodesse, imo vel maxime obesse, eorum religioni et institutis, tanquam perversis et vanis, voluisse; sed revera tamen magis adjuvisse rem Christianam, quam impedivisse; quod sane rationis jura contra omnes ejus adversarios, cujuscunque tandem nominis ac sectae essent, acriter et constanter defendenda suscepit, atque adeo, Deo O. M. dirigente, vel invitus atque inscius, — quippe qui Christianam religionem non nisi per rumores, neutiquam vero ex librorum ipsorum sacrorum lectione cognovisset, — sentibus, ut imagine utar, quae melioris indolis herbis et plantis impedimento essent, eradicatorum, saniori doctrinae divinae fecerit locum. Haec hactenus.

J. TH. LEHMANN.

LUCIANUS

NUM SCRIPTIS SUIS

ADJUVARE RELIGIONEM CHRISTIANAM VOLUERIT.

Ad illustrandam ecclesiae Christianae historiam quae nuper scripta in lucem prodierunt, tametsi pleraque illorum vel ab argumenti copia et ubertate vel a tractandi arte et solertia laudem habuerunt, nullum tamen in iis exstitit, quod rerum novitate tantopere commoveret studia aequalium, animosque in tam diversas partes traheret, quam quod *Agapae* nomine inscriptum, insigne eruditionis et acuminis monumentum edidit collega clarissimus, **AUGUSTUS KESTNERUS**. Quo libro utrum principalem causam obtinerit an amiserit, in hac scribendi brevitate non ausim universe pronuntiare, quamquam nuper exorti sunt plures, qui damnarent novae opinionis audaciam, quam qui defenderent; neque opus videtur sententiam ferre post censuram diligentem et accuratam, qua vir in hoc literarum genere princeps, idemque saeculi non minorem quam auctoris rationem ducens, de libri indole et virtutibus ita ex-

plicavit¹), ut cum summa judicandi subtilitate parem moderationem et aequitatem conjungeret. Sed illud faciendum est, quod optat ipse, si bene eum novimus, praestantissimus libri editor, ut singula ejus capita singulatim ad censuram vocentur, quae totidem subsidia sunt et (ut Appulejano verbo utamur) fulcimenta, quibus constabilitis, nova illa de clandestino Christianorum foedere et consociatione opinio²) denuo sustentatur, subtractis autem vel eversis, labefactatur et corrui. Itaque nunc quidem eum excutere locum placet, quo *Kestnerus* de *Luciano* exposuit.

Qua de re dum dicere aggredimur, vehementer animi pendemus, gratias viro doctissimo agamus, de iis, quae ingenii acie reperit, an repertis doleamus. Adeo enim nova de *Luciano* ejusque in Christianos animo et studio in medium protulit, ut, si vera sint, quae disseruit, jure nos pudeat philologos in explicando judicandoque facetissimo scriptore tam diu caecutiisse. Nam quem adhuc existimabamus infensum fuisse rei Christianae, Christianosque una cum ipsorum magistro risui ac ludibrio exposuisse, eum *Kestnerus* censet id egisse sedulo, ut adjuvaret novam religionem, factam doctoribus invidiam minueret, sectatorumque persuasionem firmaret. Ego vero, quod pace viri doctissimi dixerim, speciosius ista quam verius disputata censeo. Quod quo magis appareat, faciam id, quod ipsae hujus libelli angustiae postulant, ut, quae in disputatione *Kestneri* dispersa et dissipata sunt, summam comprehendam, et, quia interdum fluctuat ejus oratio, ea verba,

1) Jen. A. L. Z. 1819. No. 201 — 205.

2) Novam dixi, non exemplo illorum, qui, quae patrum memoria scripta sunt, hodie ignorare videntur, sed quod eam *Kestnerus* nova et uberiore explicatione novam et suam fecit. De libris theologorum, qui huc pertinent, supersedeo dicere: illud adjicere liceat, quod ipsis fortasse theologis novum accidet, primariae sententiae elementa contineri notis *Wielandi ad Lucianum*, inprimis proluxa illa ad *Peregrinum Proteum*, To. III. p. 62.

quibus maxima vis et perspicuitas videtur inesse, in adnotatione subjiciam.

Sunt autem haec quinque capita, quibus novam *Kestneri* de *Luciano* sententiam includere licet.

I. *Lucianus*, qua erat mentis acie, quam aetatis suae ingenio non congruere amplius intelligeret, quae majores pro veris habuissent in vitaque tenuissent, excitare aequales ad rectiorem cogitandi agendique rationem voluit, qua inveteratae opiniones tandem ex sua sede demoverentur, et cum veriore scientia melior rerum status inciperet. Quo consilio patriorum numinum cultum et religiones irrisit, pravas superstitiones explosit, oraculorum praestigias et sacerdotum arcana detexit, philosophorum, divitiis magis et famae quam sapientiae inhiantium, fastum compescuit, vanas educandi artes, rhetorum ineptias, athletarum ferocem stoliditatem, opulentiorum luxuriam, plebeculae credulitatem ceterasque aetatis suae corruptelas et vitia satirico sale perfricuit, denique nil prius et antiquius habuit, quam ut funestum veterum arceret, quo adhuc torperent plerique aequalium. quibus melior jam rerum cognitio, velut oborta ex tenebris lux, affulsisset. Sed hac cognitione, non erant illo tempore, qui Christianos superarent. Quamobrem ad hos maxime spectabat *Luciani* mens et oratio: hi erant *ἔγειρόμενοι* illi et *βλέποντες*, quorum etsi doctrinam non amplectebatur, causam tamen et sectam scriptis adjuvare studebat.

II. Quamquam enim ridendi calumniandique materiam undique colligebat, tamen unus tantummodo in ejus libris locus reperitur, quo Christianos perstrinxit, neque illos

Qui *Luciani* elegantissimus interpres si adhuc viveret, isto nullum, opinor, *Kestnerus* haberet sententiae suae aut adstipulatorem paratorem, aut fortiozem propugnatorem.

universos, sed exiguum eorum numerum, nec suum hac in re iudicium sequutus, sed opinionem *Celsi*, quae tum communis erat omnium gentilium, *Luciano*que tanto facilius poterat persuaderi, quanto magis eam res ipsa, quam ridebat, *Peregrini mors*, comprobare videbatur.

III. Qua re si quid in Christianos commisit, eorumque famae atque existimationi detraxit, abunde id aliis scriptis compensavit, quippe qui mox, *Tatiani* oratione rectiora edoctus, illorum, quos aperte laesisset, causam tacitus suffragator susciperet, aequalibus tecte commendaret, suaeque etiam dicta cum populari suo et aequali miram in concordiam redigeret.

IV. Id ne temere dictum arbitremur, ipsum *Luciani* ingenium *Kestnerus* attendere nos jubet. Qui quum nemini unquam pepercerit, quum nullam omiserit opportunitatem cavillandi, non credibile esse, in tanta librorum, quos emisit, copia unis eum pepercisse Christianis, in conspectu omnium positis et Graecorum odio laborantibus, nisi causae illorum favisset.

V. Eandemque rem testatur liber *Lucianus*, qui suam vicissim lucem inde recipit, quo falsa Christianorum secta a genuinis Christianis ita discernitur, ut horum patronum sese ac viudicem profiteri *Lucianus* non dubitaverit.

Sic exposita rerum, quas *Kestnerus* tractavit, summa, sequitur, ut de singulis videamus.

Ac primum quidem concedimus viro doctissimo, potuisse illam sentiendi scribendique libertatem, qua *Lucianus* eminuit, eo valere, ut depulsa superstitionum caligine, tanto facilius emergeret Christianae doctrinae veritas; sed cavendum tamen putamus, ne huic rei plus, quam ratio fert et experientia, tribuamus. Nisi forte etiam *Eu-*

polis, Cratinus, Aristophanes, Archippus alii-
que priscae comoediae auctores, quod magna dicacitate in
deos patrios illuserunt et aetatis suae vitia castigaverunt,
popularibus de saniore religione amplectenda moribusque
emendandis persuaserunt. Imo audiuntur talia, leguntur,
placent, plausibus in caelum feruntur: at nihil prosunt
ad evellendos animis errores, quibus inde a tenera
aetate assueverunt, quos cum lacte materno imbibe-
runt. Docuit id etiam recentiorum temporum historia.
Nam explosis toties inde ab Lutheri aetate exagitationisque
ecclesiae Romanae cerimoniis, tamen hodie non pauciores
inveniuntur, qui eas mordicus retineant, quam *Aristo-
phānis* aevo fuere; qui ex theatro vel in templa deorum,
quos modo risissent, venerabundi redirent³⁾, vel cum
Cleone male multato detrimentosa civitati consilia ca-
perent. Tam longe distat certa mentis persuasio a leviori-
bus illis animi agitationibus, quas satirarum ludibria affe-
runt. Sed ut largiamur *Kestnero, Lucianum*, ridendo vera
dicentem, dum consuluerit aequalibus, ipsi etiam religioni
Christianae consuluisse, cujus dispersum semen jam velut
subacti animi facilius exciperent: tamen eum *voluisse* scri-
ptis suis efficere, quod effectum concedimus, adeoque vin-
dicias religionis Christianae ejusque doctorum suscepisse,
et hanc rem consulto ac naviter egisse⁴⁾, id vero prae-

3) Rem uberius declaravit Boettigerus in libello: *Aristophanes, impunitus deorum gentilium irrisor*, p. 43. sqq. De saeculo XV idem acute monuit Spittlerus, *Grundriss der Geschichte der christl. Kirche* p. 362. ed. 5.

4) Ita enim statuit Kestnerus. Loca maxime perspicua (nam in aliis ambiguitatem quandam habet oratio) haec sunt: *Lucian zeigte dadurch schon, dass er der Wirksamkeit der christlichen Schriftsteller kein antagonistisches Streben entgegengesetzte, wie sehr er den christlichen Parteilgängern gewogen war, noch mehr aber dadurch, dass er im Stillen sogar für das Emporkommen der christlichen Sache arbeitete, indem er den christlichen Kämpfern ihren Kampf nicht allein sehr erleichterte, sondern auch in bedenklichen Fällen ihnen*

fracte negamus. Et satis constat, eximium quoddam providentiæ divinæ in conservanda propagandaque religione documentum a theologis⁵⁾ in eo poni, quod nullae umquam calumniæ, impetus nulli adversariorum quidquam potuerint, nisi ut religio nova firmamenta stabilitatis adipisceretur. Itaque jure admiramur vim veritatis in illorum, qui sacra Christiana odissent, testimoniis⁶⁾: quæ vis tanta fuit, ut vel invitos impelleret ad scribenda ea, quæ ad causam Christianorum tuendam suo tempore incredibiliter essent valitura ?). Quod etiam in *Lucianum* cadere, quis inficias eat⁷⁾? Nec tantum cadit in ejus Jovem confu-

hülflich beizsprang. Es finden sich unverkennbare Spuren, dass Lucian zuweilen gleichsam als Anwalt der christlichen Secte gegen seine heidnischen Zeitgenossen aufgetreten ist, (p. 508). Bei anderen Thatsachen erscheint Lucian offenbar als Mitgehülfe der christlichen Oppositionsschriftsteller, (p. 511.) Er scheint den Unwillen, den die christlichen Ausfälle auf die heidnischen Ehrenmänner erregt haben mochten, auch gegen sich lenken zu wollen, um ihn mit den Christen zu theilen, und ihnen so die Hülfte der Unannehmlichkeiten, die ihnen daraus erwachsen konnten, zu ersparen oder abzunehmen, (p. 513.)

5) Multos, qui hoc argumentum persecuti sunt, recensuit Beckius in *Comment. hist. decretorum rel. Chr. et formulæ Lutheriæ*, p. 92. sqq.

6) His testimoniis quamquam sæpenumero abusos esse constat veteris ecclesiæ doctores, velut ex Graecis Clementem, Justinum, Athenagoram, ex Latinis Lactantium, Augustinum, Tertullianum: idonea tamen ex iis doctrinae Christianæ firmanda praesidia petit Eusebius, quem sequuti sunt recentiores multi, ut Huetius in *Demonstratione Evangelicâ et Quaestionibus Alnetanis*, Vossius, Fabricius, Lessius notis in libris, alii. Cfr. in primis *Lilienthal gute Sache der göttlichen Offenbarung*, XII. p. 650. sqq.

7) Viele, die des Christenthums Feinde zu seyn glaubten, haben auf seinen Plan gearbeitet. Ita verissime Jo. Müller, *Allgem. Weltgeschichte*, in *Opp. To. I. p. 460.* De veritate religionis Christianæ, philosophorum gentilium irrisione confirmata, duas dissertationes scripsit magnum quondam Academiae nostrae ornamentum, Jo. Fr. Buddeus, insertas *Miscellan. sacris To. I. p. 451 et p. 475 sqq.*

8) *Lucianum*, Christi redemptoris testem, duabus commentat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

scholarum magistris, in quibus nostra et patrum memoria vix erat paullo severior, quin in tradendis rebus Christianorum malitiosum *Luciani* erga eos animum culparet, ex ipsiusque scriptis accusationis argumenta depromeret. Neque id tantum pueris imberbibus narrarunt, qui reo patrocinari non possent, sed etiam ad doctos et subtiles iudices singularibus libellis nomen detulerunt, crimen peroraverunt¹¹⁾. Ex his accusatoribus unum *Kestnerus* commemorat *Krebsium*, sed reprehendit¹²⁾, quod *Lucianum* nomine inquinaverit criminoso: ceteros silentio praetermisit. Arduum est, de iis statuere velle, quae sensu magis quam demonstratione nituntur: verum tamen, quicumque *Luciani* consuetudinem perstringendi deos *Homericos* norint, omninoque ingenium ejus perspexerint, hos volo sedere iudices de iis locis, qui adhuc sic explicati fuerunt, ut scriptor graviora quaedam doctrinae Christianae capita, praecipue miracula, sacris libris exposita, irrisisse putarentur. Nihil utrosque locos differre pronuntiabunt, nisi quod illis *Homeri* nomen fere additum sit, his librorum divinatorum narrationes et placita oblique notentur. Nam quis, qui libero animo ad legendum accesserit, talem notationem non agnoscat in fabula de immensae magnitudinis ceto, qui navigantes immani hiatu ipsa cum navi hauserat¹³⁾? Cui non statim in mentem veniat, quod de Jona memoriae proditum¹⁴⁾,

11) Dan. Peucer de maledictis Lucianeis in Christum ejusque apostolos, Lips. 1742. 4. Jo. Tob. Krebs de malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi, Lips. 1769. 4. et in Ej. Opusculis acad. et scholasticis p. 308. sqq. Jo. Henr. Mücke de rebus Christianorum testimonia ex Luciano, Lips. 1778. 4. Krebsium sequitur Tzschirnerus in Historia Apologetica, Germanice scripta, I. p. 200. sqq.

12) p. 506. in nota.

13) Ver. Histor. I, 30. To. IV. p. 248. ed. Bip.

14) Ipsa adeo verba concinunt. Jon: II, 1. ex versione Alexandrina:

nam, ut suspicari licet ¹⁵), ethnicis scriptoribus ignotum, ipse venerandus nostrae religionis auctor ad rem suam accommodavit ¹⁶)? Aut quis in descriptione belli, quod acerrime infestisque et animis et armis inter Phaëthontem, solis regem, et Endymionem, regem lunae, in ipsa luna gestum ait *Lucianus*, et cujus eum fuisse exitum tradit, ut *Hyrio*, sagittis *Nephelocentaurorum* superatus in fugam per coniectus, missa legatione pacem implorare et tributum potans pendere Phaëthonti cogeretur ¹⁷), in hac igitur descriptione quis non parodiā inveniāt narrationis de pugna inter *Michaëlem* et *Satanam* et utriusque socios in caelo commissa, qualem auctor *Apocalypsis* ¹⁸) dedit? praesertim quum *Nephelocentauri Luciani*, qui compositi dicuntur et equis alatis et hominibus, in memoriam revocent figuram *Cheruborum*, quam *Ezechiel* deformavit ¹⁹), omnino illam adeo portentosam gentilibus et ridiculam visam, ut inde nomen *Asiniorum* Christianis imponerent ²⁰). *Apocalypsin* vero cognitam *Luciano* fuisse, ipso ejus scholiasta in eodem alio loco declarat, quo nova urbs in insula beatorum, in quam una cum sociis ad epulas beatorum deducere se fluxit, ita depingitur ²¹), ut colores sumpti videan-

προξέταξε κήτει μεγάλη καταπίειν τὸν Ἰωνᾶν. *Lucian. l. c.* ὁρῶμεν κήτη πολλά μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων — τὸ δὲ ἤδη κερτῆρ, καὶ ἀναρόφῳησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ κατέπιεν.

¹⁵ Cfr. *Meursius* ad *Lycophron. v. 33. To. III. p. 1171. ed. Müller.*

¹⁶ *Matth. XII, 40.*

¹⁷ *Ver. Hist. I, 12. To. IV. p. 250.*

¹⁸ *III, 7.*

¹⁹ *I, 10. X, 14.*

²⁰ *Tertullian. Apolog. c. 16. Ista certe de capite asini, re Christianis divina (Minuc. Fel. 28.), non improbabilis est sententia Michaelis in Comment. de Cherubis, inserta Commentar. Societ. Reg. Scient. Gotting. To. I. p. 175. sqq.*

²¹ *Ver. Hister. II, 11. To. IV. p. 271.*

tur ab eodem Apocalypsios auctore, qui in novam urbem, Hierosolyma, eamque non minus mirabiliter exornatam, ab uno septem angelorum sese ablatum ostendit ²²⁾).

Atque haec quidem ita clara et evidentiā sunt, ut, si quae sint in eodem scriptore eodemque praesertim ejus libro obscuriora et magis ambigua, ex recta interpretandi lege ad idem genus referenda, ad eundemque modum explicanda sint. Quo pertinet prodigiosa narratio de hominibus, super maris fluctus sine ullo metu ac periculo pedibus iter facientibus, quae Christianos paene cogit recordari maritimam CHRISTI ambulationem, ab discipulo incredulo male tentatam ²³⁾; item descriptio naturarum caelestium, quae carnis expertes, aranearum telis indutae, figuram solam et speciem referunt, et sine corporibus ea tamen faciunt, quae propria sunt corporibus: quae descriptio non multum abluat ab iis N. T. locis, quibus de resurrectione et indole τῶν σωμάτων πνευματικῶν agitur ²⁴⁾).

Ceterum desumpta haec omnia sunt ex uno illo libro, quem de veris historiis *Lucianus* composuit, et a *Krebsio* diligentius enucleata: alia ejusdem generis in aliis ejus scriptis reperiuntur. Nolo jam illud afferre, quod

²²⁾ XXI, 10.

²³⁾ Jesus dicitur περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης Matth. XIV, 25. *Lucianus* se vidisse narrat homines ἐπὶ παλάσσης διαθέοντας, quibus, ut solent παροδούντες, ut exaggeratione risum moveat tribuit pedes ex subere, Ver. Hist. II, 4. To. IV. p. 267.

²⁴⁾ Magna rursus similitudo verborum est. *Lucianus* Ver. Hist. II, 12. p. 272. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφῆ καὶ ἄσαρκοί εἰσι — Luc. XXIV, 39. φηλαφήσατέ με (oppositum est ἀναφῆς, quod obiter monemus propter ἄκαιρα illa, quae *Stolbergius* nuper in libro amoris p. 176. de significatione verbi ridicule effudit) καὶ ἴδτε· ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστῆα οὐ ἔχει κ. τ. λ. Eodemque, haud scio, an spectent ista, quae *Hercules* de se narrat: Αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν εὐφρανῶ τοῖ

nonnullis memorabile visum est, in Alexandro ²⁵⁾ atheis
 nunquam species subjici Christianos et Epicureos: dictum
 etenim ex mente et sententia pseudoprophetae, valetque
 uodammodo in laudem Christianorum, qui sibi aliisque
 imponi per praestigiatores non passi sint ²⁶⁾. Dignius
 est memoratu, quod in Dialogo Mortuor. IV. ²⁷⁾ interro-
 anti Menippo: Τι δὲ ὁ ἦρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ, Tropho-
 ius respondet; Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον, cui satis
 efficaciter refert Menippus: Ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῆς,
 ἢτε θεός· καὶ συνάμφοτερόν ἐστιν. *Luciani* ingenium no-
 bis et aequalium Christianorum de filii dei et Jesu ἐνώσει
 opinionis ²⁸⁾: nec, quo ista referenda sint, dubitabis. Om-
 nino autem diligentius, quam adhuc factum est, inquiren-
 da sunt loca, quibus *Lucianus*, callidissimo consilio, dum
 Iomericas fabulas se simulat traducere, Christianorum de-
 creta traducit ²⁹⁾. Sed haec reconditiora sunt, quam quae
 hoc parvo libello explicari queant.

Et sufficere quae attigimus existimamus defendendae
 sententiae illorum, qui non in uno duntaxat Peregrino Pra-

θεοῖς σύνθετον· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἶμι αὐτοῦ. Subjicit Diogenes:
 Πῶς λέγεις εἰδωλὸν τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα
 θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; Dial. Mort. XVI. To. II. p. 191.
 (Ed. nostr. p. 201.) Add. Philipp. III, 21.

²⁵⁾ Cap. 38. To. V. p. 98. et jam antea c. 25. p. 88.

²⁶⁾ Ita certe explicavit Solanus ad *Luciani* l. l. p. 411. et
 p. 424. neque aliter Kestnerus, p. 510.

²⁷⁾ To. II. p. 136. sqq. (Ed. nostr. p. 146. sqq.)

²⁸⁾ Cfr. G. J. Plank Observatt. quaedam in primam doctrinae
 de naturis Christi historiam, Gotting. 1787. 89. et in Commen-
 tatt. theol. a Velthusenio, Kuinoelio et Rupertio
 editis I. p. 14. sqq. Add. *Müncker Handbuch der christl. Dog-
 men-geschichte*, II. p. 278. sqq.

²⁹⁾ Simili consilio *Lucianum* in Peregrino nobilissimam histo-
 riae Mosaicae particulam, hucusque sepultam quasi et a nemine
 observatam, exhibere, duabus dissertationibus ostendit Fr.
 Theod. Withofius, Lingae 1762 et 1763. 4.

teo vestigia repèriunt licentiae et dicacitatis, qua *Lucianus* Christianos exagitavit.

De hoc autem dialogo, sicut supra diximus, ita sen *Kestnerus* primum ut *Celsi* iudicio tribuat, quae *Lucianus* in Christianis scripsit, deinde ut in hoc iudicio omnes illa aetate Paganos consensisse statuatur³⁰⁾, denique si tamen nimia videatur *Luciani* cavillatio, ut invidiosum eo minuat, quod scriptorem postea semet ipsum correxisse pristinaeque de Christianis sententia decessisse contendit *Celsi* qui animus fuerit in Christianos, satis constat si modo cui *Lucianus* Alexandrum suum dicavit, *Celsus* idem fuit, quem *Origeniana* potissimum scripta nobis taverunt: nec, quale fuerit aequalium de nova secta iudicium, in obscuro est; sed causas requirimus, quibus adductus *Kestnerus* *Lucianum*, quum de Christianis iudicaret, totum ex *Celsi* iudicio pependisse existimet; tum argumenta petimus iis, quae de mutata scriptoris sententia posuit. Nempe ejus mutationis auctorem laudat *Tatianum*, aequalem *Samosateni* nostri eundemque populum, quocum magna esset studiorum, eruditionis, numerum, etiam loci communione et societate conjunctus. Hoc potissimum auctoritate effectum esse, Christianos ut per hac eximeret Protei consortio, cui antea adjunxerat, in iurumque doctrina et moribus majus quiddam et excellent

30) *Der Seitenblick auf das Christenthum, der Lucians Spott, die christlichen Freunde des Peregrin begleitet, spricht nicht sein eigenes Urtheil, sondern nur die damals in der heidnischen Welt gemein geltende Ansicht seines Freundes Celsus aus, die Lucianum so williger aufnahm, weil der besondere Fall, den er vorhatte, sie zu rechtfertigen schien, und weil er selbst wahrscheinlich noch nicht einen weitern Blick über den Geist der Christensec Grossen gethan hatte. (p. 504.)*

31) *Cfr. Serenius gesammelte Zeugnisse der Heiden zur Begründung des Glaubens der Christen, p. 101. Meyer Vertheidigung und Erläuterung der Gesch. Jesu und der Apostel, p. 99. sqq.*

quam fanaticorum hominum superstitiones ac deliramenta agnosceret³²⁾. Quod si ita statuamus, nonne permirum videatur, scriptorem, profecto non Phrygem ingenio, tam sero sapuisse, ut qui ex popularis sui oratione ad Graecos eandem jam aliquot annis ante sapientiam petere posset? At scripta est, si *Kestnero* credimus, *Tatiani* oratio, postquam *Lucianus* sua in Christianos convicia jam effuderat. Nos secus sentimus, et in prava temporum putatione pravi iudicii, quod *Kestnerus* tulit, causam deprehendimus. Memoratur in *Tatiani* oratione³³⁾ dictum quoddam Protei, sed memoratur ita, ut nihil nos cogat de mortuo potius quam de vivo tum temporis philosopho cogitare: Immo veri admodum simile est, *Tatianum* in oratione sua omissurum non fuisse Peregrini Protei vesaniam, quae novam praeberet eamque amplissimam occasionem in phi-

32) Verba *Kestneri* (p. 507. sq.) haec sunt: *Lucian* muss seine früher gefasste Ansicht über das Christenthum später geändert haben. Diese Behauptung aber wird um so leichter annehmbar, weil sich Motive nachweisen lassen, welche die Sinnesänderung *Lucians* herbeiführen konnten. Es ist fast unmöglich, dass *Lucian* nicht Kunde gehabt haben sollte von *Tatian* und seinen Schriften. — Dass der klare helle Verstand des *Tatian* die christliche Sache aufgenommen hätte, musste dem *Lucian* sehr befremdend vorkommen. Ein so besonnener scharfsinniger Geist, wie *Tatian*, konnte sich nicht einem blinden Aberglauben in die Arme geworfen haben; ein *Lucianischer* Geist aber war auch weit entfernt, fortwährend Vorurtheile zu hegen, wenn ein Mittel zur Aufklärung über eine Sache sich zeigte. *Lucian* forschte weiter und fand im Christenthume des *Tatian*, dessen Schriften er las, nicht eine grundlose Schwärmerci, nicht ein blindes Anbeten eines gekreuzigten Magiers, (so hatte *Lucian* einst das christliche Bekenntnis genannt), keine Frömmerei oder Pedanterei, sondern eine neue philosophisch-religiöse Lehre voll gediegener Sätze, welche ihm besonders als Oppositionselement gegen die alte Zeit und auch als Licht aus dem Barbarenlande, aus dem er selbst hervorgegangen war, sehr beachtungswerth erscheinen musste. Vielleicht wäre *Lucian* dem Christenthum ein zweiter *Tatian* geworden, wenn ihm der Uebertritt zur christlichen Partei bei seiner nicht-christlichen Charaktereigenthümlichkeit so leicht möglich gewesen wäre, und der durchaus originelle Mann nicht den Ruf des Nachahmers gefürchtet hätte.

33) Cap. 41. p. 87. ed. *Worth.* (Oxon. 1700. 4.)

losophos Graecos declamandi, si mirificus homo jam tum, quum theologus Christianus ista scriberet, rogo se immisisset. Sive enim Christianorum sacra Proteus numquam adisset, nihil erat, quod *Tatianum* a fanatici furoris castigatione cohiberet: seu exclusus ab Christianis reiectusque fuisset³⁴⁾, habebat scriptor, quod disciplinae Christianae severitatem laudaret. Incidit vero Peregrini mors secundum chronicon Eusebianum in Ol. CCXXXVI, 1. qui annus est ex *Scaligeri* rationibus 166. a Chr. n. *Tatianus* autem, quod *Guil. Worthius* accurate demonstravit, orationem suam ad Graecos scripsit aliquot annis post obitum *Justini Martyris*, quo et doctore Christianae religioni sese addixerat, et martyrium perpeso in extremum vitae discrimen venerat. Obiit *Justinus* anno 168. Quapropter *Tatiani* oratio, quam *Worthius* anno 168. editam putabat, retrahenda nobis videtur ad a. 164. vel 165. quibus annis neque dialogus ille de Peregrini morte congruit, et posteriora sunt reliqua scripta, quae *Luciani* infensum in rem Christianorum animum testantur. Satis enim constat, eum jam quadragenarium, ex Gallia in Graeciam reducem, ad dialogos scribendos accessisse³⁵⁾.

Haec si recte disputavimus, sequitur, illa certe, quae nobis superest, *Tatiani* oratione non potuisse *Lucia-*

34) Hoc probabilius est et convenit *Luciani* narrationi, quam veram habuerunt *Fabricius* *Bibl. Gr.* Vol. V. p. 341. *Wielandus* III. p. 103. alii.

35) Narravit ipse in *Bis Accutato* c. 52. To. VII. p. 95. *Solanus* (p. 428.) ita interpretatus est, ut quae junior scripsisset *Lucianus*, in iis nominari quemquam negaret eorum, quos senior audaciuscule traduxisset. Quae interpretatio si vera esset, novo constaret argumento, *Peregrinum* *Proteum* a sene fuisse compositum, neque ad *Tatianae* orationis aetatem pertinere. Sed incerta est illa interpretatio, et de vita *Luciani* rectius exposuit *Wielandus* I. p. XVII.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cavit, vel nobis contigit invenire, de iis jam breviter dicamus.

In dialogo, quo *Lucianus* non temere credendum esse calumniatoribus docet, multa reperit *Kestnerus*, quae ad Christianos spectent, maximarum mole calumniarum oppressos, unum illud longe et gravissimum et apertissimum, quod cap. XIV. To. VIII. p. 45. legitur: Πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος. Scilicet haec referri non posse nisi ad Christianos, quibus, Antonino Pio imperante, quid error affinxerit, quid invidia conflarit, satis intelligi ex Caesaris edicto, quod pro iis tulerit. At enim vero neque in Christianos cadunt quae paullo ante a scriptore allata sunt, calumniandi exempla, neque in Antoninum, quae verba mox sequuntur. Magnam ejus novimus erga Christianos moderationem et sapientiam, qua, ut fit, adversariorum calumnias infamavit: sed talem profecto non novimus pium Imperatorem, qui, audita calumnia, statim (utimur ipsis *Luciani* verbis) velut oestro percitis auribus, inflammatus, nec moram ferens diligentis inquisitionis, repulerit amicos; neque amicorum nomine deferri ad eum poterant Christiani. Quamobrem nobis rectius videntur judicavisse, qui verba illa ad *Lucianum* ipsum, impietatis accusatum, retulerunt, cui multos fuisse inimicos et obtrectatores, ex scriptis ejus intelligimus, quinam fuerint, non nisi conjectura assequi licet.

Praecipuum quemdam in iis locum habuerunt ventosi illi philosophi, erroribus suis non magis quam populi aura inflati, qui monachorum mendicantium more³⁸⁾, civitates gregatim obeuntes, quanto capillatiores erant barbaque ma-

38) Cum his acute illos comparavit *Wielandus* To. I. p. 440.

jore et vestitu horridiore, tanto sibi imperitaque plebi sapientiores videbantur. Hos crebro *Lucianus* et acerbè vellicabat; sed eosdem adversarios habebat maxime implacabiles. Inde explicatio petenda est multorum locorum, quae aliorum traxit *Kestnerus*. Nam quum *Lucianus* philosophum Samium ridet, arithmetica, astronomia, praestigis, geometria, musica, incantamentis (has enim res ita jungit) male abutentem³⁹⁾; quum *Aristippi* unguenta, *Platonis* assentationem, *Socratis* amores cavillatur⁴⁰⁾: profecto non id agit, ut *Justini Martyris* de philosophis gentilibus⁴¹⁾ judicium defendat, aut ut omnino Christianis doctoribus succurrat, sed infensos sibi et maledicos osos stultitiae vult damnare, et perpetuum iis silentium imperare. Quod consilium, non dissimile veterum Comitorum instituto, satis ipse aperuit in *Piscatoribus*: in quo dialogo verissima inest et interpretatio et defensio conviciorum, quae in sectarum philosophicarum autione aliisque dialogis in philosophos jecerat. Neque enim sagillavit philosophos, nominis ac professionis suae amplitudinem vita factisque tuentes, sed simios illorum risit, asinum *Cumanum* imitantes, et sub leonis etiam pelle prudentiorum ludibrio dignos⁴²⁾. Ab ejusmodi autem ho-

39) *Sect. philes. auct. c. 2. To. III. p. 82.*

40) *Dial. Mort. XX. To. II. p. 206. (Ed. nostr. p. 210.)*

41) *Dial. c. Tryphon. p. 219. Laudat et Kestnerus p. 513.*

42) Duo sunt maxime insignia loca, quae hoc *Luciani* consilium declarent. *Piscat. c. 37. To. III. p. 155. Τοιαῦτα (h. e. simiis pyrrhicham olim saltantibus, similia) καὶ οὗτοι ποιοῦσι. Καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὐ ποτε πάνσομαι διελέγγων καὶ κωμῶδων. Περὶ ὑμῶν δὲ ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτως μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. Deinde Pythagoram, Platonem, Chrysippum, Aristotelem disertis verbis secernit ab contemptibili grege imitatorum. Et cap. 42. p. 160. Τοῦτο γὰρ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὃ φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πόλλαις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.*

muncionibus nec doctores Christianam religionem non tutam putabant, neque omnino erat, quod Christiani causae suae multum metuerent.

Pergitur ad alium locum. *Tatianus* in ipso orationis exordio Graecorum adversus barbaros odium ita compescere studuerat et confutare, ut illos artes suas barbaris debere inventoribus, ipsamque philosophiam multo post *Mosen*, melioris doctrinae auctorem, in Graecia existisse ostenderet. Quod quum offendisset superbos Graecorum animos, et majorem in Christianos invidiam et litem accendisset: *Lucianum* putat *Kestnerus* tamquam arbitrum honorarium intervenisse, callida dissimulatione sedasse iras popularium, eoque *Tatiani* causae consuluisse. At quid tandem fecit *Lucianus*? Nempe in eo dialogo, quem *Ἀσπέρται* inscripsit ⁴⁵⁾, Philosophiam induxit cum *Jove* agentem, lepideque narrantem, demissam se in terras a patre deorum hominumque, omissis interim Graecis, quos faciles ad subigendum putarit et celerrime recepturos jugum et frena, a difficiliore operis parte exorsam, ad barbaras primum gentes properasse, ut harum rationibus subveniret. Haec igitur loca sic componit et conciliat *Kestnerus*, ut *Lucianum* censeat concessisse illum quidem Graecis quaesitam meritis superbiam, sed *Tatiani* tamen sententiae tacite robur aliquod adjecisse. Laudaremus *Luciani* consilium, si ita fecisset, lubentiusque ferremus *Clementem*, *Theodoretum*, alios ecclesiae doctores, eadem adversus Graecos argumenta usque ad fastidium repetentes. At *Nostrum* ingenium nisi prorsus ignoramus, fecit id longe alio consilio, non ut Christianis ista declamantibus auxilium portaret, sed ut vellicaret eos, qui tam inepta contra Graecos argumenta effutiissent. Brach-

45) Cap. 5. T. VIII. p. 311.

manes enim Indorum, Aethiopes, Aegyptii et quos praeterea Philosophia apud *Lucianum* extollit, ad quos primum se narrat properavisse, quid tandem ex illorum, quibus scriberet *Lucianus*, sententia habuere, quo possent Graecis, artium ac doctrinarum omnium sive auctoribus sive perfectioribus, equiparari? Risissent Graeci hominem, qui tam levibus et veteri victoria jam detractis armis contra victores denuo decertare auderet.

Sed de hoc toto dialogo novam *Kestnerus* sententiam exprompsit. Scriptos enim *Απατάς* illos putat hoc uno consilio, ut, quas *Lucianus* Christianis in *Peregrino* *Proteo* temere objecisset, retractaret et in melius verteret: iccirco Cynicum, exemptum Christianorum numero et societate, nunc comparasse cum *Empedocle*, philosopho gentili, qui simili furore correptus, dudum ante se in *Aetnam* coniecisset. Nolumus de causis quaerere, cur *Fugitivos* *Kestnerus* post dialogum de *Proteo* scriptos statuat⁴⁴⁾: haec res enim altioris indaginis est, et ad universam quaestionem de chronologia dialogorum *Lucianeorum* nondum a quoquam explicatam⁴⁵⁾ spectat: sed ut scriptor in *Fugitivis* respexerit ad *Proteum* suum, cur, qui celare et dissimulare mentem suam non solebat, in hac retractatione tam summissa voce dixit, ut non vocem, sed vocis signa *Kestnerus* ipse agnosceret⁴⁶⁾? Cur in dialogo non id agnoscamus, quod dialogus lo-

44) Scripsit quidem *Kestnerus* p. 504. in nota; In dem schon oben, mit Bestimmung seines Zeitdatums angeführten Dialog: der Selbstmord des Peregrin: sed memoria lapsus est. De *Philopatride* egerat p. 421. non de *Peregrino*.

45) De perverso dialogorum ordine *Reitzius* jam conquestus est in diss. de aetate, vita scriptisque *Luciani* p. LV. (edit. nostrae T. I. p. LXIII.) sed qui restitueret ordinem, nemo repertus est.

46) *Jupiters Tadel* ist lediglich auf den verrückten Philosophaster, nicht auf den Christen *Peregrin* gemünzt. Freilich hätte *Lucian* diess noch deutlicher sagen können; wahrscheinlich aber wollte er seine frühere Ansicht nicht ausdrücklich vor Allen für falsch erklären, sondern nur umwunden vor denen, welche seine Ansicht ver-

quitur, satiram in Cynicos, qui dicendi intemperantiae et licentiae, propter ipsum fortasse illum Proteum, *Lucianum* accusaverant⁴⁷⁾?

Sed ne interrogando *Kestnerum* urgeamus, unum addimus, quod in hac tota re palmarium est. Tantum enim abest, ut, si qua paganorum et Christianorum scriptorum in carpendis redarguendisque vulgi opinionibus similitudo reperiatur, ethnici consensu suo opitulari Christianis voverint, ut hi et acerrima et certissima tela sumpserint a gentilibus, quae in vanas deorum religiones, in superstitionem inanem, in philosophorum somnia, in praestigatorum fraudes jacularentur. Itaque *Tatianus* quoque vestigiis institit *Luciani*, quo facilius causam suam obtineret, non *Lucianus* *Tatiani* causam egit, aut invidiam, quam ille sibi conflaverat, ethnicus cum Christiano participavit.

Hac me sententia non demovet loca, quae *Kestnerus* ita produxit, ut *Luciani* dicta similia probaret dictis Christianorum. Quamquam hoc ex genere non nisi duo produxit; nec produxit quidem, sed obiter indicavit⁴⁸⁾: unum ex *Luciani* libro περί αἰρέσεων, conferendum cum *Tatiani* cap. 7. et 5. alterum ex illius *Eunucho*, comparandum cum *Tatiano* c. 32. Priorem locum diu, sed frustra, quaesivi: in posteriore quum duae sint, quae gerant aliquam cum *Tatiano* speciem similitudinis, utrum *Kestnerus* spectarit, fateor me ambigere. Itaque, ne quid-

änderung leicht zu durchblicken vermochten. Daher setzte er nach der angeführten Erklärung des Jupiter über Peregrin, statt eines weitem Bekenntnisses seiner eigenen geänderten Ansicht, einen vieldeutigen Gedankenstrich (p. 511).

47) Haec sententia fuit Gesneri To. VIII. p. 592. explanatius a Wielando exposita To. III. p. 111. sqq.

48) pag. 514. in nota.

quam reticuisse videar, quod illius causae prosit, utrumque afferam. *Lucianus* 49), ubi lepide certamen narrat iudicium in delectu philosophi, quem in Peripatetici nescio cuius mortui locum surrogarent, haec habet: Τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαδὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἅς χρηὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι. *Tatianus*, de mortis contemptu et animi ἀνταρπείᾳ blaterans 50), ista subiecit, quam apte, iam nihil ad nos: Οἱ παρ' ἡμῖν φιλόσοφοι τοσοῦτον ἀποδεύουσι τῆς ἀσχήσεως, ὥστε παρὰ τοῦ Ῥωμαίου βασιλέως ἐτησίους χρυσσοὺς ἑξακοσίους λαμβάνειν τινὰς εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ὅπως μηδὲ τὸ γένειον δωρεῶν καθευμένον αὐτῶν ἔχωσιν. At vero talia etiam in anthologicis posterioris aevi poetis inveniuntur 51), qui nec *Luciani* praerogativa, neque *Tatiani* suffragatione usi sunt. Porro *Lucianus* 52) hanc affert ex *Bagoae* sententia commendationem eunuchi: ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος ταῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. *Tatianus* 53) Crescentem objurgat philosophum, qui παιδεραστία μὲν πάντας ὑπερῆνευκεν, φιλαργυρία δὲ πάνυ προσεχῆς ἦν. Uterque scriptor, de duobus philosophis narrat, qui uno in crimine conveniunt; alterum enim crimen, φιλαργυρία, ne cadit quidem in Socratem: haecine nonne fortuita potius consensio rerum est, quam studio quaesita scriptorum 54)? Quid multa? Talia si perscribi non potuerint a duobus, quin alter alterum ante oculos haberet: quotusquisque tandem ex tota

49) Eunuch. c. 8. Το. V. p. 210

50) Cap. 52; p. 70. 50b) Et cui non dicta avaritia philosophorum?
Cfr. *Ottonis Papinianus* p. 211.

51) Cap. 9. p. 211.

52) l. c. p. 71.

53) Eundem in censum referenda sunt alia loca, partim *Kestne-*

antiquitate reliquus erit locus, quem non derivatum ex alio censeamus? Quamobrem nisi priore illo *Luciani* loco, quem invenire non potui, aliquanto plus ponderis contineatur, equidem nemini auctor sum, ut denuo quaerendi operam sumat.

Pervenimus ad quartam thesin, ex *Kestneri* libro supra excerptam⁵⁴). Cui si satisfacere vellemus disputando, copiosius explicandum foret de causis, cur, qui prioribus a Christo nato saeculis florere scriptores, et Graeci, et Latini, in iis, quae aetatem tulerunt, operibus tam raro mentionem fecerint Christianorum. Res obscura est et difficiles explicatus habet, quam, dudum in votis habeo, ut pertractandam sibi sumat theologus, ab historiae accurata cognitione non minus quam a veterum lectione instructus. Nos quidem, quibus hoc loco non licet nisi rerum summas legere, satis habemus quinque ejus rei causas breviter recensere. Prima in eo posita est, quod, quum

ro memorata: v. o. *Tatian.* c. 41. p. 88. de Pythagora, olim *Euphorbo*, coll. *Lucian.* Sect. philos. auct. c. 5. To. III. p. 85. *Tatian.* c. 3. p. 9. de Aristotele, Alexandri adulate, coll. *Lucian.* Dial. Mort. XVII. To. II. p. 181. (Ed. nostr. T. II. p. 191.) Hujus generis quis non sexcenta afferat etiam ex diversis scriptoribus?

54) *Hätte Lucian nach eigenem Urtheile die Christen fortwährend in dem Dämmerlichte, wie sie ihm damals erschienen, als schwärmerisch tolle Leute gesehen, so wäre sein ferneres Verhalten gegen die weitverbreitete Christensekte, die er überall mit seinem scharfen Auge berühren musste, einem Wunder ähnlich. (p. 305.) Wohl hätte er eine kleine Schaar asiatischer Enthusiasten, auf die er einmal zufällig seine Aufmerksamkeit gerichtet hatte, und von denen er später bey seinem Aufenthalte in Gallien und Griechenland durch die Grenzen eines Welttheils getrennt war, aus dem Andenken verlieren können, wenn sie nur nicht Christen gewesen wären. Denn Christen fand er in allen Ländern der Erde, und wurde in einer Zeit, wo sie überall, vorzüglich in den griechischen und gallischen Provinzen, so oft und keck hervortraten, oft genug an sie erinnert. (p. 506.) Hier war eine neue rühmliche Sphäre der Oppositionswirksamkeit, wenn Lucian die christlichen Kämpfer hätte bekämpfen wollen. Die Zeitstimme verlangte eine solche Opposition, weil der Hass der antichristlichen Partei lebendig flammte, und die Widerlegungen*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Tum si qui illo tempore pagani fuerunt, qui in novam religionem ejusque cultores diligentius inquirere operae pretium ducerent, tamen inquirendi via tot erat impedimentis septa, tantis difficultatibus obstructa, ut non sit mirandum, deterritos medio in cursu substitisse. Difficultates unde exstiterint, utrum ex clandestino, quod *Kestnerus* aperire nobis voluit, Christianorum foedere, an ex odio et calumniis Judaeorum, aliisque ex rebus, non vacat hoc loco exquirere: sed fuisse difficultates veri cognoscendi maximas, vel ex commentis et mendaciis intelligitur, quae de sacris Christianis sacrorumque cultoribus tum temporis disseminata fuerunt. Denique multis paganis non nimis magna et memorabilis visa est Christianorum multitudo, utpote qui jam tum abiissent in varias partes et sectas, quarum pro se quaeque ita numerari solebat, uti philosophos non universos censebant, sed discretos ac divisos in familias, quae de gravissimis saepe rebus secum dissentirent.

Ex his, quas attulimus, causis quae ad *Lucianum* pertineant, nemo non videt. Cognoverat enim versutissimus aetatis suae spectator Christianos, sed parvi pendebat; sive quod Judaeis eos accenseret, seu quod propinquos haberet ac finitimos fanaticis hominibus, quorum magnus numerus ex Syria pariter atque Graecia provenisset. Hos dum carpit atque exagitat, simul carpit Christianos: ad utroque eadem transfert vocabula, quibus *Aristophanes* olim vanos philosophos notaverat, *δαμονίους* appellans,

Videntur enim ipsi interdum librarij Christiani sic vindicavisse scriptorum silentium, ut quod hi omisissent Christianorum nomen, contemptum gregem tecte notantes, illi apponerent. Ex hoc genere locus est *Arriani Epictet. Diss. VI, c. 7.*, quo verba *οἱ Γαλιλαῖοι* pro scholio ad oram a nonneminis fuisse adscripta, deinde contextui inserta, peracute vidit *Schweighäuserus* To. II. p. 915. Vehementer etiam dubito, an *Antoninus*, in tanta libri sui, quem de se ipso ad se ipsum scripsit, et brevitate et moderatione, nobilissimo loco XI, 5. addiderit: *οἱ Χριστιανοί.*

αἰθεροῦς, ἀποβατοῦντας ἀποβατοῦντας: ut, si rem ex *Luciani* mente et sententia ponderemus, pleni sint omnes ejus dialogi etiam Christianorum irrisione; sin verba consectemur, et mentionem nominatim factam quaeramus, propter ipsam illam novae sectae despicientiam scriptor satis habuerit paucis dialogis eos oblique notare, in uno discrete commemorare.

Sed ecce, praeter hunc unum dialogum, *Peregrini Protei* titulo insignem, de quo et nos diximus aliquoties, et viri doctissimi⁵⁷⁾ copiosius disputaverunt, *Kestnerus* alterum affert, *Philopatrin*, aliquanto post, ut ipse putat, scriptum a *Luciano*, qui jam a meliore Christianorum parte staret, ipsorumque placita adversus Montanistarum praecipitem furorem defenderet. Quatuor haec sunt novae haereses, quibus refellendis haec plagula non sufficit. Quamquam, ut aperte dicamus, nec tuendis sufficiebat spatium libri, quo *Kestnerus* eas coartavit⁵⁸⁾. Primum enim non obiter, sed accurate pensitatisque in utramque partem rationibus omnibus, confutanda erat sententia illorum, qui, magno duce *Gesnero*⁵⁹⁾, *Philopatrin* a *Luciano* Samosatensi abjudicandum, et scriptori, qui *Juliano* Caesari suppar vixerit, tribuendum consuerunt. Commoveri *Gesneri* argumenta posse, non inficiamur, praesertim si in auxilium vocentur, quae vir doctissimus, sed in hac causa nulli, quod sciam, literatorum commemora-

57) In primis *Withofius* in *Opusculis* p. 245. sqq. *Walohius* in *Commentatt. Societ. reg. Gotting. To. VIII. p. 89.* et *Germarus* in *Symbolis ad Luciani de morte Peregrini libellum rectius aestimandum*, Thorun. 1789. f. Ceteros laudat *Harlessius* in *Introduct. ad histor. linguae Graec. II. I. p. 188.* et in *Supplementis I. p. 355.*

58) p. 418.

59) Add. *Lardner Collection of ancient Jewish and Heathen testimonies to the truth of the Christ. religion*, Vol. II. p. 365. et quos praeterea laudat *Fabricius B. Gr. Vol. V. p. 341.*

tus⁶⁰⁾, incondito quidem scribendi genere, sed magno cum iudicii acumine protulit: at vero labefactata et convulsa esse non fatebimur ante, quam contrariae rationes vicerint. Deinde, si *Luciano* tribuatur *Philopatris*, demonstrandum erat idoneis rationibus, posteriorem hunc dialogum fuisse *Proteo*, quem existiterint⁶¹⁾, qui aetate priorem iudicarent. Tum confirmari diligentius oportebat, quod primus, nisi fallor, *Nic. Nonnenius*⁶²⁾ statuit, scriptum esse dialogum contra *Montanistas*. Denique, id quod difficillimum arbitramur, rectae interpretationis ope designanda erant loca, quibus *Luciani* in veros *Christianos* studium ac propensio elpceat: Qua in re: sibi cavebit vir eruditissimus, ne, quasi nuper in *Patrum* explanatione collega theologus ipsi litem movit⁶³⁾, eandem in *Philopatri*de interpretando philologi intendant. Sobria enim et certa ratione expugnanda est persuasio illorum, qui non pontificia auctoritate⁶⁴⁾ sed suo iudicio freti, tot per annos aliter explicaverunt. Id dum *Kestnerus* perfecit, non erit, quod in nova eius opinione examinanda labore-

60) *Ansaldo* in libro supra not. 56. laudato, cui inest (p. 202 — 229) dissertatio, qua ex *Luciano Philopatris* dialogo primorum multitudine *Christianorum* aliaque ad eam pertinentia confirmantur. Aliorum de hoc dialogo sententias recensuit *Fabrics* in *Salutari luce Evangelii*, p. 153.

61) In his *Tob. Eckhardus* in *Non-Christianorum de Christo testimoniis* (Quedlinb. 1725. 4.) p. 115: quo libro de *Philopatri*de contra *Gesnerum* ita disseritur, ut dialogus referatur ad imperium *L. Veri* et bellum *Parthicum*: quo tempore etiam *Kestnerus* scriptum putat.

62) In dissertat. critica de *Luciano*, sive quisquis auctor dialogi, *Montanista*, traduceat, *Bremae* 1745. 4. Laudantur etiam hanc in rem *Miscellan. Groning. To. IV. p. 329. sqq.*, quae non vidimus.

63) *Baumgarten - Crusius* *Einleitung in das Studium der Dogmatik*, p. 189. sqq.

64) *Alexander VII*, pontifex *Romanus*, *Philopatris* una cum *Peregrino Proteo* in atrum indicem retulit librorum prohibitorum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

E D I T I O N E S L U C I A N I

I. O P E R U M

a) G R A E C A E.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam à Phil. Junta excusam suspicatur *Maittarius* Annal. typ. T. I. p. 65. Non adsentitur *Brunetus* in Manuel du Libraire et de l'Amateur de Livres. T. II. p. 274. sqq. qui omnino consulendus. Cf. etiam *Fabric.* Bibl. Gr. ed. *Harl.* Vol. V. p. 348. et *Frid. Ad. Ebert* Allgem. Bibliograph. Lexicon T. I. p. 1025.
- 1503 *Venetis*, fol. *Aldina I.* Luciani Opera. Icones Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Icones junioris Philostrati. Descriptiones Calistrati. *Venetis*, in aedibus Aldi, mense Junio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat *Bourdelotius*.
- 1522 *Venetis*, fol. *Aldina II.* Luciani Dialogi et alia mul-

ta Opera. Imagines Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Imagines junioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. Venetiis, in aedibus Aldi et Andreae Asulani Soceri, 1522. mense Octobri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Jo. Jensonio. De utraque Aldina exposuerunt Renouard in Annales de l'Imprimerie des Alde T. I. p. 61. et 164. et Brunet in libro modo laudato T. II. p. 275. Uterque scriptor hanc alteram Aldinam meliorem priori judicat, Renouard etiam *infiniment meilleure* dicere non erubescit. Cf. certe, quae in praefatione monita sunt.

1526 *Hagenoana I.* 8. tomi duo.

1535 *Hagenoana II.* 8. Ambae Reitzio visae et collatae. Secundum Brunetum l. l. prodiit haec altera a. 1532.

—— *Venetiis, 8. Juntina, curata ab Ant. Francino, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.*

1545 *Basiliensis I.* 8. Jo. Ribitti. II voll.

1546 *Francofurti, II voll. in forma minore. Consulta Jo. Fred. Reitzio.*

1550 *Venetiis, 8. Luciani Opera, Graece, per Petrum de Nicolinis de Sabio, impensis Melchioris Sessae, cum indice copioso. II Voll.*

1555 *Basiliensis II.* quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

b) L A T I N A E.

- 1470—72. *Romae*, 4. Dialogi VI, scilicet: Charon et Mercurius, Timon, Tyrannus, Vitarum Auctio, Palinurus et Charon, Alexander, Annibal et Scipio; omnia latine, Reinuccio et J. Aurispa interprete. Vid. Brunet l. 1. p. 276. et Ebert T. I. p. 1028.
- 1475 *Neapoli* 4. De veris narrationibus libelli II lat. interprete Lilio Castellano.
- 1494 *Venetis* 4. De veris narratt., de asino aureo, philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus etc. Lat. ex officina Sim. Bevilaquae.
- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab Erasmo et Th. Moro translata, et ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum juvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I. ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basileae olim, et hoc ipso tempore iterum Amstelodami recusorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Luctu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, *di Sacrificiis et de Astrologia*.
- 1517 *Venetis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Calumnia, Laus Muscae. — In fine: *Finiant omnia opera praeclarissimi oratoris:*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Vita Peregrini, Vita Demonactis, Patriae Encomium, Phalaris primus et secundus, Scytha, Herodotus, Zeuxis, Harmonides, Hippias, Bacchus, de Electro, de Dipsadibus, Dissertatio cum Hesiodo, Halcyon, de Saltatione, Imagines, Apologia pro Imaginibus, de Parasito, Hermotimus, Deorum Concilium.

- 1538** *Frankofurti*, fol. **Luciani Samosatensis Opera**, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim jam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Jacobum *Miryllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis et annotationibus ejusdem, passim adjectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Frankofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543** *Eadem* *ibid.* fol.

- 1546** *Parisiis*, fol. **Luciani Samosatensis Opera**, quae quidem exstant, omnia, a graeco sermone in lat. conversa, nunc ad graecum exemplar correctae et emendatae. *Parisiis, ex officina Michaëlis Vasconani, 1546 mense Januario.*

- 1549** *Lugduni*, fol. **Repetitio Parisiensis an. 1546.**

c) *G R A E C O — L A T I N A E.*

- 1568 *Basiliensis III. 8.* apud Sebastian. Henricpetri, IV. voll. — Versio Graecis adjuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Jac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros plerosque adnotatiunculae Jo. *Sambuci*.
- 1602 *Basiliensis IV. 8. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ ΠΙΛΑΝΤΑ.* Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece et Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti *Cognati* et Joannis *Sambuci* adnotationibus utilissimis: narratione item de Vita et Scriptis auctoris Jacobi *Zuingeri*; adjectis suo loco Tractatum elenchis, et rerum ac verborum Indicibus. Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV. legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa *Reitzio*.
- 1615 *Parisus, fol.* Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro- rum interpretatione Jo. *Bourdelotius* cum regis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adjectae sunt ejusdem *Bourdelotii*, *Theodori Marcilii*, Gilberti *Cognati* notae. Cum indice locupletissimo. Lutetiae Paris. apud *Julianum Bertault*. — Elegans est haec editio, quam *Bourdelotius* ait se emendasse collatis non modo editionibus, sed duobus MSS. Bibl. regis Galliae, et variis lectionibus Codicis *Thomae Linacri* et *Florentini*. At *Tan. Faber* ad *Luciani Timonem* c. 1. negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus sit posteris impenere, pro-

fessusque sit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen adfert rationes sinistri hujus judicii. Idem *Bourdelotius* testatur, se novam *Luciani* versionem adfectam habuisse.

1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΛΑΝΤΑ. *Luciani Samosatensis Opera* omnia in duos Tomos divisa. *Johannes Benedictus* Medicinæ Doctor, et in *Salmuriensi Academia* regia linguæ Græcæ Professor, ex antiquis libris, locorumque sensu emendavit: et Latinam versionem ita recognovit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio purissima, cum Indice locupletissimo. *Salmurii*, ex typis *Petri Piededii*.

— *Basiliensis V.* quatuor voluminibus, apud *Sebast. Henricpetri*. Quam *Reitzius* in præf. quartam putavit.

1687 *Amstelodami*, 8. II voll. *Luciani Samosatensis Opera*, ex versione *Joannis Benedicti*. Cum notis integris *Jo. Bourdelotii*, *Jac. Palmerii* & *Grentemesnil*, *Tan. Fabri*, *Aeg. Menagii*, *Franc. Gujeti*, *Jo. Georg. Graevii*, *Jac. Gronovii*, *Lamb. Barlaei*, *Jac. Tollii*, et selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in *Lucianum* ex Bibliotheca *Isaaci Vossii*. *Amstel.* ex typogr. *P. et J. Blaeu*, proat. ap. *Wolfgang, Janssonio-Waesbergios* etc. — Editio omnium vitiosissima. Curavit eam *Jo. Clericus*, qui primus addidit *Anonymi Scholia* ex *Cod. Is. Vossii*.

1748 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΛΑΝΤΑ. *Luciani Samosatensis Opera*. Cum nova versione *Tiber. Hemsterhusii* et *Jo. Matthiae Gesneri*, Græcis Scholiis, ac notis omnium proximæ editionis Commentatorum, additis *Jo. Brodaeii*, *Jo. Jensii*, *Lud. Kusteri*, *Lamb. Bosii*, *Hor.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, ejusdem Scipio Rom. Bruti Rom: Epist. et Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam et satis incognitam dicit Sam. Engelius Bernas in *Ribl. selectiss.* sub voce Aldobrandinus.
- 1510 *Ferrariae*, 4. Luciani Samos. Judicium Vocalium, interpretate *Caelio Calcagnino*. Inest in: *Constantini Lascaris Grammat. Gr. s. Institutiones Graecae linguae*, cum aliis quibusdam opusculis, et interpretatione Lat., ex edit. Joh. Mariae Tricaelii Aquinatis.
- 151* *Lutetiae* curavit aliquot Luciani dialogos Graece edendos *Alexander Mottensis*, cujus editionis nusquam alibi commemoratae mentionem facit *Othom. Nachtgall* in Praef. ad editionem Argent. ab a. 1515.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per *Jean-nem Schottum*. Interpretationem confecit *Othomarus Nachtgall* Argentinus.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, *Erasmio Roterodamo* et *Th. Moro* interpretibus. *Venetis*, in aedibus *Aldi* et *Andreae Asulani*. Continentur I) ab *Erasmio* reddita: *Toxaris*, *Alexander*, *Gallus*, *Timon*, *Tyrannicida*, *Declamatio Erasmi contra Tyrannicidam*,

De iis qui mercede conducti degunt, et quaedam ejusdem alia; II) a Moro versa: Cynicus, Necyomantia, Philopseudes, Tyrannicida, Declamatio Mori de eodem. — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV. p. 229.

1517 *Noribergae*, 4. *Luciani Piscator s. Reviviscentes*, interprete *Bilibaldo Pickheimero*; ejusd. *Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam et Dialogi duo.*

1522 *Basileae*, 4. *Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab Erasmo*, Ejusd. *Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. Curionem.*

1524 *Compluti*, 4. *Luciani Icaromenippus et dialogus Neptuni et Mercurii. Xenophontis Hieron. Isocrates ad Demonicum. Demosthenis Olynthiacae. Libanius de Menelao Helenam repetente. Gregorius theologus quomodo theologiae vacandum. Epigrammata quaedam in humanam vitam. Gr. cum praef. Fr. Vergarae.*

— *Basileae*, 4. *de veris narrationibus Commentarii duo festivi Lat. interpr. sed auctor. incerti etc.*

1527 *Hagenoae*, 8. *Luciani Dialogi coelestes, marini et inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.*

— *Parisiis*, 8. *Lucianus in Calumn. et Plutarch. Hirund. Latine, Melanchthone interprete; Lysid. Epist. ad Hipparch. Latine, Churrero interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coementem opusculum, Latine ab Anastasio versum. Paris. apud Rob. Stephanum.*

1530 *Lovanii*, 4. *Convivium s. Lapithae, Tyrannicida, libelli de Sacrificiis et de Luctu, Fugitivi, Piscator etc. Graece. Vid. Brunet l. l. p. 276.*

— *Parisiis*, 8. *Alexander, s. Pseudomantis, Graece.*

- 1535 *Parisiis*, 8. Deor. Dialogi XXIV. marini dialogi XV et mortuorum dialogi, Gr. curante Ch. Wechel. Adjecti: Dialogi V. Balneum, Bacchus, Hercules, Olores, Muscae encomium, Gr. Ibid. eod. editore 1536.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- Parisiis*, 8. Parasitus Gr. curante Ch. Wechel.
- s. l. et a. 4. Luciani Icaro - Menippus s. Hypernephelus, item ejusd. Menippus s. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 . *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobii, id est, Longaevi, *Opsopoeo* interprete.
- Parisiis* ap. Wechel., 8. Dialogi sex. Graece.
- Norimbergae* ap. Petrejum, 8. dialogi coelestes, marini et inferni, graece.
- Parisiis* ap. Ch. Wechel., 8. Toxaris s. de amicitia, Gr.
- 1545 *Antwerplae*, 8. Toxaris s. de amicitia, Gr. curante Steelsio.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, et Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adjecta sunt *Σχόλια ρητορικὰ* Valentini *Erythraei*: et argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum *μυθολογία* Joannis Sambuci Tirnaviensis Pannonii: et Michaëlis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum et Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Jo. Christoph. Surgandum, studio-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- (Philippi Melanchthonis et ipsius Horstii) edita a Dethard Horstio. Adjecta sunt Gilberti Cognati Scholia cum subnotationibus Deth. Horstii.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. et Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia. Gr. et Lat. per Jo. Caselium.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti et Theognidis Sententiae. Gr. et Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1601 *Lipsiensis* Dialogorum selectiorum editio quintum repetita.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. et Lat. if. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisiis*, 4. Luciani his vocalium interprete Fed. Morrello, adnexa Clenardi Inst. L. Gr. cum Ren. Guillonii Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum Eustathio de amoribus Ismeniae et Ismenes et Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem.* Tragopodagra. Gr. et Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In Casp. Dornavii Amphitheatro Sapientiae Socraticae Joco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. et Lat. T. I. p. 117. sqq. Actio literae & adv. T. Gr. et Lat. T. I. p. 680. De parasito, s. quid sit ars parasitica. Gr. et Lat. T. II. p. 115. Tragopodagra a Jo. Sinapio carmine versa. T. II. p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. et Lat. edidit St. Moquot.
- 1622 *Augustae Munatiana*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. et Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina et Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum

nova versione Latina et notis ab uro e Patribus S. J. ad usum collegiorum ejusdem Societatis. Editio quarta, aucta et emendata.

- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis et Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae juventutis, et Scholiis Platique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto *Barlaeo*. Adjuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto *Pererio* interpolata, sed variis in locis castigata. *Lugd. Bat.* apud Jo. *Meyer*.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. *Fabri*. Graece et Latine. Paris. ex officina *Cramoisiana*.
- 1655 *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. *Fabri*. Gr. et Lat. Paris. ex officina *Cramoisiana*.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Solocista. Gr. et Lat. cum notis et animadversionibus Jo. Georgii *Graevii*. *Amst.* ap. Dan. *Elzevir*.
- 1671 *Parigiis*. Dialogi mortuorum Gr. et Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. et Lat. cura Guil. *Dugardi*.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. et Lat. cum notis Jac. *Tollii*. *Lugd. Bat.* ap. Dan. a *Gaesbeck*.
- 1684 *Londini*, 12. Dialogi selecti. Gr. et Lat. cum notis Op. Georg. *Sylvani*.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. *Dugardi* an. 1677. repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon. Gr. et Lat. editus a Jo. Jac. *Schult*.
- 1708 *Amstelaedami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta et Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tiberius *Hemsterhuis*. *Amst.* apud *Wetstenios*.
- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, et in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram

nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwar-
do *Leedes* etc. Accessit etiam, (quod ad hanc rem
spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius,
Gronovius, Jensus, cum nuper tantum edito Scho-
liasta Graeco. Londini, R. Clavel.

- *Venetis*, 4. In Jo. Patusae Encyclopaedia philol.,
quod opus IV Tomis constat, insunt: in T. I. Som-
nium s. Vita Luciani, Dialogi selecti mortuorum, et
Timon; in T. III. Laus patriae, Tyrannicida, de
Herodoto, Quod non facile credendum calumniae.
- 1715 *Jenae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de
illius aetate et auctore praemisit, versionem ac no-
tas adjecit Jo. Matth. Gesnerus. Jenae, apud J. F.
Bielcke. — Nova Ejusd. Gesneri de Philopatrīde Luc.
dissertatio Lips. 1740. 4. — N. Nonnen diss. de Lu-
ciano seu quisquis sit auctor dialogi Philopatris.
Bremae 1743. 4.
- 1724 *Giessae*, 4. Macrobiū, sive de Longaevis tractatus, Gr.
et Lat. cum nova versione et notis Philologicis Jo.
Henr. Maji. Prof. biennio ante per modum Diss.
Acad. sub Maji praesidio propositus resp. Jo. Heru.
Benner.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustra-
ti ab Edw. *Leedes* vid. ad an. 1710.
- 1730 *Cantabrigiae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Ope-
ribus Gr. et Lat. per Nic. Kent, cum notis Gramma-
ticis, nonnullis quoque Graevii et Gronovii, et cum
aliquot lectt. variis.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres
ex optimis Scriptoribus delecti, quam potuit emen-
date editi, notulis brevibus etc. illustrati a Jo.
Matth. Gesnero. Obiter Demosthenis encomium
Lucianeum transposita una pagina integritati resti-
tuitur. Lips. apud Jacob. *Schusterum*. — Saepius re-
petita.
- 1732 *Amstelaedami*, 12. Luciani Colloquia selecta et Ti-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Accedunt interpretatio novissima castigata et notae variorum.

- *Helmstädi*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit et in priores decem Dialogos notas adspersit Jo. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4. et 8. Luciani Opuscula selecta, Graece et Lat. edidit et notis illustravit Dav. Christoph. *Seybold*.
- 1775 *Oxonii et Londini*, 8. Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1778 *Glasgiae*, 12. editio Londinensis a. 1745. recusa.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti Gr. cum Indice locuplet. cura J. *Floderi*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani et Patriae encomium. Gr.
- 1781 *Lipsiae*, 8. Einige Todtengespräche Lucian's mit einem hinreichenden Register von J. Gottfr. *Haas*. (Ab eodem postea etiam alii Luciani libelli eodem consilio et modo editi: verum sic melius delituissent.)
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Seybold*. Edit. II.
- 1788 *Parisiis*, 8. J. B. *Gail* diverses traités de *Lucien*, *Xenophon*, *Platon* et *Plutarque*.
- 1790 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche, griechisch mit philologischen und kritischen Anmerkungen und griechisch-deutschem Wortregister herausgeg. von J. Chph. *Bremer*.
- 1791 *Lipsiae*, 8. Todtengespräche (ab eodem *Bremero* eundem in modum, ut *Deorum* Dialogi, adornati.)
- *Halae*, 8. Luciani libelli quidam ad lectionum usus selecti (curante Fr. Aug. *Wolfio*) Vol. I. Graeca continens. Adnotationes adnuntiatae non prodire. Continentur hac collectione: De Somnio, s. Vita Luciani, *Nigrinus*, Quomodo historia conscribenda sit, *Icaromenippus*, de Calumnia non temere credenda, *Alexander*, de Morte Peregrini, *Demonactis* vita,

Deorum concilium, de Mercede conductis, Trajectus, Rhetorum Praeceptor, Dialogi Meretricii quatuor. Textus est Hemsterhusio — Reitzianus, adcurate expressus.

1794 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi selectiores, imprimis Deorum, Graeco. Curavit et duplici indice instruxit G. H. Martini (Opus tumultuarium, et exigui omnino pretii.)

1796 *Lipsiae*, 8. Lucian's Timon, cum adnotationibus, indice, et commentatione de Luciani vita, scriptis horumque editionibus ac versionibus edit. a J. D. Büchling.

———— *Brunsvici*, 8. Schirri editio Somnii a. 1762. recusa cum novo tituli folio.

1797 *Lipsiae*, 8. Luciani quaestio, Quomodo Historia sit conscribenda, graeco. Selectis aliorum, suisque annotationibus illustravit, et indicem vocabulorum ac rerum adjecit Aug. Fr. Wilh. Rudolphus. (Meritam laudem nacta editio.)

———— *Gottingae*, 8. Sammlung einiger Schriften aus Lucian's Werken zum Gebrauch für Schulen herausgeg. und mit einem Register versehen von Ch. E. Gehrich. Insunt Prometheus, s. Caucasus, de Sacrificiis, Vitarum Auctio, Somnium s. Vita Luciani, Charon, de Luctu, Jupiter tragoedus, Demopactis vita, Philopseudes, Icaromenippus, de Calumnia non temere credenda, Vera historia I. (Non prorsus inutilis opera.)

1798 *Parisiis*, 4. Mythologie dramatique de Lucien avec le texte gr. et la vers. lat. trad. en franç. par J. B. Gail.

1799 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano dialogi, gr. et lat. cum notis variorum et interpretatione novissima Amstelodamensi castigata, ed. Mercier.

1801 *Parisiis*, 8. Le Songe de Lucien, la Fable des Alcyons et le Misanthrope de Lucien, trad. en Fr. (avec le texte gr.) par P. F. Lavan.

- 1806 *Parisii*, 8. Dialogues des Morts de Lucien, avec des Notes. Par J. B. Gail.
- 1809 *Lipsiae*, 8. Aug. Matthäi's Lesebuch für die mittleren Classen gelehrter Schulen mit einem griechisch-deutschen Wortregister und beständiger Hinweisung auf seine Grammatik. Insunt Luciani Dialogi selecti cum appendice locorum Homeri, Herodoti aliorumque scriptorum Graecorum, ad quae Lucianus provocavit. Textus vel ex codd., vel ex ipsius editoris aliorumque conjecturis non paucis locis emendatus.
- 1811 *Lipsiae*, 8. Luciani Charon, in usum scholarum textu passim emendato adnotationibusque subjectis edidit Joh. Theoph. Lehmann. Addita etiam Scholia et index verborum nominumque.
- 1813 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Mortuorum, eodem modo ab eodem editi.
- 1815 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Deorum et marini in usum scholarum selecti, ad eandem normam instructi ab eodem.
- 1817 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche. Neue durchaus berichtigte Ausgabe von Bremer, veranstaltet von Ernst Friedr. Poppo.
- 1818 *Par.* 12. La Luciade ou l'âne de Lucius de Patras, avec le texte gr. revu sur plusieurs mss. (par Gourier.)
 ——— *Lipsiae*, 8. Luciani libellus de Somnio; sive Vita Luciani, in usum scholarum edidit J. Th. Lehmann.
- 1821 *Lipsiae*, 8. Lucian's Todtengespräche; griechisch. Zweyte durchaus berichtigte Ausgabe (von Bremer) Nondum prodierat, quum haec scribebantur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

setzt von J. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784. 8. Joh. Friedr. *Degen's* Literatur der deutschen Übersetzungen der Griechen. Vol. II. p. 15—98. et *EjUSD.* Nachträge zu dieser Literat. p. 196. — 222. Joh. Sam. *Erch's* Literatur der Philol., Philos. und Pädag. seit der Mitte des 18. Jahrh. bis auf die neueste Zeit. Leipz. 1812. denique *Friedr. Adph. Ebert's* Bibliograph. Wörterb. T. I. p. 1029.

G A L L I C A E.

- 1529 *Paris.* apud *Petit.* XIII Dialogi versi a *Godofr. Fory.*
Vid. *Maitt. A. T. II.* p. 723.
- 1582 à *Paris,* fol. *Lucien* traduit par *Filbert Bretin.* Imprimé par *Abel L'Angelier.* — De *Bretino* vid. *Bibl. Françoise de Du Verdier,* à *Paris* 1773. T. III. p. 190. sq. Art. *Philibert Bretin;* ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, répurgées de paroles impudiques et profanes etc.*
- 1613 à *Paris,* 4. *Oeuvres de Lucien* traduites par *J. Baudoin.* (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris,* 4. II. voll. *Lucien* de la traduction de *Nic. Perrot Sr. d'Ablancourt.* Chez *Augustin Courbé.* — *Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius* festive eam appellabat *la belle infidèle,* ut legas in *Menagianis* pag. 329.
- 1674 Eadem *ibid.* 8.
- 1683 à *Amsterdam,* 8. Eadem quintum recognita et emendata.
- 1707 à *Paris,* 12. III voll. *Les Dialogues et autres Oeuvres de Lucien,* traduits du Grec en François, avec des *Remarques* par *Nic. Perrot Sr. d'Ablancourt.*
- 1784 et 1787 *Parisis,* 8. Voll. VI. *Oeuvres de Lucien,* traduites en François par l'Abbé *Massieu.* De qua qui-

- dem interpretatione censuram edidit *Belinus* de Bal-
 lu in Praefat. ad ipsius versionem pp. XIV — XX.
 1789 *Parisii*, 8. Voll. VI. Oeuvres de Lucien, traduites
 du Grec, avec des remarques historiques et critiques
 sur le texte de cet Auteur, et la collation de six
 Manuscrits de la Bibliothèque du Roi. Par *Belin* de Bal-
 lu. Versionis ipsius in doles Luciani ingenio omnino
 congrua; sed in notis et in collatione quoque ipsa le-
 vitatis ejusdam et inconsiderantiae, nec non imperi-
 tiae iterarum Graecarum, vestigia deprehenduntur
 haud rara.

A N G L I C A E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice
 versi, cum Luciani vita, auctore *Fr. Hickesio*.
 1684 *London*, 8. IV Voll. Lucian's Works, by *Spence*.
 1711 *London*, 4. IV Voll. Lucian's Works transl. by se-
 veral eminent hands.
 1745 eadem versio repetita.
 1773—98 *London*, 8. V Voll. Dialogues of Lucian, from
 the Greek (by *John Carr*.)
 1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the
 Greek, by *Thomas Franklin*, D. D. sometime Greek
 Professor in the University of Cambridge. — Versio
 excellens.
 1781 *Londini*, 8. IV Voll. eadem recusa.
 *Recentissima *Tooki* nondum, nisi fallor, in lucem exit.

I T A L I C A E.

- 1525 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per *Nic. da
 Loniga*. Saepius recusa interpretatio, postremo a.
 1551 *Venetis*, 8. sub hoc titulo: I Dialoghi piacevo-
 li, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano

- Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. Venetia, per Giovanni *Padouano*. Con figure.
- 1542 *Venezia*, 8. La vita de' cortigiani, trad. da Gugl. *Roselli*.
- 1548 *Firenza*, 8. Due dialoghi, nuovam. trad. da L. *Domenichi*.
- 1764—1768 *Venezia*, 8. IV Voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte della Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione). Londra (*Venezia*, *Colombani*.)
- 1815 *Roma*, 8. Il convito dei lapiti, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1816 *Milano*, 8. Encomio di Demosteue, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1819—20. *Losanna*, (*Venez.*) 8. Tom. III. Opere volgarizzate da Gugl. *Manzi*.

* De antiquioribus versionibus Luciani italicis vid. omnino *Patonii* bibl. versionum italic. Tom. II. p. 228. sq.

H I S P A N I C A E.

- 1621 *Madridi*, 8. Luciano español traduc. por Fr. *Herrera Maldonado*.
- 1778 *Madr.*, 8. El sueño de Luciano, que es la vida de Luciano y la tabla de Cebes, en griego y español, ilustrado con notas y la analisis gramatical por *Casim. Florez Canseco*.

L U S I T A N I C A E.

- 1733 *Lisboae*, 8. Arte historica, traduz.do grego em portuguez por *Manoel de S. Antonio*.
1735. *Lisb.*, 12. Arte hist. traduz. for *Jacinto de S. Miguel*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

J O. F R E D. R E I T Z I I

P R A E F A T I O.

Nimis diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec *Luciani* editio: nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis jam inchoatum, et forsitan numquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu *Lucianum* capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Cum enim anno 1720. ejus edendi curam in se recepisset clariss. **TIBERIUS HEMSTERHUISIUS**, et ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae **Wetstenii**, ne insignes jam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, et ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, et quiescente

praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est *Hemsterhusius*) exorsam detexendam, idque ne concesso quidem ad praeparandum spatio, recipere aude-
ret, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite *Hemsterhusius* pertractavit omnia; ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuis-
set, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in *Πολυφιλ.* T. II. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel justiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo lis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatus scio, me erat infirmior; quare et ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinassem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, et gloriae contemptio minus de successu sollicita, satisque jam a bibliopoli comparatum adesse subsidiorum videham, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum et emendationum accessio, quae hanc editionem pridibus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidissem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. JOAN. MARTH. GESNERUS, cujus diligentia et summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam adnotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; et cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando *Luciano* occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac

praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, *Gesneri* ac *Solani*, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetstenio*, ejusque socio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737. comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis *Luciani* scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos et inter se comparatos videbis, patebit. Satis igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia solitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxi. Omnia enim ad *Luciani* corpus pertinentia typis jam descripta fuere mense Octobri 1742.; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adjiciendi novam injecere properanti moram, atque effecere, ut non prius publicari potuerint.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nonnumquam plurium editionum, diligenter et nitide consignaverat; sed caractere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, et quo scribendi compendio iidem aequae ac editiones in notis et variantibus Lectionibus adlegatae designentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem, quarum prior anno 1545. altera 1555. prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita coeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Bas. prae priora exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1. ἐκκεκώφεται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philops. c. 36. ἐπαντιοῦν bene Bas. 2. ubi ἐπαντιοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2. bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priora recessit, ut in Icarom. c. 28. ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12. ἀκούοντι recte B. 1. haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius adleget, quam priora, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optima notae libris et edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619. nancisci non contigit. Ter-

tiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. *Cognati et Sambuci* serius nactus sum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. *Cognati* enim ex Parisina inseruimus, et in *Sambuci* puerilibus notis perpauca tantum lectu digna inuenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmuriensem Benedicti* Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo *Basiliensis* quarta, excusam. De hac *Salmuriensi Benedictus* in praefatione adfirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum et antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallem indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae et mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiis certe typhoteticis ita suam purgavit editionem *Benedictus*, ut plurima antiquorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii* Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in folio dicimus, et in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. *Hemsterhusii*, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typhotetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii*, *Cognati* et *Bourde-*

loti textui ibidem non subjectas, sed calci adnexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut ejus et cl. Gronovii notas inde exciperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibidem indicantur, nihil in eo ait restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis et Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. Hemsterhusius in ejus margine quaedam adpinxerat, quae de consulendo Dukero ad *Thucyd.* Davis. ad *Cic.* et L. Bos in *Obs.* Crit. monerent, unde et ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me jam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, et quid laboris exhausti habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex Brodae Miscell. quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, et ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfusata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, et contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πέπονθα* monet, id esse a *πάσχω*, vel *διαπαρεις*, a *διαπρίω*, et similis farinae; interdum et ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquerere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manuscriptae Fr. Guieti, ex quibus Aeg. Menagium sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae Guietus, quo defuncto forsannactus est

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ult. ex mente Solani dispescuimus, ne opus esset singulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum juvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, jam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Sibliñk, et is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Jacobus Gobius, eodem honore brevi forsitan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Joan. Jensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad *Lucianum* non plane spectantibus, atque in compendium redactis *Luciani* verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in *Luciano* emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute, qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi et alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum et alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. In-

terdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typhothetarum esse adparebant, quaeque nec Solanus notarat, omittere satius duxi; ut quando Junt. in Jov. Trag. c. 30. habet *πρίποδα* pro *τέριποδα*, vel cum in Abdic. c. 23. f. eadem ridicule exhibet *ιατρῆς* pro *ιατροῖς*. Alibi *όνος* pro *μόνος*, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2. in Bis Acc. ε. 2. *δεσπότης* pro *δεσπότης*, et ib. c. 31. *τολμόντων* pro *τολμώντων*, et similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem *Luciani* a summo literatore P. Burmanno, et ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coislinianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo et adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive Codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel edd. ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumanni, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin et in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus se quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem et cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. et Codd. collationes, si semper emendanda et sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare et ego mediam quamdam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod cl. noster Wesselingius etiam in Diodoro S. facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔγωπ πείραν ελληφώς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἔγώ etc. idque et alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro *Lapsu* c. 8. Καρδιανός praeunte Solano dedi, contra Codd. et edd. quae Σαρδιανός. De *Merced.* Cond. c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἔτη similis confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκός ἔτι.

Ἄφουκρον in ἄφουκρον mutavi paullo post, sine Codd. et edd. auctoritate, sed exemplis *Luciani*.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidei librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἀπάντων ὧν ἔγώ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἅπαντα ὧν ἔγώ εἶδον, 1. V. 0. 4.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

jam habebat suum adverbium temporis. Sed et alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Jun-
tinae innumera illa commata, quorum magnam partem Solanus jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeunte Ges-
nero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in
Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλισθησαν dedi pro συνηυλ—Philops. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι reli-
gioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam
libris obsécutus eod. Philops. c. 36. f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex βορᾶν escam;
quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp.
c. 7.

Ἐπὸ τῶν δρομέων γλινεται exhibui sine ulla auctoritate
pro vulgato ἐπὶ τῶν—idque tamen necessario, quia ἐπὶ jam
praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευῆ restitui pro πράγματος διασκευῆ, in
Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd.
sed belle monente Fabio, ibid. c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male
haberent συνεξελλέξαντο, in Epist. Sat. c. 28. med. Ibid.
συγκεκαττυμένας jubente Solano reposui pro vulgato συγκε-
κομμένας.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu Gesneri, sine auctoritate libro-
rum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros,
qui θανατοκ absurde; nam ἴσῃ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro *εὐσχημόνως*, ut metro Euripideo consulerem, *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, *οὐδὲν χεῖρον* reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4. pro *οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν*, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλαυσε δακρυρόων reposui, pro *ἔκλυσε δακρ.* in Philopat. c. 6. suasu Solani, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. *τε* inserto versui consultum, et c. 10. *λόχηια* receptum pro *δόχηια*.

Tandem in Tragopod. versu 41. *ἄτην* cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro *αὐτήν* quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77. elegantissima conjectura Solanus *ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ* rescripserat, pro vulgato *ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν*, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficient; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitam, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lectionem tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret,

ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti in Rhet. Praec. c. 2. anhelantes ab ἐκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνοῦς jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita et encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguas non admittunt, nolentes scribi λόγός τις sed λόγος τις, nec ἄλλό τινι, sed ἄλλῳ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes παρὰ σοῦ scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum et Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Nycyom. §. 4. edidit ὡςτέ μοι; ibid. §. 6. παρὰ τινος. rursus §. 10. ἄλλό τι et ἔκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Joan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolemaei Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, et quae sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; et sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Commentationibus autem suam servavi orthographiam, interdum et vitia, maxime Bourdelotio, quod et Hemsterhusium fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, egr. quando in Demon. c. 30. Solanus in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, et integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, et varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem et ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum et pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant et alia nondum sana, quae festinatio non sivit adtingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura majora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec *Luciani* editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctae, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligant, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc

tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu *Luciani* inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, jam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo et ad ea subjungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem et ea rejicienti, quae subinde in notis promisi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam, quin eam jam confecerit, cum ab anno 1720. quo se suas ad *Lucianum* notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723. quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim et amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae *Hemsterhusius*, se illam vitam conscriptorum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, et *clar. Gesnerus* eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso *Luciano* neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius*, *Gorinchemiani* gymnasii Rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum et Variantium quarundam

Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut adnecti tertio *Luciani* tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index jam plane confectus sit, promissit bibliopola, se eum quoque statim praelo subjecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi *Wetstenius* noster hanc aleam subire gravabitur, et quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut *Lexici Luciani* vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones usui esse queat; hunc enim majore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem *Luciani* locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed et Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut numquam frustra sis quaesiturus: nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita et benevolus Lector sua studia hac ope adjuncta gratus agnoscet, et utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martii, anni MDCCXLIII.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M.

m. 1. mendose.

2. (post numerum) *mediam paginam* significat.

i. *initio paginae.*

f. *finem, sub finem.*

— Deest (At cum literae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.

E. vel EE. Editiones tunc ad manum.

Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*

B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius *variis lectionibus.*

Coll. *Collectanea Galaei.*

W. *Wittianus Codex Ms. a Jepsio collatus.*

M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus.*

P. *Poli (Card.)* cujus collatio penes *Perizonium.*

Ex. *Excerpta* penes *Perizonium* ex ed. *Flor. cum Codice Poli collata. i. e. edit. Fl.*

L. *Longolii excerpta* ex *Codd. Mss. penes eundem Perizonium*; sunt autem hi collati cum edit. *Ald.*

W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum *Luciani.*

r. *Recte.*

V. *Ms. Codex Vaticanus* in his locis a *Jo. Masson* collatus.

In *Scholiis Codex Vossianus.*

O. *Ms. Oxoniensis* vel *Ox.*

marg. *A. 1. W.* margo Aldinae primae Wesselingii, de
qua in praef. plura J. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COEN.
Joannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Jacobus Palmerius a Grontemesnil.	PALM.
Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guietus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Jacobus Tollius.	TOLL.
Joannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Jacobus Gronovius.	GRON.
Joannes Clericus.	CLER.
Joannes Jensius.	JENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Jo. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (sive Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Joannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Joannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

S O L A N I . M O N I T A .

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
 1508. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A. 1.*
 1522. Ald. 2. Gr. designatur *A. 2.*
 1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
 1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
 ——— Hag. 2. Gr. *H. 2.*
 1545. Basileensis 1., Gr. *B. 1.*
 1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
 1550. Veneta 2. Gr. *V. 2.*
 1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B. 2.*
 1563. Basil. tertia. *B. 3.*
 1615. Parisina Graeco-Latina. *P.*
 1619. Salmuriensis Graeco-Lat. *S.*
 ——— Basil. 4. Gr.-Lat.
 1687. Amstelod. Gr.-Lat. *Amst. et A.*

C O D I C E S C O L L A T I .

- O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Ms,
 I. Codex Ms. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani libros: *Διαβ.* fōl. 132.
Καταπλ. 136.
Συμπ. 142.
Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

notata, in hunc meum a me sub nota W. transsumta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Is. Nirei et Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.]
(ad. παρ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Scripandi olim fuisse testem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Jo. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti possidet. Codicem hunc Ms. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera vece, compendiis; ut θ—ς, κ. et αν—ς, pro θεός, πνεῦμα, ἀνθρώπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur κ in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀπέφαλον est.	6. Συγγρ.	ξδ'.	11. 'Ορλ.	ξθ'.	
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	7. Δικψ.	ξε'.	12. Λεξ.	ο'
3. 'Αρμ.	ξα'.	8. Μισθ.	ξς'.	13. Εὐν.	οα'.
4. 'Ησ.	ξβ'.	9. Γυμν.	ξς'.	14. 'Αστρ.	οβ'.
5. Σκν.	ξγ'.	10. Συρ.	ξη'.	15. "Ερωτ.	ογ'.

16. 'Τ. σ'κ. οδ'. 18. 'Ερμ. ος'.
 17. 'Αποφρ. ος'. 19. Πρ. λ. οζ'.

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuris, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. et XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* etc. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσκυρορέσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
 deme 46 qui periere,
 habebis 17 quaterniones superstites.
 qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
 efficiunt

102

17

272 pag.

aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille et 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Junt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non existisse spu-

ria quaedam, numero IV, quibus et titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Jensonium { Συγγρ. } integros
 { μισθ. }
 { γυμν. }

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; et abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt; aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexi.

J O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur xi. seculi. Incipit a Gal. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo codice hic est.

Gal. α. β.

γ. Ίππ.
 δ. Διον.
 ε. Ηρ.
 ζ. Ηλ.
 η. μνια.
 θ. Νιγρ.
 ι. Δημων.

κ. οία.
 V. 2. πατρ.
 π. Μανροβ.
 ιστ. α. β. paucis
 Schol.
 διαβ.
 δ. φων;

Συμπ.
 ψευδοσ.
 πατακλ.
 Ζ. έι.
 Β. τρ.
 Αλεκτρ.
 Προμ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη' Ασκανία μετα Ιω-
αννου του̃ ἐπὶ τη' ἀδελφῇ Κηδεστου. Alibi f. ut supra, μετα του̃
ον μεμνηλε. . . συνιερώς καὶ συνεπισ'κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. saeculo
nitide satis exaratus.

V. 3. Chart' 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recen-
tior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet,
alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia.
fol. 308. Φιλοσ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex,
qui hunc Dial. habeat.

A D

JO. FREDERICUM REITZIUM

JO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

Monitus ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; jam prodire tandem gestire **LUCIANUM**, et oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidis, ut fit, conjecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abjeci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia et iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostram exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, et brevitati studere juberet *ἔργον διώκτης* noster *Wetstenius*. Ne tamen plane *ἀσύμβολος* ab hoc

velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipso *LUCIANO* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, adparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim jam, de *Philopatrīde* etiam justa disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre, me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, et multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant et referunt.

JUPITER CONFUTATUS, et alter ille **TRAGORDUS** multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, et fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis et superstitiosi, non igitur *Luciani*, nisi tamen imitatione, et velut *παρωδία* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Ionismi adfectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de *Astrologia*, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque et aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexen-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sis hic non commemorandis caruere; donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, et bonum **LUCIANUM**, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, et, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, et impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem **Thesauri Linguae Latinae**, licuit. *Quintilianus* enim et *Plinius junior* non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de **Sacrificiis**. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, **cl. Hemsterhusius**. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari **Hagenoënsi** transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam *Benedictus* emendatam a se et interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem **LUCIANUM**, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, et jam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: et illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, et figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, et imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia adcuset, quae ultro adfectavimus, uti similis esset *Lucianae* nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in

Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, adsequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros *Homeri* et aliorum, parodiasque ad eo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, et pro jucunda salsaque oratione languidum et fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud et interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit *Lucianus*, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, *Ablancurtius*, sed quid a mulierculis et cirratis facile capi et probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram *Lucianae* orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Adnotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem adfunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliqua usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, *Elsnerianis*, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatae non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus *Moses Solanus* commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque *LUCIANI* interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum aovi, ut illud monumentum

diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam quâ licet, et primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis *Micylli*, initio et fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem *Hermotimi*. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modò dicti opportunitatem mittere pensiones velut *LUCIANO* debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegantissimi et nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum et interpolatum est eò haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula *LUCIANI* usque ad *Anacharsim* sive de *Gymnasiis* libellum, cujus tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum *Solani* manu castigata, a declamatione inde *Herodoti*, s. *Aëtione*, ad principium libelli de *Gymnasiis*; nisi quod *Amores* et *Lucium* libellos *Solanus* non adtigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere *Solani* sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis adnotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla interpretatione institui. Quid enim adtinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? Adnotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscripsit vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut siqui vel jam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum *Solano* conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris adnotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a *Solano* correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in adnotatio-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula et laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem et fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilis admodum et abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer et inique in me et editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expostulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere, Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis adtribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Julium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur *), mitigaret potius privatis literis, et, ut

*) P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) pae-

notens est herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuris, quidquid de ea causa existiment homines, pudoris aliquis literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane et simpliciter ficta esse ad unum omnia, non aequum equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quae designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo et caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, et ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem loca ita laxè, uti dixi, designata, praesertim, ubi argumenta *Victorianarum* adnotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non recte dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut adnotationibus tamquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel *Victorius*, vel *Pontedera*, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa adnotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctores sentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii,

ri est credere, quae ex te commemoravimus, ad *Generum* pertinere.

Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscere, homines esse tum nos, tum correctores, et typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώμασι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est et nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingenisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: et deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam *Pontederac*. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae jam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen *Pontederac*: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto jacturam sentiant, si aliquot minutae adnotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abjectum et ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de *Pontederac* thesauris detrita ditescere. Nam quod objicitur, Nostra (i. *Pontederac* observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, adspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit in honora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud numquam in manus sumsit. Nam caeteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adjiciendi adnotationes, unicuique adnotationi nomen sui auctoris, literis quidem majusculis et ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis laborem compendii poteramus facere, et sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo mo-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

magno illo rustico adparatu, quae a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime adtinentia, rejecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvom; ubi origa et auriga: ubi focus et foculus: ubi capiuntur prisca significatione et praecipio; ubi sictores et reliqua a sico pro seco: ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima *Fabri* editione laudatum a me illo nomine *Pontederam*, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de Segete et Arvo ad Varr. I, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origam et aurigam Varr. II, 7, 8. Focus et foculus Cat. 76, 4. Capiuntur et praecipio Cat. 142. Sictores et sico Cat. 144, 3. Serarius Cat. 160, 2. Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo jam dicere; culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam *Pontederac* abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur *Hieronimus Lagomarsinus* xc varietates in Columellae lib. II, 2. notatas e *Politiani* libro protulisse, quibus careat *Lipsiensis* editio; fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae *Henrici Breukmanni* studio descripta Florentiae et ad *Thomam Fritschium* missa sunt, ea diligenter et cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra *Gesnerum*, in quo non injuriam illi factam videant, quicumque

aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. Nemini persuadere poterit *Gesnerus* de *Marani* sententia, quam a parte probat *Pontedera*, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a *Pontedera* Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de *Crescentio* in illa re somniavit unquam? Quis de *Catonis* libro, *Catoniana* omnia essent an contra, a quo est ante *Pontederam* ostensum? Quis de *Columellae* volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio et literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, adparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere et inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De *Crescentio*, ut bona fide et quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primum illius notitiam a me deberi vel *Pontederæ*, vel *Morgagne*. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, *Vinariensi* reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram *Catonis* et *Varronis* et *Palladis* mentionem, et ipse satis otii non haberem, dedi librum *Jo. Rodolpho Engavio*, discipulo tum meo, jam antecessori apud *Jenenses* praestare merenti, ab eoque peti, ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, et quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae *Engavii* servat adhuc Bibliotheca *Vinariensis*; vivit autem, et diu, quaeso, vivat ipse *Engavius*, quem mendacii mei conscium habere nolim.

De *Catone*, et *Columellae* libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum *Plinio*: quae in re meis me oculis usum, docet ipsa illa adlegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tamquam viderim aliquid in *Catone* et *Columellae* de arboribus libro: sed stupidum me putarem, et obtusum, si non vidissem *Catoniani* libri hinc defectus, hinc interpolationes, *Columelliani* autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libri antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitentem velut familiaritatem. Haec tu, *Reitzi* praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster *Lucianus* suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdulus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere *Pontederac* alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna *Pontedera* proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, et satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, et auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus *Antolyçi* de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine *Pontederac* curavi, et ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 466.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tionem inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, et laus, quae ob rem bene-gestam ipsi debetur. Quin acerbis et contentione omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio et industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc *Pontederæ* bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de ad-cusatione, qua in *Commentario ad Lucanum* petitus sum a viro, cuius ego doctrinam et merita semper feci, ut merebantur, maximi. In-simulatus sum quae-sivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad *Quintilianum* quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis et mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui *Virgilium* ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quae-sierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur; humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel *Bermanus*, alique acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; namquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me adfectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina *Senecae*. Magis enim mihi placeat *Platonici Timaei* illud, Ἄλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, καίτοι φίλια τὰ ἄθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenio animo, majus videam.

tur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio consector; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem adcusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi adrogare injustam et ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, et a conscientia et animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur numquam, certe non nisi ad repellendum. Caeterum apud te ista disputata, Reitzi humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat oportunitas. Dixi, quae volebam, de LUCIANO et de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est LUCIANI occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae xv. a. Kalend. Febr. MDCCLXXI.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Cum primum ad *Lucianum* expellendum adgrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxì ad finem *Ἐπισκοπούων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem et nimis jejunam brevitatem consecrari. Non itaque refugi voces aliquas paullo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, et quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, et an quicquam studio nostro *Lucianus* debeat, iudicium aequi

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

T E S T I M O N I A Q U A E D A M

D E

L U C I A N O.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod adinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, et aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in Luciani Somnium:

Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci.

Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est adsecutus; qui prae cae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissi-

num, ac Platonîcis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omnitelorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendâ felicitatis, tantum in jocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat adlusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi pënicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Jo. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superesset, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem adfectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectoribus adcommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juvenus, tanquam ex fonte, purum Graecismum

hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplius et planus esset commentarius: et ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulcimiscuit: dignus pro-
fecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocumque tandem modo adfectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi et irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, et limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvoque sub lae degentem, moribus tuae sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano judicia vid. supr. in Dissert. de ejus vita.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

'Απολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν- όντων.	Apologia pro iis, qui mercede con- ducti in potentiorem convictu sunt.
'Ἐπεὶ τοῦ ἐν τῇ προσαγγελίᾳ πταίσματος.	Pro Lapsu in salutando.

Vol. IV.

'Ἡρότιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.	Hermotimus, s. de Sectis.
'Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, s. Aëtion.
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, s. Antiochus.
'Ἀρμονίδης.	Harmonides.
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, s. Hospes.
Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo Historia conscribenda sit.
'Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Verae Historiae liber primus.
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Verae Historiae liber secundus.
Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.

Vol. V.

'Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.
'Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, s. Pseudomantis.
Περὶ Ὀρχήσεως.	De Saltatione.
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.
Εὐνούχος.	Eunuchus.
Περὶ τῆς Ἀστρολογίας.	De Astrologia.
Δημόνακτος βίος.	Demonactis vita,
'Ἔρωτες.	Amores.

Vol. VI.

Εἰκόνες.	Imagines.
'Ἐπεὶ τῶν εἰκόνων.	Pro Imaginibus.
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, s. Amicitia.
Λούκιος, ἢ Ὀνός.	Lucius, s. Asinus.
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter confutatus.
Ζεὺς τραγωδός.	Jupiter Tragoedus.
'Ὀνειρος, ἢ Ἀλετριών.	Somnium, s. Gallus.

Vol. VII.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ἵπερνέφελος.	Icaromenippus, s. Hypernephelus.
Δίς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστή- ρια.	Bis Accusatus, s. Tribunalia.
Ἐπερὶ Παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ Παρασιτική.	De Parasito, s. Artem esse Para- siticam.
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ Γυμνασίων. Περὶ Πένθους.	Anacharsis, s. de Gymnasiis. De Luctu.
Ῥητόρων διδάσκαλος. Φιλοψεύδης, ἢ ἀπιστῶν.	Rhetorum praeceptor. Philopseudes, s. Incredulus.
Ἰππίας, ἢ Βαλανεῖον.	Hippias, s. Balneum.
Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.	Praefatio, s. Bacchus.
Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.	Praefatio, s. Hercules.
Περὶ τοῦ Ἡλέκτρος ἢ τῶν Κύκ- νων.	De Electro s. Cycnis.
Μυίας ἐγκώμιον.	Muscae Encomium.

Vol. VIII.

Πρὸς Ἀκαίδευστον καὶ πολλὰ βιβλία ᾠνούμενον.	Adversus Indoctum et libros mul- tos ementem.
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν δια- βολῇ.	Non temere credendum esse dela- tioni.
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς ἀποφρά- δος, κατὰ Τιμάρχου.	Pseudologista, s. de die nefasto, contra Timarchum.
Περὶ τοῦ Οἴκου.	De Domo (Oeco).
Μακρόβιοι.	Longaevi.
Πατρίδος Ἐγκώμιον.	Patriae Encomium.
Περὶ τῶν Διψάδων.	De Dipsadibus.
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Disputatio cum Hesiodo.
Πλοῖον, ἢ Ἐῶχαι.	Navigium, s. Vota.
Ἐταιρικοί Διάλογοι.	Dialogi Meretricii.
Περὶ τῆς Περιγρήνου τελευτῆς.	De Morte Peregrini.
Δρακτεαί.	Fugitivi.

Vol. IX.

Τὰ πρὸς Κρόνον.	Saturnalia.
Κρονόσολον.	Cronosolon.

CLXXI CONTENTA VOLUMINUM.

Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.	Epistolae Saturnales.
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Convivium, s. Lapithae.
Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.	De Dea Syria.
Δημοσθένους Ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.
Θεῶν ἐκκλησία.	Concilium Deorum.
Κυνικός.	Cynicus.
Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.	Pseudosophista, s. Soloecista.
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, s. qui docetur.
Χαρίδημος, ἢ περὶ κάλλους.	Charidemus, s. de Pulchritudine.
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὄψης τοῦ Ἰσθμοῦ, εἰ γνήσιος.	Nero, s. de Isthmo perfodiendo.
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.
Ὀκύπους.	Ocypus.
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.

Vol. X.

Indices.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΙΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Argum. Merito omnes editores Lucianeorum hunc aureum libellum, qui imprimis pauperiori juventuti, literarum studiosae, non satis commendari potest, in fronte operum hujus scriptoris posuerunt. Cetera sine lecto ordine sequuntur. Est autem hoc *Somnium* praelectio auctoris e genere τῶν προσηλαίων, quam recitavit redux ex itineribus in patriam, quo cum civibus suis specimen eloquentiae suae, exteris jam agnitae et celebratae, exhiberet, tum maxime generis sui humilitatem ab ea parte ostenderet, unde ipsi magis laudi, quam crimini, habenda videretur. Narrat enim, ut a patre propter rei familiaris angustiam arti sordidae destinatus, mox hujus amaritudine gustata, per somnium aliquod, quo duae feminae, ars scilicet statuaria et doctrina de ipsius possessione certassent, adductus fuerit, ut literarum studio sese dederet; cujus quidem consilii, addit, se adhuc adeo non poenitere, ut potius pauperrimus quisque e juvenibus, si quidem erectioris sit ingenii, ad haec studia amplectenda sedulo sibi videatur adhortandus.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤθη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ^{a)} ὧν ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων. p. 2.

VARIAE LECTIONES.

a) πρόσηβος] προθήβης conj. *Belin.* Vid. *Adnot.*

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNO, SEU, VITA LUCIANI.

Nuper admodum cum desissem in scholas ventitare, jam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum a-

p. 5. ζων ἑαυτῶ τε, κᾶκείνοισ, οἷς προηρούμην. Καὶ τότε ^{m)}
 πρῶτον ἐκείνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγένετο· ἐγκοπία
 γάρ τινά μοι δοῦς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα ⁿ⁾ καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπεικῶν τὸ κοῖλον,

. ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός.

Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέβη μὲν ἢ
 p. 6. πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον
 λαβάν, οὐ πρῶως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε
 4 δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκειῖθεν ἐπὶ
 τὴν οἰκίαν ἀφικνουῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων ^{o)}, καὶ δακρύων

p. 7. τοὺς ὀφθαλμοὺς ^{p)} ὑπόπλεως· καὶ διηγουῦμαι τὴν σκυτάλην,
 καὶ τοὺς μάλωπας ἐδεικνυον. καὶ κατηγοροῦν πολλήν τινά τῆν ^{q)}
 αἰμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν
 ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μη-
 τρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε,
 5 κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύκτ' ὅλην ἐννοῶν ^{r)}. Μέ-

m) τότε] τό τε Gort. n) ἡρέμα] abest a Gort. o) ἀνολο-
 λύζων] ἀνολύζων Mss. Bourd. et Angl. ἀναλύζων P. L. et Coll.
 G. Schm. et Matth. p) τοὺς ὀφθαλμοὺς] aberant ab uno
 Ms. Bourd. q) πολλήν τινά τῆν αἰμ.] Vulg. πολλήν τινά
 αἰμότητα. Hemst. conj. πολλήν τινά τοῦ θεῖου τῆν αἰμ., quod
 Matth. recepit. Equidem ex hac conj. nil mutuatus sum,
 nisi articulum. r) ἐννοῶν] ὄνειροπολῶν vel ἐνυπνιάζων
 conj. Hemst. Vid. adnot.

os sculperem, et simulacra
 quaedam parva concinnarem
 mihimet ipse, et quibus vel-
 lem. Tum primum illud, et
 quod solet incipientibus,
 contigit: scalpro mihi dato
 avunculus jussit leniter per-
 stringere tabulam in medio
 jacentem, addens vulgatum
 illud, *Dimidium facti, qui
 coepit, habet*: me vero du-
 rius impingente prae impe-
 ritia, confracta est tabula.
 Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud
 placide, neque adhortantis
 moro me initiavit, sic ut la-

crimae mihi prooemium es-
 sent artis. Hinc ergo me do-
 mum proripio, crebros sin-
 gultus ducens, (*continuo
 ululans*) lacrimisque oculos
 oppletus: commemoro scu-
 ticam, vibicibusque ostensis,
 et incusata multa quadam
 [avunculi] crudelitate, adje-
 ci, haec illum ex invidia fe-
 cisse, [metuentem] ne arte
 se superarem. Indigne fe-
 rens mater cum multa fratri
 dixisset convicia, ego primis
 tenebris obdormivi <sup>(cubi-
 tum in)</sup> adhuc in lacrimis,
 totamque noctem cogitabun-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ρ. 9. λίθους· ἢ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπῆς,
 καὶ κόσμος τὴν ἀναβολὴν. τέλος δ' οὖν ἐφίωσί μοι δικάζειν,
 ὅποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἢ σκληρὰ ἐκεί-
 7 νη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέ-
 χνη εἰμί, ἣν χθὲς ἤρξαο μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενῆς
 οἴκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππος σου (εἰποῦσα τοῦνομα τοῦ μητρο-
 πάτορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῶ ἀμφοτέρῳ γ). καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων
 τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, (δειξάσα τὴν ἑτέραν,) ἔπεσθαι
 δὲ καὶ συνοικεῖν ἔμοι, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς
 ᾧμους, ἔξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ
 οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους
 ρ. 10. 8 καταλιπών· οὐδὲ ²⁾ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ
 μυσαχθῆς ^{a)} δέμου σώματος ^{b)} τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος
 τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ^{c)} ὀρμώμενος καὶ Φειδίας
 ρ. 11. ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,

γ) καὶ τῷ θεῶ ἀμφοτέρῳ] Olim interpunctum post ἀμ-
 φοτέρῳ. *Hemsterhusium*, qui distinctionem primus delevit,
 secuti recentiores. 2) οὐδὲ] οἴδε P. οἱ δὲ margo A. 1. W.,
 omisso πάντες. Unde variae virorum doctt. conjecturae, quas
 doctrinae ac iudicii sui vi repulit *Hemst.* Vidd. Adnott. Et-
 iam A. 2., quam non contulit *Hemst.*, consentit cum ceteris.
 a) μυσαχθῆς] μυσαχθεὶς F. b) τοῦ σώματος] τοῦ
 σχήματος conj. *Clerici*, cui subscripsit *Hemst.* c) τῶν τοι-
 ούτων] Articulus abest ab *Gorl.*

vero facie valde formosa, ha-
 bitu decora, atque eleganti
 vestitu. Tandem ergo mihi
 permittunt arbitrari, utri
 malim adesse. Prior autem
 inculta illa et virilis sic est
 incuta: Ego, care puer, ars
 sum Statuaria, quam heri
 coepisti discere, et domestica
 tibi et cognata genere: et-
 enim et avus tuus, (matris
 ipso nomine patrem appella-
 bat) lapidum erat sculptor,
 et avunculi utrique magnam
 sunt adepti laudem ex nobis.
 Siquidem optes nugis et quis-
 quiliis, quas illa praebet, abs-

tinere, (monstrabat alteram)
 et me sectari mecumque de-
 gere, primum tu quidem ale-
 ris firmo cibo, et humeros ha-
 bebis robustos; ab omni au-
 tem invidia eris alienus, ne-
 que unquam abibis in pere-
 grinas regiones, patria fami-
 liaribusque relictis: nec te
 sane ob declamatiunculas
 laudabunt cuncti. Cave au-
 tem, fastidiveris habitus vili-
 tatem, aut illud vestimenti
 sordidum: a talibus enim
 initiis profectus etiam Phi-
 dias ille Jovem exhibuit, et
 Polycletus Junonem effinxit,

καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη^d) προσκυ. P. 11.
 νοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἰς γένοιο,
 πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζη- P. 12.
 λωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀπροφα-
 νεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι-τούτων πλείονα διαπταίου-
 σα, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν^e), εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ
 σπουδῆ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι
 μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ
 δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ᾧδέ πως· Ἐγὼ δὲ, ᾧ τέ- 9
 κνον, Παιδεία εἰμι, ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἤλικα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ
 ποριῆ λιθοξόος γενόμενος, αὐτῆ^f) προσείρηκεν· αὐδὲν γὰρ P. 13.
 ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ σώματι πονῶν, κἄν τούτῳ τὴν ἅπα-
 σαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανῆς μὲν αὐτὸς ᾦν, ὀλίγα
 καὶ ἀγεννη^g) λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ
 τὴν πρόοδον^h), οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φο-

d) ἐθαυμάσθη] ἐθαυμαστώθη *Mss. Bourd.* e) πάντοθεν] *Pr. odd. pleraeque* πάντοθεν *cum* εἶπεν *junctum.* f) αὐτῆ] *αὐτῆ conj. Jens., quam probas videtur Sol., et recepit Matth. Vid. Adnot.* g) ἀγεννη] ἀγεννη *J. εὐτελή Aug. vulgata supra scripta.* h) πρόοδον] πρόσοδον *Fr. S. A.*

et Myron in laude, et Pra-
 xiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum
 Diis adorantur. Jam si tu
 unus eorum fias, qui potest
 fieri, quin celebris apud
 omnes homines ipse habe-
 re? imo patrem efficies, ut
 beatus praedicetur te filio,
 patriamque insuper reddes
 illustrem. Ista, atque istis
 itidem plura titubans et us-
 quequaque barbare locuta
 dixit Statuaria, perquam sa-
 ne sedulo composita, ut quae
 mihi persuadere conaretur:
 sed non amplius recordor:
 nam plurima jam quidem
 memoriam effugerunt. Post-

quam igitur desiit, infit al-
 tera hunc fere in modum:
 Ego fili, Eruditio sum, jam ti-
 bi familiaris et nota, etsi nec-
 dum ad finem usque me per-
 tentaveris. Quanta quidem
 tu bona sis consecuturus, si
 statuarius fias, ista praedi-
 xit: nihil utique nisi ope-
 rarius eris, corpus labori im-
 pendens, in eoque spem vi-
 tae omnem habens reposi-
 tam; dum ipse sis obscurus,
 parvam eamque illiberalem
 accipias mercedem, humilis
 animo, vilisque prodeas et
 incomitatus in publicum,
 neque amicis utilis advoca-
 tus, nec inimicis metuendus,

- P. 13. βερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, αἰεὶ^{l)} τὸν προὔχοντα ὑπο-
P. 14. πτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστά πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἄν ᾗς,
10 βάνασσος, καὶ χειρώνναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δ' ἐμὸν^{k)} πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα^{l)}, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαινούσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι^{m)} κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλαῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐ-
P. 15. σέβεια, πραότητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῶ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε οὔτε παλαιὸνⁿ⁾

i) εἷς, αἰεὶ] εἷς αἰεὶ Gorl. et Aug. k) Ἦν δ' ἐμὸν] Sic emendavi vulg. δέ μοι, sensu flagitante. l) ἀπάγγελουσα] ἐπαγγ. B. 2. ἀπαγγελοῦ et deinde ἀποφανῶ P. Margo A. 1. W. m) σοι] σοῦ conj. Hemst. Vid. Adnot. n) παλαιῶν] παλαιῶν Aug. non male per se, si articulus τῶν esset praefixus, et sequentia magis congruerent.

nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum (*solum*) illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantio-rem reveratur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multa-que admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis artifex, mercenariusque, et manibus vitam quaerens habebere. Quod si mihi morem geras,

primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin et animum, quae tui (*tibi*) pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri denique praestantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeterebit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expe-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 16. 17. ζῶντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὔποτε καύση συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ ^{u)} προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὄρῳ τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος ^{x)} υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἠλίκον ἐποίησα; ὄρῳ τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας ^{y)} υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως ^{z)} p. 18. αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὃ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ Ἐρμογλυφικῆ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠύτομόλησεν 13 ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται; Ἄφεις δὲ αὐτοῦς ^{a)} τηλικούτους καὶ τοιαύτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνοῦς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιον τε ^{b)} πιναρὸν ἐνδύση, καὶ σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψη, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεία, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις,

u) καὶ] vulgo omissum restitui ex utraque Ald. et Aug. x) τίνος] τινός B. 2. y) ὃς τυμπανιστρίας] ὡς τυμπανιστρίας F. V. A. 2. margo A. 1. W. ὃς J. V. 2. B. 2. A. 1. et marg. C. Aug. z) ὅμως] ὅπως P. J. a) αὐτοῦς] αὐτοῦς Jacobs. conj. in Porson. Adverss. Melius forte αὐτοῦς τοῦς τηλ. b) τε] τι Aug. male.

res admirabundi, et gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim cum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, et consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum propter me Philippus

coluit. Socrates autem et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, et habitum suscipies servilem, vecticulos, caela, mal-

κάτω νεντυκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς ^{c)}), καὶ χαμαιζήλος, p. 18.
καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων ^{d)} δὲ σὺδέποτε, οὐ-
δὲ ἀνδρωῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον ^{e)} οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
ἔργα ὅπως εὐρυθμία καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ p. 19.
αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ^{f)}
ἀτιμότερον· ποιῶν σεαυτὸν λίθου. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, 14
οὐ περιμένεις ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον
πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθῶς· καὶ μάλιστα· ἐπεὶ μοι καὶ
εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς τέθυσ ^{g)} οὐκ ὀλί-
γας ἐρχομένῳ μοι χθὲς ἐπιτρέψωτο· ἢ δὲ ἀπολειφθεῖσα ^{h)} τὸ
μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὰ χεῖρα συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόν-
τας ἐνέκρει ⁱ⁾· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπε-
πῆγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ
ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γάρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς 15
με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψωμαι σε, ἔφη, τῆςδε ¹⁾ τῆς

c) χαμαιπετῆς] χαμαιτυπητής Aug. vulgata supra scripta. d) ἀνακίπτων] ἀνανήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. e) ἐλευθέριον] ἐλεύθερον C. F. et hinc marg. Ald. 1. W. nec non Ald. 2. Vide, an etiam *Isocrat.* Paneg. c. 13. legendum sit ἐλευθερίως τεθραμμένους pro vulg. ἐλευθέρως. f) εὐθύς] ὁ θεῖος conj. Hemst. g) ἀπολειφθεῖσα] ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. h) ἐνέκρει] συνέκρει Gorf. et marg. A. 1. W. i) τῆςδε] τῆς δὲ in plerisque edd., etiam in *Hemsterk.* Recta scriptura in utraque Ald.

leolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis et humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna et elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus et honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliozem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non expectatq̄ sermonum fine, sur-

gens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria sprete, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, et plagas statim non paucas inchoanti mihi hesternò die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, et dentes intrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen

- p. 19. δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθῃ ἤδη, ^{k)}
 p. 20. ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ^{l)}
 ἔκτων τιγῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς ^{m)} οἷα καὶ ἡλί-
 κα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν βμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον,
 ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχει ⁿ⁾ ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπε-
 σκόπουν, ^{o)} ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, ^{p)} πόλεις,
 καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι
 ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖ-
 νο ^{q)} ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφοραῖντες οἱ ἄν-
 θρωποι, ἐπῆνον, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενομένην τῇ
 16 πτήσει, παρήπεμπον. Δείξασα δὲ μοι τὰ ^{r)} τοσαῦτα, κἄμῃ τοῖς
 p. 21. ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπαινήγαγεν αὐτίς, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐς-
 θῆτα ἐκείνην ἐνδειδυσκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ^{s)}
 ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν
 πατέρα ἐσταῖα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν

k) ἡ δὴ] δὴ conj. Hemst. l) ὑποπτέρων] ὑπόπτερον F. J. A. 2. m) ἴδῃς] εἰδῆς A. B. P. J. A. 2. n) ὑφηνιόχει] ἡνιόχει J. V. 2. A. 2. o) ἐπεσκόπουν] ἐσκόπουν J. margo A. 1. W. A. 2. p) πρὸς ἐσπέραν] πρὸς τὰς ἐσπερί A. P. πρὸς τὰς ἐσπερίας B. J. A. 2. q) ἐκεῖνο] abest a Gori. r) τὰ] abest ab Aug. s) ἐμοὶ] ἐν ᾗ Aug.

non credatis: miras enim somnia praestigias objiciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo, incende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias, qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fu-
 eras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum evector contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in

terram projiciens: quamquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscunque volatu adissem, prosequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, cum volucris curru afferret: sed videbar omnino mihi in amictu honoratior et praetextato redire. Quin et, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis revertente-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p.25.18 πολεμίαν· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τάλιν
 καὶ γὰρ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ
 νέοι πρὸς τὰ βέλτεω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
 λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, ^{c)} καὶ πρὸς τὰ ^{d)}
 ἤτιω ἀποκλίνει, φύσει οὐκ ἀγενῆ διαφθείρων. ἐπιρροσθή-
 σεται εὖ οἶδ' ὅτι κάκεινος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἰκανὸν ἑαυτῷ ^{e)}
 παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ
 κάλλιστα ἄφημα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιά-
 σας πρὸς τὴν πένιαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα,
 εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδεὶς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

c) ἐθελοκακεῖ] ἐθελοκολακεῖ F. adscriptum ἐθελοκακεῖ ex P.

d) πρὸς τὰ] πρὸς τὴν cod. 2954. e) ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ ptt.
 edd. Vid. *Libmst.* in Adnot.

quiddam habebat ista nar-
 ratio. Similiter et ego som-
 nium istud meum enarravi
 vobis ejus rei causa, ut ju-
 venes ad meliora convertan-
 tur: imprimis si quis eorum
 ob paupertatem animo defi-
 ciat, seque deterioribus ap-
 plicet, indolem haud igno-
 bilem corrumpens. Hic, sat
 scio, confirmabitur, audita
 somnii nostri fabula, meque

sibi idoneum exemplum ob
 oculos ponet, considerando,
 ex quali conditioe ad pul-
 cherrima me contuli, erudi-
 tionemque concupivῖ, ne-
 quaquam ignave cedens rei
 familiaris, quae tum preme-
 bant, angustiis; itemque
 qualis ad vos me recepi, si
 nihil aliud, at saltem nemi-
 ne sculptorum obscurior.

ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ

Argum. Exemplum probae Anticriticae, salibus non minus conditae, quam candore animi ac modestia auctoris commendatae. Nescio quis oratorum, opinor, Atticorum Lucianum scriptorem nomine *Promethaei* insigniverat, idque, ut videtur, non sine invidiosa quadam ambiguitate. Cui respondet noster in hac Recitatione (προσλαλιᾷ) ita, ut varias, quibus hoc nomen capi possit, interpretandi rationes persequens ostendat, quatenus vere sibi ipse Prometheus dici posse videatur, quatenus falso, ac simul momenta indicat, unde iudicium de ipsius dialogis, tanquam nova artis formae, regi oporteat.

Οὐκοῦν Προμηθεῖα με εἶναι φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὧ ἄρι- 1
στε, ὡς πηλίνων κἄμοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τῆς εἰκό-
να, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' ^{a)} ἀναίνομαι πηλο-
κλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φανλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τριό-
δου, βόρβορός ^{b)} τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινωῶν τοὺς p. 24.
λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ^{c)} ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν
Τιτάνων ἐπιφημίζεις ^{d)} αὐτοῖς, ὄρα μή τις εἰρωνείαν φῆ, καὶ

a) οὐδ'] Sic B. 2. Vulg. οὐδ' separatim, minus bene. b) βόρ-
βορός] Ita recte J. V. 2. P. S. A. 2. βάρβαρος M. O. et ce-
terae Edd. prior lectio adscripta margini A. 1. W. c) εὐμη-
χάνους] ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. d) ἐπιφημίζεις] ἐπι-
φημίζεις P.

AD, EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

Prometheum igitur me esse
ais? Si ea ratione, o optime,
quod et mea opera lutea sint,
agnosco imaginem, meque
similem illi esse fateor: ne-
que luti figulus dici recusso;
tametsi lutum mihi vilius sit,

Lucian. Vol. I.

quale ex triviis colligitur,
coenum propemodum. Sin
vero extollens orationem
meam, perinde ut artificio-
sam, doctissimi illius Tita-
num nomine eam cohonest-
as, vide, ne quis ironiam

B

- p. 24. μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ^o) ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοι γῆϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσω δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι ἐν δίκαις
- p. 25. εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ^f) ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθεῖος ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοτε ^g), ὅτι μηδ' ^h) ἐκ πηλοῦ
- 2 πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὄλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἢ πλαστικῇ κατὰ ταῦτά τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κινήσεις ὅμοια πρόσ-
εστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά ⁱ) τι, ἀλλὰ τέρφεις ἄλλως, καὶ παρ-
- p. 26. διὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ^k) ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω

^o) τίς δ'] τίς δαὶ W. ^f) ζῶντα οὖν] ζῶα γ' οὖν W. ^g) διαλλάττοτε] εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοτε M. ^h) μηδ'] μὴ Hemst. conj. Forte antea excidit μὴ ἐκ βορβόρου, μηδ' etc. ⁱ) δεῖγμα] δῆγμα conj. Sol. ^k) μοι] me edd. μοι O. M.

dixerit, et quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia et prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparare Prometheo poteratis, quicumque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque animata vobis opera sunt, et per Jovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo

profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profiteremur, simulacra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, haec figurina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animae significatio alia, sed delectatio quaedam ad summum, et lusus merus est. Ut cogitare

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- ρ. 27. οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μόρφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὄλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τι *) καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἶποι, πρὸς γε †) τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην, μηδὲ ἔχοι τις λέγειν †) ἀρχαιότερόν τι τοῦ
- ρ. 28. πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χαρίεν ‡) φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξομπαστήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὀφειλήσειεν αὐτὸ, παρὰ γοῦν §) ἐμοὶ, ἢ καινότης, μὴ οὐχὲ συντετριφθῆαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίθεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιεῖς, ὡς πολὺ ἄμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου ¶ ταῦτὸ πεπονηθότα †). Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς

*) τι] Sic O. W. et Schm. Vulg. τοι. Vid. ad Somn. §. 16.

†) γε] Olim in omnibus τε. Vid. adnot. u) λέγειν] λέγων O. M. x) εἰ μὴ καὶ χαρίεν] Sic P. J. S. A. praeterquam quod χάριεν proparoxytone. χάριέν τι C. L. χαρίεντα F. A. H. P. καὶ abest in O. M. y) γοῦν] Sic scripsi, quum vulgo legatur γὰρ, et in Ald. 2. reperiatur οὖν. Sol. conj. γ'. Cf. Epist. Sat. c. 20. In J. γοῦν. z) ταῦτὸ πεπονηθότα] Sic in codd. Brod. et ed. Schm. Vulg. αὐτὰ πεπονηθότα. Vid. adnot.

ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae et moverentur facile, et aspectu gratiosa forent; et in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamén etiam Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non satis est, si videar nova finxis-

se, figmentoque nostro nihil vetustius afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, et conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quae cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem. Ptolemaeus igitur Lagi

Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν καμμέλαιναν, καὶ δὲ p. 28.
 χρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτερον αὐτοῦ, ἀκριβοῦς μέ-
 λαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν ^{a)} τοὺς Αἴγυπτιοὺς,
 ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον p. 29.
 καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ
 ᾧτετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον,
 ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι
 χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλευργίδι ἐπέστρωτο, καὶ
 ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ
 Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον ^{b)}. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν
 πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο ^{c)}. ὥς-
 τε ^{d)} ὁ Πτολεμαῖος συνιὲς ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐ-
 δὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἴγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐ-
 τῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφὸν κρίνουσι, μετέστησεν αὐτὰ,
 καὶ [τὸν ἄνθρωπον ^{e)}] οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ·

a) συναγαγὼν] ἀγαγὼν O. P. b) κειμήλιον] καμήλου O.
 c) ἐμυσάττοντο] M. et Ox. Excepta S. et A. priores Edd.
 ομῶς ἐμυσάττ. Hemst. et Schm. ἐμυσάττ. d) ὥστε] ὁ μὲν
 τοι J. margo A. 1. W. et A. 2. e) τὸν ἄνθρωπον] τὸ
 ἄμορφον, vel τὸ ἄτοπον conj. Jacobs. Animadv. ad Eurip.
 p. 240. Id. in Porson. Adverss. καὶ τὸ ἀλλόκοτον. Spurium
 omnino τὸν ἄνθρωπον esse videtur.

filius, cum duas res novas in
 Aegyptum adduxisset, came-
 lum Bactrianam totam ni-
 gram, et hominem bicolo-
 rem, cujus dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra
 modum candida erat; con-
 gregatis in theatrum Aegyp-
 tiis, exhibuit illis cum alia
 multa spectacula, tum in-
 ter postrema, haec quoque,
 camelum et semialbum ho-
 minem: putabatque, se ma-
 gnam admirationem isto spe-
 ctaculo concitaturum esse.
 At illi ad cameli quidem con-
 spectum perterriti sunt, et
 parum absuit quin exsilien-

tes profugerent, quamquam
 tota ea auro exornata, ac pur-
 pura instrata erat, frenum et-
 iam gemmis distinctum ha-
 bebat, ex Darii, aut Cambysis,
 aut etiam ipsius Cyri thesau-
 ris depromptum. Homine au-
 tem viso, plerique ridebant:
 quidam etiam ut monstrum
 sunt aversati. Quare Ptole-
 maeus intelligens se parum
 laudis capere, neque novita-
 tem apud Aegyptios in admi-
 ratione esse, sed prae ip-
 sa concinnitatem justamque
 formam probari, abduci ea
 jussit; nec amplius eodem ho-
 nore habuit, quo antea. Ca-

p. 29 30. ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμειλουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδώρησατο καλῶς αὐλήσαντι πα-
 5 ρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦ μὲν, κάμηλος ἐν Αἴγυ-
 πτίοις, ἢ, οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἐπ' αὐτῆς θαυμάζω-
 σι^f), καὶ τὴν ἀλουργίδα^g). ἔτι δὲ^h) οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν
 καλλίστοιον συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο
 ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἢ μίξις ἑναρμόνιος, καὶ κα-
 τὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον
 τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἑκπο-
 κένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τοῦτι γενέσθαι,
 p. 31. ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπι-
 δεκνωμένοις τὰς παρουσίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ
 καὶ ἑμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυν-
 τεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρων ἡδιστόν;
 φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοι-
 ούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἢ μίξις συν-
 6 ἐφθίρειν. Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διά-

f) θαυμάζωσι] Sic Marci. Reliqui libri θαυμάζουσι, erro-
 re inde orto, quod post ἢ in iisdem plene distinctum erat.
 g) ἀλουργίδα] Sic Ald. 2. In ceteris omnibus ἀλουργίδα,
 quum tamen supra ἀλουργίδι §. 4. h) ἔτι δὲ] Sic ex Hemst.
 conj. Vulg. ἐπεὶ δὲ, nullo sensu. O. ἐπειδὴ.

melus neglecta mortua est:
 hominem autem illum du-
 plicem Thespidi cuidam tibi-
 cini, cum in convivio helle
 ceoinisset, dono dedit. Ve-
 reor itaque, ne et mea, came-
 lus in Ægypto, sint, cujus
 homines adhuc frenum et
 purpuram admirentur: ne-
 que enim ad elegantiam suffi-
 cit, quod ex duobus optimis
 constat, Dialogo et Comoe-
 dia, nisi et ipsa compositio
 inter se consentiens, justa-
 que proportione temperata
 fuerit. Ex duobus pulchris
 certe compositio absurda fie-
 ri potest, quale illud vulgatis-
 simum est Hippocentaurus.

Non enim amabile hoc ani-
 mal esse dixeris, sed potius
 contumeliosissimum, si mo-
 do convenit pictoribus cre-
 dere, temulentiam et caedes
 illorum exhibentibus. Quid
 ergo? an non rursus ex duo-
 bus optimis compositum fieri
 potest pulchrum? Ut ex vi-
 no et melle commixtum et
 temperatum suavissimum?
 Potest sane. Meas vero com-
 positiones contendere non
 ausim tales esse; quin potius
 vereor, ne utriusque pul-
 chritudinem ipsa mixtura
 corruperit. Neque enim om-
 nino consueta inter se atque
 affinia ab initio Dialogus et

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 29 30. ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμειλουμένη· τὸν ἄνθρωπον
τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ ἀύλητῇ ἐδώρησατο καλῶς αὐλήσαντι
δ ρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμόν, κάμηλος ἐν Αἰ
πτίοις, ἢ, οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἐπ' αὐτῆς θαυμά
σι ^f), καὶ τὴν ἀλουργίδα ^g). ἔτι δὲ ^h) οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τ
καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ το
ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἢ μίξις ἑναρμόνιος, καὶ
τὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκο
τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἐπ
κένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστον τι ζῶον τοῦτ' ἐγενέσθαι
p. 31. ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις καὶ
δεικνυμένοις τὰς παρουσίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν
καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις
τεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρου ἡδιστ
φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς
ούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἢ μίξις σ
6 ἐφθίρειν. Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ

f) θαυμάζουσι] Sic Marcil. Reliqui libri θαυμάζουσιν, et
re inde orto, quod post ἢ in iisdem plene distinctum est
g) ἀλουργίδα] Sic Ald. 2. In ceteris omnibus ἀλουργί
quum tamen supra ἀλουργίδι §. 4. h) ἔτι δὲ] Sic ex He
conj. Vulg. ἐπεὶ δὲ, nullo sensu. O. ἐπειδή.

melus neglecta mortua est:
hominem autem illum du-
plicem Thespidi cuidam tibi-
cini, cum in convivio helle
ceoinisset, dono dedit. Ve-
reor itaque, ne et mea, came-
lus in Ægypto, sint, cujus
homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: ne-
que enim ad elegantiam suffi-
cit, quod ex duobus optimis
constat, Dialogo et Comoe-
dia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, justa-
que proportione temperata
fuerit. Ex duobus pulchris
certe compositio absurda fie-
ri potest, quale illud vulgatis-
simum est Hippocentaurus.

Non enim amabile hoc
mal esse dixeris, sed pot
contumeliosissimum, si
do convenit pictoribus
dere, temulentiam et cae
illorum exhibentibus. Q
ergo? an non rursus ex d
bus optimis compositum f
potest pulchrum? Ut ex
no et melle commixtum
temperatum suavissimum
Potest sane. Meas vero co
positiones contendere
ausim tales esse; quin pot
vereor, ne utriusque p
chritudinem ipsa mixt
corruerit. Neque enim
nino consueta inter se at
affinia ab initio Dialogu

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

P. 37.

ἢ περὶ Φιλοσόφου ἡθους^a).

Argum. Imago veri philosophi, ita proposita, ut contra etiam tum spuriorum, qui Luciani aetate fere erant, philosophorum instituta ac mores, tum vitae, qualis omnino tum Romae degebatur, vel deridendae, vel detestandae, modum simul intuearis. Roma scilicet — haec enim urbs intelligenda, licet non nominata, — reversus Lucianus in suburbanum, vel villam, nescio quam, amicò cuidam narrat, ut nuper convenerit in urbe Nigrinum, ficti haud dubie non modo nominis, sed etiam ingenii, philosophum, nisi ipsum Antoninum Philosophum cogitare velis; et hujus sermones ac mores sapientes ita refert et celebrat, ut et amicus ipse hac narratione ad colendam sectandamque genuinam philosophiam vehementer excitatum se et instigatum confiteatur. Adnumerandus libellus Dialogi Luciani primitiis.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν εἶ τις ἐκεῖ κομίζοι^b) γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς^c) εἰσιν. p. 38. ἔγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα

a) NIGRINOS K. T. A.] Ang. Nigrinon philosophia. b) κομίζοι] Sic Schmiel. e codd. Aug. et 1954. In reliquis κομίζει. c) αὐτοῖς] αὐταῖς J. et margo A. 1. W. Prava rectae lectionis emendatio. *Hemst.*

N I G R I N U S

sive de moribus Philosophi.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit apporet, quoniam apud il-
proverbium: quasi ridicu- los abundant. Ego vero si,
lum sit, si quis eo noctuas dicendí facultatem ostendere

- p. 34. 35. μὲν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναγαγεῖν, οὐ πᾶν πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κατὰ νόμον ἡλικίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὐτίς ὅμοιον τι τῷ Προμηθεῖ πεποιθηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρθευι ἐγκαταμίξαι καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον φανεῖην^{q)}, ἑξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παρὰ θεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιετῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σιμνότητι φιλοσόφῳ^{r)}. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ καὶ κλεπτικὸς^{s)} ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ^{t)} γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρτις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους ἱπποκάμπους^{u)}, καὶ τρογγελάφου καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἄπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστὶ.

q) φανεῖην] φανολην edd. priores. Quod restituit Hemst. est in O. M. Ceterum τοιοῦτος conj. Hemst. Mallem μ. transferri post τοιοῦτο, et post φανεῖην deleri comma. Quamquam et vulgata bene habent. r) φιλοσόφῳ] φιλοσόφῳ J. A. 2. φιλοσόφου P. A. 1. B. 2. s) καὶ γὰρ καὶ κλεπτικὸς] Olim totus locus vitiosa interpunctione obscuratus: τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς· καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός· ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν etc. Rectius distinxit Graev. Pro altero κλεπτικῆς Hemst. κλεπτικὸς, Elener. Sched. crit. p. 1 κλέπτης. Ego post καὶ γὰρ omissum καὶ adjeci. t) τοῦ Edd. priores του, praeter Schmied. u) ἱπποκάμπους Ita L. πνυιοκάμπους O. F. A. 1. 2. et pleraeque Edd. πιτυοί K. M. S. Hemst. Schm. Varias conjectt. vid. in Adnott.

tia, inter sese conjungere et coaptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor itaque, ne quod simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, et ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub

philosophica gravitate. A furtum enim quod attinet (nam et furandi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nis forte quis me fugit, qui ejus modi Hippocampos et Hircocervos et ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est in istis, quae semel elegi: mutar enim consilium, Epimethei non Promethei est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 38. Νιγρίνω γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαυκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ^{d)} ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀπαφεύγοιμ' ἂν εἰκότα καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεία ὀκνηροῦς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οἱ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τάληψης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρος αἴτιος. ἔρῳσο.

Thuc. II, 40.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

1 ETAL. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; οὐ τολμῶν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, αὐθ' ὀμιλία μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἀφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ^{e)}, ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἠδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πνυθολίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

d) νῦν] νου conj. Hemst. vix probabilis. e) ὅλως] ὄλα conj. Hemst. improbabilis.

volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, qua nunc sim, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam

Thucydidis illud, cum ait Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciae causas esse. Vale.

ΑΜΙCÚS, ΛΥCΙΑΝÚS.

Am. Quam oppido gravis nobis et sublimis rediisti? Neque enim adspicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, et om-

nino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiae perveneris, et qua ejus rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud o amice, quam felicitas?

καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· P 41 42-
οὔτω θεσπέσια ἐφθέγγατο ^q). Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλο- 4
σοφίᾳ ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν
δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δό-
ξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας,
καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κᾶμολ δακούν-
των. ἄπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος,
αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος
ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλ-
τάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ
ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει
μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' ἄν ^r), ὥσπερ ἐκ ζο-
φεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ
μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότετον) τοῦ ὀφθαλ- P. 45.
μοῦ ^s) μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην·
τὴν δὲ ψυχὴν ὀξύδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελή-
θειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. Προῖὸν δὲ 5

q) ἐφθέγγατο] ἐφθέγγετο Aug. vulgata super scripta. r) δ'
ἄν] Sic restitui e margine A. 1. W. et A. 2. Olim δ' αὐ. s)
τοῦ ὀφθαλμοῦ] τῶν ὀφθαλμῶν, et mox αὐτῶν in P. Ut
restituimus, est in C. P. L.

et lusciniis, et Loton illam
Homeri obscurasse et oblite-
rasse videretur. Adeo divina
erant, quae loquebatur. Huc
enim dicendo provectus est,
ut Philosophiam laudaret,
et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vul-
go pro bonis habentur, irri-
deret, divitias nimirum, glo-
riam, regna, honores: prae-
terea aurum quoque, et pur-
puram et cetera, quae admo-
dum spectabilia plerisque,
antea vero etiam mihi vide-
bantur. Quae ego animo in-
tento atque aperto accipiens,
continuo ita affectus fui, ut
quid paterer ipse, nescirem,

atque in omnes partes rape-
rer. Nunc quidem dolebam,
quod vanitatis cogueren-
tur ea, quae mihi carissima
fuerant, divitiae videlicet,
argentum, et gloria: ac tan-
tum non lacrimabar, cum de
gradu dimotas cernerem:
nunc eadem mihi videbantur
vilis atque ridicula esse;
gaudebamque tum, tanquam
ex tenebroso quodam aëre
prioris vitae ad serenitatem
et magnam aliquam lucem
respicens. Adeo ut, novo
sane exemplo, neglecto ocu-
lo ejusque infirmitate, ani-
mo perspicaciori paulatim
evaserim, quem ad id tempus

p. 43. ἐς τόδε περιήχθη, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπενάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, ὅλως περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πίνοντας ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διαλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός^{t)} καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6 ETAI Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν^{u)} οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ^{x)} φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη.

Hom. II. VIII. 293. ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι^{y)} τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἐφθης, αὐτὸς ἄν ἐδεήθη ἀκοῦσαι μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ εἰ παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μα-

t) ἐνθεός] ἐνθους cod. 2954. et Aug. super scripto ἐνθεός. Contracta forma etiam in Edd. B. 2. A. 1. et 2. u) αὐτῶν] Gonstans haec librorum omnium lectio. Varias VV. DD. conjecturas vid. infra in Adnott. x) ἄλλως τε εἰ καὶ] ἄλλως τε καὶ εἰ Hemst. conj. y) γάρ τοι] δὴ Ald. 2. et J.

caecutientem insciens circumtuleraam. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebáre. Nam et elatus oratione illius, et tanquam in sublime evector sum, et omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu ad eum vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex meo insanire. Ita et ego oratione ejus quasi furore ca-

ptus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contempnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et amicus est, et eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione in-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 45. ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀφτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαυρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλοσίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθεός¹⁾ καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6 ETAL Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν²⁾ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ³⁾ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

Hom.
II. VIII.
293.

ΛΟΤΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι⁴⁾ τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἄν ἐδεήθην ἀκούσαι μου διηγουμένου. μάρτυρα γὰρ αἰ παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαι-

t) ἐνθεός] ἐνθους cod. 2954. et Aug. super scripto ἐνθεός. Contracta forma etiam in Edd. B. 2. A. 1. et 2. u) αὐτῶν] Constans haec librorum omnium lectio. Varias VV. DD. conjecturas vid. infra in Adnott. x) ἄλλως τε εἰ καὶ] ἄλλως τε καὶ εἰ Hemst. conj. y) γάρ τοι] δὴ Ald. 2. et J.

caecutientem insciens circumtuleraam. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebáre. Nam et elatus oratione illius, et tanquam in sublime evectus sum, et omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a 'philosophia' non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu ad eo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex meo insanire. Ita et ego oratione ejus quasi furore ca-

ptus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et amicus est, et eodem tenetur studio.

Luo. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione in-

συνεκπίπτουσα, καὶ, τὸ ¹⁾ ἐμὸν μέρος, ἀσχημονοῦσα. Τοῦτ' ^{p.47-48.}
 οὖν παρ' ὄλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν ^{m)}
 τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρ-
 ρῶ ποι ⁿ⁾ κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον ^{o)} τῶν ἐν θεάτρῳ
 πραττομένων ^{p)}. ἐγὼ δὲ ἑμαυτοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὅποιός
 τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα ^{q)} τρα-
 γικοῦ διαφέρων. ὥστε κἄν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο
 μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως
 διεξήει· ἐμὲ δὲ κἄν ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ζη- ^{p.49-10}
 τῶν νόμον πεπροομιάσται σοὶ ἔοικας γοῦν κἄκεῖνα προσ-
 θῆσειν, ὡς δι' ὀλίγου ^{r)} τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς
 οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς
 ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα,
 καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ ^{s)} συγκεκομισμένος.

1) καὶ, τὸ] κατὰ supra script. in Aug. m) ἡμῖν] Ita quo-
 que margo A. 1. W. et A. 2. Sed F. et plures edd ὑμῖν. n)
 ποι] ποσ conj. Hemst. c) μέλων] H. 1. et plures quae-
 dam edd. p) πραττομένων] πραγμάτων Aug. Marg. A.
 1. W. et J. q) τὰ ἄλλα] τάχα conj. Hemst. r) δι' ὀλί-
 γου] δι' ὀλίγον B. 2. s) τῇ μνήμῃ] εἰς τὴν μνήμην conj.
 Hemst.

terum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, et (mea culpa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro aguntur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si quid

minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, et quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibilaveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, et juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum, teque ad dicendum non venire paratum, et melius futurum fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quaedam, et, quantum li-

p. 46. σω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆ
 J. urol. e φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι^e) κατὰ τῆ
 Diod. S. κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι^f) κέντρον τοῖς ἀκούουσι

8 **ΕΤΑΙ.** Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, κ
 λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως
 ἀποκναίεις περιάγων^g).

p. 47. **ΛΟΤΚ.** Εὖ λέγεις, καὶ δῦτω χρῆ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο,
 ἑταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς φαύλους ἐ
 ρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ δι
 φθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐμβαλλομένα
 καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότα

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΤΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξῳ γελοίας αἰτὰ μμη
 σθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν^h) ὑ
 ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κῆρα προαχθῆςⁱ) ἤρῃ
 καὶ αὐτοῦ καταγνώσθαι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ π
 νυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις^k) εὐ μετρίως με λυπήσειν ἔου

e) τοι] τὸ conj. Kislemaeker. ad Thuc. p. 132. f) τι] τὸ conj.
 - Hemst. recepta a Schmied. g) περιάγων] βραδύνων Lu
 h) αὐτόν] αὐτοῦ conj. Hemst. i) προαχθῆς] προαχθ
 L. F. P. k) ὑπόθεσις] supra scriptum τοῦ λόγου in Lu

fixa constiti, vultum ipsum
 illius videre mihi videor, et
 vocis sonus in auribus mihi
 resonat. Etenim juxta Comi-
 cum, revera aculeum quen-
 dam in auditorum mente re-
 liquit.

Am. Subsiste, o admiran-
 de, paulumque retrocede, et
 ab initio repetens jam tan-
 dem dicta illa enarra, quo-
 niam non mediocriter me his
 ambagibus exorucias.

Luc. Recte dicis, atque
 ita facto opus est: sed illud
 quaeso, vidistine aliquando
 sive Tragicos, sive etiam, per
 Jovem, Comicos histriones,
 malos istos dico, quæ sibile

excipiuntur, quique poëma
 ta agendo corrumpunt, et
 postremo theatris ejiciuntur,
 tametsi ipsae fabulae sa-
 penumero bene se habeant,
 palmam etiam reportarint.

Am. Multos novi tales
 sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne et ipse
 minus apte imitari videar.
 alia quidem inordinate con-
 tinuans, interdum autem et
 iam ipsam sententiam pro
 imbecillitate ingenii cor-
 rumpens; adeo ut cogar
 sensim ipsam damnare fabu-
 lam. Nam ad histrioniam
 meam quod attinet, non ad
 modum aegre id feram. C

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 51. τικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρα τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ κἄν τοῖς γυμνασίοις καὶ λου-
- p. 52. τροῖς ὀχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσύχῃ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται ^g) μεταξύ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν ^h), μεταξύ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκῆπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕα ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκαπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ
- p. 53. 14 βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με φωνῆς τινος, ἣν ἀκούσας πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι

g) παραπόληται] παραπόλυται F. Ald. 2. παραπόλλυται pleraeque, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum παραπόληται in marg. A. 1. W. h) ἃ ἦν] ἄδην, vel ἄδην conij. Hemst.

quin et erudiendum eum sibi sumserant, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis et balneis molestus esset, suis servis premens, et in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat. Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum

floridum colorum nitorem iridentes, Jam ver adest, dicebant: et, Unde nobis pavor hic? et, Fortassis materna est: et similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, et longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in

παρὰ τὸν ἀγωναθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς p. 53.
 δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος
 ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ¹⁾ ἐσθῆ-
 τι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμέ-
 νους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
 γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῆνει, καὶ προσέτι τὴν
 ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν
 τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστὶ ^{k)}. ἀπε-
 φαίμετό τε φιλοσοφίᾳ ^{l)} συνωδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις δια-
 τριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε p. 54
 ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ
 φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμο-
 σμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ 15
 πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ ^{m)} τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν
 ἐλευθερίας, ἀκείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας,
 κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-

i) ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ] Vulg. ἐποίησε, τοιαύτῃ, omissio
 ἐν, quod ex Hemsterhumi conj. receptum. k) ἐστὶ] deest
 in F. l) φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν G. m) μετρεῖ] μετροῖ
 vitiose in omnibus edd. ante Hemst.

ludis Panathenaicis. Depre-
 hensum enim quendam ex
 civibus fuisse, et ad prae-
 sidem ludorum adductum,
 quod veste tincta amictus
 spectaculo interesset: quo
 viso misertos illius, ac ve-
 niam precatos esse: praeco-
 ne autem proclamante contra
 leges fecisse, quod tali cum
 veste ludos spectaret, omnes
 una voce, quasi antea super
 hoc deliberassent, exclama-
 re coepisse, ut venia ei da-
 retur tali veste induto; ne-
 que enim aliam habere illum.
 Haec igitur ille laudabat, et
 praeterea libertatem, quae il-
 lic est, ac victus frugalita-
 tem, et tranquillitatem, et

otium, quae apud illos sunt
 cumulatissima. Ostendebat
 etiam, conversationem eo-
 rum hominum philosophiae
 consonam esse, moresque pu-
 ros conservare posse, viro-
 que gravi, et qui divitias con-
 temnere didicisset, et qui se-
 cundum ea, quae natura ho-
 nesta sunt, vivere statuisset,
 vitam, quae illic vivitur,
 quam maxime aptam atque
 accommodatam esse. At qui
 divitias amat, aurumque stū-
 pet, purpuraque et potentia
 felicitatem metitur, qui li-
 bertatem in dictis factisque
 nunquam gustavit, qui veri-
 tatem nunquam vidit, et cum
 assentatione et servitute enu-

- p. 54. σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν ⁿ⁾ διέγνωσι, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ
- p. 55. διαφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὲ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα 16 διατριβήν. Μεστὰ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς δὴ ^{o)} ρεύσης ἀεννάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον [τῶν ἡδονῶν] ^{p)}· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης ^{q)} πάντοθεν, αἰδώς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, ἰλύος ^{r)} αἰεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ ^{s)} πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

n) λατρεύειν] δουλεύειν cod. 2954. o) ὑφ' ἧς δὴ] τρυφῆς δὲ conj. Hemst. Partic. δὲ habent vulgo; δὴ est in P. Aug. marg. A. 1. W. et Edd. J. et A. 2. p) τῶν ἡδονῶν] cum Schmiel. uncinis inclusum. Jacobs. in Porson. Adverss. conj. τῶν Κηρῶν. q) ὑποκλυζομένης] ἐπικλ. conj. Hemst. r) ἰλύος] ex A. P. J. marg. A. 1. W. Plu A. 2. Reliquae δίψης. Pro αἰεὶ πιμπλάμενος legendum forte ἐπιπιμπλ. s) ἀνθεῖ] ἀνθρεῖ conj. Hemst.

tritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus

quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt et adulterium, et avaritia, et perjurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et justitia abripiuntur: quibus carens jam solum semper siticulosum (*lutulentum*) multis ac feris cu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 57. σας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πρὸς μετ-
 ἔωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν
 καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ^z) ἀνδρός
 , 19 ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. Ἐὰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ-
 πεῖν, μὴ ὑπολάβης ^a) μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
 χῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦ-
 θα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισταεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυ-
 μίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκου-
 σι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ ^b) τὸν Ὀδυσ-
 σέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρι,
 p. 58. (δειλὸν γὰρ,) μὴδὲ τὰ ὦτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα,
 20 καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστὶ δὲ καὶ φι-
 λοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ^c) ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν
 σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην
 προϊόντα, τὸν δ' ^d) ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατρά-

z) δὲ καὶ πείραν] Sic ex Aug. Vulgo. καὶ omissum. a) ὑ-
 πολάβης] ὑπολάβοις conj. Solan. temere. b) δεῖ] δὴ F.
 c) τύχης] ψυχῆς cod. 2954. et in marg. μὴ καταφρονεῖν,
 error librarii, postea aliena manu utcumque emendatus. d)
 τὸν δ'] Sic ex meo pro vulg. τόνδ', errore saepe in his scri-
 ptis obvio.

frequentissimo theatro col-
 locans, ex sublimi admodum
 contemplet ea, quae gerun-
 tur: quae partim ejusmodi
 sunt, ut multum delectatio-
 nis ac risus exhibere possint;
 partim talia, in quibus vir
 vere constans periculum de
 se ipso faciat. Nam si malo-
 rum quoque encomium ali-
 quod dicere convenit, ne cre-
 das majorem ullam virtutis
 palaestram esse, aut veriora
 usquam animorum experi-
 menta fieri, quam in hac ur-
 be, et in ea, qua hic vivitur,
 consuetudine. Neque enim
 parum est resistere tot cupi-
 ditatibus, tot spectaculis at-

que aurium illecebris undi-
 que attrahentibus ac deti-
 nentibus: sed oportet omni-
 no Ulyssis exemplo praeter-
 navigare illa, non quidem
 ligatis manibus, ut ille, (nam
 hoc formidolosum foret) ne-
 que etiam auribus cera ob-
 turatis, sed audientem et so-
 lutum, et vere animam su-
 pra haec elatum habentem.
 Licet autem et philosophi-
 am mirari, conferendo cum
 illa tantam hominum amen-
 tiam: bonaque ista fortunae
 contemnere, ubi aspexeris,
 velut in scena, ac multipli-
 cium personarum fabula, al-
 lium quidem ex servo domi-

πην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· p. 58.
 τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καί-
 τοι μαριυρουμένης· τῆς Τύχης ^e) παίξειν τὰ τῶν ἀνθρώπων
 πράγματα, καὶ ὁμολογούσης ^f) μηδὲν αὐτῶν εἶναι ^g) βέβαιον,
 ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι ^h) βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου,
 καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιῖᾶσι ⁱ) πάντες οὐ γιγνομένων
 ἐλπίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐπὶ ^k) τοῖς γιγνομέ- p.59.21
 νοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγείσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς
 γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες ^l) αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφύρι-
 δας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους ^m) προτείνοντες, καὶ
 πολλὰν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότερον, τοὺς
 ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀ-
 ξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
 καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρ-
 σαις νόμος· ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ

e) Τύχης] Priores τύχης, minori litera initiali. f) ὁμολο-
 γούσης] ὁμολογοῦντες conj. Hemst. g) εἶναι] ἔαν et su-
 perius ὅτι καὶ pro ὅτι καίτοι conj. Jacobs. h) ὁσημέραι]
 ὅσαι ἡμέραι J. et A. 2. i) περιῖᾶσι] περιῖᾶσι et supra scri-
 ptum περινοστοῦσι, περιέρχονται in Aug. k) ἐπὶ] e conj.
 Hemst. pro vulg. ἐν. l) οἱ πλουτοῦντες] Articulum re-
 stituit Hemst. ex ed. J. et marg. A. 1. W. In ceteris deest.
 m) δακτύλους] δακτυλλίους conj. Marcil. et Hemst.

num prodire, alium autem
 ex divite pauperem; con-
 tra alium ex paupere satra-
 ram, aut regem; rursus
 alium amicum hujus, alium
 inimicum, alium etiam ex-
 sulem esse. Nam hoc cer-
 te vel gravissimum est,
 quod licet Fortunam ipsam
 testatissimum sit in huma-
 nis rebus ludere, fateatur-
 que nihil illarum certum
 ac stabile esse, nihilo mi-
 nus tamen qui quotidie
 ista aspiciunt, et divitias
 expetunt, et potentiam, ac
 pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non
 contingunt. Quod autem di-

xi, licere in (de) iis, quae ge-
 runtur, ridere, animumque
 oblectare, illud tibi jam expo-
 nam. Quomodo enim non ri-
 diculi sint divites ipsi, qui
 et purpuram suam spectan-
 dam exhibent, et digitos pro-
 tendunt, et multas produnt
 ineptias? quod autem om-
 nium absurdissimum est, et-
 iam obvios aliena voce salu-
 tant, et hoc quasi magno ali-
 quo contentos esse volunt,
 si solum ipsos aspexerint.
 Quidam vero fastuosiores
 adorari etiam se patiuntur,
 non e longinquo, neque ut
 Persis mos est, sed necesse
 est propius accedentem, et

- p. 57. σας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετ-
 έωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν
 καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ^{α)} ἀνδρῶν
 19 ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. Ἐὰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ-
 πείν, μὴ ὑπολάβης ^{α)} μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
 χῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦ-
 θα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισταεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυ-
 μίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκου-
 σι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ ^{β)} τὸν Ὀδυσ-
 σέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε
 p. 58. (δειλὸν γὰρ,) μὴδὲ τὰ ὦτα κηρῶ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα
 20 καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεσσι δὲ καὶ φι-
 λοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν
 καὶ τῶν τῆς τύχης ^{γ)} ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν
 σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότης
 προϊόντα, τὸν δ' ^{δ)} ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατρά

α) δὲ καὶ πείραν] Sic ex Aug. Vulgo καὶ omissum. α) ὑ-
 πολάβης] ὑπολάβοις conj. Solan. temere. β) δεῖ] δὴ F
 γ) τύχης] ψυχῆς cod. 2954. et in marg. μὴ καταφρονεῖν
 error librarii, postea aliena manu utcumque emendatus. δ
 τὸν δ'] Sic ex meo pro vulg. τόνδ', errore saepe in his scri-
 ptis obvio.

frequentissimo theatro col-
 locans, ex sublimi admodum
 contemplet ea, quae gerun-
 tur: quae partim ejusmodi
 sunt, ut multum delectatio-
 nis ac risus exhibere possint;
 partim talia, in quibus vir
 vere constans periculum de
 se ipso faciat. Nam si malo-
 rum quoque encomium ali-
 quod dicere convenit, ne cre-
 das majorem ullam virtutis
 palaestram esse, aut veriora
 usquam animorum experi-
 menta fieri, quam in hac ur-
 be, et in ea, qua hic vivitur,
 consuetudine. Neque enim
 parum est resistere tot cupi-
 ditatibus, tot spectaculis at-

que aurium illecebris undi-
 que attrahentibus ac deti-
 nentibus: sed oportet omni-
 no Ulyssis exemplo praeter
 navigare illa, non quidem
 ligatis manibus, ut ille, (nan-
 hoc formidolosum foret) ne-
 que etiam auribus cera ob-
 turatis, sed audientem et so-
 lutum, et vere animum su-
 pra haec elatum habentem
 Licet autem et philosophi-
 am mirari, conferendo cum
 illa tantam hominum amen-
 tiam: bonaque ista fortuna
 contemnere, ubi aspexeris
 velut in scena, ac multipli-
 cium personarum fabula, a-
 lium quidem ex servo domi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- P. 59. [πόρρωθεν ⁿ)] τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον ^o) τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ' ^p) ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
- P. 60. ἐξαπατώμενον. ἐπαινωῶ δέ γε ταύτης αὐτοῦς τῆς ἀπανθρωπίας, 22 ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιώτεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθρόντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τῶν αὐτῶν ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίων συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες ^q), πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἔχρην, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπλάσιν ^r), ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, καὶ μικρολογίαν ^s) ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωπαὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν

n) πόρρωθεν] πάντοθεν conj. *Belin.* Omnino vox suspecta.
 o) περίβλεπτον] Addendum, ni fallimur, ὄντα. p) ὁ δ'] ex emendatione *Jacobsii.* Olim ὁ δ'. q) ἐμφαγόντες] In Aug. adscriptum ἐκφ. et ἐκπιόντες. r) ἀπλάσιν] ἀπέφρονται superscr. in Aug. s) καὶ μικρολογία] Sic ex Aug. Reliquae edd. ἢ μικρο.

sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod' ad ora osculanda nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitan-

tes, et a servis foribus exclusi, canes, et adolutores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comis epotisque praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, et vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem et angiportus sunt vomentibus istis, et circa vilissima quae-

μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμπόσιοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν ¹⁾ εἰ- p. 64
 κάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον ^{k)}, μεθύ-
 σκονταὶ δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιούσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολ- p. 65.
 λάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν εὖν γελοῖα
 ἤγειτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων,
 καὶ τὴν ἀρετὴν ὄντιον ὡςπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστή-
 ρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς τούτων διατριβὰς· ἡξίου γὰρ
 τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν ^{l)} παρέ-
 χειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέ- 26
 λει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιούσι συνδιατρίβειν, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν
 τοσοῦτου δέων ^{m)} ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε
 μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ
 ἄγρον οὐ πύργῳ τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
 πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διω- p. 66.

i) τῶν καλῶν] Sic Schmiel. e cod. 2954. et Aug. pro vulg.
 τῶν καλῶν. k) ἀπειροκαλώτερον] —ότερον B. 2. l)
 ἑαυτὸν] αὐτὸν F. m) δέων] Sic Solan. e Junt. et Long.
 Excc. Olim in omnibus δέον.

Nam quæ in conviviiis de-
 signantur, cui quaeso *honestarum*
rerum illa compara-
 bimus? An non magis rusti-
 ce replentur cibo? An non
 inebriantur magis, quam alii,
 manifeste? a convivio autem
 surgunt omnium ultimi: de-
 inde et plura aliis (*ceteris*)
 auferre secum volunt: si qui
 vero ipsorum urbaniores
 paulo sunt, saepenumero et-
 iam cantare non erubescunt.
 Atque hæc quidem ille ridi-
 cula censebat. Praecipue ve-
 ro eorum mentionem facie-
 bat, qui pacta mercede phi-
 losophantur, virtutemque ip-
 sam venalem tanquam de fo-
 ro proponunt. Hinc et offi-

cinas cauponasque illorum
 scholas vocabat. Censebat
 enim, eum, qui divitias con-
 temnere alios docere vellet,
 primum se ipsum quaestu
 superiorem gerere debere.
 Quod et praestabat ipse, non
 solum gratis conversando ac
 disserendo cum volentibus,
 sed et indigentibus necessa-
 ria subministrando, omnem-
 que omnino opulentiam con-
 temnendo. Ac tantum ab-
 erat, ut aliena expeteret, ut
 ne suarum quidem rerum,
 quæ corrumpebantur, cu-
 ram gereret; ut qui agrum,
 quem non procul ab urbe si-
 tum habebat, jam tot annis
 ne invisere quidem digna-

- p. 66. μολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων ⁿ⁾ μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν ^{o)} αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, κῆπειδ' ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τήνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπδλαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ^{p)} ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου ^{q)} τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, 27 τῆς διανοίας τὸ ἤρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρ-
- p. 67. ἡνεὶ δὲ τοῖς συνοῦσι μηδ' ἀναβάλλεσθαι ^{r)} τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ^{s)} ἑορτᾶς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι ^{t)}. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὀρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἦν

n) τούτων] τοιούτων σοη. Jacobs. o) τὴν χρῆσιν] τὸ χρήσιμον cod. 2954. p) δὲ] οὐδὲ A. 2. q) τοῦ προσώπου] τοῦ τρόπου, superscripta vulg. Aug. r) μηδ' ἀναβάλλεσθαι] cunctae priores μήτ'. In marg. A. 1. W. μήτ' ἀναβ. Addunt J. et A. 2. μήτ' ὑπερτίθεται, et V. 2. μήτ' ὑπερτίθεσθαι. s) ὀριζομένους] ὀρισμένους Aug. superscr. vulg. t) ποιῆσαι] Sic marg. A. 1. W. probante Hemst. receptum a Schm. pro vulg. ποιήσῃν, quod retinere velit Hemst. ea conditione, ut et antea scribatur ψεύσασθαι.

tus fuerit. Imo ne suum quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius dominisumus, lege autem et per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam,

et vestitus mediocritatem, et super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspiciantur non mentiri, et recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adole-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 66. μολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων ⁿ⁾ μὲν φύσει, οὐδενός ἐσμεν κύριον, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν ^{o)} αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηται νομιζόμεθα, κῆρυξ δὲ ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τήνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπὸλαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ^{p)} ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου ^{q)} τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, 27 τῆς διανοίας τὸ ἤρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρ-
- p. 67. ἤγει δὲ τοῖς συνοῦσι μηδ' ἀναβάλλεσθαι ^{r)} τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιῶν, προθεσμίας ὀριζομένους ^{s)} ἑορτᾶς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι ^{t)}. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὕμνην. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἦν

n) τούτων] τοιούτων conij. Jacobs. o) τὴν χρῆσιν] τὸ χρῆσιμον cod. 2954. p) δὲ] οὐδὲ A. 2. q) τοῦ προσώπου] τοῦ τρόπου, superscripta vulg. Aug. r) μηδ' ἀναβάλλεσθαι] cunctae priores μήτ'. In marg. A. 1. W. μήτ' ἀναβ. Addunt J. et A. 2. μήθ' ὑπερτίθεται, et V. 2. μήθ' ὑπερτίθεσθαι. s) ὀριζομένους] ὀρισμένους Aug. superscr. vulg. t) ποιῆσαι] Sic marg. A. 1. W. probante Hemst. receptum a Schm. pro vulg. ποιήσιν, quod retinere velit Hemst. ea conditione, ut et antea scribatur ψεύσεσθαι.

tus fuerit. Imo ne suum quidem proorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem et per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruatur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam,

et vestitus mediocritatem, et super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, et recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impctum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adole-

ὄψον ἀνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρό- p. 72.
κων ^{d)} τε καὶ ἀρωμάτων ^{e)} ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος p. 73.
ἐμπικλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαι-
ρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς
ὑπερφανοῦντας ^{f)}. τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας·
ὃ καὶ μάλιστα διέστυρον αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
ἐπιθημίαις, ἀλλὰ πάν τούτοις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους
συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρύφῃ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς
πατεῖν ^{g)}, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμω-
δίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοι- p. 74
πισμὸν οὖν ἐπάλει τὸ τοιοῦτο ^{h)} τῶν ἡδονῶν. Ἄπο δὲ τῆς 32
αὐτῆς γνώμης κάκεινα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μόμου τὸν λόγον
μνησάμενος· ὡς γὰρ ἐκείνος ἐμίμνετο τοῦ τῶν δαιμόνων δημιουργ-
γὸν θεόν, οὗ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὲ
καὶ αὐτὸς ἤπιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στε-
φάνου ⁱ⁾ τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, Ἰση, τῇ πνοῇ τῶν ἰων τε καὶ
ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ δυνὶ μάλιστα ἔχρην αὐτοὺς στέφε-

d) κρόκων] Sic A. P. Edd. priores κρότων. Hemst. e) ἀρω-
μάτων] ἀρωμάτων L. f) τὸ δὲ — ὑπερφανοῦν-
τας] τῶν δ' ἐν κ. — — ὡς εὐτελῶν ὑπερφανοῦντας J. g)
πατεῖν] abest ab Aug. et mox ibi δὲ pro δέ. h) τοιοῦ-
το] τοιοῦτον cod. 2954. i) τοῦ στεφάνου] στεφ. τινος
marg. A. 1. W.

numque in conviviis cum
croco et odoribus effundunt:
qui media etiam hieme rosis
opplentur, quas, dum raræ
sunt et intempestivæ, a-
mant; tempestivas, et a na-
tura, nullo cogente, datas,
tanquam viles fastidiunt.
Hos illos esse, qui et un-
guenta bibunt, et, quo nomi-
ne vel maxime eos carpebat,
qui ne uti quidem cupidita-
tibus scirent, sed et in his-
ce peccarent, finesque ea-
rum confunderent, animum
voluptatibus undique con-
culcandum permittentes, et
quod in Tragoediis atque

Comoediis dicitur, alia qua-
vis parte potius, quam per
patentem januam, irruentes.
Soloecismum igitur vocabat
tale voluptatum genus. Ce-
terum et hoc ex eadem sen-
tentia dicebat, prorsus Mo-
mi dictum imitatus. Utenim
ille reprehendebat tauri ar-
tificem Deum, quod cornua
ante oculos non posuisset:
ita et ipse inscitiae argue-
bat eos, qui corollas in ca-
pite gestabant. Nam si odo-
re, inquiebat, violarum ro-
sarumque delectantur, sub
naribus potissimum eas col-
locari oportebat, juxta ip-

- p. 74 75. σθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἔν' ὡς πλείστον
 38 ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυ-
 μάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν
 τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τού-
 τους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολ-
 λὰς πραγματείας ^k) ὑπόμεναι. ἀπέφαινε ^l) γούν τεσσάρων
 p. 76. δακτύλων αὐτοῖς εἶνεκα ^m) πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ'
 ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμ-
 φαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐπινημένων, οὔτε βραθέντων, ἡδῖα
 γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονὴν· λοιπὸν οὖν
 εἶναι τὴν ἐν τῇ παρέδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσοῦτων ὠνεῖσθαι
 χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας
 τὰς ἀληθεστέρως ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία
 p. 54. χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς
 βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπο-
 μένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μ-
 κροῦ δεῖν ἐκφερομένους. Ἐν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐφίκει, πο-

k) πραγματείας] παρ. ὑπ' ἀπαθίας C. l) ἀπέφαινε] Sic
 e marg. A. 1. W. probantibus Hemst. et Berlin. pro ὑπέφαινε.
 m) εἶνεκα] εἶναι cod. 2954. mendose.

sum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimentorum varietatem, et cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam et hos brevis ac momentanea voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant,

ullam ex emtis tanto pretio cibis voluptatem eos capere; nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae velut transcurso percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In haec autem absurda delabi est minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare volunt. De iis autem, quae in balnei aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis impositi gestan-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 77. εἶναι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμενον· καὶ ἦτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάφτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολήεις, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεῖα δὲ καὶ κείριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτῶν, εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τῆς ψυχῆν. εἰ γὰρ τι δεῖ κἀμὲ ἤδη φιλοσόφων προσέψασθαι
 36 λόγων, αἴθε περὶ τούτων ὑπέκλιθα. Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴν μάλα σκοπῶ τινι ἀκαλῶ προσκοιμένα. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ'
 p. 78. οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δόντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ^{q)}, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διεκδόντα καὶ παροδεύσαντα περηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπε. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως^{r)}; ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτουρίας οὐδὲ ἀφικνεῖται^{s)})

q) τῆς ὁδοῦ] τοῦ σκοποῦ conj. Solan. et Hemst. r) ὑπεναντίως] e conj. Solan., quam confirmat Aug. s) ἀφικνεῖται] ἐφικνεῖται Aug. et mox idem ἐφίκηται, superscr. ἀφ.

ptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar; ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, sed altius et letale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum trajecit. Quod si jam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum similis esse scopo alicui tenero. Sagittarii au-

tem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium intento, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: et hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, saepe-

τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπί- p. 78.
πτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται,
ἄκρον μὲν ἐπιλέγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν·
οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ¹⁾ ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. "Ὅστις δὲ ἀγα- 37
θὸς τεξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται p. 79.
τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σφόδρα στερεώτε-
ρος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδ-
ὲν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τήνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθά-
περ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κρητῶν ^{u)},
ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο ^{x)} χρίσας
ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακό-
ψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίη-
σιν ^{y)}. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὄλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχε-
ται. τοῦτό τοι καὶ ἤθονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ
καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἠσυχῆ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν πε- p. 80.
ριθέοντος. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως ^{z)} ἄνδρεςσι γένηαι.

Hom.
Π. VIII,
282.

- 1) ἀπ' ἰσχυρᾶς] e conj. Hemst., quam Aug. confirmavit. P.
L. margo A. 1. W. ὑπ' ἰσχ. in ceteris ἐπ' ἰσχ. u) Κρητῶν]
e conj. Palmer., probata Hemst. Vulg. Κουρήτων. x) τοῦ-
το] abest ab Aug. y) ἀφίησιν] superscr. in Aug. γρ. ἐνίησιν.
z) φόως] adscr. in Aug. φῶς, σωτηρία.

numero in medio cursu defi-
ciunt. Quod si vero interdum
scopum contingant, sum-
mum illum quidem leviter
perstringunt, altius autem
vulnus nequaquam infli-
gunt: neque enim valido im-
pulsu emissae fuerunt. At
qui bonus jaculator est, atque
huic nostro similis, principio
quidem diligenter scopum
perspiciet, num valde mollis,
num rursus nimis solidus, et
telo impenetrabilis. Sunt
enim scopi quidam invulne-
rabiles. Ubi autem haec om-
nia perspecta habet, tum de-
mum tincta sagitta, non ve-
neno, quemadmodum Soy-
tharum sagittae tinguntur,

neque opio, ut Cretum, sed
sensim mordicante pariter et
dulci pharmaco infecta, cer-
to jam jaculatur. Telum au-
tem, valide quantum satis est
impulsum, eo usque pene-
trans ut inhaereat, intus ma-
net, et multum medicamento
emittit, quod videlicet di-
persum, totum circumqua-
que animum ambit: hinc est,
quod oblectantur, et lacrimas
inter audiendum emittunt.
Quod et mihi accidit, sensim
medicamento illo animum
mihi pervagante. Succurre-
bat igitur mihi Homericum
illud ipsi dicere:

Sic jaces, si qua viris per-
te nova lux oriatur.

p. 80. Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαί-
νονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται^a), οὔτοι δὲ
πρὸς τὸ μέλος ὑπομνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ^b) καὶ
φιλοσόφων ἀκούοντες; οὐ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματῆαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

38 ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνά, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖ-
p. 81. ρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμ-
βροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ
λέγοντος ἐπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι.
καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἶπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης·
οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσάντων δηχθέν-
τες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες [καὶ αὐτοὶ] ἐν
τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ οὔτοι^c) ἔκφρονες γί-
γνονται. συμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δῆγματι,
καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίνεται τῆς μανίας
διαδοχή.

a) λαμβάνονται] Sic constanter in omnibus, quod sciam.
Varias VV. DD. conjectt. vid. in Adnott. b) οὕτω δὲ] Sic
correxī e conjectura, quam conjecit, Hemst. c) καὶ οὔτοι] Sic e conj.
Hemst. pro καὶ αὐτοὶ. Quae modo praecesterunt in textu, καὶ αὐτοὶ non minus suspecta. Et Schmied. ea sic notavit.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita et qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac saucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia et admiratione digna, et divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia,

quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare et te dicente, animo commovebar, et nunc desinente, moerore afficior, et, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripī, sed et si quos alios ipsi in ea insania momorderint, etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque insaniae istius multiplex successio.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Argum. Lusus grammaticus, non omnino inutilis, licet non videatur grave aliquod auctoris consilium subesse. Forma est orationis judicialis, qua litera T a vicina Σ coram iudicibus septem vocalibus accusatur de vi ac spolio. Arrogare sibi arguit accusatrix literam istam ea loca, quae vel ipsi Σ, vel etiam aliis literis, debeantur. Diu se patienter sibi, quantumvis etiam ab aliis nonnunquam lacsam. Nunc vero, quum literam T videat summa licentia et insolentia in ipsam uti coepisse, non posse se, quin petat a iudicibus, ut tum intra suos quaeque litera fines severius abhinc contineatur, tum T merito crucis supplicio afficiatur.

1 **Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας καὶ ὑπαρχόντων^b) ἀρπαγῆς, ἀφηρησθαι λέγον^c) πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων^d).**

p. 83. 2 **Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταί, ὀλίγα ἠδικοῦμένην ὑπὸ τουτουῖ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα^e) μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουν**

a) ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ] Δίκη συμφώνων, τοῦ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ὑπὸ τοῖς ἑπτὰ φωνήεσσι. Inscript. in cod. Gorl. b) καὶ ὑπαρχόντων] Sic emendavit Hemst. vulg. ὑπαρχόντων καί. Schol. καὶ prorsus omisit. c) λέγον] λέγων F. B. z. P. d) Ἐπὶ ἄρχοντος — ἐκφερομένων] In Mss. deest hoc orationis argumentum, etiam in Gorl. e) καταίροντος ἔνθα] καθαιρούντος ἔνθεν conj. Guyet.

J U D I C I U M V O C A L I U M.

Archonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα adversus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus,

quae duplici ταῦ proferri solent.

Quamdiu, o iudices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, ubi

ἕνα τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσ- p. 83.
 σοντα ^{f)}) πρὸς τε ὑμᾶς ^{g)}), καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ
 ἐς τοσοῦτον ἦκει πλεονεξίας ^{h)}), καὶ ἀνοίας ⁱ⁾), ὥστε ἐφ' οἷς
 ἠσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπᾶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται,
 ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρα εἰδόσιν ὑμῖν. p. 84.
 δέος δὲ οὐ μικρὸν μοι ^{k)}) ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέσχεται τῆς
 ἑμαυτοῦ ^{l)}). τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεὶ τι μεῖζον προστι-
 θεῖν ^{m)}), ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου
 δεῖν ἠσυχίαν ἀγαγόντα ⁿ⁾) μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν
 ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῖς φόφοις ^{o)}). Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δ
 δικάζετε νῦν ^{p)}), ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν
 τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' P. 85.
 αὐτὰ τάξεως ἐς ^{q)}) ἄλλοτριαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε

f) φυλάσσοντα] φυλάσσον conj. Jena. g) ὑμᾶς] ὑμῶν C.
 h) πλεονεξίας] C. addit τε. i) ἀνοίας] ἀπονοίας conj.
 Hemst. k) μοι] e conj. Hemst. pro vulg. με. l) ἐπὶ τῆς
 ἀποθλίψ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθλίψεως ἐκ. τοῖς ἐμ. C. m) προσ-
 τιθεῖν] προστεθεῖν F. n) ἀγαγόντα] ἀγαγόν conj. Jena. o)
 τοῖς φόφοις] Vulg. τοῦ φόβου. Adduntur in marg. unius
 Ms. καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα, Marcilio probata. Solan. conj.
 ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθε τοῦ φόβου. Cod. Angl. pro φόβου habet
 φοφ. P. autem L. Coll. et Ed. Junt. integram vocem habent
 φόφου, quod Belino placuit. Hemst. conj. τῷ φόφῳ, vel τῶ
 φόφῳ. Schm. in vulgg. substitit. Nos emendavimus, Hem-
 sterhusii vestigiis insistentes, τοῖς φόφοις. p) νῦν] ejici vo-
 luit Sol. q) ἐς] Sic cum Schmied. e cod. 2954. pro εἰς. Ii-
 dem in sqq. ἐς τοσοῦτον indidem pro εἰς τοσ.

nullum ei jus erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla
 etiam, quae dicebantur, audi-
 visse me dissimulabam, pro-
 pter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum
 erga alias syllabas (*ceteras vo-
 cales*;) postquam vero eo a-
 varitiae et amentiae perve-
 nit, ut non modo non sit con-
 tentum iis, quae ego saepe
 dissimulavi, verum jam majo-
 rem vim inferat, ipsa me
 necessitas cogit, ut accusem
 ipsum apud vos, qui utrum-
 que nostrum novistis. Non

autem exiguus metus pro-
 pter istam extrusionem meam
 me invasit. Nam cum prio-
 ribus injuriis majores sem-
 per addat, prorsus me e do-
 mestica sede expellet, eo-
 que propemodum rediget, ut
 silendum mihi sit, et ne in-
 ter literas quidem amplius
 numerer, *sonisque inani-
 bus adnumerer*. Est itaque
 aequum, non modo vos judi-
 ces, sed omnes etiam reli-
 quas literas ab hocce dolo
 sibi cavere. Nam, si, ut li-
 bet unicuique, licebit e suo

- p. 85. ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὄρω τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήστε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικου-
4 μένφ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐ-
θὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ τ) οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν
p. 86. τὸ λάμβδα τῷ ρῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως *), καὶ κεφαλαργίας τ)· οὐδὲ α) τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείφ ὑπὲρ γνα-
φάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν ζ) καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα γ) παρακλέπτον,
p. 87. καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἀρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς ζ) τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
δ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λυοντός ἐστι τὰ δίκαιον. Καὶ ὄγε

τ) καὶ] deleri vult *Ἡμεῖς*. sine idonea causa. s) κισσή-
ρεως] κισσήρεως F. t) κεφαλαργίας] Sic *Schmied.* e codd.
2954. et *Gorl.* pro κεφαλαργίας. u) οὐδὲ] *Vulg.* οὔτε. x)
δ' ἂν] ἂν omissio δὲ solum habent C. Quaedam edd. δὲ ἂν.
γ) καὶ μάλιστα] καὶ μὰ Δία conj. J. Gron. z) ἐφ' ἧς] ἐφ' οἷς F.

ordine in alium violenter ir-
rumpere, idque vos, sine
quibus nihil omnino scri-
bitur, permiseritis, non vi-
deo, quomodo sua quique or-
dines jura, juxta quae a prin-
cipio constitutí sunt, tue-
buntur. Sed non existimo,
vos unquam ad tantam in-
curiam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae
cum aequo et jure pugnant.
Nec si vos certamen decli-
naveritis, tamen mihi, qui
injuria affectus sum, negli-
gendum erit. Atque utinam
aliarum quoque literarum
audacia ab initio statim,
cum coeperunt contra leges
delinquere, esset repressa:

neque enim digladiaretur ad
hunc usque diem λάμβδα
cum ρῶ, disceptans de voce
κισσηρις et κεφαλαργία. Ne-
que etiam τῷ γάμμα esset
cum κάππα certamen; neque
tam saepe ad manus prope-
modum venisset in fullonia,
de dictionibus γναφείον et
γνάφαλα. Quin cessasset et-
iam hoc γάμμα cum λάμβδα
contendere, dictionem μόγισ
illi extorquens, imo suf-
furans. Adeoque reliquae
item literae quievissent, nec
confusionem legibus vetitam
inferrent. Est enim pul-
chrum, unamquamque lite-
ram in eo ordine, quem pri-
mum sortita est, manere:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 89. με πλείω τῶν πώποτε, βιασάμενον ¹⁾ ὀνομάτων με καὶ δημάτων ἀπελάσαι πατρῶων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἄμα καὶ προ-
 p. 90. θέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὄθεν δὲ, γ καὶ ἀπὸ τίνων ^{k)} ἀρξάμενον, ὦρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐστὶ πολύχνιον ^{l)}) οὐκ ἀηδὲς, ἄποιον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον βῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμωδιῶν τιτι
 p. 91. ποιητῆ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιούντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώ-
 ρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ᾧμην ^{m)} συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον τῆν μοι τὸ ἄκουσμα,

i) τῶν πώποτε, βιασάμενον ὄν.] Sic e Schaeferi emendatione ad L. Bos. p. 612. Vulg. τῶν πώποτε βιασάμενον, ὄνομ. In cod. 2954. et ed. B. 2. βιασαμένων. Hemst. coniecit ἀπελάσαν et ἐκδιῶξαν. k) ἀπὸ τίνων] Falso in omnibus, quos vidi, ἀπό τινων. l) πολύχνιον] πολύχνιον mendose in Mss. Bourdel. et nonnullis edd. veteribus. m) ᾧμην] ὅμως A. 2. et mox πρᾶγμα post ἴδια ταυτὶ λέγειν. Marg. 1. A. W. post ᾧμην interserit τὸ πρᾶγμα. Varia totius loci corrupti et intricati restituendi et explanandi tentamina vid. in Adnott.

ταῦ μὴ μᾶλλον ἢ ἄλλῃ, ὡς ἔφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιούντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ᾧμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον τῆν μοι τὸ ἄκουσμα,

optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hospitem ego hujus ταῦ avidi, tatem deprehendi. Quod dum paucis aggredere tur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae. Praeterea cum τῆμερον et similes quasdam voces ad sese pertraheret, diceretque eas esse suas,

καὶ οὐ πᾶν τι ἔδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων p. 92. 8
 ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτ-
 ταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν ⁿ⁾ καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν ^{o)}, οὐ
 μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ
 χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυ-
 μοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτα τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἔστιν ὁ κίν-
 δυνος, ἀφαιρουμένῳ ^{p)} τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακότητων μοι p. 93.
 χρημάτων ^{q)} κίσσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος
 εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν ^{r)} κίτταν ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ
 μου φάσσαν ^{s)} ἄμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύον-
 τος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ'
 Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ἰμητ-
 τὸν, ὄρνυται ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἄλλὰ τί λέγω p. 94. 9
 ταῦτα; Θεσσαλίαν με ἐξέβαλεν ὄλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν,

n) ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθρίασε F. o) ὀνομάζειν] ὀνομά-
 ζει J. p) ἀφαιρουμένῳ] ἀφαιρουμένων Gortl. q) χρη-
 μάτων] Vulg. γραμμάτων. Coll. δημάτων. Unde Solan. conj.
 χρημάτων, probatum et Abreschio, qui tamen etiam πραγμάτων
 protulit. Jacobs. in Porson. Adverss. θρεμμάτων. r) ἀρπά-
 σαν] abest a F. s) φάσσαν] φάσσας conj. Solan.

audiebam patienter, nec
 vehementer admodum me ea
 res mordebat. Verum post-
 quam, sumto ab his initio,
 eo audaciae processisset et-
 iam, ut καττίτερον, κάττυμα,
 et πίτταν pronuntiaret, dein-
 de, abjecto omni pudore,
 βασιλιτταν quoque nomina-
 ret: haud leviter sum com-
 motus, et ira accensus, ti-
 mens, ne quis temporis
 successu etiam σῦκα, τῦκα
 appellet. Oro autem vos
 per Jovem, ut afflicti, et
 omni ope et auxilio desti-
 tuti, justam indignationem
 feratis. Neque enim parvum
 hoc, aut vulgare periculum
 est, cum assuetis et familia-

ribus me rebus spoliatur; nam
 κίσσαν [id est, picam] avem
 meam loquacissimam, ex
 medio, ut ita dicam, sinu
 abreptam, κίτταν appellavit.
 Quin et φάσσαν, [id est,
 palumbum] una cum νήσσαις
 [id est, anatibus] et κοσσύ-
 φοις, [id est, merulis] in-
 terdicente Aristarcho, eri-
 puit. Pertraxit etiam ad se
 non paucas μέλισσας [apes].
 In Atticam vero veniens, ex
 media illa regione Ἰμηττὸν
 praeter jus rapuit, idque vo-
 bis ipsis aliisque syllabis vi-
 dentibus. Verum quid ego
 ista commemoro? tota me
 Thessalia expulit, vultque
 eam Thettaliam dici? Tota

- p. 94. καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι ^{t)} τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κή-
ποις φεισάμενον σεύτλων ^{u)}. ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πύσ-
σαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυ-
ρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ ^{x)} μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφειλομένῳ τὴν ^{y)} Σμύρναν·
μηδὲ τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα
τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονι
p. 95. μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ ^{z)} φυτεύσαντί μου
τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρ-
10 ῥῆς. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον. Τὸ δὲ ταῦ τούτο σκοπεῖμεν ὡς φύ-
σει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο
γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα,
μικροῦ δὲ ^{a)} δεῖν πάντα ἠδίασε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ ^{b)} μοι κά-
λει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀπούετε, φωνήεντα δικασταί,
τοῦ μὲν ὁ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν

t) ἀποκέκλεικέ μοι] Sic Solan. et recentiores e Mss. L. et Bourdel. et ed. Junt. μου C. Reliqui, in quibus et cod. 2954. ἀποκεκλεισμένον. Pessime A. 2. ἀποκεκλαμένοι. Dainceps τὴν θάλατταν cod. 2954. quod probat Belin. u) σεύτλων] σευτλίων F. et cod. Gorl. x) μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ] μαρτυρεῖ τέ μοι καὶ αὐτός B. 2. y) τὴν] abest a cod. Gorl. Mox μηδὲ e conj. pro vulg. μήτε. z) παρ' αὐτῷ] παρὰ τῷ C. Mox absunt μου et με a cod. Gorl. a) δὲ] ἀ- didimus e conj. Hemst. b) αὐτὰ] μάρτυρας conj. Hemst.

insuper [θάλασση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hortensibus sibi temperat, ut jam, quod dici solet, ne [πάτταλος] pakillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero litera sim injuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: neque enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam ξῦ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vici-

no meo ῥῶ venia danda, quod morbo laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit, et aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρῃς] in faciem percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, et quam a nullis omnino abstinuerit, considerare mus; sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipsum δέλτα dicens:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 96. 97. καλὸν ἰδῶν, καλὸν εἰπεῖν αὐτὸ¹⁾ βούλεται· τὸ δὲ^{m)} παρεῖ-
 πεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧπάσι προεδρίαν ἔχειν
 ἀξιούν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμον
 γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε
 τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ
 γῆν καὶ θάλασσανⁿ⁾ εἶξαι φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκ-
 στηναί, τόδε^{o)} καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν
 12 ὄντα, Τῦρόν τινα^{p)} ἀπέφηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φῶ-
 νην ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλέουσιν ἄνθρωπον, καὶ
 τὴν αὐτῶν^{q)} τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολ-
 λάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐξ τοῦ κῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ
 τούτου σώματι^{r)} φασί τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ κλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα
 τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοποῖζεν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ
 τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν
 p. 98. συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ

1) αὐτὸ] recepi e C. et Gorl. m) τὸ δὲ] καὶ δὲ B. 2. n)
 θάλασσαν] θάλατταν cod. 2954. et Schm. o) τόδε] Sic
 e conj. pro vulgato τὸ δὲ. p) Τῦρόν τινα] Num corri-
 gendum forte erat Τυρόν τινα; q) τῆν αὐτῶν] Sic Solan.
 et secuti e Coll. et marg. A. 1. W. pro. vulg. τὴν αὐτήν. r)
 σώματι] σήματι conj. Guyet.

[pulchrum] appellare velit,
 hoc ταῦ ex transverso ir-
 ruens ταλὸν ipsum dicere co-
 git: adeo cupit in omnibus
 primas sedes obtinere. Rur-
 sum alius quispiam dicit,
 περὶ κλήματος [id est, de pal-
 mite]: hoc vero, est enim
 re vera τλήμον, [id est, mi-
 serum] τλήμα facit, quod
 erat κλήμα. Nec plebejos
 tantum homines injuria affi-
 cit, sed jam etiam magno il-
 li regi, cui fama est ipsam
 terram et mare cecisise, at-
 que naturam suam mutasse,
 insidiatur, et ex ipso, cum
 Κῦρος sit, τῦρον [caseum]

quendam efficit. Atque in
 hunc modum vocem homi-
 num laedit. Quomodo ve-
 ro re ipsa et opere eosdem
 laedat, audite. Plorant ho-
 mines, atque suae fortunae
 vices deflent, atque ipsum
 saepe Cadmum execrantur,
 quod, ταῦ in elementorum
 genus invexerit: ajunt e-
 nim, Tyrannos ejus literae
 corpus secutos, atque figu-
 ram imitatos, postea simili
 figura cruces fabricasse, qui-
 bus homines affigerent: at-
 que ex hoc huic tam perni-
 ciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista

ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο P. 98.
μόνον ἐς τὴν τοῦ *) ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχή-
ματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ
τούτου μὲν ἐδημοσεργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

*) ἐς τὴν τοῦ] ἐς τοῦτε Gorl.

omnia, quot mortibus ipsum
ταῦ dignum esse censetis?
Ego quidem existimo, me-
rito hoc solum ad suppli-
cium ipsius ταῦ relinqui, ut

poenam in sua illa figura
sustineat, quae sane ut crux
esset istius opera effectum
est, nomenque etiam apud
homines sortiretur.

p. 98. **TIMΩN, H MΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.**

Argum. Dialogus dramaticus, genuinum Luciani ingenium quam maxime spirans. Scena est rus Atticum; tempus, quo fabula agitur, Periclis aetas sub initium belli Peloponnesiaci. Timon, antea dives, per nimiam liberalitatem suam a sodalibus et assentatoribus opibus omnibus exutus et in tantam paupertatem dejectus, ut deinde rustico opere vix necessaria sibi parare posset, jam interventu Jovis in pristinam restituitur opulentiam, qua ita nunc uti decernit, ut vitam solitariam agens ceteros homines omnes, quippe ipsius societate et humanitate indignos, omnino valere jubeat. Praeclara admiraberis, quae insperguntur, vitae praecepta, et multum delectaberis salibus, quibus pravi aetatis Lucianae mores — nam ad hos proxime pertinet auctoris consilium — et ridiculae de summo rerum humanarum regimine opiniones perstringuntur.

TIMΩN. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΤΚΛΗΣ.

1 TIM. Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεία, καὶ ἐφέστιε, p. 99. καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS, PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O Jupiter Philie, et Xenie, et Hetaereie, et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie, et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te alio vocant nomine attoniti poetae, idque adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines ver-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 104 ρα ^g) καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπισηκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ ^h), καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γινόμενα ⁱ)· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ ³ παρηρηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὄργην, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποί-
p. 105. εις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προσηκοντίζετο ^k). οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιάν, σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑποί τε ^l) ραγδαῖοι, καὶ βλαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ
p. 106. τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων παταδεύκόντων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκειῖλαν τῷ Δευκαλεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον ^m)
⁴ εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ραθυ-

g) *μανδραγόρα*] Al. *μανδραγόρα*, in his utraque Ald. et cod. 1428. Al. *μανδραγόρου*. Vid. Adnot. h) *δδ*] γὰρ cod. 1428. i) *γινόμενα*] *γινόμενα* cod. 1428. k) *προσηκοντίζετο*] *προσηκοντίζοντο* Arg. l) *τε*] *deletivult Faber, tueritur Jansenius et Solanus*. m) *διαφυλάττον*] *διαφυλάττων* Arg.

mandragora potō dormiens perjurōs non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis et lusciosis oculis ea, quae sunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt jam provectoris. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, et iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morē velitaris pugnae usque et usque mittebatur:

terrae autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et ut violentius dicam et elatius paulo, imbres ραγδαῖοι et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab

μίας τὰπλήχειρα κομίξῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινός, p. 108.
οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ
οὔτος, οὐ πάννυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρ-
χαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναλο-
τατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. εἰδὼ λέγειν ὅποσά-
κισ ἦδη σου ⁿ⁾ τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς p. 107.
χειρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι ^{o)} καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης
ἄκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύννας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέ-
σασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευα-
ζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ,
καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος
ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραννὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
νυν, ὃ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὔτως ἀμελιῶς παροροῶμε- p. 108.
να; ἢ πότε κολάσεις ^{p)} τὴν τασάντην ἀδικίαν; πάσοι Φαέθον-
τες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὔτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ
βίου; Ἰνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, τὰμὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθη- 5

ⁿ⁾ ὅποσάκισ ἦδη σου] ποσάκισ σοι ἦδη Aug. ^{o)} ἐπιβε-
βλήκασι] ἀποβεβλ. cod. 1428. ^{p)} κολάσεις] κολάση cod.
1428.

iis tulisti, cui nemo hodie
rem sacram facit, nec coro-
nam quidem imponit, nisi
forte unus aut alter quasi
Olympiorum corollarium:
idque qui tibi praestat, rem
se haud sane pernecessariam
facere existimat, sed veteri
nescio cui instituto id dan-
dam credit. Illi te, o De-
orum praestantissime, pau-
latim in Saturni locum redi-
gunt, qui te omni honore
spolient. Mitto jam dicere,
quoties templum tuum expi-
larint. Quidam etiam ma-
nus tibi apud Olympiam sunt
admoliti; et tu, quem ὑψι-
βρεμέτην poetae vocitant, ne
auctores quidem es excitare ea-
nes, vel vicinos advocare,
qui e vestigio concurrentes

comprehenderent sacrilegos,
res suas etiamnum conva-
santes, ut in pedes se proti-
nus darent. Sed tu, fortis
bellator, et qui γιγαντολέτωρ,
et τιτανοκράτωρ praedicaris,
sedebas, manu decemcubita-
le fulmen sustinens, interea
dum cincinnos aureos otio-
se tibi attondebant. Haec
igitur, o Deorum praestan-
tissime, ecquando tandem
dissimulare desines? Ec-
quando eris, ut tanta faci-
nora ultum eas? Quot or-
bis conflagrationes, quot di-
luvia satis esse queant, ut
tam inexhausta hominum
insolentia compescatur? De
me enim ut dicam, iis, quae
ad ceteros pertinent, omis-
sia, postquam tot Athenian-

- p. 108. ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας,
 p. 109. καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας ^{q)} τὸν πλεῦτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ ^{r)} γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν,
 οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προφυνουῦντες,
 p. 110. καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι ^{s)}). ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ
 βαδίζων ἐντύχῳ ^{t)} τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ
 νεκροῦ ὑπτιαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται,
 μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ κόρρωθεν ἰδόντες, ἐτέραν ἰατρῆ-
 πονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐ-
 p. 111. β τῶν γεγενημένον. Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
 τιάν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν,
 ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προς-

q) ἐκχέας] εἰσχέας cod. 1428. r) οὐκ ἔτι οὐδὲ] Sic edi-
 dimus cum *Schmiedero* ducibus codd. Paris. 1428. 2957. Aug.
 et Gorl. et Edd. A. 1. et 2. B. 2. Arg. et probante *Schaefero*
 Melet. p. 97. Alias omissum οὐδέ. s) ἀνηρημένοι] ἀ-
 πηρημένοι Aug. et Gorl. t) ἐντύχῳ] Sic auctore *Schae-
 fero* Melet. p. 87. et praeuntibus codd. Aug. et Gorl. et
 Edd. F. A. 2. et Arg. pro vulg. ἐντύχοιμι.

ses evexi, divitesque ex
 pauperculis reddidi, atque
 omnibus ea, quibus egebant,
 benigne largitus sum, seu,
 ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos be-
 neficus essem, opes effudi,
 atque ea re factum est, ut
 ad inopiam redactus sim, il-
 li me ignorant; sed ne adspi-
 ciunt quidem, cum tamen
 antea me revererentur, ad-
 grarent, et ex meo pende-
 rent nutu. Quin etiam si
 forte cui ipsorum in via oc-
 curram, ii me veluti ever-
 sum hominis jamdudum se-
 pulsti titulum, et tempo-
 ris diuturnitate collapsum,

praetereunt, ne legentes qui-
 dem: alii autem quam longe
 me vident, in aliam defle-
 ctunt viam, rati quippe vi-
 auros se spectaculum ali-
 quod occursu infaustum, at-
 que averrandum, me, in-
 quam, qui non ita pridem
 σωτήρ ipsis et εὐεργέτης fui.
 Tot itaque malis circumval-
 latus, in hunc remotum et
 desertum agrum concessi;
 et suspensio ex humeris rhe-
 none terram colo, quatuor
 in diem obolis locata opera,
 hic cum ligone et hac soli-
 tudine philosophans. Mei
 certe laboris hoc videor prae-
 mium vel maximum conse-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 104. ρα ^g) καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπισηκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ ^h), καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα ⁱ)· καὶ τὰ αὐτὰ ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ **3** παρηρηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ᾧν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίησας, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίων, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσεῖτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπή συνεχῆς, ὥσπερ εἰς ἀεροβολισμόν, προσηκοντίζετο ^k). οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φοβερικῶς διαλέγωμαι, ὑστοί τε ^l) ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγῶν. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐστὶν τοῦ Δευκαλιωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυπότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκειῖλαν τῷ Δευκαρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον ^m· εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαδι

g) *μανδραγόρα*] Al. *μανδραγόρα*, in his utraque Ald. e cod. 1428. Al. *μανδραγόρου*. Vid. Adnott. h) *δὲ*] γὰρ cod. 1428. i) *γιγνόμενα*] *γινόμενα* cod. 1428. k) *προσηκοντίζετο*] *προσηκοντίζοντο* Arg. l) *τε*] *deletur vult Faber, tueretur Jansenius et Solanus*. m) *διαφυλάττον*] *διαφυλάττων* Arg.

mandragora potō dormiens perjurōs non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis et lusciosis oculis ea, quae fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt jam provectoris. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, et iracundia gravi, multa quotīdie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morēm velitaris pugnae usque et usque mittebatur:

terrae autem motus ita frequenter fiebant, ut cribi agitationem plane referrent nix acervatim ruebat, gradinem autem saxa diceret et ut violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quam obrem puncto temporis sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua olivae unica modo superfuerit arcula ad Lycorem mortem appulsa, veluti quaedam generis humani fomites servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Ego pretium ob socordiam:

ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, (ἀπόθεν γάρ;) ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὄρῳς, ἀπολαπῶν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπίετος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος· 9 εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει ^d) δυστυχεῶν, ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν ^{p. 116.} τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ^e) ἀνδρὸς, τὸσαῦτα μηρία ^f) ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσοντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ^g) ῥῖσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω ^h). πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπινοκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἄρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἰεφοσυλούντων, (πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ⁱ) ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι,) πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς ^k) τὴν Ἀττικὴν· καὶ ^{p. 117.} μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς.

d) ἠγανάκτει] ἀγανακτοῖ et mox ποιήσοιμεν conj. Fabr. e) ἐπιλεησμένοι] ἐπιλεησμένοις cod. 1428. et A. 1. W. f) μηρία] Hac vocē, quam cod. Reg. habet, caruerunt veteres Edd. g) ταῖς] τοῖς cod. 1428. h) ἔχω] ἔχων id. cod. i) ἐπ] abest ab Aug. k) εἰς] ἐς Aug.

adspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, et rhenone instructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos praetercuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

Jup. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. In felicitatem enim jure indignabatur, si eadem faciemus ac scelesti illi assentatores,

virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilegorum, (ii enim bene multi sunt, et quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non conjeci; maxime postquam Philosophia, et verbosae illae concertationes

- p. 108. ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πεντηστάτων ἀποφήνας,
 p. 109. καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας ^{q)} τὸν πλοῦτον, ἀπειδὴ πένης
 , διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ ^{r)} γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν,
 οὔτε προσβλέπουσι οἱ τῶς ὑποπιθήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
 p. 110. κἄν τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι ^{b)}). ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ
 βαδίζων ἐντύχῳ ^{t)} τινὲ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιῦ
 νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται,
 μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ κόφρωθεν ἰδόντες, ἐτέραν ἐκτρέ-
 πονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐ-
 p. 111. β τῶν γεγενημένον. Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἰσχυ-
 ριαν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν,
 ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προς-

q) ἐκχέας] εἰσχέας cod. 1428. r) οὐκ ἔτι οὐδὲ] Sic edi-
 dimus cum Schmiestero ducibus codd. Paris. 1428. 2957. Aug.
 et Gorl. et Edd. A. 1. et 2. B. 2. Arg. et probante Schaefero
 Melet. p. 97. Alias omissum οὐδέ. s) ἀνηρημένοι]
 ἀπηρημένοι Aug. et Gorl. t) ἐντύχῳ] Sic auctore Schae-
 fero Melet. p. 87. et praeuntibus codd. Aug. et Gorl. et
 Edd. F. A. 2. et Arg. pro vulg. ἐντύχομι.

ses evexi, divitesque ex
 / pauperculis reddidi, atque
 omnibus ea, quibus egebant,
 benigne largitus sum, seu,
 ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos be-
 neficus essem, opes effudi,
 atque ea re factum est, ut
 ad inopiam redactus sim, il-
 li me ignorant; sed ne adspi-
 ciunt quidem, cum tamen
 antea me revererentur, ad-
 orarent, et ex meo pende-
 rent nutu. Quia etiam si
 forte cui ipsorum in via oc-
 curram, ii me veluti ever-
 sum hominis jamdudum se-
 pulti titulum, et tempo-
 ris diuturnitate collapsum,

praetereunt, ne legentes qui-
 dem: alii autem quam longe
 me vident, in aliam defle-
 ctunt viam, rati quippe vi-
 suros se spectaculum ali-
 quod occursu infaustum, at-
 que aversandum, me, in-
 quam, qui non ita pridem
 σωτήρ ipsis et εὐεργέτης fui
 Tot itaque malis circumval-
 latus, in hunc remotum e-
 desertum agrum concessi
 et suspenso ex humeris rhe-
 none terram colo, quatuor
 in diem obolis locata opera-
 hia cum ligone et hac soli-
 tudine philosophans. Me
 certe laboris hoc videor prae-
 mium vel maximum conse-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 113. τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλούτος, ὁ τὰς ὄλας ἑκατόμβας, καὶ ὅλα λαμπρῶς εἰδόμενον ἐφορτάζειν τὰ Διάσια.

p. 114. ΖΕΤΣ. Θεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλοῦς περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν εἶναι τοιοῦτός ἐστιν; γμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἴσως οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλον.

8 ΕΡΜ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἱ ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρυσία περὶ τοῦ φίλου^a). ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπαῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν^b), χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὄστα γυμνώσαντες ἀκρυσίως, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν^c), ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς ρίζας ὑποτετρημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες

a) τοὺς φίλους] τῶν φίλων codd. Aug. Górl. et Reg. Par. damnatum Fabro et Abreschio Dilucc, Thuc. p. 621. b) αὐτὸν] Sic recte in omnibus, quos inspexi, praeter edit. Hemst. maj. et Bipont. ubi αὐτὸν, nescio, an invito et inscio magno Editore. c) ἐνῆν] ἦν I.

haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare acceperat; ille recens dives, qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Jup. Heu! quae isthaec rerum conversio? ille ne pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, aqualidus, infelix, et fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non

effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia et simplicitas et imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se et lupi gratificari; existimaret praeterea, tot vultures jecur sit assidue exedentes, amicos esse et sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis ossibus, et circumrosis, ac medulla, si quae supererat, probe et diligenter exacta, aridum illum ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne nascentes quidem amplius a-

πλουσίων, κατακεκλεισθαι^{e)} λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο- p. 124.
 γλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς^{f)}. ὥς μηδὲ παρα-
 κίψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς
 με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὄχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου^{g)}, καὶ φροντίδος^{h)} ἀνάπλευσας, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶνⁱ⁾,
 καὶ ἀποδράσασθαι^{k)} ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν.
 καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοὶ, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ^{l)}, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' p. 125.
 ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ
 Τόκῳ, καὶ τῷ Δογισμῷ. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, 14
 ἐρῶντας μὲν ἐς^{m)} ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶν-
 τας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττεινⁿ⁾ ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν
 ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ
 αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπο-

e) κατακεκλεισθαι] περικεκλεισθαι Aug. f) ἐπιβολαῖς] ἐπιβολῆ cod. 1428. antiquiores edd. vitiose ἐπηβολαῖς. g) ἐφαίνου] ἀνεφαίνου Aug. h) φροντίδος] φροντίδων Id. i) συλλογισμῶν] συλλογιστῶν conj. J. F. Gron. probata Hemst., licet, ut par erat, non recepta. k) ἀποδράσασθαι] ἀποδράσεσθαι. Schol. et inde Schmied. l) θαλάμῳ] τῷ θαλάμῳ Gorl. m) ἐς] Sic Schm. e cod. 1428. et Aug. pro eis. n) ἀλλὰ φυλάττειν] ἀλλὰ καὶ φυλάττων cod. 1428.

tem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, et anulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset adspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi consuetudinem; quin et minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gra-

vissimum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virginem custodire, velut alteram Danaëa, et sub acribus et scelerosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset: sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis adspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si

- p. 123. λαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ
- p. 124. προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρῶν ὑπεισιῶν^{ο)} λαθραίως ἐμπαροινήσει^{p)}); τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν^{q)} τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον,
- p. 125. καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν λάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι^{r)}), νῦν δὲ τῷ Τιμονί τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15 ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἶγε τὰ ληθῆ ἑξετάζοις, ἄμφο σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τιμονος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμέ-

ο) ὑπεισιῶν] ὑπεισιῶν cod. 1428. ἐπεισιῶν J. marg. A. 1. W. p) ἐμπαροινήσει] ἐμπαροινήση conj. Jeps. qua non opus est. q) ἀμαυρόν] ἐραυρόν in nonnullis vett. edd. r) πῶς οὖν — αἰτιᾶσθαι,] Sic edidimus e cod. Gorl. praeterquam quod is ἐκεῖνα habet pro ἐκείνων. Cum hoc cod. conveniunt Aug. et 2957. ita tamen, ut post ταῦτα inserant σου. Prorsus conveniunt Coll. G. Sic scripsit Schmiiederus, addito tamen σου post ταῦτα ex Aug. et 2957. Eadem habet J. exceptis σοι pro σου et ἐκείνων pro ἐκεῖνα. Eadem et A. 2., modo σου exhibet pro σοι. In Exc. ex P. sic notatum: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖνᾶ αἰτιᾶ. . . . In ceteris, quas et Hemst. secutus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι. In minori tamen ed. sumserat sibi idem Hemst. ut scriberet σε pro σου. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 246. et 830. sibi non constitit.

fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis meministi, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; ignorarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotribam, clanculum subcun-

tem, hero inamabili et Diis iratis nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, et exiguum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo, usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec olim divitibus objecisse te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque merittissimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis so-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 127. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ^{z)} ἀπάγοι ^{a)} μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπέων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλοῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης
 17 ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δὲ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίαν, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατακλεί-
 p. 128. σας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἴσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρακαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαρμύρων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἑπέραστον κόρην, καθάπερ ἔρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα ^{b)} καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὡς περ σιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

z) αὐτὸς] αὐτοῦς F. a) ἀπάγοι] ἀπάγων cod. 1428. προάγοι conj. T. Fab. b) ταῦτα] e conj. T. Fab. Vulg. ταῦτα. In minori ed. Hemst. δίοπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, nescio unde.

que aetate suam oblectare; aut potius aliquo contumpebam ab adulteris ducatur, fores aperiens, prostituens, et omnes ad eam convocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re saepe numero expertus es. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo laetus liberos serat*, florentem autem puellam; nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se di-

ctitans, idque indicans vultus colore, macrescente in dies et horas corpore, concavis et introrsum recedentibus oculis: an non ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puellam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere et conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἅμ- 18
ρω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ
ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ
τῶν *) Ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέ-
ρω παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε ^{d)} παύσεται ὥσπερ ἐκ πο-
φίνου τετραπημένον, πρὶν ὅλως εἰςρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ^{p. 129.}
ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιβροχήν, μὴ ὑπέραντλος
εἰσπεσῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναίδων ^{e)} πίθον
ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους
μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰςρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ
ἐπιβροχέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κέχηνός
τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἦν ^{f)} μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
καὶ ἐς τὸ ἅπαξ ^{g)} ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου,
ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκαιαν ἐκ τῆ

c) τῶν] deest in B. z. et Hemst. min. d) γὰρ πότε] γὰρ πο-
τε in Arg. nec sic male. e) Δαναίδων] Mutavit accen-
tum Hemst. Antea erat Δαναίδων. f) ἦν] Sic ex Aug. pro
vulg. εἶ. g) καὶ ἐς τὸ ἅπαξ] Sic Schm. e codd. 1428.
2957. et Aug. Vulg. εἰς pro ἐς. In Hemst. min. omissa καὶ
εἰς τῶν.

Jup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri adspectum rictu ducto hiantes; alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato cophine exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prae-

venire studens nimiarum opum influxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturus, et frustra infusus, cum vas perfluat, et id, quod ingestum fuerit, jam jamque sit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

Jup. Proinde nimiam istam et hiatum nisi semel et diligenter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligone reperiet, postquam

p. 129. τρωγῆ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐκαισνάσωσιν· ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ θεησόμεθα.

p. 130.
20 *ERM.* Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις ^h); ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν ^l).

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπὼ παρά τινα πεμφθὲς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ^k) ἐπὶ τὸ τέρμα, προηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὄνειρων ^l) ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἢ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

ERM. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ ^m) πολλοὺς
p. 131. ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρῆσθαι

[h] τί τοῦτο; ὑποσκάξεις;] Sic Hemst. distinxit primus. Antea τί τοῦτο ὑποσκάξεις; Saep̄ sic a librariis peccatum. i) ὢν] ὅν nonnullae edd. veteres, in his A. 2. k) τελεῖν] ἐλεῖν R. P. L. J. marg. A. 1. W. μὲν Schm. e cod. 1428. l) ὄνειρων] Sic Aug. R. P. J. marg. A. 1. W. et A. 2. Vulg. ὄνειρον. m) δὲ καὶ] δέ τοι cod. 1428. et R.

tu cito effusus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exaquant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jové ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et utroque crure claudus, ita

ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernicitate percurrem, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memoiare possum, qui, cum heri ne obolum quidem ha-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 127. μάλλον δὲ αὐτὸς ^{z)} ἀπάγοι ^{a)} μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπέων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλοῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἔρῳν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης
 17 ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παιδῶν γνησίαν, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατακλεί-
 p. 128. σας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἔρῳν φάσκων, καὶ δῆλος ἂν ἀπὸ τῆς χροῆς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἴσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δεῖον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαρμαίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα ^{b)} καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

z) αὐτὸς] αὐτοῦς F. a) ἀπάγοι] ἀπάγων cod. 1428. προέγοι conj. T. Fab. b) ταῦτα] e conj. T. Fab. Vulg. ταῦτα. In minori ed. Hemst. δίοπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, nescio unde.

que aetatem suam oblectare; aut potius aliquo contumpebam ab adulteris ducatur, fores aperiens, prostituens, et omnes ad eam convocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo laetus liberos serat*, florentem autem puellam; nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se di-

ctitans, idque indicans vultu colore, macrescente in dies et horas corpore, concubis et introrsum recedentibus oculis: an non ejusmodi vir pro certo circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puellam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere et conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

ἔτι φορητός ἐστὶ τοῖς Ἰντυγγάνουσι· ἀλλὰ τοὺς τε ἑλευθέρους p. 136. ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀπόπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνιδίων τι ἐμπεισῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ἰσχυροῦσι; ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεως, πλουσιώτερον δὲ σύναμα γ) Κροίσων ἐκκαίδεκα β), ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη α) τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορευῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα β). ὅπότεν δ' οὖν αὐτόπους βαδίξῃς γ), πῶς οὕτω τυφλὸς ὦν εὐρίσκει τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστελέῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ εὐρίσκειν με οἷ τινὲς εἶσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πᾶν. οὐ γὰρ ἂν δ) Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἰππονίκω καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδ' ὀβολοῦ ἀξίους. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς;

γ) σύναμα] συνάμα in cunctis prioribus. α) ἐκχέη] ἐκχέει Aug. β) γιγνόμενα] γε-
σόμενα Aug. γ) βαδίξῃς] βαδίξεις marg. A. i. W. δ) ἂν] de meo adjecissem, etiamsi non reperiretur in Aug. et
Gorl. In ceteris omnibus desideratur.

liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam, nactus, vele quorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, dejerantibus formosiorē ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditio- rem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim (ille) ex multis perjuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius pedibus uteris, qui,

quaeso, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen invenis? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miserit Jupiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illisint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Aristide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres, compluresque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum ab Jove missus quid facis?

p. 129. τρωγὴ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· οὐ
δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύ-
κλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπι-
αιδυσάσωσιν· ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ θεησόμεθα.

p. 130.
20 *ERM.* Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις^{h)};
ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢνⁱ⁾).

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἶε τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν
ἀπίω παρὰ τινὰ πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς
εἶμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν^{k)} ἐπὶ τὸ τέρμα,
προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάτ-
τεσθαι θέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὄνειρων^{l)} ὠκύτερον.
ἅμα γοῦν ἔπεσον ἢ ὑσπληγῆ, πᾶγὰ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικη-
κώς, ὑπερπηθήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν
θεατῶν.

ERM. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ^{m)} πολλοὺς
p. 131. ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χωλὸς μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὡςτε πρῶσθαι

[h) τί τοῦτο; ὑποσκάξεις;] Sic Hemst. distinxit primus
Antea τί τοῦτο ὑποσκάξεις; Saepe sic a librariis peccatum
i) ὢν] ὅν nonnullae edd. veteres, in his A. 2. k) τελεῖν
ἐλθεῖν R. P. L. J. marg. A. 1. W. μῶγος Schm. e cod. 1428
l) ὄνειρων] Sic Aug. R. P. J. marg. A. 1. W. et A. 2
Vulg. ὄρνέων. m) δὲ καὶ] δέ τοι cod. 1428. et R.

tu cito effusus fueris. Sed
jam aliquando abite, atque
hominem ditate. At heus
tu, Mercuri, curato addu-
ctos tecum ex Aetna Cyclo-
pas, qui mihi fulmen exa-
cuant ac reficiant: eo enim
perquam acuto nobis opus
erit.

Mer. Pergamns, Plute.
Quid hoc autem? claudi-
cas? Ignorabam, o bone,
esse te non modo caecum,
sed claudum etiam.

Plut. Id mihi non sem-
per usu evenit: sed cum ab
Jovē ad quempiam mittor,
repente tardior paulo fio, et
utroque crure claudus, ita

ut vix atque aegre itineris
finem attingam, cum is jam
ad quem missus fueram, lon-
go senio confectus plerum-
que jacet. At si quando
discedendum sit, tum vero
me alatum dicas, ipsis avi-
bus celeriozem. Itaque ubi
primum excidit circi repa-
gulum, jam me victorem
proclamat praeco, qui sta-
dium tanta pernecitate per-
currem, ut quandoque ne
spectatores ipsi oculis me
currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec
Plute: nam multos ego me
morare possum, qui, cum
heri ne obolum quidem ha-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 140. ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὧ ἀριστεῖ· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἴπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς^{q)}. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖόν τι^{r)} περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτὸ πρόσωπον ολόμενοι^{s)} ὄρῳ τὸ κάλλος, ἐρωῶσι, καὶ ἀπόλλινται μὴ ἐντυχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπογυμνώσας,
p. 141. ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν^{t)}, ἀμβλυώτοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρωῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

28 EPM. Τί οὖν ὅτι καὶ^{u)} ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοῖ^{x)} περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θάπτον ἂν τὴν^{y)} κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο^{z)}; οὐ γὰρ δὴ^{a)} καὶ τότε

q) αὐτούς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. utrumque bonum. Hemet. r) τι] addidimus ex Aug. et Gorl. s) ολόμενοι] εἰόμενοι nonnullae vett. in his A. 2. t) αὐτῶν] Sic Schm. e conj. Solan. In ceteris prave αὐτῶν. u) τί οὖν ὅτι καὶ] Sic plene in R. et marg. A. 1. W. et hinc Solan. Hemet. maj. et Schm.; Omissum ὅτι in prioribus edd., ut A. 1. B. 2. Hemet. min., positum omissio καὶ in J. A. 2. Arg. Kistemakeri conjectura ad Thucyd. p. 133. Τί οὖν; ὅτι καὶ certe non opus esse putabamus. x) αὐτοῖ] e conj. Solani pro vulg. αὐτό, cui locus esse non poterat. y) ἂν τὴν] αὐτήν Arg. mendium observatu dignum. z) πρόοιντο] πρόειντο J. a) δὴ] Ita C. P. L. Arg. et recentiores; in antiquioribus, etiam Hemet. min. δεῖ.

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis objiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae

doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cui-

ἔτι φορητός ἐστὶ τοῖς θντυγγάνουσι· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους p. 136.
 ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀπὸ πειρώμενος εἰ καὶ
 ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεισῶν,
 ἢ ἰπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν θμνύ-
 σσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέ-
 στερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσ- p. 137.
 σείως, πλουσιώτερον δὲ σύναμα γ) Κροίσων ἐκκαίδεκα δ), ἐν
 ἰκαρῆ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη α) τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν
 ἐπιροκῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα δ). ὁπότεν 24
 δ' οὖν αὐτόπους βαδίξῃς ε), πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκει
 τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὗς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστε-
 λῇ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξιούς;

ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ εὐρίσκειν με οἷ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πᾶνν. οὐ γὰρ ἂν δ) Ἀριστείδην
 καταλιπὼν, Ἴππονικῶ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλ-
 λῃς Ἀθηναίων οὐδ' ὀβολοῦ ἀξιούς. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις πα-
 παμφθείς;

γ) σύναμα] συνάμα in cunctis prioribus. δ) ἐκκαίδεκα]
 s cod. 1428. ε) ἐκχέη] ἐκχέει Aug. β) γιγνόμενα] γε-
 γόμενα Aug. γ) βαδίξῃς] βαδίξεις marg. A. i. W. δ)
 ἂν] de meo adjecissem, etiamsi non reperiretur in Aug. et
 Gorl. In ceteris omnibus desideratur.

liceat; usque adeo, donec
 peretriculam aliquam, na-
 ctus, vele quorum alendorum
 studio insaniens, aut assen-
 tatoribus sese totum dedens,
 dejerantibus formosiorē ip-
 sam Nireo esse, Cecrope aut
 Codro nobiliorem, Ulysse
 prudentiorem, sedesim si-
 mul una Croesis ditio-
 rem, puncto temporis ea effundat
 infelix, quae unciatim (ille)
 ex multis perjuriis, rapinis
 et fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res
 ut, dicis. Cum vero tuis
 prius pedibus uteris, qui,

quæso, tanta in te cum sit
 caecitas, viam tamen inve-
 nis? aut qui tandem diju-
 dicas, ad quos te miserit
 Jupiter, divitiis illos esse
 dignos deputans?

Plut. Credis videlicet in-
 venire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile ar-
 bitror. Neque enim rejec-
 to Aristide ad Hipponicum
 te aut Calliam adjungeres,
 compluresque ex Athenien-
 sibus, homines vix obola-
 res. Ceterum ab Jove mis-
 sus quid facis?

p. 142. χόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἰ^k) ὀγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαντα ἰξώδης^l) τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα^m) ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας
p. 143. εὐθύς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν βραδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺⁿ) ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐκ ἔδει μάλιστα.

30 ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλειπὼν, αἰεὶ ἀνέρχομαι^o) παρ' ἡμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπιχλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπου χόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῖς ἂν πρὸς τὴν ἑσχατιὰν ἀφίκωμαι.

k) αἰ] Sic codd. 2957. et Aug. et ed. Schlm. οἱ R. Alias prorsus omissus Articulus. l) ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τε) J. B. 1. 2. V. 2. S. A. In marg. A. 1 W., sicut in F. et P. ἰξώδης. m) ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R. n) ἀλλὰ μεταξὺ — διέλαθε.] Haec olim *Pluto* adscripta. Deinde: Ἐρ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν — μάλιστα. Πλ. θάρρει etc. Rectior personarum collocatio reperitur jam in Arg. o) αἰεὶ ἀνέρχομαι] Inserui αἰεὶ e cod. R. et Aug. ubi tamen sic legi *Schmiederus* refert: ἐν τῇ γῇ γὰρ αὐτὸν αἰεὶ κατ. ἀν. In Arg. γῇ temere omissum. p) παρ'] πρὸς Gorl.

gues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illic expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non ad-

duximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hae quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere haec prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem perver-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

P. 145. ραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα^{κ)} εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡςθ' ἔμνονον κτήμα εἶχον, ἀφαιρεισθῆ^{γ)} με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἔν' αὐθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἔβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας^{z)} ὁμοίου τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφύνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ βῆκος ἤδη γεγενημένον;

ERM. "Εδοξε ταῦτα, ὡς Πενία, τῷ Διὶ

P. 146.
83

ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δὲ, ὡς Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ^{a)} μοι οὗτος^{b)} δὲ τάχα εἴσεται, ὄψαν με ὄψαν ἀπολείψει^{c)}, ἀγαθὴν^{d)} συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρόμενος δὲ τὴν γνώμην διετέλεισεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν^{e)} ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὡςπερ ἴσθιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

κ) ἄρα] ἄνδρα F. nulla distinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P. ἄρα, quod Reitzio nimis placuit.
γ) ἀφαιρεισθῆ] ἀφαιρεισθαι cod. 2957. z) ἐπιχειρίσας] Sic Solanus et posteriores omnes e conj. T. Fabri pro antiquiori ἐπιχειρήσας. a) ἀκολουθεῖτε] οἱ ἀκολο Arg. b) οὗτος] οὕτως A. 2. et aliae vetustae. c) ἀπολείψει] ἀπολείπη vel ἀπολείψη conj. Fabri. d) ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Schol. e) αὐτὸν] Hemst. min. et Schm. sic scripserunt e conj. Solan. et Abreschio sic visum Dilucc. Thuc. p. 361. Alias αὐτόν.

entiae et Labori tradens virum fortem et quantivis pretii effoci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, et detricto panno haud melior?

Mer. Jovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ προσίωμεν. ^{γ)} ἄντ'α. p. 146.

ΤΙΜ. Τίνες ^{δ)} ἐστέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλούμενοι δευ- 34
ρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνομήσαυτε; ἀλλ'
οὐ χαίροντες ἔπιτε, μισροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐπι-
κα μάλα βάλλων ταῖς ^{η)} βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώ-
πους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος ^{ι)} δὲ, ὁ
Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας ^{κ)} τῶν σῶν ^{λ)} εὐχῶν·
ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οὐμῶζεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς p. 147.
φατέ: πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ; του-
τονὲ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ
δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν ^{μ)}, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Διὸς, με-
λαγχολῶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος· οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών.

γ) ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] ἡμῖς δὲ καὶ πρ. R. γ) Τίνες
ἐστέ] Τίνες δὲ ἐστέ cod. 2957. η) ταῖς] Sic. Hemst. et
Schm: monente Bergler. ad Alciphr. p. 348. ι) οὗτος] οὐ-
τος Aug. κ) ἐπακούσας] ὑπακ. marg. A. 1. W. λ) τῶν
σῶν] Omissum vulg. σῶν, quod Hemsterhusius pro τῶν re-
stitui voluit. Vid. Adnot. μ) Ἀπίωμεν] ἤδη addit Aug.

talia sunt. (ulteriora vereser-
demque vulgaria, ut vere
sunt, aliena ducens).

Mer. Abeunt, o Plute:
nostrum nunc est, homi-
nem convenire.

Tim. Qui estis vos, o
scelera, aut quorsum huc
venistis? mihi ne ut molesti
sitis, homini mercede con-
ducto? Sed non sine infor-
tunio estis hinc abituri, cum
omnes improbi sitis: jam
enim vos et glebis, et saxis
opertos male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon:
non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris.
Videlicet ipse ego Mercuri-

us sum, hic vero, Plutus:
ad te autem Jupiter, audi-
tis precibus tuis, nos mi-
sit. Itaque adeo, quod tibi
faustum sit, felicitatem et o-
pes excipe, laboribus in
posterum valere jussis.

Tim. Vos quoque, etsi,
ut praedicatis, Di estis, va-
pulabitis tamen: nam et
Deos et homines ex aequo
odi. Caecum vero istum,
quisquis est, hoc meo ligo-
ne comminuere certum est.

Plut. Per Jovem, o Mer-
curi, abeamus, ne quod ma-
lum jumento meo accersam:
plane enim homo insanire
videtur.

35 **ΕΡΜ.** Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὴν χεῖρα, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἔμοι πλοῦτος ἢ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Hom. II.
XV, 202.
p. 148.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηγέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὲν, εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τσαῦτα ὑπ' αὐ-
τῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελου-
μένον σου τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλεῖστη χά-
ρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἔν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δή;

36 **ΤΙΜ.** Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτός κατ-
έστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ

Mer. Ne quid inscite fa-
cias, Timon: quin potius
agreste isthuc et asperum
ingenium mitte, porrectis-
que manibus fortem Fortu-
nam excipe, ut denuo dives
fias, et Atheniensium pri-
mus; illosque ingratos de-
spicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium
faessite. Vobis haudqua-
quam egeo: affatim copia-
rum in hoc ligone habeo;
cetera felix, si ad me nemo
aecedat.

Mer. Tene adeo inhuma-
ne agere, amice?

*Haec tunc Jovi referam tam
dura atque aspera di-
cta?*

Non sane incredibile (*ini-
quum*) erat, invisos esse ti-
bi homines, a quibus tot tibi
ortae essent injutiae; Deos
autem odisse, qui tibi opti-
me consultum velint, haud
sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mer-
curi, ac Jovi praeterea (*pro-
pterea?*) maximam habeo
gratiam, quod me haud ne-
glexistis. Isthuc vero Plu-
tum haudquaquam admit-
tam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinito-
rum mihi causa malorum
fuit, assentatoribus me pro-
dens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exsusci-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 149. **ΕΡΜ.** Μηδαμῶς, ὦ ῥαθέ, οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτή-
 δειοὶ πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ἔργιλά ταῦτα, καὶ μειρακιώδη,
 -Hom. II. καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά ἐσσι ^{t)} τὰ δῶρα
 III, 65. τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσασθαι ^{u)} πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ ^{x)} μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων,
 ὥσπερ οἱ ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα
 διὰ τὸν Ἑρμῆν ^{y)} τουτονί.

p. 150. **ΠΛΟΥΤ.** Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω
 38. πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς φῆς,
 ἠδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστην,
 τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς·
 περίβλεπτος δέ τοι ^{z)} καὶ αἰόδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περι-
 σκοδαστός· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναί-
 τιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι

t) ἐστὶ] Sic in Homer. et cod. Aug. Vulg. εἰσι. u) δικαιολο-
 γήσασθαι] Sic e conj. Hemst. pro δικαιολογήσομαι. x)
 μακρὰ] Ita Hemst. e F. et marg. A. i. W. Habet etiam Arg.
 In reliquis μακράν. y) Ἑρμῆν] Ita Hemst. ex P. confirma-
 tur et cod. Aug., pro vulg. Ἑρμῆ. z) τοι] τε Aug.

pino homines ejulare coë-
 gisse.

Mer. Cave isthuc dicas, o
 bone. neque enim omnes ad
 ejulandum recte comparati
 sunt. Sed istam tuam ira-
 cundiam, et inconsulti ado-
 lescentis impetum mittas,
 Timon, ac Plutum recipe.
 Quae a Jove mittuntur do-
 na, ea neutiquam aspernan-
 da sunt.

Plut. Quid, Timon, u-
 trum vis me causam adver-
 sus te agere? an tibi mole-
 stum est loqui me?

Tim. Dic, sino: modo
 ne longam orationem et
 prolixis prooemiis gravem
 habeas, quod facere perdi-

tissimi isti rhetores solent.
 Id enim Mercurio, qui hic
 adest, a me tribuatur, tibi
 ut pauca dicenti aures prae-
 beam. |

Plut. Consentaneum qui-
 dem erat, prolixa oratione
 uti me, quem tam graviter
 accusasti: tamen dispice,
 an te, quod ais, injuria affe-
 cerim, qui tibi suavissima-
 rum quarumque rerum, ho-
 noris scilicet, praesidentiae,
 coronarum, aliarumque vo-
 luptatum causa fui. Pro-
 pter me spectabilis eras, et
 ab omnibus celebratus ac
 cultus: si quid autem, quod
 nolis, ab assentatoribus ti-
 bi accidit, in me non, hae-

με οὕτως ἀπὸ τοῦ ὑπέβαλλας ^{a)} ἀνδράσι καταράτοις, βλαίνουσι, p. 150
καὶ καταγορευέουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσέ μοι. ^{b)}
καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοῦναντίον δὲ
αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελάθεις ὑπὸ σοῦ, καὶ
ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεις ^{c)} τῆς οὐχίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
γλανίδος ^{d)}, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμασάτη σοι Πεύκα πο-
μιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς· οὕτως, πῶς ἰδέετον τὸν
Δία μηκέθ' ^{e)}· ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενη-
νεγμένον.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλαῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ^{P. 151.}
ὥστε θαρραῶν ξυνδιάρριβε ^{f)} αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς
ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπέγαγε τῇ διαίλλῃ· ὑπακούσεται
γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς πλουτητέον. τί
γὰρ ἂν καὶ πύθοι τις, ὅποταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὄρα γὰρ
εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς ^{g)} τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρη-

a) ὑπέβαλλας] ὑπέβαλες Gorl. b) μοι] σοι conj. T. Fab.
c) ἐξωσθεις] ἐξωθεις F. d) γλανίδος] Sice conj. Hemst.,
quam confirmant codd. Aug. et Gorl. pro γλαμύδος. e) μη-
κέθ'] Sic R. L. J. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Solan. Hemst.
maj. Schm. pro μήθ', quod in reliquis est. f) ξυνδιάρρι-
βε] ξυνδιατρίβου cod. 1428. g) ἐμβαλεῖς] ἐμβάλλεις Aug.
et Gorl.

ret culpa, imo magna mihi
abs te facta injuria est, quem
adeo contumeliose scelera-
torum illorum libidini subje-
ceris, laudantium, assentan-
tium, omni arte insidiantia-
um. Quin etiam post omnia
dixisti, proditum te a me
fuisse: sed cum a te ex aedi-
bus excussus sim, et capite
protrusus foras, quanto te
verius proditiōnis accusare
possum? quare pro molli
paenula, thenonem tibi in-
duit veneranda ista Pauper-
tas: itaque hic Mercurius te-
stabitur, quam enixe Jovem
obsecraverim, ne ad te denuo

mitterer, qui tantum in me
odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plu-
te, qualis sit: itaque cum
eo jam audacter facito; ut
consuescas. Tu quidem,
Timon, terram fodito, quod
facis: at tu, Plute, The-
saurum sub ejus lignem ad-
ductum facito; tibi enim
inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est,
Mercuri, et de integro dite-
scendum. Cum enim Dii
ipsi vim adhibeant, quid,
quaeso, fiat? Tamen illud
vide, in quas me conjectu-
rus sis incommoda, qui vi-

35 **ΕΡΜ.** Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦτα ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὰ χεῖρε, λάμβαν τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τε πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοῦ πλοῦτος ἢ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀκαυθρόπως;

Hom. II.
XV, 202.
p. 148.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν, εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελοῦ μένων σου τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλεῖστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτοῦ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἔν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δὴ;

36 **ΤΙΜ.** Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, κα

Mer. Ne quid inscite facias, Timon: quin potius agreste isthuc et asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, et Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium facessite. Vobis haudquam egeo: affatim copia-rum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo ascedat.

Mer. Tene adeo inhuma-ne agere, amice?

Haecne Jovi referam tam: dura atque aspera di-cia?

Non sane incredibile (*ini-quum*) erat, invisos esse ti-bi homines, a quibus tot tibi ortae essent injuriae; Deo autem odisse, qui tibi opti-me consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mer-curi, ac Jovi praeterea (*pro-pterea?*) maximam habeo gratiam, quod me haud ne-glexistis. Istiunc vero Plu-tum haudquaquam admit-tam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinito-rum mihi causa malorum fuit, assentatoribus me pro-dens, mihi insidiatores im-mittens, odium exsusci-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 158. γενέσθαι; διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρῶτον γένοι-
 σο αὐτοῖς· καίτοι τί τούτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραι-
 νόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀνα-
 βὰς ἀπαιλύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδαξίων ἀκροβολιζό-
 μενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν^{f)}, εἰςάπαξ αὐτοῖς
 ὀμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορούμενοι^{g)}; τοῦτο οἶμαι καὶ
 p. 159. ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα^{h)} ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες. Φέρε
 ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ
 πρῶτην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίδαυς ὅλους
 παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐρημεκίς· ἀλλ' εὐγε ἐποίησεν ἀφικόμενος.
 οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγονⁱ⁾ ὡς οὐκ ἀμειλήσαντι Τίμωνος
 ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χεῖρα Τίμων εὐμορφώτατε^{k)}, καὶ
 ἤδιστε, καὶ συμπατικώτατε.

f) παρανομήσωμεν] Sic cum Schm. e Schol. et Aug. pro
 παρανομήσομεν. g) ἀνιῶντο ὑπερορούμενοι] Prius
 verbum, praeunte Hemst. in ed. min., cum jota subscr. edi-
 dimus. Alterum cum Schm. e codd. 1428. et Gorl. recepimus
 pro παρορούμενοι. h) δεχόμεθα] δεχόμεθα Arg. Recta
 forma in A. 2. ubi tamen mox vitiose αὐτοῦ pro αὐτούς. i)
 ἐγὼ ἔλεγον] ἐγὼ ἔλεγον cod. 2957. k) εὐμορφώτατε]
 Sic, monente Jensio, recentiores correxerunt antiquiorum vi-
 tiosam formam εὐμορφώτατε.

Ipsos ad suspendium adaxit.
 Sed hem, quid isthuc, quae-
 so, est? quid sibi haec pro-
 peratio quaerit? undique
 pulvere respersi atque ex-
 animati concurrunt; nescio
 certe, unde ipsis aurum
 suboluerit. Utrum igitur
 in hunc collem evadens, la-
 pidibus ex superiori loco
 missis ipsos arceam? aut
 hoc unum adversus legem
 modo latam faciemus, eos
 ut semel alloquamur, quo
 videlicet in congressu con-
 temti, urantur impensius.
 Erit id, ut opinor, melius.

Quare hic subsistentes, jam
 eos excipiamus. Age, vide-
 am, quis hic sit, qui ag-
 men ducit? is est Gnatho-
 nides assentator, qui nuper
 mihi eranum petenti la-
 queum porrexit, et tamen
 integra dolia saepe apud me
 vomuit. Sed bene sane,
 quod venit: ante enim a-
 lios ejulabit.

Gnath. Dixi' ego sae-
 pius, Timonem virum bo-
 num a Diis non semper neg-
 lectum iri? Salve, Timon
 formosissime, et suavissi-
 me, et potator hilarissime.

TIM. Νῆ καὶ ὅ) σὺγε, ὦ Γνοθωνίδη, γυπῶν ἢ) ὀπᾶν. p. 159. των βορᾶτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτραπέατα.

ΓΝΑΘ. Ἄξι φιλοσκώμμου σὺγε ἄλλα ποῦ τὸ θυμῶσιον; ὡς καινόν τι σοι ἔσται τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκη p. 160. κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἔσθι μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτη τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παλεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ἡρόκλειε, ἰού, ἰού, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με ἢ).

ΓΝΑΘ. Μηδομαῖε· ἐλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ Ἰσχαρᾶν ἴσται τὰ φάρμακον.

TIM. Ἔτι γὰρ μένεις ὀ);

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δὲ σὺ χαιρήσεις εὔτῃ σκαῖος ἐν χρυσίου γενόμενος.

1) Νῆ καὶ] Νῆ Δία, καὶ Aug. Vid. Adnot. η) γυπῶν] σηπῶν cod. 2957. η) προκεκλήσῃ με] προκεκλήσομαι Aug. Marg. A. 1. W. et Ed. Fl. Sed multo festivius et elegantius vulgatum. ο) Ἔτι γὰρ μένεις;] Restitui γὰρ, vulgo omissum, e codd. Aug. et Gorl. Justo liberalius cod. 1428. Ἐξ ἔτι μένεις, ἕτερον λήψη.

Tim. Salvo tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? affero enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc lignonem canes, et quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Herculea!

hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, aurum aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Ab eo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, quicum olim perquam benignus fue-

47 **ΤΙΜ.** Πῶς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαιαντίας; Φι-
λιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ'
ἐμοῦ^ρ) ἀγρὸν ὄλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προΐκα δύο τάλαν-
τα, μισθὸν τοῦ ἐκάλνου, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιωπών-
των, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος^ρ) ὠδικώτερον εἶναι
τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρόην^ρ) εἶδέ με; (καὶ γὰρ^ρ)
προσηλθὼν ἐπικουρίας δεόμενος,) πληγὰς ὁ γενναῖος προσ-
ένετανε.

48 **ΦΙΛ.** Ὡς τῆς ἀναισχοντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν
p. 161. Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν
οὗτος^ρ) ἀχάριστος ἄν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφ-
ηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν^ρ), ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν
δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μαρούς τούτους
κόλασας φιλᾶξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ^ρ)

p) παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ' ἐμοῦ B. 2. ρ) ἐπομοσάμενος] Sic, monente Jensio, recentiores pro vitiosa veterum edd. lectione ἐπομοσ. r) πρόην] πρότερον marg. A. 1. W. s) καὶ γὰρ] alteram addidi, conjecturam T. Fabri et interpretationes Latinas secutus. t) οὗτος] οὕτως Schm. e cod. 1428. et marg. A. 1. W. cum quibus consentit Aug. et A. 2. ubi οὕτως. Neque tamen sequi audebam. Aliter res habet c. 56. H. 1. ἡμεῖς δὲ ad οὗτος praecedens respondet. u) μετριάζομεν] μετριάζομεν B. 2. x) τὰ ἄλλα δὲ] τὰ δ' ἄλλα conj. Behn.

ris et comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebetas.

Tim. Quis hic recalvaster-horsum veniens? is Philiaides est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cyonis ipsis suavius canere; ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me conculoram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis

placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, et conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depekus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, et synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 154. *Ἀπόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμείλια πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φιλία δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βασις, ὕθλος πολίτης, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν ^{q)}· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντα ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν ^{r)} μίσημα. καὶ ἦν τινα ^{s)} ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. πῶλος, ἀνδριόντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφασσάσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα ^{t)} παρ' αὐτῶν, μήτε σπυδαὸς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὄρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φιλία δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῆ, φιλία, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοσηματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἅπαντα καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φιλίων ἀπηλλαγμένως· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω ^{u)} μ*

q) ἐθνῶν] ἡθῶν R. ἐθνῶν J. marg. A. 1. W. Arg. r) αὐτῶν αὐτὸν in nonnullis vett., etiam in A. 2. s) ἦν τινα] Sic codd. 2957. et Gōrl. et ed. Schm. pro vulg. εἴ τινα. t) δεχόμεθα] δεχόμεθα B. 2. u) εὐωχεῖσθω] Sic ex emendatione T. Fabri recentiores pro antiqua lectione εὐωχεῖται.

ciam. Ceterum quoad vitam, haec sancita sunt, et lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, et morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis, et unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, et insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem

videro tantum, is dies atque esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter et simulacra marmorea aut aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos sunt deserta atque solitudines: tribules vero, curiales, et populares, quae et patria ipsa, frigida et inutilia nomina habeantur, fatuorum hominum. ambitio. Solus Timon divites esto, ceterosque despicietum molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, et iis qui immodice laudare solent: Diis sacrificet,

TIM. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προεγρά- 51
φην ^k) ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σουτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-
στοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γρά- p. 165.
φῶν καὶ συμβουλεύων ^l), καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ἀφέλῃσε
τὴν πόλιν ἐπὶ τούτοις ἅπασιν, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ
δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθη-
νᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτι-
νας ἑπτὰ ^m) ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς
στεφάνοις, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διο- p. 166.
νυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμε-
ρον τὰ Διονύσια) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ρήτωρ, συγγε-
νῆς αὐτοῦ ἀγχιστεύς, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ⁿ) ὦν· καὶ γὰρ p. 167.
καὶ ^o) ρήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν
ἔθελοι ^p).“ Τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοι ^q) p. 168.

52

k) προεγράφην] προουγράφην Aug. Gorl. et marg. A. 1. W.
προεγράφην cod. 1428. **l)** συμβουλεύων] συμβουλεύων
Aug. **m)** ἀκτινας ἑπτὰ] Alteram vocem, in vulgatis in-
fra post στεφάνοις positam, ibi delendam et hic reponendam
censuit Hemst. Praeclarissima emendatio. **n)** αὐτοῦ] ab-
est a Gorl. et F. **o)** καὶ γὰρ καὶ] Alterum καὶ in priori-
bus edd. deest. Cf. Prom. c. 7. **p)** ἐθέλοι] ἐθέλη cod.
1428. **q)** σοι] τοι conj. Fabre Abest σοι a Gorl. et Aug.

popnesiorum μοίρας [mille
viros] cecidit.

Tim. Quī tandem? nam
arma mihi deerant; inde
conscribi cum ceteris non
potui.

Dem. De te modeste lo-
queris, Timon; nos autem
plane ingrati haberemur,
nisi memores essemus: In-
super scriptis decretis, et
consilio dato, exercitu duo-
to, civitati in primis pro-
fuit. Ob haec omnia pla-
cuit curias, et populo, et
Heliacae per tribus, populis
autem Atticae singillatim,

*omnibus communiter, aure-
um Timonem collocare jux-
ta Minervam in arce, sul-
men dextra tenentem, radios
septem in capite; eum prae-
terea aureis coronis redimi-
re, eumque honorem hodie in
Dionysiis tragoedis novis
proclamari: (nam hodie Ti-
monis causa Dionysia hic
sunt.) Hanc sententiam di-
xit Demea rhetor, Timonis
cognatus genere proximus,
ejusque discipulus: etenim
optimus (etiam) rhetor est
Timon, et quicquid ei libue-
rit. Ad hunc igitur modum se*

p. 168. καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ἠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσῳγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ἦν διδοῖ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεινηθησόμενον (ἄρβεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς^r) ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

p. 169.
53

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέτηρησαι, ὦ μιὰρὲς, ἢ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθέδομον διορύξας^s).

TIM. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὔτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

r) ἀστὸς] αὐτὸς cod. 1428. s) διορύξας] Vulgo olim διορύξας. Emendavit Jeno. et secuti recentiores. Ὀρύξας Schol. διαρρύξας J. marg. A. 1. W. et A. 2.

tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo juvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo: et, quod nascetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mās erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

Dem. Hei, hei! Quid

hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate et civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subjeceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te sy-cophantam.

Dem. At perfodisti aearium, et inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 170. **κῶν, καὶ τῶν ἡδονῆ-χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκῆς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα^b) ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαιρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐπιπῶν, ἐναντιώτατα ἐπι-**
- p. 171. **δείκνυται τοῖς ἐωθιναῖς ἐπεινῶσι λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, πυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχαν^c), ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ**
- 55 **μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἶε, ὡς^d) τὸν πλακοῦντα ὄλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὃ, τι περ^e) λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροιςος, οὐκ ἄχρισ φθῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ^f) καὶ μάλιστα,**
- p. 172. **περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως^g) ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γε-**

b) κύλικα] κισσοχόην Aug. mira lectio. c) ἀποσμήχαν] ἀποσμύχων Arg. d) ὡς] καὶ marg. A. 1. W. et Gorl. e) ὃ, τι περ] ἢ ὃ, τι περ conj. Hemst. f) τότε δὴ] τότε δὲ Hemst. min. nescio unde; fortassis e conj. quum in compluribus vett. post κύλικι plene sit distinctum. In Arg. contra plenior est post τότε δὴ interpunctio, non minus falsa. Veram rationem restituit Hemst. in ed. maj., uti et reperitur in B. 2. g) πονήρως] Sic in omnibus, quos vidi, libris, excepta Hemst. ed. min., ubi πονηρῶς. Vid. Indic.

tiam ac moderationem praese fert; qui mane de virtute disserit, et eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciore calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum

caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans, lances digito indice bedulo detergens, ut nihil ex alliato quicquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper querens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat; tum porro, (qui gulae et insatiabilis voracitatis fructus est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque et saltationem, sed ad convicia et iracundiam provehitur. Ibi,

λοῖος^{h)}· εἶτα ἔπειτα ἐπὶ τοῦτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι εἶνεσσι p. 172.
ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀφροτέραις
ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφωσιν οὐδενὶ τῶν προταίωνⁱ⁾
παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα^{k)}, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλο-
αργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπινοεῖ προ-
χειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρο-
μαρτεῖ^{l)}· καὶ ὅλως, πάνσοφον τὸ^{m)} χρῆμα, καὶ πανταχόθεν
ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς
μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τὲ τοῦτο; παπᾶι, χρόνιος ἡμῖν θρα-
συκλής.

ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τού- 56
τοις ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἱⁿ⁾ τὸν πλοῦτόν σου^{o)} τεθηπότες, ἀρ-
γυρίῳ, καὶ χρυσίῳ, καὶ δαίμωνων πολυτελειῶν ἐπιπιδιδρα- p. 173.
μήκασι^{p)}, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι^{q)} πρὸς ἄν-

h) γελοῖος] γελοῖως conj. Hemst., quam Schm. recepit, et
confirmari videri dicit cod. Aug. Vid. Adnot. i) προταίων] In
plerisque vett. edd. προταίων. k) ἕνεκα] ἕνεκεν Aug. l) ἡ
γοητεία — παρομαρτεῖ] inverso ordine: ἡ γοητεία πα-
ρομαρτεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία προηγείται cod. 1428. quod, Be-
lino probatum, recepit Schmied. Quidni vero potius sic: ἡ
ἀναισχ. προηγ. καὶ ἡ γοητ. παρομ. ? Sed hae merae argutiae.
Optime enim praestit talem philosophiam glaucoma, et comi-
tatur impudentia. m) τὸ] τι conj. Fabr. n) ὥσπερ οἱ] ὥσπερ οἱ
vulgo. Abreuchium emendantem οἱ secutus Schmied-
erus. o) σου] Ita Hemst. et Schm. e P. S. A. et B. s. Prio-
res σοι. p) συνδεδραμήκασι] συνδεδραμήκασιν Aug. q)
ἐπιδειξόμενοι] ἐπιδειξάμενοι Arg.

sumto in manum calice,
multos sermones funditat.
Tum enimvero de sobrie-
tate et modestia agit, idque
jam vino fere depositus, et
ridicule balbutiens: post
haec vomit. Ad postre-
mum e triclinio a nonnul-
lis effertur, tibicinam am-
babus retinens manibus. Ce-
terum etiam cum siccus est,
nemini homini palmam vel
mendacii, vel audaciae, vel
avaritiae concesserit; sed
assentatorum longe prin-
ceps est, et pejerare non

cunctatur: illum in quovis
negotio anteit fallacia, jux-
ta autem sequitur impu-
dentia: denique homo pla-
ne sapiens, et undiquaque
consummatus est, et varia
quadam perfectione prae-
stans. Quare dabo operam,
ut tam bonus vir jam jam
auferat hinc grande infortu-
nium. Quid hoc? papae!
tamdiu est, cum venire dis-
tulit Thrasyclus?

Thras. Alia me causa ad
te ut venire compulit;
quam quae hos omnes, qui

- p. 173. δρα, οἶόν σε, ἀπλοῦκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωτικόν. 'οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἡδιστοῦ θυμόν^{τ)}, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώην, ὀλίγον τῶν ἄλων· ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἤς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων^{ε)} μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρη σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτήμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἰτίας ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος^{υ)}· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὄλον ἐς^{α)} τήνθά-
p. 174. λατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν^{κ)} ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
τα^{γ)}, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄργῃ δυναμένω. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡς γὰρ ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβαῖς^{ε)} ὀλίγον πρὸ
57 τῆς κυματώγῃς^{ε)}, ἐμοῦ ὄργωντος μόνου. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει,

τ) θυμόν] θυμόν in plurimis vett. ε) ψηφίδων] ψήφων A. 2. υ) γεγενημένος] γεγεννημένος Hemst. min. u) ἐς] Schm. e codd. 1428. et Aug. pro vulg. εἰς. κ) οὐδὲν] οὐδὲ et mox ὄντι Aug. γ) ὄντα] ὄντι Aug. J. Arg. In marg. A. 1. W. οὔτι notatum erat pro μέντοι, quod Hemst. accidisse credit describentis culpa, qui variationem ἰῆαμ ὄντι nec fideliter expresserit, et ad alienam voculam retulerit. ε) ἐπεμβαῖς] ἐπιβάς J. marg. A. 1. W. ε) κυματώγῃς] Sic Fab. et Hemst. et hinc Schm. e cod. Reg. pro vulg. κυματώδους γῆς, quod et codd. 1428. et Aug. exhibent.

divitiarum tuarum amore percussi huc concurrerunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse, ut recte coenam, caepe autem et nasturtium jucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mi-

hi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis, maxime illas in mare conjicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 175. **TIM.** Τί ἀγανακτεῖς, ὦ ἄγαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ^{k)} παρακέρουσαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χολνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον
58 τέτταρας. Ἄλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνήφον, καὶ ὄλωσ, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθῶν, τὴν μὲν δίκειλλον ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι ^{l)} πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. ^{m)} Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ.

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

^{k)} μῶν] *Τίμων* R. vocem dividit *T. Fab.* τί; μῶν π. Non placeat repetita quaestio. ^{l)} πάλαι] πολλά conj. *Jacobs.* in *Porson.* Adverss. qua minime opus. ^{m)} ΒΛΕΨ.] Sic Fr. P. S. A. B. 2. Arg. In ceteris nulla notatur persona. *Solan.* conj. *ANAPRΞΣ.* *Hemst.* et *Schm.* jure suo retinuerunt *Blepsias* nomen.

homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam choemices quatuor. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, et Lachies, et Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causae, quin

petram hanc conscendam, et aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore et vulneribus ne abeatis, faxo.

A Λ Κ Υ Ω Ν

p. 176.

ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Argum. Colloquitur Socrates cum Chaerephonte de Halcyone, secundum fabulas in avem ejusdem nominis mutata. Quod qui fieri potuerit, mirantem amicum docet magister, multa esse in rerum natura et vita hominis, quae exiguas mentis humanae vires transcendunt; abstinendum igitur modeste a certo judicio de talibus rebus ferendo, et acquiescendum in iis, quae inde deduci possint, utilibus ad vitam sapienter instituendam praecceptis. Halcyonem e. g. egregium esse amoris ac fidei maritalis exemplum, sedulo imitandum et ad posteros propagandum.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ π. 177. τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυῶν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθενται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν Αἰόλου

HALCYON

seu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. Quae ista vox nos repulit, o Socrates, eminentus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,

p. 178. τοῦ Ἑλλήνος θυγάτηρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθυεῖα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἐωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινὰ δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἶα τ' ἦν εὐρεῖν.

2 ΧΑΙΡ. Ἄλκυὸν τοῦτε ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πώποτε πρόσθεν ἤκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι^{a)} προσέπεισε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἤχον ἀφήσει τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σάκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μὲντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ^{b)} θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ^{c)} τούτου νεοτελείᾳ καὶ τὰς p. 179. Ἄλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγεί, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς^{d)} μᾶλλον. οὐχ ὄρῃς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντος δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ;

a) τῷ ὄντι] τῷ ὄντι A. 1. et 2. Sic etiam infra c. 5. eadem.
b) παρὰ] Sic F. in ceteris vett. περι. c) τῇ] δὴ lectio H. Stephani Thes. L. G. T. II. p. 1040. B. d) παντὸς] πάντων P. L. J. et inde marg. A. 1. W. et A. 2. παντὸς in ceteris.

qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero pro-
gnatum, pulchri parentis filium pulchrum: deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chær. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebilem ergo plane sonum emitit animal istud.

Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme media praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat et tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- p. 180. δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἄπασαν
 4 καὶ δὴ ^h) συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κα-
 τάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γὰρ ἕως τοῦ νῦν·
 πότερον οὖν οἷσι μείζον ⁱ) τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύ-
 την αἰθρῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς
 μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν ^{*}) τὸν ἅπαντα κόσμον,
 ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ
 p. 181. μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν
 ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, φασίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμο-
 νίῳ δὲ ^k) μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς
 ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ^l) ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πᾶσιν ἐνὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι
 μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται
 ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

h) δὴ] ἤδη P. L. Marg. A. 1. W. i) μείζον] ἀμήχανον cod. 2954. *) ἀναγαγεῖν] ἀγαγεῖν cod. 2954. k) δὲ] Sic Schm. e cod. 2954. pro vulg. δὴ. Etiam B. 2. habet δὲ. l) τυχὸν] τύχοι conj. T. F. Benedicti. prorsus aliena.

ta fuerit, hiems: quin et animo repetentem metus invadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas (quas quidem hucusque perduravit). Jam tu utrum majus quiddam et operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmuta-

tam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enim vero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nosras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur majus, indicare tu possis?

Chær. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ^{m)} ἀλλήλους P. 181.
 συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ
 ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ
 νήπια παντελοῶς βρέφη, τὰ πεμπτὰ ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα,
 θαυμαστὴν ὄσσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυνα-
 μίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα
 διὰ τῶν χειρῶν ⁿ⁾ τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ
 τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις,
 ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.
 Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρη- P. 182.
 τον ὄσσην ἔχει ^{o)} τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν
 6
 τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἢ γὰρ
 ἡλικία παντελοῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς
 παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὅπηντι οὖν ἄν-
 θρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσοῦτον διαφέρει, τί νομίσομεν
 τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι

m) πρὸς] εἰς πρὸς cod. 2954. unde Jacobs. in Porson. Adverss.
 conj. ὡς πρὸς. Vid. Adnot. n) χειρῶν] τεχνῶν pleraeque
 vet. τεχνῶν Schol. τεχνῶν J. V. 2. S. A. marg. A. 1. W. A. 2. χει-
 ρῶν denique L. C. marg. cod. 2954. et hinc Schm.; probavit
 Hemst., neque tamen recepit. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 633.
 conj. vel τεχνιτῶν, vel χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν. Vid. Ad-
 not. o) ἔχει] Sic Hemst. et Schm. e B. 2. εἰχει J. in reli-
 quis ἔχει.

tale quicquam? neque enim
 verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animad-
 vertimus, hominum, inter
 sese si conferantur, magnum
 aliquod esse discrimen, quo
 alius alium superet, virium
 imbecillitatisque? nam vi-
 rorum aetas ad pueros pror-
 sus infantes, quinque, si lu-
 bet, a partu aut decem die-
 bus, comparata admirabilem
 plane habet differentiam ro-
 boris et infirmitatis in om-
 nibus propemodum per vi-
 tam actionibus, et iis, quae-
 cunque manibus istis tam ar-
 tificibus, et corpore et ani-

mo perficiant: ista enim
 novellis, ut dixi, puerulis
 ne in mentem quidem veni-
 re videntur posse. Roboris
 autem unius viri adulti ma-
 gnitudo immensum quantum
 illos supergreditur, adeo ut
 millia talium unus vir valde
 multa devicerit facillime:
 aetas enim vero penitus om-
 nium indiga, quaeque nul-
 lis sibi machinis ipsa suffi-
 ciat, ab initio hominibus
 adest comes naturae lege.
 Quandoquidem ergo homo,
 ut patet, homini tantum in-
 terest, quid existimabimus
 omne simul coelum ad no-

p. 182. ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ^{p)}, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ δianoian, ἀνάλο-
7 γον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἔμοι καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἔπει καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶναι^{q)}, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις (γραμματικὸν τρό-
p. 183. πον^{r)}), ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὄρνιθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα^{s)} ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτερον^{t)}, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλι-
ταν σοφὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἔκ τε ὧν ἀφάνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ

p) τηλικούτον κ. τ. δ. αὐτοῦ] τηλικαύτην κ. τ. δ. αὐτός J. marg. A. 1. W. A. 2. mirum qui Solano probatum. q) ἀναγνῶναι] ex emendatione Hemst. et Schaeferi ad Gregor. Cor. p. 504. pro vulg. ἀναγνώσαι. r) γραμματικὸν τρόπον] suspecta videntur. s) παραβάλλουσα] καταβάλλουσα conj. Guyei. παραλαβοῦσα Solan. t) ἄπτερον] ἄχειρον cod. 2954. non contemnenda lectio, arbitro quidem Belino.

stras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes. Proinde tibi mibi que ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam et tibi as inflare artis expertibus, et legere aut scribere illiteratis multo magis ardu-

um est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum (*projectum*) in favo fere sine pedibus ac pen- nis animal, pedibus appositis atque alis, et varietate multa expoliens pulchraque et omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 178. τοῦ Ἑλλήνος θυγάτηρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήρυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἐωσφόρο
 τοῦ ἄστερος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαι
 διὰ τινὰ δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι
 τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶ
 σαν οὐχ οἶα τ' ἦν εὔρεῖν.

2 ΧΑΙΡ. Ἄλκυῶν τούτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πάποτε πρό
 σθεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι^{a)} προς
 ἔπεισε. γοῶδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πη
 λίκον δέ τι καὶ ἔστι, ὡς Σόκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφ
 παρά^{b)} θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ^{c)} τούτου νεοτεία καὶ τὰ
 p. 179. Ἄλκυονίδας προσαγορευόμενας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγεί, κατ
 χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἔστι καὶ ἡ τῆμ
 ρον παντὸς^{d)} μᾶλλον. οὐχ ὄρεῖς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν
 ἀκύμαντος δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον, ὡς εἰ
 πείν, κατόπτρω;

a) τῷ ὄντι] τῷόντι A. 1. et 2. Sic etiam infra c. 3. caedea
 b) παρά] Sic F. in ceteris vett. περι. c) τῇ] δὴ lectio L
 Stephani Thes. L. G. T. II. p. 1040. B. d) παντὸς] πάν
 των P. L. J. et inde marg. A. 1. W. et A. 2. παντὸς in ceteri

qui virginem duxerat, suum
 fato functum luxisse deside-
 rio consuetudinis, Ceycem
 Trachinium Lucifero pro-
 gnatum, pulchri parentis fi-
 lium pulchrum: deinde vero
 alis instructam divina vo-
 luntate in avis morem cir-
 cumvolitare maria, quaeren-
 tem illum, quandoquidem
 oberratis terris omnibus non
 poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est,
 quod tu dicis? nunquam
 ante audiveram ejus vocem,
 quae mihi insolens revera
 accidit. Flebilem ergo plane
 sonum emitit animal istud.

Quali autem corporis est
 magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: att
 men magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Di
 praemium: cum enim nidu
 latur, halcyonios etiam, qu
 vocantur, dies mundus ag
 hieme media praecipuos u
 renitate, quorum est etia
 hodiernus hicce quam m
 xime. Nonne vides, ut a
 rena sint superna, fluct
 busque careat et tranqu
 lum sit totum pelagus, col
 simile, ut ita dicam, spec
 lo?

ΧΑΙΡ. Αἴγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τῆμερον ρ. 179. ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ^ε) ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὃ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩ. ὦ φίλε Χαίρεφῶν, εἴδοκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε **Σ** καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν ἐπύρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ ρ. 180. δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιύτητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἴκειν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον, ἐκεῖτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς^ε) ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὃ γὰρ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατον τι τῶν τοιούτων; εἴωρακα, Χαίρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι^ε)

e) τῷ ποτε] πᾶς πάποτε *Schm.* e cod. 2954. f) νεογιλὸς] νεογιλλὸς *Schol.* νεογνὸς C. g) τοι] τὸ *Marg.* A. 1. W. male, *judice Hemst.*

Chær. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem te fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates; ex avibus mulieres unquam extitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti proorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam; quae neque nosse, nec credere,

neo cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu facilius difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi valde senex, quandoquidem exiguum plane, et infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quan-

p. 185. **ΗΦΑΙ.** Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν ^{a)} αὐτὰ τὰ πλάσματα ^{b)} αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον, p. 186. (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρῶσθω, ἐκπεταθεὶς τὰ χεῖρες ἀπὸ τουτουῖ πρὸς τὸ ἐναντιον.

ΕΡΜ: Εὖ λέγεις, ἀπόξυροί ^{c)} τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκνῦναι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ^{d)} ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδητὴ ^{e)} που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σταντὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 **ΠΡΟΜ.** Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφησ, ὦ Προμηθεῦ, (τὸ κατελεήσατε, ἔντι σοῦ ^{f)}) ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ

a) ἐπαμύνειεν] Sic e Fl. Solan., Hemst. et recentiores pro vulg. ἐπαμύνειν. Junt. et Ald. 2. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται idem in marg. A. 1. W. sed transversa linea inductum. b) πλάσματα] πλαστὰ Schal. c) ἀπόξυροί] Sic Schm. e codd. A. P. L. In prioribus edd. ἀπότομοι. d) ταύτην] ταύτη conj. Hemst. e) ἀκροποδητὴ] Sic emendavi vulgatum ἀκροποδιτὴ. In Junt. ἄκρω ποδί. f) σοῦ] Emendatio J. F. Gron. et Hemst. sed ab hoc non recepta. Ille etiam voluit τὸ κατελεήσαντας. Hic vero τὸ κατελεήσαντας pro glossema-te habuit.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili et terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; (fugiat enim visum eorum, qui insunt:) sed, si videtur, in medio isthio propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt haec cautes et inaccessae, undiquaque se-

niter inclinatae; et pedian-gustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Promethen, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane et Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet ajebas,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 187. τὰς γυναῖκας· ἐπὶ παῖσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τὸσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

p. 188. 4
Hom. II.

XIII, 775. ἀνάτιον αἰτιάσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγαγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐπιμησάμην ἂν ἑμαυτῷⁿ). εἰ γοῦν σχολή σοι, ἠδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησάμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δειξάμεν ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, (στρωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς), ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρωῦσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα παῖσι Σκύθαις.

ERM. "Ἐσλόν μὲν, ὡς Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ^o), καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῆ ἐπιμελησόμενός σου

p. 189. τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη

n) ἑμαυτῷ] Sic e P. et marg. A. i. W., quod alius iterum induxerat, dedimus, moniti etiam a Schaefero ad L. Bos de Ellipsis. p. 111. pro vulg. ἑμαυτόν. Modo τιμησάμην ἂν Vorst. et Constantin. s. h. v. o) ἀγωνιῇ] ἀγωνικῇ A. s. ἀγωνί Schol.

malia vaferrima, atque inprimis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus. Tot mala cum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito jus redderetur, me dignum aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, injustam de

me sententiam pronuntiasse Jovem: tu vero, (loquaculus enim es, et forensi caliditate praestans,) partes ejus tuere, et proba, juste calculum eum tulisse, quo damnatus sum' ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si

ἔχον P), εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ p. 189. πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρῶτερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὅς ὡς δεινότερα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν προιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον ἀπολλόικας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διαλόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώποποιαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται^{q)}, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἰοίκατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἔρει· ἐγὼ γὰρ οὐ πρός λόγους τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, φήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ^{r)}).

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν ποτε ὄμην καὶ περὶ τῆς κλο- p. 190.

p) ἔχον] Ita recte J. A. 1. 2. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔξων F. P. ἔχειν et ἔχοντα C. Schmiaderus cum Hemst. ἔχον. q) τεχνῖται] τεχνῖται B. 2. A. 1. 2. contra legem et usum. r) τὰ τοιαῦτα — αὐτῷ] Ex P. ita notatum invenit Hemst. καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμελέται] καὶ τῶν τοιούτων etc. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμελήκ τῶν τοιούτων J. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμελήται αὐτῷ. Sic etiam in A. 2., quamquam μεμελήτας tyrorum errore.

ad declamationem audientiam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire sinas eorum, quae pro jure patris dici possint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa

inter vos actione tu de furto jam disserere: Mercurius autem et hominum creationem, et carniū distributionem incusabit: ambo enim artifices et dicendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mer-

p. 190. πῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθέλησαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον^{α)}, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

6 *ΕΡΜ.* Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα^{β)} οὐχὶ δὲ^{γ)}, ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαρτῶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις^{δ)} πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ φῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειράσθαι ὡς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καταουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

α) τὸ τοιοῦτον] ex emendatione *Hemst.*, qui idem etiam τοιοῦτος conjecerat pro τοιοῦτον sine articulo. β) Πάνυ γοῦν — οὐχὶ δὲ] In his maluit *Hemst.* ἔδει pro δεῖ, et συνὶ δὲ pro οὐχὶ δέ. γ) ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις] ἐπὶ τοῖς τοῖς cod. 2954.

curius vellet dicere, mihi- que exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae filii, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, cum praeficeris dividendis carnibus, tibi met ipsi pulcherrimas servares, deciperesque regem; quod homines effinxeris,

quo nihil minus fieri debu- erat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem et benignum Jovem fueris exper- tus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, et longa quaedam oratio exten- denda, adnitendumque mi- hi, ut quam possum maxi- me declarem veritatem; si concedis, talem te fecisse divisionem carniū, con- dendorum hominum inven- tum novasse, et ignem sub- duxisse, satis est mihi accu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 191. πον̄, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμπο-
 σίων τὰς κομψείας ^{a)} τάντας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ
 p. 192. τὸ σιλλαίνειν ^{b)}, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ^{c)} ἐστὶ μί-
 θη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα,
 καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημο-
 νεύσειν ^{d)} εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι φῶμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ
 τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἠγήσεσθαι
 πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν ^{e)} τενα ἔκαιξε,
 9 πειρώμενος ^{f)} εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὃ αἰρούμενος. Τίθει
 δὲ, ὧ Ἐρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονε-
 νεμηκέναι τῷ Διῖ, τὴν δ' ὅλην ὑψηρῆσθαι ^{g)}· τί οὖν ^{h)}; διὰ
 τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῆ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι,
 καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὄλον ἐπινοεῖν, καὶ
 p. 193. αἰετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἦπαρ ἐκκόπτειν; ὄρα γὰρ μὴ πολ-

a) κομψείας] κομψάς F. mendose. b) σιλλαίνειν] δια-
 σιλλαίνειν P. J. A. 2. c) καταλειπόμενον] Priores edd.,
 referente Hemst., καταλοιπόμενον. Equidem in B. 3. A. 1. et
 2. inveni καταλιπόμενον, non multo illud melius. d) μνη-
 μονεύσειν] Ita e marg. A. 1. W. rescripsimus pro vulg.
 μνημονεύειν. In A. 2. μνημονεύεις fortasse pro μνημονεύσειν.
 e) παιδιάν] praemittit κατά cod. 2954. f) πειρώμε-
 νος] πειρόμενος A. 1. et 2. g) ὑψηρῆσθαι] Sic Hemst.
 correxit vulg. ὑψηρεῖσθαι vitio grammatico laborantem le-
 ctionem. h) τί οὖν;] Distinxi haec a sqq. cum quibus vul-
 go una serie cohaerent. Ejus generis negligentia librariorum
 saepius fuit castiganda.

cet, nec praeterea regium
 est. Quod si quis abstule-
 rit a conviviiis festivitates
 eas, astum' et jocos et sub-
 sannationes et irrisiones,
 nihil scilicet aliud erit reli-
 quum, nisi ebrietas, satie-
 tasque et silentium, res te-
 tricae et injucundae, quae-
 que minime computationi
 convenient. Quare nihil mi-
 nus putaram, quam recor-
 daturum esse Jovem postri-
 die; nedum ut tantopere
 propterea indignaretur, se-
 que gravem injuriam existi-

malet esse passum, si distri-
 buens aliquis carnes ludum
 quendam luserit tentando,
 num, qui deligit, meliorem
 partem dignoscat. Pone ve-
 ro, Mercuri, quod gravius
 est, non minorem me partem
 attribuisse Jovi, sed totam
 subripuisse: quid igitur?
 idoneo oportebat, quod pro-
 verbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces,
 totumque Caucasum adinve-
 nire, et aquilas demittere,
 et jecur extundere? Ista vi-
 de ne magnam patefaciant

λήν ταῦτα κατηγορῆ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροφυχίαν, p. 193. καὶ ἀγέννησιαν ¹) τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. ἢ τί γὰρ ἂν ²) ἐποίησεν οὗτος ὄλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται ³); Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι 10 εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσατο, εἰ τὰ κρέα ἔφωσεν, καθείς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχθήσατο ⁴), ἢ ὀπτομένων ⁵) ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρυθης ἐπάταξαν, ἀνεσκο- p. 194. λοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ

i) ἀγέννησιαν] „In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννησιαν (haec „scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς „γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, mi „fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vi- „tio vetusti Codicis pro ἐντέλειαν, quod ipsum J. praebet lo- „co τοῦ μικροφυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγέννησιαν.“ Haec Hemster- „husius. In A. 2. ἐντέλειαν καὶ ἀγέννησιαν. Restitui ἀγέννησιαν, vestigia Exc. P. et F. et codicem 2954. secutus, et retinui optimam vocem μικροφυχίαν, cuius glossema esse videtur ἐντέλειαν. k) ἢ τί γὰρ ἂν] In plerisque, etiam Hemst. ἢ et γὰρ omissa. In A. 1. et 2. ἢ τί ἂν, in cod. 2954. plene sic, ut scripsimus. Schm. τί γὰρ ἂν. l) τηλικαῦτα ὀργίζεται] Sic Graev., Solan. et Hemst. ex A. et Ms. Gr. pro vulg. τοιαῦτα ἐργάζεται, quod et Cod. 2954. habet. In marg. A. 1. W. adscripta, quam restituimus, lectio. m) περιελιχθήσατο] Ita recte A. C. L. J. A. 2. H. et hinc recentt. Steph. Thes. T. II, p. 673. Est autem ab περιελιχῆσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. vel περιελημ. ut B. 3. n) ὀπτομένων] Sic J. V. 2. P. A. 2. Hemst. et recentt. In reliquis ὀπτομένων.

indignantis humilitatem ani-
mi ignobilem, et in ira con-
cipienda levitatem. Quid
enim hic designet, si totum
bovem perdiderit, qui frū-
stulorum carnis paucorum
causa tantopere stomachet-
tur? Contra homines quan-
to se praebent aequiores in
istiusmodi rebus, quos cre-
di poterat ad iram esse
promptiores Diis? et tamen
eorum nemo est, qui co-

quum cruce multarit, si car-
nes elixans immisso digito
de juscule degustarit, aut
assatarum carniū quiddam
avulsum deglutiverit; sed
veniam dant ipsis: sin est, ut
etiam valde irascantur, aut
pugnos incutere solent, aut
alapas in malam ingerere;
nemoque hactenus apud eos
in patibulum ire jussus ob
tanta scilicet crimina. De
carnibus ista sunt satis: quo-

- p. 194. μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν κᾶμοι ἀπολογεῖσθαι· πολὺ
 11 δὲ αἰσχρῶ κατηγορεῖν ἐκείνω. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι
 τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὃ
 Ἐρμῆ, διτιτὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότε-
 ρον °) αἰτιασθὲ με· πόττερα, ὡς οὐδὲ ὄλωσ ἔχρην τοὺς ἀνθρώ-
 πους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως
 ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην, ἄλλον δὲ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον· ἐγὼ δὲ ὄμωσ ὑπὲρ
 ἀμφοῖν ἐρῶ· καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμίᾳ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου
 βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πει-
 ράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω
 ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε
 12 τὴν γῆν μένειν P). Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν
 γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ
 p. 195. τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἢ
 γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
 ταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶσ, (πόθεν

ο) καθ' ὁπότερον] Omnes excepta J. καθ' ὃ πρότερον.
 Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. 1. W. πόττερον.
 In A. 2. καθ' ὁπότερον, et sic Hemst. et recentt. p) μέ-
 νειν] εἶναι cod. 2954. adscripto μέκειν.

rum ut turpis est mihi de-
 fensio, sic multo turpior ip-
 si accusatio. De arte fin-
 gendi autem, deque eo,
 quod homines fecerim, tem-
 pus jam dicere. Illud au-
 tem, Mercuri, cum dupli-
 cem habeat insimulationem,
 nescio equidem, quam in
 partem maxime me crimine-
 mini: utrum, in totum non
 oportuisse homines fieri,
 meliusque fuisse, si con-
 quievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque in-
 elaborata; an, eos quidem
 fingi debuisse, sed alium
 quendam; non hunc in mo-
 dum, efformatos. At ego ta-
 men de utroque dicam: et

primum quidem, nullum om-
 nino Diis ex eo damnum ac-
 cidisse, quod homines in vi-
 tam sint producti; conabor
 ostendere; deinde, multum
 interesse, ut utilius hoc ip-
 sis et melius sit, quam si
 terram desertam hominum-
 que vacuam contigisset re-
 stare. Ergo erat plim (fa-
 cilis enim sic palam fiat,
 an quid ego peccaverim a-
 lio ornatu inducto noveque
 fabricatis hominibus) divi-
 num solum ac coeleste ge-
 nus: tellus vero inculta
 quaedam res et informis, sil-
 vis tota iisque agrestibus
 horrida: neque erant arae
 Deorum, nec templum, (qui

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 196. εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶά πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, δίοτι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶά τινα γεγένηται. οὕτω ^{a)} γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡςπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν ^{b)} βουλευσῶσι, καὶ πόλεμον ἐξευέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡςπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι ^{c)} πεπονθῶς πρὸς ὑμῶν. "Οτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι ἀνχηρὰν καὶ ἀκαλλῆ ^{d)} οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις ^{e)}, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυῖαι, πᾶσαι δὲ ἀν-

Ara. Ph.
v. 2. 5.

a) οὕτω] τοῦτο conj. *Hemst.* b) ἐπ' αὐτὸν] ἀπ' αὐτοῦ *Marcil. et Vorst. edd. H. et A.* c) ἔσομαι] εἰσομαι *Abresch.* conj. *Lectt. Aristaeon. p. 18. lusus ingenii.* d) ἀκαλλῆ] ἀκαμῆ *Schol. ἀκόσμητον cod. 2954.* e) γεωργίαις] γεωργίαις conj. *Hemst.*

sunt scilicet, quae gravia in Deos admisi: tum detrimentum videntur quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia exstiterint: quippe illud (*ita*) etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi defectio- nis consilia adversum se in- eant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes.

At nihil vobis accidisse ma- li a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali- quod vel minimum, et con- ticescam, ac justa me per- pessus a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo- rum, ita maxime discas, si consideres terram non am- plius horridam et pulchri- tudine spoliata, sed urbi- bus, cultis agris, plantis- que mitibus ornate distin- ctam, mare navigatum, in- sulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorum- que celebritates: Jovis au- tem plenae omnes viae, cun-

θρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο P. 197. ἐπλάσάμην, ἐπλεονέκτουν ἄν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὸς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστι, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὄρας ὅπως τὰμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπραδίδωμι ^f), καὶ ἐλάττω ποιῶ. Ἔτι δέ μοι, 15 ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν, οἶον P. 198. κτῆμα ^g), ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἢ δὴ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὲ τί ^h) τοῦτ' ἔφη; ὅτι, μὴ γιγνομένων ⁱ) τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον ἄν ^k) συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσκειν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἄν εἴχομεν· πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραθῶμεν ^m) αὐτόν, οὐδ' ἄν συνίεμεν ἠλίκα εὐδαι-

f) καταπροδίδωμι] καταπροδίδομαι B. 3. δὲ abest ab A. 2.

g) Ἔτι δέ μοι — οἶον κτῆμα] Sic emendavimus locum partim ducibus Hemst. et Schm. qui pro vulg. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, e codd. P. ubi ἐπὶ ἔτι δὲ etc. et L. ubi ἔτι δὲ, sic scribendum censuerunt, uti edidimus. In edit. Schm. tamen aliter editum, ac voluerat ipse editor: οἶον scil. post τόδε positum, quod ante κτῆμα locum suum habere debebat. Deinde pro ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα vestigia codd. P. et L. secuti reposuimus, ἀγαθὸν, οἶον κτῆμα, deletis vocibus ἀμάρτυρον ἢ. Vid. Adnot. h) πρὸς δὲ τί] Vulgo πρὸς δὲ τί contra leges linguae. i) γιγνομένων] γενομένων Schm. e cod. 2954. k) ἄν] vulgo omissum de meo inserui. m) παραθῶμεν] παραθεωρῶμεν

cta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nuno vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis, et tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Vident, ut meis solius commodis invigilem, publica prodam et imminuam? Praeterea hoc quoque mihi, Mercuri, expende tecum, tibine videa-

tur bonum aliquod (teste carens), seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius

- p. 198. μονοῦμεν, οὐχ ὄραῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὐτὰ γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμε-
- p. 199. τροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε 16 τοῦ βουλευματος. Ἄλλὰ κακοῦργοί τινες, φῆς, εἰσὶνⁿ⁾ ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὲ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασθαι ἂν τις τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἔτι^{o)} καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς^{p)} ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ ταύτη γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ
- p. 200. ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτερπῆ^{q)} ἔχουσά τινα διατριβήν.

cod. Schol. n) φῆς, εἰσὶν] Sic *Jens. et Schm.* e codd. *Brod.* pro vulg. φῆς εἶναι. *Hemst.* conj. φῆς, vel φήσεις, ἴσως. *Abresch.* Dilucc. *Thuc.* p. 447. φῆς, vel φήσεις, οἶμαι. o) ἔτι] Sic *Hemst.* conj., uti et in marg. A. 1. W. notatum vidit. Receptum idem in A. 2. Vulg. ἐπεὶ, quod frustra defendit *Abresch.* l. c. cf. *Prom.* in *Verb.* c. 5. p) ἡμᾶς] ὑμᾶς marg. A. 1. W. q) καὶ εἰ ταύτη — ἀτερπῆ] Vulg. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπῆς ἔχουσά τινα δ. *Graev.* et *Hemst.* ἀτερπῆ pro ἀτερπῆς. *Schm.* edidit: καὶ, εἰ τούτῳ (maluit τοῦτο) γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φροντίς ἀτερπῆς, ἔχουσά τινα διατριβήν. Vid. *Adnot.*

ess exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob solers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices reddidistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi

apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpari velit: Coelum et Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingrata praebet occupationem. Nos autem quid ageremus,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

p. 201. κλοπὴν ^z). καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνή-
 σας· ἔσθ' ὅ, τι ^γ) ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου
 καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶ-
 μαι, φύσις τουτουῖ τοῦ κτήματος ^z), οὐδὲν τι ἕλαττον γίννε-
 ται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται
 ἐναυσαμένου ^a) τινός· φθόνος δὴ ἄντικρος τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς
 δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρῆ εἶναι, καὶ
Hom. O.VIII, „δοτῆρας ἐάων ^b)“, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου
^{325.}
^{p. 202.} γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενός κατεκόμισα εἰς τὴν
 γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν·
 οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ριγοῦντες, μήτε ἔψοντες
 19 τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄν-
 θρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μά-

κ) κλοπὴν] κλεπὴν B. 3. κλοπὴν A. 2. κλοπὴν A. 1. γ) ἔσθ' ὅ, τι] Sic Jena. Hemst. et Schm. praeterquam quod accentus in ἔσθ' omissus, pro vulg. ἔσθ' ὅτι. Unde non est, quod cum Graevio scribas ἔσθ' ὅτι. z) τοῦ κτήματος] Cum Schm. adjeci comma in ceteris praeter Ald. utramque omis- sum. a) ἐναυσαμένου] ἐκναυσαμένου C. male, judice Hemst. b) δοτῆρας ἐάων] Hemst. haec notavit: „δοτῆ- ρας ἐάων. Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δο- τῆρας ἐάων· formam vocum poëticam saepe poster mutat, saepe retinet. 'Ἐάων scribendum sit, an ἐάων, lis est sub judicibus Grammaticis.“ H. l. retinuisse par est: valet enim hic vatis auctoritas. In poëta autem ipso Wolfius reposuit ἐάων. Schmiederus secutus Hemsterhusium.

probratumque tantopere fur-
 tum. Per Deos ergo hoc mi-
 hi responde nihil moratus:
 estne quicquam istius ignis,
 quod amisimus, ex quo apud
 homines est? non dixeris:
 haec, opinor, natura ejus
 rei, nihil ut decrescat, etsi
 vel alius inde partem capiat;
 non enim exstinguitur, si
 quis ex eo lumen accende-
 rit: invidia vero planissime
 est, ex quibus nullum ad
 vos damnum redeat, eorum
 prohibere ne usus impertia-
 tur indigentibus: atqui Dii

cum sitis, beneficos esse o-
 portet, commodorumque lar-
 gitores procul ab invidia re-
 motos. [Hoc cine vos aegre
 feratis,] ubi, si vel omnem
 hunc ignem subreptum de-
 tulissem in terram, nihilque
 omnino ex eo reliquissem,
 haud magna a me vobis in-
 juria foret facta? neque e-
 nim vos eo indigetis, ut qui
 non frigeatis, nec ambro-
 siam coquatis, neque opus
 habeatis arte facta luce.
 Hominibus vero ignis usus
 est et ad alia pernecessarius,

λιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἄγνιᾶς, καὶ τοῦ p. 202. λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὄρω δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους, ὅποταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται „ἐλισσομένη περὶ καπνῷ.“ ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμφις ἂν *Hom. Π. I, 317.* γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρῃ °) ἐπιθυμία. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κενωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κᾶκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν ^d) τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἐρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρηῆσθαι °) δοκεῖ, δευθύνετε, καὶ διελέγχετε· κᾶγὰ γὰρ εὐθις ἀπολογήσομαι.

ERM. Οὐ δάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον p. 203. σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄνησο ^f), διότι μὴ καὶ ὁ ²⁰ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὐ γὰρ οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος.

c) ὑμετέρῃ] ἡμετέρῃ in plerisque vett. ὑμετέρῃ in B. 2. unde et *Hemsterh. et Schm.* d) ἡμῶν] ὑμῶν conj. *Guyet.* non necessaria. e) εἰρηῆσθαι] εἰρεῖσθαι A. 2. f) ὄνησο] ὄνησο *Brod. et Schol.* ut videtur.

et plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, et lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divinior et flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercu-

ri et Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate et arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

ρ 03. ΠΡΟΜ. Ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθῆσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύων ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν ἄετόν.

ΕΡΜ. Εἰ ^{g)} γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐαχούμενον, οὐ μὲν τοι καὶ ^{h)} κρεανομοῦντά γε.

21 ΠΡΟΜ. Θάρρει· καὶ συνευαχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ΕΡΜ. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

ρ 204. ΠΡΟΜ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἄετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἶη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμνόμενον ⁱ⁾ ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

g) Εἰ] Εἰ cum accentu in plerisque, etiam in A. 1. et 2. Hemst. et Bipont. sine accentu in B. 3. et Schm. recte. Vide de particulis εἰ γὰρ ad Viger. de Idiott. Zeunium p. 505. et Hermannum p. 742. h) καὶ] Ita F. A. 1. 2. J. V. 2. S. A. Hemst. Schm. Reliquae fere γάρ. i) ἀνατεμνόμενον] Sic Hemst. legi voluit, et vere reperitur haec ipsa lectio in B. 3. pro vulg. ἀνατεμόμενον.

Prom. Noveram illud, Mercuri; et, me solvi debere in posterum, novi: et jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, et una nobiscum epulantem! sic tamen, ut carnes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: et simul vobiscum epulabor, et Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dicere: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit et pretium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

S C H O L I A.

I N S O M N I U M.

Par. 3. l. 1. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὀνος^a), περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ, ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήρια· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεὺς ἢ Ἀναβιοῦντες. *Collectanea Galei.*

Ead. l. 22. φοιτῶν] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφω, ^b) ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

Par. 4. l. 1. διδάξαιτό με] Διδάσκομαί τινα, εἰς διδάσκαλον^c) πέμπω μαθη σόμενον. V.

Par. 6. l. 5. Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός] Ἡσιόδου τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ἅ Προβλημὶ καὶ Πολιτικῶν πέμπτη· αὐτὸς δὲ Δουκίανός ἐν Ἐρμοτίμῳ. C. G.

Ead. l. 10. ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

a) Λούκιος, ἢ Ὀνος] In *Asino* frustra *Lucianum* quaeras: quae enim illic de patria parentibusque *Scriptoris* traduntur, non *Luciano*, sed *Lucio Patrensi*, conveniunt. *Solan.*

b) γλύφων] Respicit ista c. 5. εἰ φαινομένην γλύφων. *Hemst.*

c) εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. *Solan.* Hoc quidem ad *Atticam* normam elegantius: sed et alterum εἰς διδάσκαλον vel διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* *Misop.* p. 551. A. *Diagen.* L. VI. 69. *Basil. Hom.* πρὸς τοὺς νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad *Redinger.* *Commentario* de L. A. *Idiom.* praemissa per ignorationem *Atticae dialecti* genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud *Basilium*) *Thom. M.* in φοιτᾶν· quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 20. 21. *Hoeschel.* ad *Chrysost.* περὶ Ἱερ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpò, qui, cum apud *Evagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτᾶντα, restituit e *Ms.* χαμαιδιδασκάλου. *Hemst.*

Pag. 7. 1. 5. ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

Pag. 9. 1. 8. μνήμην διέφυγεν] Ὅτ' α) σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἔναυλον, ἄρα τὴν ἐννοίαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξήμβλωκας; καινὸν τοῦτο. V.

Ead. 1. 16. οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

Pag. 10. 1. 3. λαγὼ βίον ζῶν] Ὁ λαγῶς β), ἐπὶ δειλίας αἰγίττεται. *Philostr. d. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγῶς. Vorst.*

Ead. 1. 4. ἔρμαιον] τὸ ἀπροςδόκητον γ) κέρδος ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῷ εὕρισκότων τί· οἶον κοινὸν τὸ εὔρημα. *Vorst.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 18. 1. 1. τὸν Ἀττικὸν] Οἶον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικὸν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων· μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἠγῆτέον, οὐκ ἐπαινον τοῦτο δ). V.

Pag. 23. 1. 7. μετεωρολέσχας] οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς *Νεφέλαις* β) Ἀριστοφάνης, *addit M.*

d) Ὅτ' α)] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. *Solan.*

e) Ὁ λαγῶς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis et multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis inserere, in Adnotationibus contextui Luciano subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* locum quaerat, cui lubet; ego in *Apolonii Vita*, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemoravi. *Hemst.*

f) τὸ ἀπροςδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* et *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod *Vorstius* adscripsit. *Hemst.*

a) τοῦτο] V. τούτου. Sed totum Scholion absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρωνείαν. *Sol.*

b) ἐν ταῖς *Νεφέλαις*] Ex eadem *Aristophanis* fabula *μετεωρολέσχου* produxit *Suid.* in *Μετεωροσκοπεῖς*. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur *μετεωρολέσχει*, sed *μετεωροφέναιες* v. 352. *μετεωροσοφιστής* v. 359. Apud *Scholias* exstant ad v. 223. 330. *Hemst.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Pag. 40. l. 12. ὑπερήφανον] ὑπερήφανον θαυμασίως ἐν-
ταῦθα κείται ^{f)}. C. G.

Pag. 44. l. 14. μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

Pag. 45. l. 15. οὐδὲ ἐπιβῆναι] Ἀργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύ-
μου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἢ γὰρ
ἐχρῆν φιλοσοφεῦντα ^{g)} μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτηῖσθαι, ἢ τῆς πατρό-
θεν ὑπόουσης ^{h)} κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον, ἀλ-
λὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο ⁱ⁾ ἄχθος περιφέρειν, ὡσπερὶ ^{k)}
φθοροῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς ^{l)} καλλιέργειας, καὶ τῆς ἐκ ταύ-
της τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας· ὡσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης
τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ ἀγροῦς ^{m)} κτήσιν. ὥστε οὐ
κατὰ Κράτητα Νιγρίνω τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ἀδεκά-
στως ⁿ⁾ κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρὶ. V.

Ed. l. 16. ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι δια-
μολόγει] Λουκιανοῦ ^{o)} καὶ τοῦ πύγραμμα,

Ἄγρος ^{p)} Ἀχαιμενίδου γενόμενῃ ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μὲ ποτε [καὶ τὰ ἐξῆς]. V.

Pag. 46. l. 18. ἀμέλλητον] ἤγουν, μὴ δεόμενον βραδυτή-
τος. Aug.

Pag. 48. l. 6. προτενται] ἀντὶ τοῦ λέγουσιν. Aug.

Pag. 50. l. 5. τῆς ἡδονῆς] περὶ ἡδονῆς; καὶ ἐφ' ὅσον

f) κείται] De hoc scholio vid. infra *Hemsterhusii Adnot. Lehm.*

g) φιλοσοφεῦντα] Leg. τὸν φιλοσοφ. *Lehm.*

h) ὑπόουσης] Leg. ὑπαρχούσης. *Solan.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eukarp.* p. 54. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίος τε ἀρχέων ὑπῆν. I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *Hemst.*

i) ἄλλο] Leg. ἄλλως. *Solan.* Proxime C. V. ἄλλο. *Hemst.*

k) ὡσπερ οὐ] Leg. ὡσπερὶ: *Hemst. Schmied. correxit. Lehm.*

l) περισσῆς] In Ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς (καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου) Insulse; unum est scholium. *Solan.*

m) ἀγροῦς] Reposui pro Ἀγροῦς, et modo τοῦ ἀγροῦς pro ἄγροῦ. Vithum pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad *Ecl.* IV, 34 correxit *G. Voss.* ad *Valer. Flacc.* I, 310. *Hemst.*

n) ἀδεκάστως] Leg. ἀδεκάστως. *Solan.* Praeclaram emendationem adjuvat C. V. ubi utraque vox figura compendiarie scribitur. *Hemst. Secutus Schmied. Lehm.*

o) Λουκιανοῦ] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχήν· unde mendosissime descriptum emendavimus: sed et debuit post ποτ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, et caetera, cum desit finis hexametri et totus pentameter. *Cler. Addidit Schmied. Lehm.*

p) Ἄγρος] In C. V. erat ἄκος et γεόμενῃ, recte vero κάλιον. *Hemst.*

κίς τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου ^{α)}). V.

Pag. 53. l. 3. ἐπιλίγδην] ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. V.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 18. καταίροντος] καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

Pag. 57. l. 4. οὐκ ἀγαπῶν] οὐκ ἀρνούμενος. V.

Ead. l. 9. ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου] ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ κεκτῆσθαι ^{α)}) τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ τῆς ψόφου ^{β)}), ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C. G.

Pag. 58. l. 8. κισήρως] κίσηλις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαγίας ^{γ)}). V.

Ead. l. 11. ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφείον μὲν γὰρ φασί ^{δ)}) γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

Ead. l. 13. μόγισ] μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἢ κοινή· V. Μόγισ ^{ε)}), φησὶν Ἀττικιστῆς, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ Γ γράφεται ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

Pag. 60. l. 8. Δυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς

α) ἐκτεινομένου] scriptum fuit, sed leg. ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I et EI. Cler.

α) κεκτῆσθαι] Pro κειτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires illud supplementum, quod inculcant hic Marcilius et Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Jeps.

β) τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψήφου et ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. Hemst. Et sic dedit Schmied. Mihi vero non ita improbable videtur, scribere Scholiasten voluisse τῆς ψήφου, ac deinde ψήφος. Lehmann.

γ) κεφαλίδος] Exc. G. κεφαλαγίας. V. κεφαλαγίας. Solan.

δ) φασί· γνάφ.] Adde καὶ γνάφ. vel cum excerptore G. lege φασί· γνάφαλλα δέ. Solan. In Ed. A. γναφείον, et omissum δέ· utrumque restituit Solan. Γνάφαλλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. Hemst.

ε) μόγισ] Atticistes hic est Helladius Besantinus, cujus locum in Adnott. protuli; ex quo patet legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται et Αἰολεῖς. Hemst. Antea fuerat διὰ τὸ Γ γράφει et Αἰολεῖς. Lehmann.

τοῦ αἶγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα κατατολήσας^{ε)} εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

Pag. 61. l. 8. ἀφαιρουμένω τῶν συνήθων^{ε)}] ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένω· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσθαι^{η)} αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος· ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. V.

Pag. 63. l. 4. γρύξειν] γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

Ead. l. 11. τὸ μέρος] ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

I N T I M O N E M.

Pag. 67. l. 3. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ τοῦ οὐθέν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων^{α)}). V.

Ead. l. 45. θερμουργός] θερμουργός ὁ παρακεκινημένος^{β)} καὶ πάντολμος. V.

Ead. l. 16. ὑπὸ μανδραγόρα] παροιμία ἐπὶ^{γ)} τῶν ἀνειμένων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες ἀνήγεργοι ὑπνώττουσιν. V.

Pag. 68. l. 5. πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] Εἴ ποτ' ἄλλοτε^{δ)} μάλιστα νῦν τούτων χρεῖα τῶν ἀποδυσπετημάτων. Καταλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκάστη πληγὴ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. V.

ε) κατατολήσας] *Levis menda: lege κατατολήσας, Lysimachus scilicet. Jeps. Ita restituerant Solanus, et Matih. Sladus. Hemst.*

ε) τῶν συνήθων] *Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένω exponit, verba ejus ita concinnanda, ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένω· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερουμένον et ἀφελῆσθαι excusum et punctum post συντάσσεται omissum. Jeps.*

η) ἀφελῆσθαι] ἀφελῆσθαι V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτήν vulgo δόντες. *Solan.*

α) ποιητικῶν ὀνομ.] *C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. Solan.*

β) παρακεκινημένος] *Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· sed non valde opus est hac mutatione. Noster de Calumn. n. t. cr. §. 5. ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμός et Παράθερμος. Hemst.*

γ) ὑπὸ] *Lege ἐπὶ. Hemst.*

δ) Εἴ ποτ' ἄλλοτε] *Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem perstringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem et fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνός, ἡ ἀλγίς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπή etc. quibus statim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖτο, ἐπαταγέτο, προσηκοντίζετο etc. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit Quintilianus. Hemst.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν ¹⁾ τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

Pag. 71. l. 5. ἀναρῶριπίσας] ἀνακινήσας. V.

Ead. l. 6. ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἐστὶ μὲν Φωκίδος ὄρος ὕψηλόν ^{m)}, οὐ μέντοι ⁿ⁾ καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνίεναι· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ^{o)} ὠλοκαυτώθη. V.

Ead. l. 11. πιναρὸς] ῥυπῶν. V.

Pag. 72. l. 2. τὰ Διάσια] ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη ^{p)}, ἣν εἰώθεσαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοῦνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιάλνειν ^{q)} τεθεῖσθαι. V. Διασιάλνειν δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι τῆς ἀνίας· ὄρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

Pag. 75. l. 2. ἐς τὸ Ἀνάκειον] τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο. Ἀνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο. V.

Ead. l. 16. ἐξεφόρει] ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.

Pag. 76. l. 2. δικράνοισ] Δίκρανα πτύα τινὰ οὐ συνεχῆ,

1) εἰς χρησμολογίαν] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Solan.

m) ὕψηλον] Sedem accentui suam adsignabam, quod et Schmi-
derus jam fecerat. Arcad. de accentibus p. 55. Lips. Lehmann.

n) οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). Solan.

o) Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. Solan.

p) ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης] L. ἑορτῆ . . . καλουμένη· et sic V. Solan.

q) διασιάλνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in C. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς ἐνχαῖς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perversè legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda deterisit H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἡγουν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisset unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διάσια οὖν, ἢ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare feminine esset: tamen si fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτῆ ἢ ἀποτρέπουσα etc. sed citius inepti hominis adsumendum esse dixerim. De voce ἄσαι multa I'oes. in Oeconom. Hippocr. Istius στυγνότητος (minus recte E. A. στυγνώτητος) Hesychius meminit, sed plane inutilis in Διάσια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. Mort. X, 9. Hemst.

ἀλλὰ διηρημένα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ δύο ^{τ)} ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἄλωσιν. V.

Pag. 76. l. 7. οἱ λάροι] ἀντὶ τοῦ εὐήθεις ^{δ)}). V. ἢ εἰ ἀδδηφάγοι. C. G.

Ead. l. 9. ἀγαπάτωσαν] ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. V.

Ead. l. 10. προϊέμενοι] ἀμεληταί ^{ε)}). V.

Pag. 77. l. 7. καὶ ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐξ αὐτῶν. V.

Pag. 78. l. 5. παιδότριψ] παιδοτριβῆς, ἀλείπτῆς, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

Pag. 79. l. 12. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς δῆτορας οὕτω συνεχῶς ^{ν)}) κεχημένους· ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν. V.

Pag. 80. l. 5. ἐπ' ἀρότῳ] ἐπὶ σπορᾷ. C. G.

Ead. l. 13. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἐστὶν· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς πανταχοῦ. V.

Ead. l. 14. καὶ λαφυσσόμενος] ἀντὶ τοῦ, λαφύσσεισθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι παραχωρούμενος. V.

Pag. 81. l. 5. ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, στερούμενοι. V.

Ead. l. 12. τοῦ ἐπιρρόνοντος] τῆς ἐπιρροῆς. V.

Ead. l. 16. εἰς τὸ ἄπαξ] ἀντὶ τοῦ, διόλου. V.

Pag. 82. l. 12. ἔπρασεν ἢ ὑσπληξ] ὅτι καὶ τὸν συνέχον-

τ) ἢ κατὰ δύο] Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τ. οἷς ἐφάπτονται. Hemst.

δ) οἱ ἠδεῖς] Error ridiculus. Λαρός est dulcis, suavis, expletivus. Frequens apud Homerum in primis et poetas: inde illud vulgatum μέθρ λαρόν Apollon. I, 456. 473. 659. ubi vid. Schol. v. 968. Oyrh. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λαρός, οὔ, ὄ, dulcis, acuitur. Λάρος, λάρον, ὄ, larus avis, penacuitur. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἀρκακτικόν καὶ ἀδδηφάγον. Hemst. Prope abest, ut ipse mihi diffidam, qui perspicacissimum Hemsterhusium non animadvertisse videam, mendum latere in prioris interpretis scholio οἱ ἠδεῖς. Quodsi contuleris ea, quae ipse ex Schol. ad Aristoph. et Eustathio modo citavit, verba, in oculos incurrit, emendandum esse εὐήθεις. Lehmann.

ε) ἀμεληταί] Scribi jubebat Solanus ἀμεληταί, haec addita nota: Haec vox in textu praecedit προϊέμενοι. Ego, quid sibi voluerit Scholiastes, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. Hemst.

ν) συνεχῶς] Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ et πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, et commode mentem Luciani exponit. Hemst.

τα^x) τῆς κινκλίδος μοχλόν, ἣν ἀρτίως λάμναν γ) φασί, ὕσπληγα καλεῖ. V.

Pag. 82. l. 16. πρίασθαι βροχον] βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Pag. 83. l. 3. χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἦτοι τοῖς δακτυλοῖς περιανυαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἣ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν διασπείροντες^z). V.

Ead. l. 6. ἀλλ' ὁ Πλούτων] Αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτώντων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κληῖρον. ταύτη^a) τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν αὐτοῖς^b). τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. V.

Ead. l. 9. δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ τὸ ἐν εἰλήσει^c) βιβλίον. C. G.

Ead. l. 15. ἀφαιρεθῆ] τὸ ἀφαιρεθῆ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς φήτορσι λεγόμενον, ἣ καὶ πάρισον^d). V.

Pag. 84. l. 6. ἀντι τοῦ τέως Πυρρίου] Οἰκειτικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς^e) ὀνόματα. V.

Ead. l. 12. ἀπειρόκαλος] Ζημιοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ, ἄπειρος τοῦ καλοῦ. V.

Pag. 87. l. 7. οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει. V.

Pag. 88. l. 6. αὐτοπρόσωπον] ἀντι τοῦ; αὐτόχρομα. V.

Ead. l. 8. ἀμβλυώττοντες] ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔχοιτες, ἦτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοςαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συνυπακου-

x) τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κινκλίδος. L. τῆς. Solan. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. etc. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. Hemst.

γ) λάμναν] id est, laminam: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ et ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. et Edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12. et Th. Magistrum in v. Hemst. De forma et genere vocis ὕσπληγξ vel ὕσπληξ Lobbeck. ad Phrynich. p. 71. sq. Lehmann.

z) διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimum copiam, plena manu aurum profundentes. Jans.

a) ταύτη] L. ταυτῆ pro ταῦτη, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. Solan. In his ταυτῆ temere a Schm. receptum. Lehmann.

b) αὐτοῖς] αὐτοῦς V. Solan.

c) τὸν ἐν εἰλήσει] τὸ ἐνεκληθῆ βιβλ. Hemst. Recepi τό: de verbis ἐν εἰλήσει tamen in incerto eram. Lehmann.

d) ἣ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ' Ἴσον. C. G. Solan.

e) παλαιοῖς] παλαιοῖς correxit Schm. Lehmann.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

λοψυχία ^{k)} τῆ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλόφρωνον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτήν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰκίσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σατηρίῳ τούτῳ προσανακειῖσθαι. V.

Pag. 90. l. 5. ἀλλὰ μεταξὺ] Ἀτελής ὁ λόγος, αὐτῶ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα (ἐν) τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

Ead. l. 11. ἐπισκῆψας] ἐντειλάμενος. V.

Pag. 91. l. 2. Ἵπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ἵπερβολος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρακίσθαι ^{l)} διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυγνοποιὸς ἦν,

k) μεγαλοψυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianum. Solan. Obtemperavi doctiss Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scholiasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχία, quam liberalitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ἢ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλόφρωνον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem dixi, sensu sumtam optime, ad μεγαλοψυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, et Oedipo quodam indigere visa sunt, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τῆ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλόφρωνον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτήν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non raro sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. Hemst. Ex vero conjectit magnus Vir de voce μεγαλοψυχία, quam vere in textu Luciano & Cod. Gorl. exhiberi, Schmiiederus tradidit in Addendis ad T. I. suae edit., alteri Tomo praemissis p. XXVIII. Uti vero illuc minime convenit haec inventa lectio, ita ea certe Scholiastae restituenda videbatur, idque eo promptius feci, quo minus cetera ejusdem verba, ut etiam Hemsterhusius observavit, cum lectione μεγαλοψυχία conspirant. Lehmann.

l) ὃς ὠστρακίσθαι] Legendum ὠστράκισσαι. Quid sit ὠστράκισθαι, dudum ostenderunt Eruditi. Juss. V. ὃν ὠστράκισθαι. Exo. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. περιθυσ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. Solan. Dedi lectionem C. V. restituerat Solan. ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Wasse ad Thuc. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Solanus Περιθυσ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meurs. de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. etc. Hemst.

καὶ ἐλυγνοπώλει^{m)}), ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ καταλύθη, ὡς Θεόφραστοςⁿ⁾ ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέῳ Φρύγα^{o)} αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀραις ὡς προσελθόντος^{p)} νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφήξι, καὶ Εὐπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός ἐν Ἰπερβόλῳ^{q)} Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι ἄλλως· ἔστι δὲ τῆ ἀληθείᾳ Χρέμητος^{r)}), ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλεύοντα ὑπὸ τῶν Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ριφῆναι^{s)} εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστάς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συναληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεύσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ

m) καὶ ἐλυγνοπώλει, ὡς Ἀνδ.] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδοκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. Solan.

n) ὡς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. et supplevimus et refinximus. Solan.

o) Φρύγα] Prior Editio: καταλύθη, καὶ Φρύγα αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripsit adsecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Heinsl.

p) παρελθόντος] προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. Heinsl.

q) Ἰπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander et Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzele Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi et Phryges, notissima servorum nomina. Heinsl.

r) Χρέμητος] Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphaniem jocosam Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. Solan.

s) ριφῆναι] Exc. G. ριφῆναι et C. Solan. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. Heinsl. Et ego cum Schm. Lehmann.

αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἐστιᾶν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι τὴν ἐκ-
 κλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ^{t)} ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δη-
 λοῖ αὐτοῦ ἢ γράφεισα ὑπ' αὐτοῦ ^{u)} Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστε-
 ρον δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν
 ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἀπάντων
 πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἠβῶντας ἀπόκτειναι, παῖδας δὲ καὶ
 γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ
 τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν
 ἐπιδημούντων Ἀθηνησι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυ-
 ρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν
 ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιρουῦσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θουκυδίδης ^{x)}).
^{y)} Ἐπέστη δὲ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ
^{z)} Ἀριστοφάνης, προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον καὶ Ἀριστοτέλης ^{y)}).
^{z)} Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορήσαι, εἰς
 σὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἄρξ· λέος,
 καὶ μάλιστα τὰς ὄφρυς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην ^{z)})

t) ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. Solan.

u) ὑπ' αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ V. Solan.

x) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. et sequ. cujus verba nonnulla Scholiastes expressit. Hemst.

y) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exo. G. et V. In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. Solan. Extat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, et mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta et alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interserantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quanquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, et subsortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro mone- ret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus: ὡς Φιλόχορος προσθεῖς ἄρχ. Εὐθ. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτεία ni- mirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum adnotavit et- iam Scholiastes ad Aeschin. Or. in Tim. Mss. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχει τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius re- vocabuntur. Hemst.

z) βυρσοδέψην] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse ap- pellatum, quoquam modo liquet. Aristophanes certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. Jens.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ναίσις Ἐλίου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοῦς παρακαλῶν. V.

Pag. 100. 1. 8. ἀποφράς ἢ ἡμέρα] Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος ^ε). Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντός καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐ δὲ προσεῖπεν ἄν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο ^h) φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ λερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριον ¹) μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνεῖτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἕτερον ^κ) τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάδια στυγνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινα τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷον εἰ ὃν μηδὲ φράσαι ¹) τις, μηδὲ προσεῖπειν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

Pag. 102. 1. 6. ἢ τό γε τσοῦτον παρανομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ, βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν ^m). V.

Pag. 103. 1. 14. Ἰσχαιμον] ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

Pag. 105. 1. 10. κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ μέρος εἰώθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου· οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

Pag. 106. 1. 1. διανέμειν τὸ θεωρητικὸν ⁿ)] Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ^o) ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θεὰς τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεῖστον

g) Ἔστι — λόγος] Haec interponi jussit Solanus, procul dubio ex G. Exc, vel C. depropta. Hemst.

h) ἐπεμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. Hemst.

i) Φεβρουάριον] Matth. Sladus Φεβρουάριον· sed nota recentiorum forma scribendi, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis illustrationibus Plutarch. Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. Hemst.

κ) ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. Solan. Quid si ἐνέρον τρόπον; inferiorum more: inferos imitati: sic ἐνερόχρωτες, pallidi. Confer de Diasiis Hesych. in v. Hemst.

1) ὃ δὲ φράσαι] Exc. G. et V. ὃν μηδὲ φρ. Solan. Idem Matth. Slado venerat in mentem. Hemst.

m) ἢ ἀντὶ τοῦ — παρανομήσωσιν] Haec addidit Solanus. Hemst.

n) θεωρητικὸν] Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικόν, et quidem melius, ut apparet ex Suida, et notis Barlaei et Bourdelotii. Cler.

o) Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. Hemst.

ἀξιώματος προβάσαν ^{p)} ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· μήπω δὲ τοῦ θεάτρου ^{q)} διὰ λίθων κατεσκευασμένου, καὶ συρρέοντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὴν θεάν, καὶ νυκτὸς τοὺς τόπους καταλαμβάνοντων, ὀχλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξεν ^{r)} αὖν τοὺς τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκεῖόν τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲν ὑστερῶν ἀποστεροῖτο τῆς θεάς. Ἐπειδὴ δὲ ἤλαττουῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἢ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἕκαστω. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μήτε ^{s)} οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως δὲ ἤν ^{t)} παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντις αὐτοῦ τότε ^{u)} τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνως παροραθέντος. V.

Ραγ. 107. 1. 7. καὶ τῇ Ἡλιαία κατὰ φυλάς] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἢ Ἡλιαία εἰς ὑπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιουῖσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

Εαδ. 1. 9. κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διὶ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Εαδ. 1. 14. ἀγχιστεὺς] Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεία ^{x)} ἢ

p) προβάσαν] Ante legebatur προβάσαν· quod Graecia non agnoscit. *Hemst.*

q) μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβάνοντων] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τὰς θεάς, vel τοὺς τόπους, καταλαμβάνοντων ὀχλ. etc. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* et *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *Hemst.* *Abreschius* quoque lacunam conatus explere *Dilucc. Thuc.* p. 792. Sed vere locum restituit *Bastius Ep. Crit.* p. 68. e cod. ipso *Vat.* ita, uti jam verba dedimus. In eodem cod. idem *Bast.* mox pro ἐγένοντο invenit ἐγίνοντο, quod et nos recepimus. *Lehm.*

r) ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. *Hemst.*

s) μήτε] Antea μηδέ. *Lehm.*

t) δὴ νῦν] Ante legebatur τῇ νῦν. *Hemst.* Unde *Hemst.* fecit τολῶν, quod et *Schmiederus* accepit. Equidem praestantius habebam δὴ νῦν, ut νῦν jam opponatur sequenti τότε, quod et ipsum sine idonea causâ ab *Hemst.* tentari puto. *Lehm.*

u) τότε] Reponi malo ποτε. *Hemst.* Et sic edidit *Schmiederus*. At τότε est tum, quum *Demeae* illa distributio *drachmarum* demandata erat; quod ipsum tempus modo definitum a Scholiasta. *Lehm.*

x) ἀγχιστεῖς] Exc. G. ἀγχιστεία. *Solan.* Ita correxerat etiam *M. Gladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida*

συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω γ) τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μυχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. V.

Pag. 108. l. 16. τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας z)] Ὡς ἱερόσυλον διαβάλλον ταῦτα φησί· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν· τὸ ὀπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο. V.

Pag. 109. l. 11. βρενθύεσθαι] διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι a), ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσι. V.

.. Ead. l. 14. καὶ Σωφρονίσκος] Οἶον τοῦτο πέπαιχεν b) ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρωδήσας. V.

Pag. 110. l. 6. καρύκης] βρωμα Λύδιον c) ἔξ αἵματος ἢ καρύκη. V.

Ead. l. 10. τροῖ μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τρίμα ἐξ ἀφτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι d) ὑπότριμμα διασκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειπότος τῷ τρυβλίῳ e) περικάθηται. V.

Pag. 111. l. 6. καὶ ἡ γοητεία προηγείται] Οὐδὲ Ζεῦ-

in Ἀγχιστεὺς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, et συγγενεῖς μόνοι, et τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic δὲ ἀνωτάτω, κατωτάτω etc. Hemst.

γ) ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. Solan.

z) ὀρύξας] L. ut in textu est διορύξας. Solan.

a) διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι] Haec Suidae debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, *nam, speciem irati prae se ferre*. Hemst. Retinuit tamen illud comma et ipse in ed. sua; neque id injuria, opinor. Vid. ad Diall. Mortt. X, 8. Lehm.

b) οἶον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem intelligit Sophronisci filium. Solan. Distingue Οἶον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἶον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. Hemst.

c) βρωμα Λύδιον] Ex Suida in Καρύκη, et Hesychio, in quibus tamen multo plura. Hemst.

d) καὶ τι] Interposuit Solanus, et mox εἶν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. Hemst.

e) τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. Jens. Si tanti est mōnere, idem visum fuit M. Slado et Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. et C. notavit παρακάθηται. Hemst.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ὡς αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίᾳ^a). Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα κατέτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου^b). V. C.

Pag. 92. l. 11. ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ, ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὔσαν γένους ἀποδοθὲν ἀπὸ ἀρσενικὸν ὄν. V.

Pag. 96. l. 8. ἀνέξομαι γὰρ σε] Σκόπει, πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἔς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τὴν πτώσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπενέγκας^c), οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀπὸ τοῦ εἰσδέξομαι^d) ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. V.

Pag. 98. l. 12. ὑποστήσομαι] ἀποστήσομαι. G.

Ead. l. 15. φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μακρῷ δῆθεν τῷ συγκυρήματι^e). V.

Pag. 99. l. 8. ἐπίσημον] κεχαραγμένον. G.

Ead. l. 13. ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἐσχαιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνας τὸν Πᾶνα ἰδρῦεσθαι^f). V.

Pag. 100. l. 3. ἢ Ἐλέου βωμὸς] Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθη-

a) μανίας] *Lege μανία*. *Plutarch.* T. II. p. 855. B. *historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si dyschrestatōis ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιεικτερόων παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis κουφολογίαν perstringit Thucyd. IV, 27. sed idem quoque c. 39. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὔσα ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη. Hemst.*

b) Ἀμεινίου] *Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Androtion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaco, qui Aminiam excepit: hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V. c. 10. Hemst.*

c) ἐπενέγκας] *Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius obvenerat ἀνέχεσθαι genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. Hemst.*

d) εἰσδέξομαι] *Solanus reposuit προσδέξομαι, et pro παραχωρήσει prioris editionis παραχωρήσω. posterius etiam vidit M. Stadus: prius an Codici debeatur, ignoro. Hemst.*

e) τῷ συγκυρήματι] *V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. Solan. Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει: αν σπανίῳ τινι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantias, qui furorem immittere credebantur. Hemst.*

f) ἰδρῦεσθαι] *Solanus ἰδρῦεσθαι. ego vulgatum retinui. Hemst.*

ναίσις Ἐκτου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοῖς παρακαλῶν. V.

Pag. 100. 1. 8. ἀποφράς ἢ ἡμέρα] Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος ^g). Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντός καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐ δὲ προσεῖπεν ἂν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο ^h) φίλω, ἀλλὰ καὶ τὰ λερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελείτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριον ⁱ) μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνεῖτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἕτερον ^k) τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια στυγνάζοντες ἤγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινα τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷον εἰ ὃν μηδὲ φράσαι ^l) τις, μηδὲ προσεῖπειν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

Pag. 102. 1. 6. ἢ τό γε τρῶσόν τινον παρανομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ, βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν ^m). V.

Pag. 103. 1. 14. Ἰσχυαίμον] ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

Pag. 105. 1. 10. κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀιτικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου· οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

Pag. 106. 1. 1. διανέμειν τὸ θεωρητικόν ⁿ)] Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ^o) ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θείας τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλείστον

g) Ἔστι — λόγος] Haec interponi jussit Solanus, procul dubio ex G. Exc, vel C. deprompta. Hemst.

h) ἐπεμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. Hemst.

i) Φεβρουάριον] Matth. Sladus Φεβρουάριον· sed nota recentiorum forma scribendi, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis illustrationibus Plutarch. Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. Hemst.

k) ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. Solan. Quid si ἐνέρον τρόπον; inferorum more: inferos imitati: sic ἐνερόχρωτες, pallidi. Confer de Diasis Hesych. in v. Hemst.

l) ὃ δὲ φράσαι] Exc. G. et V. ὃν μηδὲ φρ. Solan. Idem Matth. Slado venerat in mentem. Hemst.

m) ἢ ἀντὶ τοῦ — παρανομήσωσι] Haec addidit Solanus. Hemst.

n) θεωρητικόν] Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, et quidem melius, ut apparet ex Suida, et notis Barlaei et Bourdelotii. Cler.

o) Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. Hemst.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω γ) τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. V.

Pag. 108. l. 16. τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας z)] Ὡς ἱερόσυλον διαβάλλον ταῦτα φησί· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν· τὸ ὀπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο. V.

Pag. 109. l. 11. βρενθύεσθαι] διὰ θυρὸν μετεωρίζεσθαι a), ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσι. V.

Ead. l. 14. καὶ Σωφρονίσκος] Οἶον τοῦτο πέπαιχεν b) ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρωδήσας. V.

Pag. 110. l. 6. καρύκης] βρωμα Λύδιον c) ἔξ αἵματος ἢ καρύκη. V.

Ead. l. 10. τριβλίω] Μυττωτὸς τριμμα ἔξ ἀφτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι d) ὑπότριμμα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῖον καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειπότος τῷ τριβλίω e) περικάθηται. V.

Pag. 111. l. 6. καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζευ-

in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, et συγγενεῖς μόνοι, et τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic rejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω etc. Hemst.

γ) ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. Solan.

z) ὀρύξας] L. ut in textu est διορύξας. Solan.

a) διὰ θυρὸν μετεωρίζεσθαι] Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, nam, speciem irati prae se ferre. Hemst. Retinuit tamen illud comma et ipse in ed. sua; neque id injuria, opinor. Vid. ad Diall. Mortt. X, 8. Lehm.

b) οἶον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem intelligit Sophronisci filium. Solan. Distingue Οἶον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἶον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. Hemst.

c) βρωμα Λύδιον] Ex Suida in Καρύκη, et Hesychio, in quibus tamen multo plura. Hemst.

d) καὶ τι] Interposuit Solanus, et mox τὸν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. Hemst.

e) τριβλίω] Emenda τριβλίω. Jens. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado et Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. et C. notavit παρακάθηται. Hemst.

ης, ἢ καὶ¹⁾) Παρράσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοη-
 τήαν καὶ τεράτειαν²⁾ γράψας διευτυπώσατο, ὡς οὗτος³⁾ ἀπαρ-
 λάττως διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασυτήτά τε καὶ μια-
 ρίαν ἡθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ
 λόγῳ ἀπηκριβώσατο. V.

Pag. 112. l. 4. ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλ-
 κρόη καλουμένη πρότερον. V.

Pag. 114. l. 1. παρακέκρουσμαί σε] ἡπάτων⁴⁾ σε ἐν
 ἄλλοις περὶ τοῦ πλούτου. V.

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 115. l. 1. Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση στρουθῷ μικρῷ,
 ποικίαν δὲ ποικίλη⁵⁾. ἔστι γὰρ ἀναμιξὶ χλωρὰ, κυανή, υποπόρφυρος⁶⁾
 ῥίμφος ἔχουσα λεπτόν, ἐπιμηκῆς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τ. ὤ
 Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνον κυῖσκουσα ὡς. ἐκ βελό-
 νης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκάνθων ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσοῦ
 κηγνυσι⁷⁾ τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυνα-
 μίην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σχῆ-
 μα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ
 στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνη ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ
 γνῶριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρβενι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν

1) ἢ καὶ] Notaverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde
 sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. Hemst.

2) δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τερατείας] Id vult
 Graeculus commentator, philosophorum veneficia et praestigias
 exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a
 Zeuide vel Parrhasio: sed lege et tria tolle μεμια, δ. φ. φιλοσό-
 φων γοητείας καὶ τερατείας γρ. Sens. L. φιλοσόφων γοητείας καὶ
 τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν. Solan. Hoc se-
 quendum duxi. Hemst.

3) οὗτος] Ita pro οὕτως emendavit Solanus. Ἀπαρλλάττως in-
 tellige, quam simillime, vel, quemadmodum apud veteres non
 nunquam usurpari solet, cum in modum, ut superari non possit.
 Hemst.

4) ἡπάτων] Quid sit ἡπάτων, ignoro. Lege ἡπάτων, decipie-
 bam. Sens. Lege ἡπάτων· sed reliqua hujus Scholii absurda sunt:
 agitur enim de pugnis. Solan.

5) ποικίλη] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata:
 vide Aristot. περὶ Ζ. l. IX. c. 14. Hemst.

6) κηγνύσα] κηγνυσι. Modo pro ἐκ βλένης legendum est ἐκ βε-
 λόνης, quemadmodum ex Aristot. liquet. Hemst.

χειμῶνι ^{c)} δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἑπτὰ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτὰ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱερὰν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρὸν ἐπικαθεζομένη τε ταῖς πέτραις ^{d)} ἄδει τι μέλος λιγυρόν, ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγός ἐστιν ἀκύμαντον ^{e)} καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἄλκυόνος ἢ μὲν μείζων ἄφωνος, ἢ δὲ ἐλάττιων ᾠδική. πᾶσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀφρόνων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκείνοι βούλοιντο ἐπαποθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἀφρόνων τελευταίην· καλοῦνται δὲ κηῦπες, ὧν μόνον ^{f)} εἴ τις ἀκούσειε τὴν φωνήν, σημεῖον ἔχει πανάληθες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχὺν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

Pag. 117. l. 10. ἀνέφικτα] ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

Had. l. 13. καὶ νεογιλλός] ἀντὶ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής ^{g)}. V. C.

Pag. 119. l. 7. τυχῶν] γράφεται, τειχῶν. G.

Pag. 121. l. 10. γυναῖξιν τ' ἑμαῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ἐανθίπην καὶ Μυρτώ. V.

Pag. 122. l. 2. ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον θῆμος Αἰαντίδος. G. Φάληρός λιμὴν ^{h)} ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. V.

c) ἐν χειμῶνι] Vid. Aristot. Hist. Anim. V. c. 8. Solan.

d) τῶν πετρῶν] ταῖς πέτραις· nisi majus vitium lateat. Hemst.

e) λιγυρόν — ἀκύμαντον] Olim sic: λιγυρόν. "Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Abreschius Lectt. Aristaenn. p. 196. conjecerat πέλαγος διακύμαντον. Sed veram lectionem, receptam illam, debemus Codici Par. N. 1817. quo Platonis opera continentur. Lehmann.

f) ὧν μόνων etc.] Scribe: ὧν μόνον, εἴ τις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει (olim ἔχειν) πάν. quanquam μόνων retineri potest. Hemst.

g) νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit Solanus monens praeterea reponi debere νεογιλλός. Hemst.

h) λιμῶν] Scripsit Verstius, scribere saltem debuit, λιμὴν. Solanus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πειν. *Δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασεῖν τοὺς ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἄλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαινεῖν, μυλλαινεῖν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος. V.*

Pag. 131. l. 2. ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. G.

ead. l. 10. ἡ κόνδυλος] Κόνδυλος ^{h)} παρὰ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἷονεὶ κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἡ κόνδυλος τις ὦν, εἰς τὰ κενὰ θυόμενος τῶν ραπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

Pag. 133. l. 9. ἡ ἐξέτασις] ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ Θεοῦ ⁱ⁾ δηλονότι. V.

ead. l. 14. ταῦτ' ἐστὶ] Βαρύτατος ^{k)} ὁ λόγος. V.

Pag. 134. l. 12. ἀκαλλῆ] ^{l)} Γρ. ἀκαμῆ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.

ibid. ἀκαμῆ οὕσαν] Γράφεται καὶ ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀπόσμητον. G.

ead. l. 16. μεσταὶ δὲ Διός] Ἀράτου. G.

Pag. 135. l. 5. ὄρᾳς ὅπως ^{m)}] κατ' εἰρωνείαν· καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος. G.

tur ἢ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος (pro σιλλογραφεῖ), quomodo *Matthaeus* etiam *Sladus* reposuerat. *Hemst.*

^{h)} Κόνδυλος] Haec, quae totidem praene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda sunt: παρὰ (pro περὶ) τ. κ. τ. δ. οἷονεὶ κόνδυλοι (pro κόνδυλοι)· tum, ἡ κόνδυλος (pro κόνδ.) τις ὦν εἰς τὰ κενὰ θυόμενος (pro θόμενος) etc. quae itidem in *Exc. G.* rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. *Hemst.*

ⁱ⁾ τοῦ Θεοῦ] L. τὸ Θεῖον. C. abb. τοῦ Θεοῦ. *Solan.* Culpa descriptoris *Εὐδαιμονέστερον* hic praerone suspicor, vocesque istas esse jungendas cum praecedenti adnotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ Θεοῦ δηλονότι. *Hemst.*

^{k)} Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. *Schol.* ad p. 135. l. 5. ibique not. *m.* *Hemst.*

^{l)} ἀκαμῆ] Praefigendum est ἀκαλλῆ. *Hemst.*

^{m)} ὄρᾳς ὅπως] In *Ed. Amst.* haec *Luciani* fuerunt praenotata, *Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν* etc. mutavit doctiss. *Solanus*: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex *G.* ita sunt constituenda: Θεοὺς ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba c. 15. *Hemst.* Omisit haec *Schmiederus*, haud dubie propterea, quod supra ad verba ταῦτ' ἐστὶ idem adnotatum fuerat in *V.* *Lehm.*

**Pag. 135. l. 14. παραθῶμεν αὐτόνⁿ⁾] ἀντὶ τοῦ ἐξετά-
ζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεω-
ρῶμεν. V.**

Pag. 136. l. 2. δειχθεῖη ἄν μέγα] Γρ. δόξη ἄν μέγα. G.

**Ead. l. 14. διατριβήν] Ἡ διατριβή^{o)} ἐνταῦθα τὴν
ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.**

**Pag. 137. l. 6. ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς
γένονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ Λή-
δαν^{p)} κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπιγραμμα περὶ τούτου. G.**

**Ead. l. 10. ὁ πάντως καλὸν] Λεῖπει^{q)}, ἀλλ' ἢ, ἴν' ἢ,
ἀλλ' ἢ ὁ πάντων. Cod. 2954.**

Pag. 138. l. 6. ἐναυσαμένον τινὸς] ἄψαντος. V.

Ead. l. 9. ἐάων] τῶν ἀγαθῶν. V.

Pag. 139. l. 1. κνισσᾶν] θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

Ead. l. 13. ὤνησο] εὐφράνθητι, ὠφέλησο.^{r)} V.

**Ead. l. 14. οἶδα ὡς ἕξ καὶ δέκα] Ἐξ καὶ δέκα· τὸ ἕξ Ἀ-
τικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς^{s)} τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ
τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν. V.**

**Pag. 140. l. 10. οἶσθα, ὃ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγου-
σιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη,
ὅτι, ἐὰν συγγένη τῇ Θέτιδι, ὃ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναιρήσει^{t)} σε,
ὡς ἀνείλες σὺ τὸν πατέρα σου Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς,
ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔξευξε τῷ Πηλεΐ, τὸν Προμηθεά
δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. V.**

n) παραθῶμεν αὐτόν] Scribe αὐτόν, ut in textu. Solan.

o) Ἡ διατριβή] Pessime enarrat hanc vocem. Solan. Mihi se-
cus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. Hemst.

p) Λύδαν] Sonus τοῦ. T cum sono τοῦ H confusus: scriptura
enim est Λύδαν pro Λήδαν. Solan. Contreherat etiam M. Sladus.
Hemst.

q) Λεῖπει] Errat Scholiastes. Pertinet δὲ ad τούτου. Lehmann.

r) ὠμοίωσο] Corrupte. Solan. Credo legendum ὠφέλησο· hoc
verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum.
Legit autem, legere saltem se putavit ὀνησο. Hemst.

s) τοῖς] τῆς recte reposuit Solanus. Hemst.

t) ἀναρεῖ] ἀναιρεῖ. V. Solan. Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς
τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. Hemst.

A D N O T A T I O N E S

I N S O M N I U M.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΛΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo • regis Christianissimae Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam *Basiliensi* duae postremae voces aberant. ΒΟΥΡΔΕΛΟΤΙΟΥΣ. Mixta cum sint opera *Luciani*, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in *Editis*. SOLAN. In A. 2. addita leguntur: ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ. ΛΕΗΝ.

Ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου) Non dubiam est, quin *προσλαλιάν* istam voluerit *Lucianus* operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his *Dialogis* servandum putavimus, dictum est in *Praefatione* nostra ad Lectorem. ΒΟΥΡΔ. Est *λαλιά*, vel *προσλαλιά*, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. MARCILIUS. Scriptum est hoc *Somnium* a *Luciano* post primas in Graeciam, Italiam et Galliam peregrinationes, cum, in patriam rediit, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo exstimularet. SOLAN.

Ead. l. 22. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a *Platone*, in quo totus est, et a *Xenophonte*, cujus est assiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in *Hermotimo*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tem, etsi nuperrime, ingressus est. Vide modo *Odyss.* I, 432. VIII, 262. et *Iliad.* VIII, 518. Quod quam parum huc quadret, jam quilibet, opinor, intelliget. Locus autem *Diall. Mortt.* V. fin., ad quem *Belinus* provocat, nihil prorsus huc facit; neque, qui addi poterat, de *Dea Syr.* c. 35. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 23. Ὁ δὲ πατήρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa *Libanii* Γ. I. p. 804. Α. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμεν τῶν ἐπιτηδείων, ἦν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia sunt in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egisse quartum et decimum manifestum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut *Stoicos* secuti *Proculejani* tradiderunt, observante *Merillio* *Obs.* I, 22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex *L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. et Fideic.* Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae *Jo. Matth. Gesnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσκειν. L. 12. D. de Leg. et Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; et mox; statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat. Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: A quo, ob ingenium et formam, non institutus modo liberaliter, sed et mature manumissus est.* **HEMST.** E regione horum verborum in margine *Ald.* 2. *Schaeff.* haec a vetusta manu adnotata lego: *In eligendo vitae genere, habenda est imprimis fortunae suae et conditionis ratio.* **ΛΕΗΜ.**

Pag. 4. l. 3. Τύχης δεῖσθαι λ.) *Jac. Mycillus*, interpres hujus λαλιᾶς, auctoris mentem saepissime frustratur: et egere quodam fortunae splendore. Sic de *Merc. Cond. Bourd. Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς· neque ineleganter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος· *Δαμπρὰν τύχην* non aliter hic intellige, quam *λαμπρὰν οὐσίαν* apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas et lautas.* *Idem* I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἔστιν ἄπορα, καὶ βλὸς κομιδῇ στενός. ubi *Berglerus* *Lucianeum* illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. **HEMST.**

Ibid. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras.* **ΒΑΟΡ.**

Ead. l. 4. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.) *Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mss. tenant, quibus haud invitatus accedo.* Solemnis *Atticorum* in τὶς pleonasmī *H. Stepha-*

nus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. §. 33. HEMST. Char. c. 4. 11. et 15. et alibi saepius. Verum neque pleonasmum haberi velim hanc dicendi rationem, neque omnino sic explicari, ut fecit Weiskius de Pleonasmum. p. 79. sqq. Loquitur sic Attica modestia et urbanitas, ut respondeat Latino satis. LEXEM.

Ead. 1. 5. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βανυνοσ κάμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. ΒΟΥΡΔ. Βαναυσοσ πᾶσ τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βάνουοσ αὔειν, τουτέστι τὰσ καμίνουοσ καλεῖν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Εκ Etymologo sumta in v. Βάναυσοσ. HEMST. Dicebantur igitur βάνουοι (olim forte βάνουοι, vel βάνουοι) ii, qui igne utuntur ad conficienda opera, cujus generis sunt fabri ferrarii, aerarii, etc. Unde apud Nostrum de Sacriff. c. 6. Vulcanus dicitur βάνουοσ, καὶ χαλκεύς, καὶ πυρλίτης. Deinde occurrit omnino de opificibus, qui quamlibet artem sordidam tractant, artificibus sellulariis, oppositis iis, qui eruditioni, τῇ παιδείᾳ, h. e. artibus liberalioribus, operam dant, ut h. 1. et §. 9. Ceterum artes quoque ipsas sordidas et illiberales, s. mechanicas, nonnunquam a veteribus vocatas fuisse βαναύσοσ τέχνασ, passim observant viri docti, ut Jensius Lectt. Lucian. p. 89. Fischerus Indic. Aeschin., alii. LEXEM.

Ead. 1. 6. Μηκέτι οἰκόσιτοσ) In Mss. et aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. ΒΟΥΡΔ.

Ead. 1. 7. Οὐκ εἰσ μακρ.) Brevi, non multum post tempus. ΒΡΟΔ. Somn. s. Gall. c. 19. et saepius. LEXEM.

Ead. 1. 8. Τὸ γιγν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. ΒΡΟΔ. Artis proventum. Budaeus vertit justam mercedem. ΒΟΥΡΔ. ἰ. e. μισθόν. VORST. Vid. de Merc. Cond. cap. 23. et Toxar. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84. interpretatur, justam mercedem. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

Ead. 1. 10. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam operam ferret: quae promptas praebere suppeditas. Ea repetit passim. ΒΟΥΡΔΕ-ΛΟΤΙΩΣ.

Ead. l. 14. Ἐρμούγ. etc. καὶ λιθ.) Ἐρμούγλυφος, Ἐρμούγλυφένς, qui st̄atuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in *Dict. Att. Ed.* improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, Ἐρμούγλυφος καὶ Ἐρμούγλυφένς, οὐ λιθοξόος etc. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis improbare Ἐρμούγλυφος et Ἐρμούγλυφένς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iteum §. 7. ὅ, τε γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, et §. 9. ἀγαθὰ ποριῆ λιθοξόος γενόμενος. *Jensius. Velinus*: graveur en pierres. *MoX* explicatur verbis λίθων ἐργάτης καὶ συναρμοστής **LEHM.**

Ibid. Ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμοις) Non dubito, quia legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam cum primis, maxime, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. *Aelian.* V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος. *lex*, quae maxime servatur. *Idem* XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ἀμότατος εἶναι, *Alexander Pheracorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* *Lucian.* *noster* in *Gallo* (c. 24. ubi vid. *adnot. Lehm.*): Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιός. *Plutarch.* in *Coriolano* p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. *Idem* in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside et Osir.* p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. *Idem* pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos.* *Obs. Crit.* c. V. p. 18. Contra *Codices* scriptos et *edd.* omnes verissimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit *H. Stephanus* *App. de D. A.* p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extriccat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια προναται, an ὁμοίως, nihil interest; *Herodot.* III, 68. Ὅτανης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter *Pausanias*, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199. *Arriphon* Ἀνκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de *Herophila* Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὐρισκόν· atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. et X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, p. 364. Ὅμοιοι similiter apud Thucydidem exstat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὁμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ etc. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὁμοια, quam lectionem praefendam esse nullus dubito: vid. *Dion. Cass.* XLIX. pag. 404. D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστήν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II, p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. pag. 123. et τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticanus Codicis lectionem secutus est jure merito *Hudsonus* in *Dionys. Hal. A. R.* IV. p. 237. v. 19. eadem membranac *H. Stephani* ἄκumen approbant, hunc loquendi florem *Dionysio* restituentis *Sched.* V. c. 27. *Interpretem Acliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adjunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata; sic enim et Latini loquuntur. *Liv.* XXIII. cap 44. pugna memorabilis inter paucas; apud quem saepius occurrit. *HEMST.* Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρής, λυρικὸς, γεγωνὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. *IDEM* in *Addendis.* In talibus non conjungenda esse verba ἐν τοῖς μάλιστα, sed μάλιστα potius ad sequens Adjectivum referri debere, diligentissime demonstravit *Reizius* in egregio libello de inclinac. accent. p. 17. sqq. Quibus nonnulla, neo illa vilipendenda, addiderunt *Wolf.* ad hunc *Reizii* locum, et *Hermann.* ad *Viger.* p. 765. *LEM.*

Pag. 5. l. 1. Αἰδάσκει) Αἰδάσκου *Thom. Mag.* in Αἰδάσκομαι· atque ita margo ed. Ald. 1. *Wesselingii.* Probavit hanc lectionem

Priscaus sic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad *Timoth.* II, 15. Utrumvis rectum. *IDEM.* Neque omnino improbavit διδάσκειν idem *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 4. Verum pace summi viri dixerim, διδάσκειν recte quidem dici potest respondere Latino *docere*, sed eatenus tantum, quatenus *docere* passim de eo occurrit, qui alterum doceri aliquid jubet curatve; quod Graecis est διδάσκειν in Medio. Idque docent exempla ista, quae ipse *Hemsterh.* supra attulit p. 168. Ergo διδάσκειν in Medio recte quidem dicitur parens, qui filium instituendum curat, ut in initio hujus libelli, dicuntur etiam alii, qui eatenus quasi parentum vice funguntur. Sed de magistro ipso, qui doceat, hoc Medium nusquam usurpari puto. Ceterum totum *Thomae* praeceptum de voce διδάσκειν bono Grammatico indignum. Confundit pessime Medium et Passivum. Neque hoc possum jam, occasione oblata, monere, Futuri vim activam significari forma Medii διδάσκειν. Clarissimus locus est in *Cronosol.* c. 12. Unde infra § 10. διδάσκειν es est docebo te, nil aliud. *LEHM.*

. *Pag.* 5. 1, 3. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo judicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε etc. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuarianam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in *Apoll.* v. 29. Τὸν χορὸν ὡ' πολλῶν etc. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ αὐτὸ δεξιὸς ἦσται. in *Del.* v. 226. Latinis haud minus usitatum. *Valer. Flacc.* I, 13.

— *versam proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) *Solymo et nigrantem pulvere fratrem.* ibi plura notat *N. Heinsius*, et *Adr. Behot.* *Apoph.* III. c. 20. *HEMST.* In editione mea hujus *Somnii*, scholarum usui accommodata, interpunxeram verba sic: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο, φύσεώς γε etc. et propter causas quidem, quas in nota illic subjeci, satis, ut opinabar, et perspicuas, et graves. Sed censor, qui huic editioni meae contigit, *Halensis* (*Allgem. Litor. Zeit. Ergänz. Bl. N. 102. Sept. 1820.*) veterem disponendarum vocum rationem: δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε etc. ingeniose quidem, neque tamen ultra veritatis speciem, defendendam suscepit, ita, ut verbis ἐργάτην λίθων, συναρμοστήν, καὶ ἔρμωγλ. tres gradus artis significari, atque jam καὶ τοῦτο ad postremum, tamquam supremum illorum, referendum censeret, hoc sensu: valet enim hoc quoque, scil. ἔρμωγλυφέα εἶναι. Non possum adsentiri. Nam ut gradus illos patienter feram, tamen et usus hujus formulae *Lucianus*, et sententiae ipsius interna vis ac natura, quo minus cum *Gen-*

sore doctissimo faciam, me prohibent. Δύναται γὰρ, quam formulam e *Callimacho* jam probavit *Hemsterhusius*, etiam apud *Lucianum* semper parenthetice et, si vis, elliptice usurpatur ita, ut proxime antecedens, vel etiam sequens, actio mente sit cogitanda. *Imagg.* c. 12. in verbis: ἢ καὶ λαΐον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραφάμενος-τῆς ψυχῆς ἐπιδείξον, ὡς μὴ etc. δύνασαι γὰρ est *valet enim*, hoc scil., quod jam dicturus sum; neque additur τοῦτο, vel καὶ τοῦτο, quamquam simile quid supplendum. Similiter *Rhet. praec.* c. 24. Ἡ ταῦτα, ὃ καὶ, καλῶς ἐκμάθης (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρύν) etc. Et in nostro loco δύναται γὰρ est: *valet enim*, hoc scil., quod modo dicebam, artem lapidum sive caedendorum, sive concinnandorum, sive denique efformandorum; h. e. omnino artem lapidariam discendam per omnes gradus. Quod in sqq. pater imprimis artem *Hermiarum* fingendorum intelligit, id sane par erat fieri, quod hic ipse tum temporis summus erat artis lapidariae gradus. Neque tamen necessario inde sequitur, in verbis δύναται γὰρ solam hanc artem ἐρμολυφικὴν, separatam illam ab ante commemoratis, a quibus tum fere separata non erat, intelligendam esse. Ne autem verba καὶ τοῦτο cum sqq. arctius conjungerentur, comitate posito, quod omiserunt *Hemst.* et *Schmied.*, ea sejunxi. **LLUM.**

Ead. l. 4. Δεξιῶς) *Anglic.* et *Mss.* δεξιᾶς, minus Attice. **BOUND.** In *Codd.* A. R. P. et L. δεξιᾶς· at *Vat.* l. δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, et *Tox.* c. 44. *Diall. Mer.* VI, 4. οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες· adde et *Imagg.* cap. 11. ubi in *Impr.* quidem legitur μορφῆς εὐήκούσας· ego vero cum eo, qui in *Cod.* L. id adscripsit, ἔχούσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. **SOLLAN.** Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill* pag. 229. E. *Zosim.* I. p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii suspicionem movent. Quid si a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχῶν δεξιᾶς· quomodo *Archytas* apud *Stob.* p. 44. v. 24 φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν· nescio quis apud *Suidam* in *Πάριον*· φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκῶς· vel, φύσεως λαχῶν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teste *Dione Chrysost.* p. 553. B. Ὁμηρος φύσεως λαχῶν θεαζούσης· et de hoc ipso *Dione Synesius*, ὃ δὲ λαχῶν φύσεως θείας· neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ· *Malchus* apud *Suidam* in *Παμπρέπιος*· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος· et δεξιῶς τὴν φύσιν in v. *Γενέθλιος*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. Βουαρδ. Quidam? Descendit εἰκότως proxime ab εἶπεν, vel εἰκέναι, estque propria vi sua probabiliter, verosimiliter, ergo h. l. naturae convenienter. Ad vocem εἰκῶν respicere cum Bourdelotio non licet. Λεμμ.

Ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ) Χρόνον addi non solet. Βουαρδ. Est enim Neutrum, ut nostrum in kurzem, ubi ineptum foret cogitare vocem Zeit. Λεμμ.

Ead. l. 11. Ἐπιτήδειος — ἡμ.) Dies apta, quae opponitur diei parum auspicatae, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. Cλερ.

Ead. l. 12. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. Ηεμστ. Flagitante sensu recepi Imperfectum. Tradebatur avunculo, non traditus erat, eo die, qui primus faustus videretur. Λεμμ.

Ead. l. 13. Οὐκ ἀτερπῆ] Observatum in marg. Ald. 2 Sch. Incipientibus omnia perplacent, praesertim pueris. Λεμμ.

Pag. 6. l. 4. Πλακός) Tabulam lapideam intelligit Soring. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὲς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακός, totumque locum illustrat A. Dounacus ad Chrysost. p. 578. Ηεμστ.

Ibid. Τὸ κοινόν) Quod vulgo dicitur. Βουαρδ.

Ead. l. 5. Ἄρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium facti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodeum illud repetit in Hermotimo et alibi. Βουαρδ. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Hermot. c. 8. cujus auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper conjetit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85. vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῶν παντός, quod hodieque in Hesiodo legitur, et a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI. ed. Lugd. pag. 614. D, ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῶν παντός ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου etc. ut et in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I. p. m. 229. l. 10. τὸ ἡμῶν τοῦ παντός, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad Platonis locum ea de re all. dit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihili est, cum in Problem. I. frustra ista verba quaerias; Polit. autem V. de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῶν εἶναι παντός. Adde et Eth. Nicom. I. p. m. 4. lib. 6.

ubi, δοκεῖ οὖν πλείον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός εἶναι ἢ ἀρχή. De Hesiodo ne γοῦν quidem. Jamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40. Dimidium facti, qui coepit, habet. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III. p. 590. G. ed. Lugd. Idem Plato Polit. B. ed. Ald. p. 27. A. aliter effert: οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσιόδος μὲν ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπόντων· παρῆται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλείον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγασθαι vel παρῆχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός, ὡς εἰκνύαν τούτῳ τῷ μικρῷ κακῷ· (non dum constitui, utrum malim, ἐποίσομεν an ἐποικειώσομεν· ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρος γε τοῦ παντός ἥμισυ ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X. pag. 75. ἢ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον· ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ στέμμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34. descripsit Suid. in Ἀρχή, ἢ μὲν φυσικὴ etc. Porro videndi sunt praeter Erasmus in Principium dimidium totius, Elias Vinetus ad Auson. Ep. 81. et And. Schottus ad Prov. Suidae c. III. n. 64. HEMST. Multum sane differt, quod Hesiodus habet Ἐργ. v. 40. πλείον ἥμισυ παντός, licet vocibus adsonantibus. Videtur mihi error esse Luciani (ex Hermot. c. 3.) ut ad Scholiam hujus loci, ita etiam ad alios posteriores scriptores, Hieroclem, Diogenianum, e. a. propagatus. Negligentiam vero

Luciani in adferendis potissimum vel rebus, vel scriptoribus, antiquis admissam, non pauca arguunt loca, de quibus suo tempore. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 7. *Σκυτάλην*) De hac voce, ejusque varia acceptione, copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* et *edit. Basil.* male *σκυτάλην*. **ΒΟΥΡΔ.**

Ead. l. 8. *Κατήρξατο*) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimas mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad v. 40. *Iphig.* in *Taur.* *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι,* inquit *Scholias*, *οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλησιν, ἐξ οὐλῶν, ἤγουν κριθῶν ἀλσί μεμιγμένων, οἷον εἶ τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς.* *Es* sensu usurpat *Notester Tox.* cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια etc. de *Merc. Cond.* c. 14. **ΣΟΛΑΝ.** Omnino *κατάρχεσθαι* τινος est *incipere, inchoare aliquid.* Inprimis de sacrificiis dicitur, et denotat *victimam immolandam ritibus quibusdam solennibus consecrare.* *Jocose Lucianus* se sistit hostiam, avunculum *popam*, qui ipsum *κατήρξατο οὐ πρόως, i. e. haud leniter inaugurerit, initiaverit, exceperit, salutaverit, feriendo scilicet ac percutiundo.* *Wieland.* non illepide: *einen unfreundlichen Willkommen geben.* *Belinus,* quum reprehendit Latinam interpretationem: *me initiavit,* non percepisse eam videtur, quod et alias ei accidit. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 9. *Τὰ πρ. τῆς τ.)* Poterat interponi *μοὶ εἶναι τὰ πρ.* vel *μοὶ εἶναι πρ.* sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. *A.* parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquit, ὄρω. et *Alexis* p. 107. *B.* *Strab.* I. p. 85. *B.* *φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον* quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης, apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. *A.* paria reperies et verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de *V. S.* II. pag. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

miseræ cognosce prooemia rixæ.

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de *Hyacintho* in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane *mo* multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in *Vit. Thecl.* p. 8.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιὰν φωνὴν τραχειὰν ἀφίησιν, ἢ λυγμῶ συνέχεται. ubi probe separandae sunt adnotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, *Εἶτα λύζει* et *Εἶτ' ἀλύει*, (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, et, meo quidem iudicio, deteriore[m] scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit H. Stephano Ind. Thes. in Λύζω, et Foesio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefere[n]dum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus elucens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338. crebris quatiens singultibus ora. Vid. Petron. c. 91. p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν· αὐτὰ ea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῶ τὴν φωνὴν ἀνεκώπη, vel potius (cur enim respiciamus auctoritatem Mss.?) ἐνσκόπη. Stat. Theb. VII, 360. Dicentis *maidure genae* — *vocisque repens singultus apertum Intercepit iter*: nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

*Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,
Singultu medios impediēte sonos.*

cujus generis innumera congregare nihil attinet. *Lucianus* etiam in Peregr. (c. 6.) ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, et μοχ, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ. *Hesych.* Ἀναλύζω, ἀνανύττων· nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμός itidem pro ἀναλυγμός restituendum erit ἀναλυγμός· at non vereor affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, ἀλαίειν· et Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζει· neutrum pervidere potuit *Barnesius* ad *Anacr.* Od. 56. p. 196. *Glossae* quidem *Cyrilli*: Ἀποβλύζω, λύζω, singulto: sed hic quomodo defendi possit et declarari ex formula poetarum, singultare animas, sanguinem, facile video; in *Hesychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὡς περ παῖδια τὰ πεπαιγμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ρίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus *Luciani* verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιγμένα vel πεπαισμένα: tantillum vitium cum *Foesius* in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud *Hesych-*

chium eruditos fefellit in Κροτήτά. Egregie Propertius illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expressit: *Surget et inuitis spiritus in lacrimis*, I. Eleg. XVI, 32. *Αυγδὴν κλαλεῖν* est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. Hemst. Ergo magis tamen inclinatur Hemsterhusius ad lectionem ἀναλύζων, quam ceteroquin etiam Ald. 2. exhibet, et Schmiederus quoque et Matthiae receperunt. Nihilominus persuasum habeo, genuinum esse ἀνολύζων. Proprie ὀλολύζειν est ὀλωλα κράζειν, i. e. *prae dolore clamorem tollere, vociferari, ululare*, quod ex hoc Graeco originem duxit. Haec est propria vis, verum addo audacter etiam antiqua, certe Homericæ. Vid. modo Odyss. III, 450; IV, 767. et alia loca, ubi de laetis exclamationibus cum Hemsterhusio et celeberrimo Schneidero (Lexic. Gr.) ne cogitari quidem potest. Jam quum constet Lucianum nostrum saepe numero vel inscium uti Homericis; quum hic ipse Diall. Merr. XI, 1. de puella usus sit verbis, cum nostro loco aptissime convenientibus: οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων (vel ἀνολύζων, ut Schm.) ὥσπερ βρέφος, unde simul patet, nihil offensionis habere, συνεχὲς ἀνολύζων quum denique facile pateat, lectionem ἀναλύζων vel ex glossemate, vel, quod praetulerim, ex vitiosa scriptura ἀνολύζων, cujus vestigium Bourdelotius prodidit, oriri potuisse: mihi quidem certum est, scripsisse auctorem ἀνολύζων. Ceterum de muliebri sjulatu proprie dici ὀλολύζειν, auctor est Suidas: ὀλολυζέτω· θρηνεῖτω· κυρίως ἐπὶ γυναικῶν. Sed quidni etiam de puerili? ΛΞΗΜ.

Pag. 6. l. 10. *Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως*) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Ms. ΒΟΥΚΩ. Quod sequitur deinceps, *διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην*, e vitae communis sermone repetitum. *Narro baculum*, h. e. *de baculo*, quid mihi de baculo acciderit, die Geschichte mit der Peitsche. Nocyom. c. 4. ὁ δέ τις — ἐπιρῥαψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωῶτα (i. e. τὸ περὶ τοῦ ἰδρωῶτος) καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 12. *Πολλὴν τινα ὥμ.*) Vix est, ut non. p̄temus excidisse, καὶ κατ. πολλὴν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ὥμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε et αὐτόν. *Mox illud ἐννοῶν*, succedens post κατέδαρθον ἐτι ἐνδακρως, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II. p. 39. ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοϊαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μνημν (assentior Rhodomanno et Jungermanno sic emendantibus: *Mellius aberrat*) τῶν παραλειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII. pag. 807. Β. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν

δορεάν, ἀνηγέρθην· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. ΗΕΜΤ. Πολλήν τινα τοῦ θελοῦ τὴν ᾧμ. edendum curavit *Matthiae*. Mihi quidem *Lucianus* consulto omisisse videtur τοῦ θελοῦ, quia haec pueri narratio affectus, doloris scilicet et odii in avunculum, plenissima fuit. Tum vero non solemus accuratissime ad artem et regulam singula vel disponere, vel exponere; omittimus etiam, quae tum per se intelliguntur, tum odiosa sunt commemorata. Accusabat autem tum misellus homuncio avunculi crudelitatem, sic forte exclamans: ὦ πολλῆς τῆς ᾧμότητος· ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν etc. non nominans eum, quem parentes vel sic agnoscere possent. Probata haec *Censori Hal.* Infra §. 14. facile intelligitur in ἐνετρίψατο Subjectum ex antecedenti ἢ σκυτάλη, neque consultum foret cum eodem *Hemsterhusio* pro εὐθύς legere ὁ θεῖος. Articulum vero τὴν ante ᾧμότητα jam restituendum esse putabam, indigitatum illum ab *Hemst.* Sic locutus *Lucianus*. Vid. p. 169. Jam vero quod ad sequentem vocem ἐννοῶν attinet, nec mihi probaretur illa, si κατέδαρθον stricte esset reddendum *obdormivi*. Sed καταδαρθεῖν saepe nihil aliud esse, quam κατακεῖσθαι, vel κατακλίνεσθαι, quiescendi ergo cubare, cubitum ire, abunde demonstratum ab *Abreschio Dilucc. Thucc. p. 626. sq. et Kistemakero ad Thucyd. p. 181.* Sic bene omnia cohaerent. Nocte ingruente cubitum it puer oculis adhuc lacrymosis, totam noctem (h. e. primum vigilando, tum utcumque dormitando) cogitabundus; repetens scil. mente, quae paulo ante evenerant, et moliens nova consilia de futuro tempore: e quibus quidem diversis et vagis cogitationibus tandem illud somnium formatum, quod auctor modo narraturus est. *Censor Hal.* aut ἐννοῶν capi vult *somnians*, quod quidem probari non potest, aut, quod minus ipsi arridet, cum *Hemst.* corrigi vult, modo ne substituatur ὄνειροπολῶν, quippe quod a vulgatae lectionis forma nimium recedat. ΛΕΗΜ.

Pag. 6. l. 14. Ἀγανακτησαμένης) Restitue ἀνακτησαμένης. *BROD. Thomas Mag. in Ἐγανακτησάμην.* Neminem fore credo, cui *Brodaci* conjectura blandiatur. ΗΕΜΤ.

Pag. 7. l. 3. Φιληκόων) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *litteratus vel studiosus litterarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, et libenter eruditus sermonibus aurem praebet. Hinc φιληκοῖα, *discendi studium*. *CLEA.* Unde jure mirabitur quisque φιλήκοος, qui fieri potuerit, ut *Belino* in verbis φιληκόων ἀκροατῶν Pleonasmus aliquis inesse videretur. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 6. Θεῖός μοι etc.) Agamemnonis verba, Iliad.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

V. Eurip. §. 12. ad *Homer. Od. N. 288. J. A. Fabric. B. G. II. c. 23. et 41.* Quid sibi velit *Bourdelotius*; cum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam *Herculis* non *Prodico*, sed *Xenophonti* tribuerint, nullus capio. *Hemst.* *Belinus* etiam conferri jubet *Aristoph. Nub. A. III. S. 3. et Aeschyl. Pers. v. 179.* Omnino lectu dignus est *G. A. Cubaci* libellus: *Xenophontis Hercules Prodicius et Sili Italici Scipio* perpetua nota illustrati, praemissa de *Prodico* dissertatione. Lips. 1797. **LEHM.**

Pag. 6. l. 11. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic jungi solita in *Xenophonte et Platone.* **BOURD.**

Ead. l. 14. Ὅλον εἶχέ με) Sic in *Epist. amator. Philost.* **IDEM.**

Ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτριῶν) Ἀγαθῶν. **BOURD. H. l. potius πτημάτων, ut *Diall. Mortt. VI, 3. Paulo* aliter *ibid. XXX, 3.* ubi adduntur τὰ ἀγαθὰ. **LEHM.****

Ead. l. 18. Τὸ χειρῶς) Sic in omnibus et *Mss. et edit.* sic passim, ut *infra, τὸ χειρῶς, τὸ τέχνα,* et similia in *Platone.* **BOURD.** Vid. *Fischer. ad Weller. T. I. p. 316.* **LEHM.**

Ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui *Musis* operantur, adscribunt. *Divites ac potentes* in *Hieronis* persona *Theocritus* hortatur *Ecl. XVI, 82.* ut in poëtas faciles sint et largi, *πὸ ἀκλειῶς* ad *Acherontem* plerent, Ὡς αἱ τις μακίλα τετυλωμένος ἔνδοθεν χειρῶς. *Dion Chrysostomus p. 410. B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα.* **HEMSTEDEN.**

Pag. 8. l. 2. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, *κοσμιώτερος τὴν ἀναβολὴν.* **BOURD.**

Ead. l. 7. Τὸ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem omnium *edd. καὶ τὸ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμειτον.* quod fieri jubet verbi numerus dualis: *εὐδοκίμειν* ad *avunculum* utrumque pertinet, non item ad *avum maternum*, qui *statuarius* quidem, sed *artis laude inferior.* Illud *καὶ μάλα,* quasi *novam periodum* ordiri deberet, turbavit *librarios.* *Thucyd. VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίησαν ταῦτα.* **HEMST.** Vix commemoratu digna, quae *Abreschius Dilucc. Thucc. p. 740.* de his verbis distinguendis somniat. **LEHM.**

Ead. l. 10. Θρέψη γεννικῶς) Male verterunt, *generose educaberis:* hoc voluit *Lucianus, aletis firmo cibo,* unde *validos humeros laborique aptos nanciscaris:* nam *delicatas dapes,* quibus isti nutriuntur, *robur corporis enervant.* *Γεννικὸς* et *γενναῖος,* illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt *propemodum potestate:* primum saepe *videas degeneras-*

se in γενικός, quae tamen distingui debere et ratio linguae docet, et recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych.* Γενικῶς, λαφυρῶς, γενναίως· prave *Suidas* Γενικῶς· *Lucian.* Pseudom. §. 55. *Dionys. Halic.* Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενικά καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη καὶ πάθη· lege, γεννικά· frustra est *Sylburg.* fortasse γενναῖα malci aliquis pro γενικά· reponendum enim et pag. 175. v. 4. γεννικώτερον· idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκωπος, ubi *Porto* suspicanti γενναῖα *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor; quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὄφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* *Ecl.* p. 42. γεννικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunnesius*, nobilissimum testem, quasi unquam ea virtus esset in γενικός. Porro Atticorum est θρέψη pro τροφήση. *Plato* de *Rep.* II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεύς θρέψεται; *HEMST.* Etiam *Lucian.* *Char. c.* 14. pro vulg. γενικῶς legendum esse γεννικῶς, omnium jam est vere eruditorum virorum sententia. *LEM.*

Ibid. Τὸν ὤμους ἕξαις καρτεροῦς) Ut in *Deor. et Mortuor.* dialog. et in *Contempl. Bourd.*

Ead. 1. 12. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll.* A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de *Philosophis erraticis* loquitur. *SOLAN.* Attico more pro ἀπελεύση· quod ne quis usurpet, cui castigatioris stili sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπεισιν et Ἰών. *Plato* *Apol.* p. 23. C. οὐκ εὐδῶς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμα. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, *App. de D. A.* p. 139. *HEMST.*

Ead. 1. 13. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex *Mss.* et *Angl. Cod.* οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuen. ur)· οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a *Mss.* *Bourd.* Pater adscripsit notam *Bourdelotii*, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata jocum et salem *Luciani*, et bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, neque ob orationem laudabunt te omnes, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, neque etiam ob verba et orationem modo laudabunt te omnes? ad quod ipsum vides tendere *Bourdelotium*. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium *Bourdelotii* probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in *Mss.* est, duriolem; nam contrarium verum est. Quid

enim facilius et gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέ-
 σονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri?
 Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos et
 facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob*
studia laudabunt te, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidi-
 am quandam et contemptum majorem prae se fert, fabulas quo-
 que et narratiunculas et nugas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τι-
 νι passim in Luciano obvium. Γρονον. Recte animadvertit
 J. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam,
neque propter verba laudabunt te omnes. Sine dubio opponun-
 tur λόγοι ἔργοις, *verba operibus*. Sed cum prior dicat Statua-
 ria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit.
 Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ'
 ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque
 a libro amovisset, repeteretque scriptionem, decéptus syllaba
 γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, trans-
 siliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege
 ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. etc. non propter ver-
 ba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed pro-
 pter opera laudabunt te omnes. Eo-clare respicit Eloquentia
 hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae ex-
 posuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυ-
 μαστὰ πολλὰ ἘΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ
 ἘΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ etc. Scio laudari Mss. Codices, qui pro
 οὐδὲ habeant οἱ δὲ, et omittant etiam πάντες, sed haec confu-
 tat orationis series, et videntur esse παραδιορθώσεις Gramma-
 tici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omis-
 sionibus egimus in Arte Critica P. III. sect. I. c. 5. CLXX.
 Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex conjecturá sura-
 vimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. κ.
 nullo, aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae
 scriptura Codicis Bourdelotii, cujus notam praemisi; in Pol-
 tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insi-
 mulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissi-
 mis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quic-
 quam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscri-
 ptorum scientem prudentemque, non monito lectore, muta-
 tum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. et
 Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN.
 Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod
 quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant
 adpicta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint.
 Summo opere contendunt eruditiss. viri, ut inseratur, tan-
 quam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις' vulgatam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

postea, et apud *Jul. Imper.* in epist. *Bourd.* Vidi, qui daret, fecit *Jovem*, allato pari verborum ἀποδεικνῦναι et ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut *Jovem* ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνῦναι pictorum est, historumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. *Piscat.* §. 38. Ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας· vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 86. p. 387. Non vidit *Phidias Jovem* etc. dignus tamen illa arte animus et concepit *Deos* et exhibuit: ἔδειξε. Similimum illud *Plotini Enn.* V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἐπειτὰ (ἰ. ἔκλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβῶν (addendum omnino videtur τῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae* et alia quidem spectanda visa, et *Jovem* velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificentum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Mar.* III, 7. ext. §. 4. vultum *Jovis* propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus. Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis *Deum* aequavit. Cujus laudis amplissimum saepe praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidias* signo se *Jupiter* ornat eburno, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de *Phidia* tam honorificam palam irridet de *Sacr.* §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam *Indicum* ebur amplius se videre putant, neque erutum e *Thraciae* venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Πέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam *Jove* majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse *Phidias* tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν Θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδῶν, ἢ μόνος δέξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit *Apollonii* disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad *Od.* A, 612. *Phidiam* κατακλείσας εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De *Polycleto Maxim.* Tyr. XXVI. p. 266. *Juno*, ὅταν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον etc. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eisdem, qui *Luciano* memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ

Θουκ. χαρ. p. 224. *Juren.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in *Catal.* ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 6. Τὸν Δία) *Jovem Olympium.* ΒΛΟΝ. *Jovis Olympici* statuam, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* *Quom. Hist. Conscr.* c. 27. pro *Imagg.* c. 14. de *Mort. Per.* c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. Β. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντί που σαφές. ΣΟΛΑΝ.

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in *Epigrammata Graeca.* ΒΛΟΝ. Sc. *Argivam.* patet apud *Plin.* de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, *Cic. Tuscul.* 1. *Plinius* cap. 8. lib. 34. *Val. Max.* cap. 15. lib. 8. ΒΟΥΡΔΕΛΟΤΙΟΥ. *Bourdelotius, Argivam Junonem.* *Basilins* de *Leg. Gr.* libr. *Grot.* ed. 107. Β. *Myronis vacca, Praxitelis Venus.* ΣΟΛΑΝ. Adde de *Junone Polyclети Pausan.* *Corinthh.* c. 14.; de *Praxitelis Venere Eund.* in multis locis, et *Nostrum Amorr.* c. 11. sq.; de *Myronis vacca Cic. Verr.* IV, 43. In hanc eandem nota sunt *Ausonii* undecim *Epigrammata.* ΛΕΗΜ.

Pag. 9. l. 1. Ἐθαυμάσθη) *Mss. ἐθαυμαστώθη.* ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 2. Μετὰ τῶν θεῶν) *Pictores* inter *Deos* referuntur apud *Ciceronem Tusculan.* J. *FAYUS.* Vid. *Amorr.* cap. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. et *Porphy.* n. 20. ΣΟΛΑΝ. Mira haec, et pugnantia cum totius antiquitatis Graecae et ingenio, et historia. Nec in *Cicerone* in ejusmodi hyperbolen incidat, nec etiam in *Luciano*, dummodo recte eos capias. H. l. nil dicitur, nisi hoc: *Dum homines genibus flexis statuas deorum adorant, simul etiam ipsos artifices quodammodo adorant, qui quidem has deorum imagines, divino spiritu afflati, oculis mortalium repraesentaverint, atque adeo animos eorum ad colenda et adoranda numina excitaverint. Satis profecto pulchra et vera sublimis sententia, quam si etiam sublimiorem arbitrio facias, vide, ne portentosa evadat.* ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. Πῶς μὲν οὐ κλεινὸς — γένοιο;] *Negligentiae* insimulat *Belinus* maximam partem editorum, quod hanc enuntiationem interrogative capiant, atque adeo sententiam auctoris obscurant. Significari potius voculam πῶς admirationem: *Comme tu serois célèbre!* Quam tacuisse consultum erat! Cogitavit bonus vir ὡς, quod sic exclamative usurpatur, quum πῶς per se sit interrogativum. Haec inscitia. Sed jam quanta ipsius censoris negligentia! Non legitur πῶς γένοιο; sed πῶς οὐ γένοιο; Πῶς οὐ autem est quidni? ΛΕΗΜ.

Ead. l. 5. Πλείονα διαπραβούσα) Hunc locum imitatus est

Julian. Imp. οὐ προσπαίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐπιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

Ead. l. 6. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque adscripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἢ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

Ibid. Πάμπολλα) Angl. et Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. BOURD. Πάντοθεν praeter Ms. Bourdelotii et A. P. L. et ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet SOLAN. Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbaramente locuta, exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum consentit. πάντοθεν in Nigr. §. 19. 31. etc. HEMST. Accedit et auctoritas Ald. 2., quae et ipsa habet πάντοθεν, quum prior habeat πάμπολλα, quamquam in utraque vitiose post βαρβαρίζουσα comma positum. LEXM.

*Ibid. Μάλα δὴ σπουδῆ συνείρουσα] Saepe accidit Belino, ubi Hemsterhusianam interpretationem reprehendit, ut eam non perceperit. Sic etiam h. l. culpat versionem: perquam sane sedulo composita, quasi ea non bene congruant cum vitiis, paulo ante commemoratis. Imo ad verba insunt haec Graecis, contra: *elle parloit avec vivacité*, longissime absunt. Nam primum συνείρειν, proprie connectere, una serie continuare, apud nostrum scriptorem imprimis de orationibus incurrit, in quibus singula verba ad periodos, et periodi singulae ad universam orationem bene maleve componuntur; vel cum Accusativo objecti, ut Nigrin. c. 8. τὰ μὲν (nonnullas orationis partes, h. e. partim) ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ etc. cf. Jup. Trag: c. 6. et 14. Pseudol c. 6. vel absolute sine casu, ubi est continua oratione declamare, disserrere, ut Prom. s. Cauc. c. 5. σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε. Atque sic patet etiam h. l. συνείρειν intelligendum esse. Sed μάλα σπουδῆ non est admodum diligenter, exacte ad artis regulas, sed valde studiose, operose, sedulo, magna cum virium intentione. Sensus itaque est: *ita loquebatur ars, ut admodum operose multa deinceps, et una serie, declamaret.* Atque hunc optime reddit versio Latina. LEXM.*

Ead. l. 8. Τὴν μνήμην διέφυγεν.] Scholiastae putidam observationem facile, opinor, refellet, quicumque veteres cum grano salis legere consuevit. LEXM.

Pag. 9. l. 11. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2. Georg. Huc ager ille malus,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nam ad hunc, non ad lectorem proxime, vel Criticum suum, loquebatur, — cognosci potuit. Ergo quantopere laetabar, probatum Censori meo fuisse de loco §. 4. καὶ κατηγοροῦν — ἔδρασε iudicium meum, tantopere mirabar, hanc simillimam profecto crisi in h. l., eidem improbari potuisse. *Matthiae* secutus est *Jensium*. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 13. Τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant. Hunc *Luciani* locum descripsit totum et interpretatus est *Herald*. An. in *Salmasii* Obs. ad I. A. et R. II. c. 22. §. 8. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. **HEMST.**

Ead. l. 16. Τὴν πρόοδον) Alii Codices, τὴν πρόσοδον. **ΒΡΟΔ.** Ἐντημὶς τὴν πρόσοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. **COGN.** Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. **HEMST.** Τὴν πρόοδον recte in omnibus et Mss. et impressis. *Jacob. Micyll.* nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσοδον. **ΒΟΥΡΔ.** Recte Fr. et S. πρόσοδον. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. **SOLAN.** Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννή λαμβάνων, et εὐτελής τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογία corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσοδον, cuius locutionis vim et ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labores; utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, *J. Fr. Gronovius*, amicis advocatus, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem *H. Stephano* adversatur *Thes.* T. I. p. 1013. scribenti: Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt. **HEMST.**

Ibid. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) *Micyllus*, neque amicis expe-
tibilis. *Benedictus*, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater amicis advocatus. **GRON.** Πρόοδος est progressus, exitus domo, et εὐτελής τὴν πρόσοδον ἡμοουίλις, quod ad progressum ejus attinet; qui solus, non comitante magna multitudine, foras prodit. Respicitur ad patronos Romanos, qui fere, magna clientum caterva stipati, palam se ostendere solebant. Vid. *Necyom.* c. 12. Locutionem ἐπιδικάσιμος τοῖς φίλοις explicavit et *Abresch.* *Dilucc.* *Thucc.* p. 55. et 819. sq. eodem fere modo, quo *Gronovius* pater. Quum op-

ponatur φοβερός ἐχθροῖς, intelligendus est is, qui amicis in foro advocati officio fungi scit, qui consilio et re adesse callet amicis reus, promptus ac peritus amicorum reorum defensor. *Matthiae* fere ad *Micylli* rationem: um den man sich streitet, den Jeder für sich haben will. **LEXEM.**

Pag. 10. l. 2. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi faece.* **BRON.**

Ead. l. 3. Λαγὼ β. ζ.) *Erasmus* in *Proverb. Leporis vita.* **BRON.** *Demosth. de Cor. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιῶς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσεσθαι προσδοκῶν. Pseudoem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεί φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες.* *Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος, de quo Lucianus Pisc. et saepe alibi. D. Anast. in Epist. de hujus animalis metu. Arist. c. 1. lib. I. hist. anim. et in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Jul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poëta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit galeatos lepores. Horum proverbiorum origo est, quam profert Herodot. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Auson.*

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forsitan et coeli, si canis astra tenet. **BOUARD.**

Demosth. de Corón. 191. C. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιῶς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγῆσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. **SOLAN.** *Demosthenis locus de Cor. p. 516. D. Erasmus non fugit in Leporis vita: manifesto Galepus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII. p. 251. καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κερτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii et humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus et virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον εἶν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριου τινὰ βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάγου βίον ζῆν. Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Joh. Chrysost. p. 216. **HEMST.***

Ead. l. 4. Ἐρμαιον) Mercuriale *Horat. Sat. II, 8. Vorst. Phaedr. F. 87. SOLAN.*

Ead. l. 6. Οὐκ ἔστι δὲ) *Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOUARD.* Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2. ἤδη οὖν ἅπαντες

αὐτὸν ἦδασαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οἶκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Jove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέισθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραινὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄραφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163. Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκέρσωσ' εὐναιόμενον προλιέθρον· debuit ἔξω. JENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153. Α. οὐδεὶς εὐφυῆς νέος ἢ τὸν ἐν Πίσῃ θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολυκλειτος· quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἤσθεις αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. HENST.

Ead. l. 7. Οἷος γὰρ ἂν ᾗς) *Somnus quantum volēs statuatius.* BROD.

Ead. l. 8. Βάνυσος) *Sedentarius Plautus* in Aul. III, 6, 39. FAX.

Ibid. Χειρῶναξ) *Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπόζων.* Aliter Hesych. ΒΟΥΡΩ.

Ead. l. 10. Ἀπαγγέλλουσα) *Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ et ἀποφανῶ.* BROD. Mss. et Angl. ἀπαγγελῶ. Id. Cod. pro ἀποφάνουσα, ἀποφανῶ. ΒΟΥΡΩ.

Ead. l. 12. Τὴν ψ. ὅπερ σοὶ κύριον. etc.) *Videntur hic interpretes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt, animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo. Negare quidem volumus, κύριον sc. μέρος significare partem praecipuam, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hīc loci ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοὶ κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit, ita quidem: Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo. VITRINGA. Aberrant quidem interpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa, cujus explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G. p. 43. non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Themistocle Thucyd. I. c. 138. τῶν μελλόντων ἐπιπλείστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, cum *Alexandrum* describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides T. III. p. 321. A.* καὶ μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευσθῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrociniū petat. **Hemst.** Quamquam per se optime haberet τὰ δέοντα, loci tamen natura, et perspicuitas τοῦ μερισμοῦ, requirere videntur τὰ μέλλοντα. Facile autem mendum oriri potuisse, clare ostendit *Hemst.* Accedit jam denique auctoritas cod. *Vat. 87.* qui τὰ μέλλοντα exhibet, teste *Bastio ad Gregor. Cor. p. 86. Schaef.* His omnia conjunctis non poteram jam, quin ab eo, quod olim de h. l. tuli, iudicio recederem. **LEM.**

Ead. l. 4. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* **BROD.**

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι) *Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: Tu, qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti: hactenus enim auditor tantum Lucianus.* Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμειν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι, pro *Laps. §. 16.* quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in Scyth. §. 4. Hemst. Mox §. 13. τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμειν. cf. Prometh. c. 4., ubi αὐτοῖς pro Neutro habendum, - ut h. l. ἀρίστοις.* De verbis ὁ βουλευσάμενός τι περὶ τῆς ἀγ. etc. in miro errore versatus *Hemsterh.*, in quem etiam posteriores nonnulli interpretes seducti. Scilicet βουλευέσθαι περὶ τίνος semper apud *Lucianum* est consilium capere, constituere, decernere, nunquam deliberare. *Infra §. 16. patrem Luciani admonuit, οἷα μικροῦ δεινὸν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευσατο. Diall. Mortt. IX, 3. πῶς ἐβουλευσῶ περὶ τῶν κτημάτων; Lexiph. fin. ἄριστα βεβουλευμένος περὶ σοῦ ἴσθι.* Quae si non sufficiunt loca, alia praebebit *Glossar.* Verte itaque: tu, qui jam quodammodo decrevisti, consilium cepisti, de tam humili arte, eo scil., quod aufugisti verberantem magistrum. Nam τι illud indicat, nondum certum esse, quam firmum sit hoc adolescentuli consilium. Et dubium eum adhuc haesisse, quid faciendum sibi videretur, ostendit omnis *Somnii* ratio. *Censor Hal. Hemsterhusii* explicationem et emendationem probat, objectioni-

bus hisce meis partim non satis respectis, partim non recte intellectis. *Langius* in *Animadvv. ad Lucianum*, Halae a. 1795. editis, *τι* quidem retineri vult, neque tamen vocis βουλεύσάμενος vim accurate perspexit. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 8. *Λαμπράν*) *Vid. Oct. Ferrar. P. Π. de R. V. lib. IV c. 13. ΗΞΗΣΤ.* Pro πάνυ δὲ λαμπράν ἐφόρει in *Aug.* legitur: πάνυ γὰρ λαμπράν ἐφ. non minus falso, quam *Diall. Marr. VII, 1.* pro κύει δὲ ἤδη in duobus codd. *Pariss.* reperitur κύει γὰρ ἤδη, quam spuriam lectionem damnare potius, quam amplecti, debebat *Schmiederus*. Etiam alibi particula δὲ perperam in γὰρ mutata est, ubi parem vim habere visa esset. *Exempla nonnulla vid. in Sturz. Lex. Xenoph. s. δὲ §. 4.* Veruntamen non consentio cum iis Grammaticis, qui omnino statuunt, δὲ nonnunquam pro γὰρ poni, ut *Viger. de Idiott. p. 643. Zeun.*, sed potius cum iis facio, qui etiam tum, quum ita esse videatur, δὲ propriam vim suam obtinere contendunt, ut *Waisk. ad Xenophont. Hipp. IX, 2.* Nam δὲ tum ellipsin quandam habet, hanc fere: ut vero plena sit, vel perspicua, mea oratio, scito etc., quod oblique, ac brevius, bene redditur κατ, quamquam etiam Latini, et nostrates quoque ipsi, adversativa particula utuntur, eodem sensu. *Diall. Deor. III. Jupiter ad Mercurium: καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν — ἐκεῖ δὲ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ — etc. Diall. Marr. II. 2. ἐπεὶ γὰρ (alii δὲ) ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα — πέτρα δὲ ἔστι μοι καμμεγέθης — etc. Ibid. V, 1. ἡ Ἐρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας — ἐδονήθη δὲ φροδίως etc. Diall. Merett. IX, 2. ubi pro vulg. ἤξει γὰρ e cod. *Paris.* *Schmiederus* correxit ἤξει δὲ etc. cf. *Diall. Deor. XX, 1. ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 11. *Τὰ γνωρίσματα*) *Dixerunt viri clariss. hac de re, dico ad Heliod. ΒΟΥΑΔ.*

Ibid. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem. ΒΡΟΔ.*

Ead. l. 12. *Δείξει σε τῷ δακτύλῳ*) *Arrian. Epict. o. 1. lib. III. Viri clariss. Theod. Marcil. Des. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι. ΒΟΥΑΔ.* Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, atque eo pervenire, ut digito non infamī sed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex, in honorem et infamiam. in honorem legas apud *Horatium Carm. l. IV. Od. 3.*

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. 6. solebat tamen viridum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari. Et lib. IX. epist. 13. Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc? in ignominiam vero apud Ovidium lib. III. Amor. Eleg. 6.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.

ALMELOVEEN. *Pers.* Sat. I.

Pulchrum est digito monstrari, et dici, hic est.

Horat. IV, 5. SOLAN.

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari, et dici, hic est.*

BROD. Digito monstrari, et dici, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: et ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης* et quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero,

Graji ora obvertebant sua: et *Persius Sat. I. At pulchrum est digito monstrari, et dici, Hic est: aliquando contumeliosum est, ut illud, Ecce somniator venit. Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. et alibi. BOURD. Inprimis Anachars. c. 36. LEHM.*

Ead. l. 13. Ἄν δέ τι etc.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. et P. N. pag. 708.

SOLAN. Ut olim vulgabatur verba: Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη, aliquid incommodi habent ac jejuni. Unde *Schmiederus*, nescio an versione Latina duce, ἦ in ἦ mutari, καὶ vero prius plane ejici, malebat. Quam felicem emendationem, olim mihi minus probatam, nunc eo promptius recipiendam duxi, quum persuaserim mihi, quam facile librarii errore vulgatum oriri potuerit, quumque praeterea eam videam duorum Criticorum consensu commendari, alterius, Censoris editionis Schmied. T. 1. in *Ephemeridd. Jenens. a. 1800. N. 122.*, alterius, Censoris Hal. editionis meae *Somnii*, supra laudati. Fortassis tamen, ne quid celem, etiam prius ἦ ipsum delendum videatur. LEHM.

Ead. l. 14. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis et casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 81. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλάβῃ τὴν πόλιν. Pisistr. vel qui nomen ejus mentitur, apud Diogen. L. I, 58. ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chrys. p. 47. B. 580. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατέληψε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram et corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Julian. Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interpp. non monuissem. HEMST.

Ead. l. 15. Κεχηρότης) Ut in Nigr. Timo. Charont. et passim. BOURD.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Ὅς τυμπανιστρίας) Τοὺς θιάσους μετὰ τυμπάνου τε-
 λούσης. Hoc *Demosthen.* de Corona Aeschini impropere.
 ΒΡΟΔ. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, et quod saltan-
 tes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in ele-
 gantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri*
 p. 575. et quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. reprae-
 sentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut et tibicinae ac fidici-
 nae, servae erant aut libertae, et pleraeque omnes meretri-
 ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant:
 tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae nota-
 vimus ad *Genes.* XXXI, 27. Nomen matri Aeschinis erat *Glau-
 cothea*, ut testatur *Plutarchus* in ejus vita. Cavendum, ne hunc
 Aeschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus
 cum Socratico Aeschine, Charini filio, cujus vitam scripsit
Diogenes Laërtius: quod moneo, quia eum errorem erravit *J.
 Bourdelotius* in Notis ad hunc Luciani libellum. Quin et ami-
 cus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis
 Laërtii*, vitae Socratici Aeschinis praefixit imaginem oratoris
 Aeschinis e marmore ducis Etruriae. ΚΛΕΑ. *Suidas* Leuco-
 theam pro Glaucos thea vocat, (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro
 τυμπανιστρία is τελέστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170.
 B. C. et 194. unde Noster habet, ubi Glaucos theam a filio dic-
 tam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Phil-
 ippi in eum favore videndus *Aelian.* V. H. VIII, 11. Adde,
 si lubet, *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 64. et *Philostr.* p. 506. cum
 Notis. ΣΟΛΑΝ.

Ibid. Ἄλλ' ὅπως) Legendum ὁμως. ΒΡΟΔ. Ex P. et ed.
J. restituimus pro aliarum ὁμως, quod frigidius visum. *Philostr.*
 p. 507. τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. ΣΟΛΑΝ. Re-
 tinui ὁμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tym-
 panistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas,
 quin Philippus eum observaret et coleret. Ὅπως locum tueri
 poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρῶς
 τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. vides, quantopere Aeschinem illum
 observaverit Philippus. Ad marginem ed. A. IV. notatum erat
 ὡς pro ὅπως frustra. De Aeschinis matre, quae piatrix
 moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi
 locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod
A. Schottum non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter
Tzetx. ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae sa-
 tis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice
 τυμπανιστρία in Oratorum principe τελέστριαν potius legen-

dum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπαυλοργια diceretur, ignorabat. ΗΞΜΣΤ.

Ead. l. 8. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Ῥητορικὴν καὶ παιδείαν. ΒΡΟΔ.

Ibid. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse et sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde et Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Aristoph.* Schol. Nub. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. et *Aul. Gellius* IV, 919. SOLAN. Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patrocle m peperit. *Plato* Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii* Catal. Artif. et Menag. ad *Diogen.* L. II, 19. *Dion Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patrocle; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι differant et ἐρμολύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἐρμολύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἐρμᾶς sculpsit, cujusmodi rudiore opificio confectae ad Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἐρμολύφων καὶ ἐπιδιφρῶν τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινοῦ Ἐρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον etc. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἐρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiore significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἐρμολυφεία, statuariarum officinas in *Plat.* Conv. p. 1202. A, quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides, ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. et ξισθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. idoque *Proclus* *Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quae

νευπηγός, τέκτων, ξυλοσχιστής etc. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἐρμάς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοργός, *Dioni Chrys.* et *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἔρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Timonii Phlasiario*: sed egregius imprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. et, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθοργός, μοχ ἔρμογλύφος, tum δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, et, πατρῶα τέχνη χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Jam vero qui proprie λιθοργοί, quae λιθοργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in *V. Manetho* vocat λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος *IV.* 335. sic enim ibi legendum: et tamen *Phidias* apud *Aristot. Eth. Nic.* VI. c. 7. tantus artifex λιθοργός σοφός, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστός ἐστι τὴν λιθοργικὴν. *Mosis* adnotat, *Λιθοργοὺς Thucydidem* dixisse, (locus est *IV.* 69.) *Antiphonem* λιθοκόπους: recte igitur *Hesych.* Λιθοργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαλακῆς καὶ ἔρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἔρμογλύφος et ἔρμογλυφεὺς, λιθοξόον rejiciat. *HEMST.*

Ead. l. 9. (Ἐπὶ τῇ Ἐρμ.) *Laërtius* in *Socrate*: Δούρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem *Sophoniscum*, marmoriarium fuisse perhibet. *BROD.*

Ead. l. 11. (Ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικ.) His videtur mendum inesse; *Jacobs.* in *Porson.* *Adverss.* vult ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικ. Sic respondeant haec verbis *§.* 10. in, ἦν δ' ἐμοὶ πείθη. Similiter αὖ *Char.* c. 16. εἴμαρται — κληρονομήσαι τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνον δὲ αὐτοῦ. Nihilo minus αὐτοὺς mihi videtur a *Luciano* profectum, excidisse autem deinceps τοὺς. *LEM.*

Pag. 13. l. 2. (Ἀνακίπτων) *Cod. Angl.* ἀνανήφων. *BOURD.* *P. Fl.* et *J.* ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex *Mss.* definiendum est; utrumque enim aptum. *SOLAN.* Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam et sobriam mentem redeunt; quae pote-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ὁ θεῖος. Sic nescio quid languoris acciperet oratio: cff. quae dixi ad verba §. 4. πολλήν τινα ὀμότητα etc. **LEHM.**

Ibid. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl.* et *J.* ἀποληφθεῖσα. **SOLAN.**

Ead. l. 13. Ἐνέκριε) Docta manus ad marginem ed. Δ, 1. συνέκριε: priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν et ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide *Suid.* in Ἐμπρίσαντες et Κατατείνας ἐρωῶ: quemadmodum συμβρούειν vel συμβρούξαι τοὺς ὀδόντας. *Jambl.* de V. P. S. 194. et ἐμβρούξαι. Διαπρίειν alibi *Noster* habet, et πρίσθαι τοὺς ὀδόντας **D. M. XII. HEMST.**

Ead. l. 15. Θαυμαστοίτοι γὰρ οἱ ὄνειροι) Dixi ad illud *Petron.* c. 104. — Somnia quae mentes ludunt. **BOURD.**

Ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. **SOLAN.** Scribendum τῆςδε τῆς, ut in utraque *Ald.* **LEHM.**

Pag. 14. l. 1. Καὶ ἔλθῃ ἤδη) Multum abest, ut damnem. *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρει δὲ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἔλθῃ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δὴ. Vid. *Thom.* in Φέρει. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχασθαι, quod multo rarius occurrit, **HEMST.** Non satis causae videbatur esse, cur mutaretur ἤδη, quum praesertim omnes libri in hoc consentiant. Temporis est h. l. ἤδη. quin veni jam, so komm denn nun, ut *Charon.* c. 21. fin. ἀλλὰ κατελιωμεν ἤδη. **LEHM.**

Ead. l. 3. Πηγάσῳ ἰ.) E nummis exhibet *Spanhemius* in eximia de U, et P. Num. opere p. 272. ed. postremae, et *Gryphas* intelligit. **SOLAN.**

Ibid. Ὅπως ἴδης) *Mss.* et *Angl.* εἶδης: toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit *Interp.* **BOURD.**

Ead. l. 6. Ἄ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἑσπέρας πόλεις. **BOURD.** Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις) *Angl.* πρὸς τὰς ἑσπερίαι πόλεις. *Mss.* πρὸς ἑσπερίας. **BOURD.** Ex iis, quae apponit *Bourdolotius*, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπερία πόλεις, etc. **GRON.** Gronovii conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπερία, δυτικὰ μέρη: quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saep̄ *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπερία τῆς γῆς. V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla

nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda.
HEMST.

Ead. l. 7. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Pactus ad *Artaxerx.* inter *Epist. Hipp.* II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor et propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην etc. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior.* Julianus, ut quodam *Triptolemi curru* etc. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum et publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δῖον Μοῖσᾶν Ἴβανον Pyth. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58, 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* et *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. et *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad *Quint.* Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de *Ptolemaeo* Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄσθη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, cum *Hipponicum* significare vellet gratis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς., Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cujus a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi.* *Bacchylidem* aut *Simonidem* vetus Codex, teste *Rich. Bentley*, auctorem praescribit. *Simonidi* sine dubio tribuendum, si *Stephanum* sequimur in Ἀναμάντιον, nam quod

ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. *Idem in Addendis.*

Ibid. Ἀποσπείρον τινὲς) *Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. Brou.*

Ead. l. 13. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic *Thom. M.* in Ἐνδεδυκός. *Hemst.* Quod autem *Thomas* omisit αὐτήν, inde non puto concludi posse, illud in hujus Grammatici *Luciano* non lectum fuisse; quod credidisse videtur *Schmiederus*. Sed omisit Grammaticus consulto hanc vocem, quoniam, si addidisset, etiam sequentia ἦν εἶχον etc. addenda fuissent. Brevitatis igitur causa omisit, neque vero, quod in ipsius exemplari non lectum fuisset. *Lem.*

Ead. l. 14. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in *Mss.* καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. *Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. Brou.*

Ibid. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in *Alex. c. 56.* unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *Solan.*

Pag. 15. l. 1. Καὶ τι καὶ) *Lege, καὶ τοι καὶ.* atque ita video posuisse *Jac. Tolliam* ad *Longin. p. 181.* Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, et ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior *C. R.* lectio, quam secutus sum. *Hemst.* Quamquam confirmari videatur *Hemsterhusii* conjectura eo, quod *Aug. cod.* habet καὶ τοι καὶ, nihilo tamen magis adduci poteram, ut relinquerem vulgatam, optime se habentem. Quid, quod non minus mihi h. l. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν salvum esse videtur, quam in *Fugit. c. 27.* μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν, quae nemini unquam fuisse suspecta. *Ti* absolute positum, ut *Diall. Marr. XV, 1.* ἐπέπνευσα δὲ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, *Charon. c. 8.* συγκαμῆν δὲ τι καὶ σὲ δεῖ. *Necyom. c. 10.* ὑλάκτησε μὲν τι (non τοι) ὁ Κέρβερος. *Prom. c. 8.* συνειργάζετο δὲ τι (non τοι) καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, et saepius, h. l. eleganter mitigat admonitionis acerbitatem, quemadmodum per totam narrationem pia quaedam filii in patrem modestia conspicitur. Verba sic intellige: quin etiam aliquam (eine kleine) admonitionem addidit de iis, quae, parum abfuerit, quin de me decrevisset. *Lem.*

Ead. l. 2. Ἐβουλεύσαντο) In *Mss.* ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *Brou.*

Ead. l. 3. Ἐμοὶ δοκεῖν] Sic dedi, etiam invito *Censore Hal.*, ex usu *Luciano* familiari, licet non ubique a librariis observato. Consentientibus libris sic legitur *Ver. Hist. I, c. 7.* de *Luct. c. 5.* *Necyom. c. 10.* et *17.* *Charon. c. 11.* extr., ubi tamen *Schmiederus*, codicis *Paris.* et editionis *Junt.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures-noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnosces etiam *Lucianum* in Gall. §. 12. τριήμερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον. Apud *Schol. Homer.* ad II. Ε, 323. Hercules τριήμερος, et in *Ara Dosiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριήμερος λέων, ubi vide *Tzetz.* et *J. Meurs. Gregor. Nazianz. Stel. I,* p. 42. τὸν Βουθόλιναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριήμερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus, nescio quis, apud *Suid.* in Ἰωβ παρὰ concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκηστιν, ἣν ὁ καλλιπικὸς καὶ τριήμερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριήμερος, ubi nonnulla *Berglerus.* In historia *Jonae* originem fabulae ponit *Cyrillus Comm.* in *Jon.* quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei subiit personam, *Argon.* v. 118. versibus elegantissimis, et *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat. Theb.* IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. et *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil. Ecl.* VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV, p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιεῖαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου φάμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non sapiat. ΗΕΜΣΤ. Pro vulg. ὥσπερ ex *Aug. cod.* reposui οἶός περ. Sic *Noster* supra §. 6. τιάνου καταγέμουσα, οἶος ἦν ὁ θεῖος. *Diall. Deor.* IV, 1. ὅπως εἰδῆς οὐκέτι φάμφορ — ἔχοντα — οἶος ἐφαιώμην σοι. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 9. Ἔωλος γὰρ ἦ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in v. Ἔωλος, et *Jungerm.* ad *Poll.* I, 65, n. 38. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 10. Ἐποκρετὰς) Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὄνειρων τινῶν ὑπο-

αριτάς τινάς· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit; nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regia. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. Ηεκστ. Abest etiam a codd. Gori et Aug. Λεημ.

Ead. l. 11. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. Κογη.

Ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, et ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, eteptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem, quibus id agit hic *Lucianus*, subobscura et depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam *Xenophontem* putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ᾧς ἐδόκει αὐτῶ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ᾧς ἐδόκει αὐτῶ τὸ ε. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἔδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide *Diall. Morti.* XXI. et XXII. Sed et hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non domi profecturus vidit, sed in reditu Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est *Xenophon*. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili *Luciani* facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoria negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem et oratio tolerabilis exhibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ᾧς ἐδόκει αὐτῶ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ᾧς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. οὐ. φλ. ε. αὐτῶ. δ. ἡμαρ

Lucian. Vol. I. ○

sic interpretor: neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, et cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat, etc. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas Cyr. Exp. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. etc. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. Hæmst. Illud somnium h. l. significari, quod narrat Xenophon Anab. III, 1, 11. (ed. Weisk.), certissimum est, nec serio a quoquam in dubitationem vocari potest. At insunt loco, quae offendant. Primum, quod dicit auctor, Xenophontem narrasse somnium suum nescio quibus; quod certe non disertis verbis a Xenophonte commemoratur. Sed tenendum, Lucianum h. l. memoriter pro more suo referre factum, et lapsum esse memoria, ut saepius alibi. Exempla hujus generis sive licentiae, sive negligentiae, Lucianae plura suis locis taxata, ut supra c. 3. de proverbio illo, quod dicit auctor Hermot. c. 3., Hesiodo, de Scipione, Hannibalis adversario Diall. Mortt. XII. fin. etc. Meminerat autem Lucianus, Xenophontem in illa nocte, in qua somnium viderit, convocare Proxeni lochaagos, hisque dicere, se nec dormire, nec decubare, amplius posse, quippe videntem, in quam misera ipsi conditione essent (§. 15.); et hanc cogitationem mens Luciani conjunxit cum hac: Xenophontem forte etiam narrasse somnium suum. Sic facile error Luciani explicari potest, difficilius vero excusabitur. Sed aliud est, quo offendaris h. l., quod verba ipsa, uti vulgo leguntur: ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴῃ οἰκ. κ. τ. α. — ἱ. γ. — οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν etc. corrupta esse videntur. Quid enim sibi vult particula καὶ post αὐτῷ; Et ante ὑπόκρισιν haud dubie ὡς excidit, quod necessario requirit cum Graecitas omnino, tum totius loci ingenium. Itaque eatenus facile ac libenter secutus sum Hemsterhusii subtile iudicium, qui καὶ ejiciendum, ὡς inserendum, statuit. Quod autem idem Criticus etiam plura verba e Xenophonte textui addere vult, hac quidem ratione: ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτός πσεῖν ἐν τῇ π. οἰκ. etc., id miror usque eo arrisisse doctissimo Matthiae, ut ea adeo in textum recipere non dubitaverit. In Xenophonte reperitur: πσεῖν εἰς τὴν πατρ. οἰκ. Quo.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ead. 1. 6. Ἐαυτοῦ) Scripsi εαυτῶ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα εαυτῶ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 288. παράδειγμα προστήσασθαι Nos: er habet in *Prom.* s. *Caus.* ΗΚΜΣΤ. Observat *Schmiederus* in *Add.* ad T. I., insertis T. II., p. XXVI. „In fine hujus libri, qui ultimus est in tertio Aug. continuo additur: Ἐπιγραμμα, ὃ ἐπέγραψε Λουκιανὸς ἐν στήλῃ βηρῶ λλου λίθου πρὸς τῷ λιμένι τῆς τῶν μακάρων νήσου, ποιηθὲν αὐτῶ παρ’ Ὀμήρου
Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε καὶ πάλιν ἦλθεν εἴην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Cf. *Luc. Ver. Hist.* lib. II. c. 28.“ *LEM.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 17. 1. 1. Πρὸς) Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solum in ejus scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate, exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte est *Zeuxis*. Post Dialogos scriptus A. 2. *SOLAN.* Hiccinio libellus? imo reperi ibi eo, quo consuevit, loco. *LEM.*

Ead. 1. 13. Προμηθεῖα) Hanc vocem interpreto ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.* *BOUAD.*

Ead. 1. 15. Οὐδέ] Sic mutavi vulg. οὐ δ’, vel propterea, ne, si separentur particulae, δὲ ad praecedentia εἰ μὲν referri possit. Deinde non requiritur non vero, sed neque. B. 2. οὐδέ recte exhibet. *LEM.*

Ead. 1. 17. Βάρβαρος τις παραμυρόν) Legendum βόρβορος τις. *Erasm.* in *Adagio: Barbarus e trivio.* *BOUAD.* Mirum, omnes editiones habuisse βάρβαρος, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. *BOUAD.* Sic *Plato* de *Rep.* VII. ed. *Lugd.* p. 488. B. καὶ τῶ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῶ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In *Mss.* tantum O. et W. et plerisque impressis βάρβαρος legitur. Sed *Coll.* et *J.* ed. veram scripturam adserunt, quam conjectura etiam adsecutus est *Benedictus*. In *Cod.* W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit

adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῶ, quod et male oleat, et nulli sit usui; cum contra πηλὸς, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος et βορβορώδης vide H. Junii Adagia in Coeni agitator. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248. 257. 259. ΗΕΜΣΤ. Voci βόρβορος accedit etiam auctoritas A. 2. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 19. Ἐπευφημίζεις) Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπιφημίζεις) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra elogiorum magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329. A. χρῆ πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανεῖη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52: C. D. Clem. Alex. p. 17: A. et 18. A. et Basil. p. ed. Bas. 411. C. Vid. tamen U. A., 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, et diversa potestate εὐφημίζειν. probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 598. bene Lucianei loci sensum interpretatus: Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Restituendum Pausaniae I. p. 90. ubi vulgatur ἐπυφήμησαν. tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κνᾶμων σπορᾷ. ut p. 100. et saepius: compertum autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento herœm quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint. Sic Aristid. T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut et p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas J. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, quæ ipse geris, illi attribuis: quasi ab illo gesta praedicæ. Aliorum exemplis adde Philon. Jud. L. ad C. pag. 1011. E. 1016. A. Πόλλυς ΙΧ, 95. 112. ΗΕΜΣΤ. Philopat. c. 26. μήπου θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν, ubi post κιβδήλους excidisse videtur αὐτῶ, quod

incommode suppleri vult *Gesperus*. Prorsus alio sensu, nempe Homérico (Il. I, 22.), dicuntur Scythae ἐπυφημοῦντες Τοκατ. c. 42. **ΛΕΗΜ.**

Ibid. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copiose *Is. Casaub.* ad *Theophr.* *Charact.* in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de *Gymnas.* εἶητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκαυμάτων. *Εκπαρ,* in *Liban.* ipse saepissime sic χλευασμὸς, αἰλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, et similia Atticor. de quibus interp. *Aristoph.* ΒΟΥΛΩ. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* VORST.

Pag. 18. l. 1. Μυκτῆρα) *Nasum: ironias.* *Erasm.* in Proverbio, *Naso suspendere.* ΒΛΩΔ. Utuntur hoc loco *J. Brod.* *Misc.* IV. c. 32. *H. Stephanus* *App.* de *D. A.* p. 245. et *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* *Ch. Eth.* c. I. **HEMST.**

Ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicioissimi et facetissimi habiti sunt Attici. ΒΛΩΔ.

Ead. l. 2. Προμήθεια] Adludit ad nomen *Promethæi.* **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 4. Τοῦ Κενκ.) Ubi deligatus *Promethæus* a vulture manditur. ΒΛΩΔ.

Ead. l. 6. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat *Cicero.* ΒΛΩΔ. Imperite *Belinus* notat in verbis ξὺν ἀληθείᾳ τοὺς ἀγῶνας ποιούμενοι inesse aliquam ambiguitatem; posse enim haec certamina etiam cogitari *contre la vérité.* Quod quidem ejus generis est, ut facile apud nos a tirone quolibet refutari possit. **ΛΕΗΜ.**

Ibid. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον *Ms. Wittiana* ζῶα γ' οὖν etc. **JENS.** Non placent ζῶα et ἔργα sic conjuncta. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 7. Ἐμψύχα) Vide omnino *Leosthenis* de *Demosthene* dictum, a *Nostro* adlatum *Demosth. Enc.* c. 14. unde desumptum hoc credo. **SOLAN.**

Ead. l. 9. Πλὴν εἴ μὴ διαλλ.) In versione *Lat.* hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differtis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ καὶ κείνω οὐ μικρῶ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: et alibi. *Xiphilin.* *Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo etc.* *L. Bos Obs. Crit.* c. V. p. 19. *Jare L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Juliani *Caes. Preuves des Rem.* p. 107. ubi porperam hic locus ex *Halcyone Luciani* profertur. IDEM.

Ead. l. 15. Δειγμα) *Susplicabar legendum esse δῆγμα.* Sed nunc nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 16. Ὡστε μοι) Ex O. et M. illud μοι restituimus, pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. illud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indoles, quam ipse *Lucianus*, in *Nigr.* §. 37. ἐπῆει δ' οὖν μοι λέγειν (*Diall. Deor.* XXI, 2. ἐπῆει μοι γελᾶν. *Somn.* §. 17. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ λήρησαι ταῦτα; cf. *Somn.* v. *Gall.* c. 18. *LEPM.*) *Diogenian.* apud *Euseb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἐπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. pag. 89. τῷ Ὀμηρικῷ θεοσίτῃ ἐπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὥστ' οὐδ' ἐπῆει αὐτῷ ἐκείνο. *Plutarch.* *Ages.* p. 603. D. 616. F. parem habet et motionem et structuram ἐπέρχεσθαι. in *Amor.* §. 28. *Demosth.* *Olynth.* I. pag. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεται μοι παρόρησιάζεσθαι. in *Macart.* p. 1028. B. διαπράττεσθαι ὃ, τι ἂν ἐπέλθῃ ταύτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτῆαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεύσιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μῆ. *Alciph.* III. Ep. 12. *Plutarch.* *Nic.* pag. 527. E. plenius *Dion Chrys.* pag. 466. B. σπουδῆ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, *Liviana* locutione, subiit animum impetus. Haec simul probant in *Jud. Voc.* §. 2. legendum esse, δέος δὲ οὐ μὲν πρόν μοι etc. ἐπέρχεται, non με. Utroque casu gaudent εἰσέρχεσθαι et εἰσιέναι. Vid. *Priscian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in *Εἰσῆει.* *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in *Phaed.* pag. 44. F. 45. A. de *Rep.* I. pag. 573. E. Idem de *LL.* VIII. p. 910. C. εἰσῆλθε δέ με, οἶον εἰκος, φοβηθῆναι. *Lys.* p. 506. E. Ceterum haec tota peripodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt et consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab *Eupolide* vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi nox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὡς ἐ. ἰα. εἰ μὴ π. σ. γ. ε. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ. superioribus, βόρβορος τις παραμικρὸν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτοῦ. praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτό, vel potius *Platonicum* illud, οἶσθά που καὶ αὐτός. Tum lepore quidem *Comico*, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus *Epimetheus* consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapi-

ens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus objicit *Demosthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασιν χρῆσθαι τοῦ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiastae* credo, *Eupolin* esse patrem hujus jambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat *Lucian.* in *Nigr.* §. 7. ΗΕΜΣΤ. Quem dicat *Hemsterhusius Scholiasten*, qui *Eupolin* affirmet hujus jambici versus patrem esse, non video equidem; conjicio autem *Scholiasten* ad *Nigrini* locum laudatum. Verum ut ibi largiar comicum poetam esse *Eupolin*, ita h. l. nescio, quidni potius *Aristophanem* cogitemus, a quo tum *Cleonis* insignem inconsiderantiam et jactantiam maxime fabulis derisam fuisse, tum etiam *Lucianum* quam plurima suorum repetisse constet. Quin etiam infra §. 6. non obscure significatur *Aristophanes*. Verba οἷσθα περὶ αὐτοῦ, in parenthesis a me seposita, et mihi videntur corrupta, quoniam colore carent *Luciano*. Mihi quidem *Lucianus* scripsisse videtur: οἷσθα γάρ: Αὐτὸς (omisso *Κλέων*, quod nomen ex interpretamento, opinor, fluxit) *Προμηθεὺς* etc. Sic supra *Somn.* c. 17. ubi *Xenophontis* verba citantur, additur: καὶ τὰ ἄλλα (ἴσως γάρ), et simili ratione saepius. Neque tamen certae medelae vestigium in libris inveni. Quod denique ad transpositionem illam locorum duplicem attinet, qua *Hemsterhusius* putat majorem effectum iri sententiarum concinnitatem, lubens ego et in his cum *Wielandio* et agnosco, et admiror, hujus ingenii magnum acumen; fateor etiam, miro casu accidisse, ut et sic, ut *Hemsterhusius* vult, *Lucianus* eleganter scribere potuisset. Sed idem nego tam violentae mutationis necessitatem. Est paullo liberior, (neque tamen vagus,) sententiarum se invicem excipientium cursus et nexus, qualis esse solet in *Lucianis* orationibus ac recitationibus. Videamus de iis modo, quae maxime offensioni fuerunt *Critico*. Dicit *Lucianus*: „Vos quidem caussarum actores maximo jure *Promethi* dici potestis, quippe qui opera exhibeatis vere animata ac spiritus plena; nos autem vere lutea fabricamus, motu omni et anima destituta, mere ludicra, quae non nisi oblectationi inserviant, ut puellarum pupae. Itaque non possum non credere, te acerba aliqua ironia in me usum esse, quum me diceres *Prometheum*; eadem ironia, qua *Comicus* in noto illo versu *Cleonem Promethi* nomine ornavit; eadem, qua omnino *Attici* etiam figulos, aliosque luti fictores, olim *Promethes* appellare solebant.“ Sic bene, credo, haec procedunt, modo donec verbis μετὰ τὰ πράγματα, quod fecisse videtur *Hemster-*

hustus, major quaedam vis tribuatur. Addita maxime, ut compellationis ironia perspiceretur. LEHM.

Pag. 19. l. 1. Ὁ Κωμικός) *Aristophanes*. ΒROD.

Ead. l. 3. Κλέων Προμηθεύς) *Aristophan*. vers. Ἰππ. De eo idem *Aristoph.* in *Pac.* et *Thucyd.* ΒOURD. *Aristophanis* esse videtur; sed in fabula a *Bourdelotio* indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitionibus ejus fabulis reperio. SOLAN.

Ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique aëro, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quoriam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Ead. l. 4. Ἰπνοπ.] Scribe ἱπνοποιούς, pro ἱπνοποιούς; qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

Ead. l. 5. Προμηθέας) *Juvenal.* IV, 133.: *Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit Schol. *figulus*; imo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragici ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chrysost.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδην Προμηθεύς, ἄδην πηλοῦ. Hunc *Nostri* locum usurpavit *Brodacus* ad *Anth.* IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. positus *Luciani* verbis addit: ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, et καὶ in ejus locum substitui debere. HEMST.

Ead. l. 6. Καὶ) Ita *P. S. Coll.* et *L.* recte. J. ἢ καὶ. Reliquae εἶναι et ipse *Οκ.* vitiose. SOLAN. Ald. 2. ἢ καὶ, unice recte. LEHM.

Ead. l. 7. Βούλεται) *Fr. Luisinus* *Par.* III. c. 4. et si tibi hoc indicare debet *Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲν οὐδὲν ἤτιον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις in *Min.* p. 565. B. *Aristid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST. *Diall. Mort.* XXVIII, 2. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. *Hermot.* c. 15. οὐ συνίημι ὃ, τί σοι τοῦτο βούλεται. *Conviv.* c. 14. ἡρώτα τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες. LEHM.

Ead. l. 11. Παραμυθούμενος) *Paullo* reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius*, in meliorem partem interpretatus, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud *Luciani*, quod paullo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fuit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, mitioribus verbis flectere, declaravit *Budaeus* C. L. G. pag. 680. 681. nec non *Is. Casaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ul-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, et jam modo sic usurpatam. Imag. §. 16. εἰκῶν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμνημένη· et quod huic simillimum exstat §. 17. εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδειξαι ταύτης δυναμην τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetyra, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. *Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84. operum argumentis Xenophontem aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλήν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει.* Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, et qua virtute maxime censi vellet, docet *Lucianus*: vid. *Zeuxin. ΗΕΜΣΤ.* Quodsi ἀρχέτυπον dicamus *Lucianum* scribere debuisse pro ἀρχαιότερον, quidni etiam ἀπόγραφον, quod et ipsum in hac re proprium est, vel etiam e *Zeux. c. 3. ἀντίγραφον, pro ἀπόγονον*; Imo vero neutrum mutandum. *Ἀρχαιότερον* et per se bene habet, et consulto videtur electum, ut referretur ad praecedens καινοποιεῖν. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 9. Ἀλλὰ εἰ μὴ χάριεντα φαίνοιτο) Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χάριέν τι. **MARCIL.** Χάριεν P. et ed. J. recte. Praeter *Salm.* et quae eam secuta est A. omnes χάριεντα cum ipsis Mss. Ox. et M. praeferunt. Coll. χάριέν τι. **SOLAN.** Memorabilis est in h. l. constantia scripturae χάριεν, quum in ceteris, quae notavi, locis omnibus legatur παροξυτόνως, ut vix credere possim, aliter h. l. scribendum esse. Cf. *Diall. Mortt. XXII, 3. Ver. hist. I, 2. Zeux. c. 2. Jov. Trag. c. 26. de Mort. Peregr. c. 26. Suidas* sic distinguit: χάριεν προπαροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ χαριέντως· χάριεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιχαροῦς· dubito, an recte. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 11. Αὐτῷ) Emendationem *Jensii* in textum recipimus, quamvis omnes editi et Ox. Ms. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide *Sat. Ep. I. c. 2. SOLAN.* Typorum opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag. in Ὁφελεῖ σε.* Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ etc. quod et *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaco* et *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet, παρά γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καιν. οὐδ' ἂν (sen οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχί etc. **ΗΕΜΣΤ.** Vitium plenioris interpunctionis, quae post αὐτὸ in edd. vett. reperitur, originem dedit alteri vitio

γὰρ et οὖν pro genuino γοῦν. *Hemsterhusii* dubitationem remouet locus, a *Solano* laudatus, Sat. Ep. c. 20. πολλά τοιαῦτα, παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι. Alia quidem praepositio, eadem vero ratio *Charon.* c. 9. οὐχ Ἑλληνας, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. **LEHM.**

Ibid. Παρὸν ἐμοί) Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. **BROD.** Παρὰ γοῦν ἐμοί, apud me quidem. **MARCIL.** Aut delendum γὰρ, aut loco mouendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοί ἢ καινότης: neque enim quicquam ei prodesset apud me novitas. **CLEA.** Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat iam *Brodacus*, IX. Miscellan. c. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοί ἢ καινότης, μὴ οὐχὲ ἐπιτετριφθαι ἄμορφον ὄν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme. Vides sensum planissimum, imo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsecuta; quare ea sumus contenti. **JENS.** Ed. J. γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. **SOLAN.**

Ead. l. 14. Ὡς πολὺ ἄμορφότερα) Vult *Lucianus*, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. **BROD.**

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. **BROD.**

Ead. l. 15. Αὐτὰ πεπονθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex sequentibus patescit. **MARCIL.** Alii Cod. ταῦτ' πεπονθότα. **BROD.** *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis **G.** necessario admisimus, pro πεπονθότα- (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. et ipsis Mss. Ox. et M. legitur) πεπονθότα reponentis. **SOLAN.** Vellem *Brodacus* veteres illos Codd., quos nonnunquam laudat, accuratius paullo designasset. Ferri quidem potest, ταῦτ' πεπονθότα, nimirum τὸ ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adjuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum et ἄμορφον: verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος et εἰρηθυμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιῆσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. οὐ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γὰρ πρὸς ἀρχῆς τινος ἀντιποιῆ-

ται. *Synes. Ep. 116.* δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον etc. *Clem. Paed. II. pag. 208.* D. φιλοσομίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *HEMST.* Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus *Gesnerus.* IDEM in *Addendis.* Quae *Abreschius* profert *Dilucc. Thucc. p. 699.*, argutiora sunt; neque magis huc facit locus, ab eo laudatus, *Zeux. c. 12.*, quam quem aequo jure addere poterat, *Jov. Trag. c. 18.* Ὀὐκ ἀντὶ τοῦ ξένου οὐ τῷ αὐτῷ (nempe τῷ χαρίεντι) λεποδοῖα, vel οὐκ αὐτῷ, vel etiam τὰ μὴ μετὰ τοῦ ξένου πεποιδότα, nisi simul formositate sese commendent. Ξένον eleganter a *Nostro* usurpatur ita, ut denotet, quidquid insolitum est, inusitatum, inauditum, *novum.* Quae enim aliunde in civitatem patriamve terram veniunt, res hominesve, rariores esse minusque frequenter offendi solent, quam domestica quaevis. Convenienter itaque *Charon. c. 13.* πένης ἄνθρωπος ὑπὲρ ἐποπτήσεων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων *Asiatico* regi dicitur videri ξένον πρόγμα esse. Ne tamen cum hoc confunde τὸ βάρβαρον, quod et ipsum in his scriptis passim occurrit. Vid. *Jacobs. ad Agath. Epigr. 1, 8.* *LEHM.*

Ibid. Πτολεμαῖος) *Ptolemaeorum* insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, *Alexandriam* ad eos mitteri solebant. *Philadelphum* praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοστοροῦντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat *Strab. XVII. p. 1138. B. Aelian. de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3.* *Agatharchides* initio lib. I. refert *Πτολεμαῖον* τὸν μετὰ τὸν *Λάγου* πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων· id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante *Porus* adversus *Alexandrum* elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque *Adulitano* monumento satis constat, quemadmodum *Agatharchides* sit intelligendus. Ad *Ptolemaeos* et *Syriae* reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit *Manil., I, 41.* *Κάμηλον* *Βακτριανὴν* memorat *Lucianus*: nam duo camelorum genera, *Bactriani* et *Arabici*, qui quomodo differant docet *Aristot. Hist. A.* atque ex eo *Plin. H. N. VIII, 18.* *HEMST.* Erravit *Wiclandius*, seductus, opinor, hac *Hemsterhusii* adnotatione, quod *Ptolemaeum Lagi* eundem credidit fuisse cum eo, qui *Philadelphus* dictus fuerit. Confudit sic patrem celeberrimum cum celeberrimo filio. *LEHM.*

Pag. 21, l. 8. Ἀναθορόντες) *Vox* poetica. *Hermot. c. 71.* ἀθοροῖν, reperitur tamen etiam apud *Plutarch. Verrius*, scho-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sic clare appareret. Non nego, hanc quoque esse quandam stili negligentiam, sed cum nostro loco comparatam, quilibet mecum sentiet, multo esse tolerabiliorem, gratiorem, clementiorem. LEMM.

Ibid. (Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

Pag. 22. l. 3. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem adserere, quam nec agnoscebant ulla editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, etc. BOURD.

Ead. l. 4. Οἱ δὲ ἄνθρωποι etc.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigræ magis mirabantur Aegyptii frænum et stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam et elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attingit. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

Ibid. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

Ead. l. 5. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἔτι δὲ; Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est et usitatum ἔτι de Conscr. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν εἰκόασιν οἱ τοιοῦτοι. §. 10. ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον. nec pluribus in re clara indigenus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ et ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. §. 12. ὦρα τολύνην με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμόν ὁμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ etc. HEMST. Plenior interpunctio post ἢ originem dedit sequenti Indicativo, atque adeo ipsum sensum implicuit. Recepi autem Hemst. ἔτι, quum, etsi per se ἐπεὶ ferri possit, particula tamen δὲ cuilibet bonae ejus interpretationi quam maxime obsit. Lectio autem Οκ. ἐπειδὴ vitium est e vitio ortum. Ceterum in voce ἀλουργίδα mutavi accentum, restituens formam ἀλουργίδα, secutus canonem Spohnii in Comment. de extr. Odys. parte p. 174. et analogiam formarum ἀλουργίδι supra §. 4. ἀλουργίδας. Pisc. c. 36. ἀλουργίσι, lectio-

is Reitz. Qu. Hist. Conscr. c. 8. ἐφαστρίδα Charon. c. 14. Diall. Meretr. IX. in. πορφυρίδα Charon. c. 14. Diall. Mortt. , 4. ubi et ἐφαστρίδα etc. Denique Ald. 2. habet et h. l. δουργίδα. LEBM.

Ead. l. 6. Διαλόγου καὶ πορφύρας) De quibus in Dial. Bis Accus. BOURD.

Ead. l. 7. Μίξις ἑναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. SOLAN.

Ead. l. 8. "Ἐστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) "Ἐστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

Ubid. 'Αλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum

*Humano capiti cervicem pictor equinam
Jungere si velit, et varias inducere plumas,
Undique collatis membris, ut turpiter atrum
Desinat in piscem mulier formosa superne.*

Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: "Αλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum et moratum. CLER.

Ead. l. 9. 'Ο Ἴπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine et equo sunt conflati, et propterea διφυεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa et varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam et portenti similem, sive fictam et vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἑνοήσας, καὶ ἄς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II. c. 2. Noster in Hermot. §. 72. cum chimaeras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηγάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38. quid interest, utrum de hippocentaurο, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam sordiorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 8. hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam adlatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet, haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocen-

taurum fecerat, μικτήν σαυτάδιαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste *Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Victorius. eumque secutus D. Heinsius Κένταυρον* dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. et XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentauram dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot. de Poët. c. 24. p. 252. ἢ δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μινύοι τις αὐτὰ* (de metro heroico, jambico et tetrametro fuerat locutus) ὡςπερ *Χαιρήμων*: illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in *Bis Accus. §. 33.* Dialogum querentem facit: ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. et in *Fugit. §. 10.* seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον: de quibus quae notat *Lud. Cresollius Th. Rh. II. c. 1.* si ad haec adjungas, nihil erit magno-pere, cur plura desideres. *HEMSF.* Pertinent huc etiam, quae *Lucianus Menippum Dial. Mortt. III, 2.* et *Diogenem ibid. Dial. XVI.* de herois natura disputare facit, in quorum posteriori loco etiam hippocentaurorum mentio fit §. 4. ad notionem heroicae, i. e. e divina et humana compositae, naturae risui exponendam. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἐπέραστον) *Ovid. Met XII. 394.* de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Ὑβριστότατον) Placet ὑβριστικώτατον. *BROD.* *Brodæus* loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικώτατον. debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, cum Graeci dicant ὑβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος: neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in *Vespis* locus, ubi v. 1294. legitur: Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῶ. Vides versum jambicum. Adde *H. Steph.* (qui et hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος *Dukerus* eruit ex *Etymol. M. v. Πύστις.* *JENS.* Eadem forma ὑβριστότατος utitur *Noster* etiam in *Pseudol. c. 3.* Positivi forma est potius ὑβριστής, quam ὑβριστος. *LEHM.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOUND.*

Ead. l. 14. Τὸ ἐνναμφ.) Τὸ οἰνομέλι. *BROD.* Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil. Inst. de Rer. Div. §. 25.* Vid. *L. 9.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Baccho nempe se tradidit Comoedia, etc. Res notissima. Errorem tamen non animadvertierunt, nec *Coel. Rhodiginus*, qui *Ant. Lect. l. IV. c. 17.* haec *Lucretiani* Latina reddens, τὸ *Dionysio* etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eandem scripturam retinet *Misc. IX. c. 5.* Infra in *Deor. D. XVIII.* ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius, Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit *Jensius*. Emen- dationem, per se liquidam, firman̄ Ox. Coll. et W. Impres- si omnes corrupte Διονυσίω. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Εν θυμῷ) Sic *Dial. de Salt. Angl. θυμῷ βρανε. BOURD.*

Ead. l. 5. 'Ενλοτε καὶ τὸ ὄλον etc.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime euecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum et plerumque in uno membro? Distin- guenda sunt verba hoc modo: *Ε. καὶ τὸ ὄλον ἄ. μ. ἐποχουμέ- νη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἔ. ἔχλ. nam τὰ καλλὰ pertinet ad membrum posterius.* verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis ver- sibus uecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in *Somnio §. 4.* et πολλὰ κρη- γορηθῆναι in *Tim. §. 38.* τὰ πολλὰ ἐπικαώπειν in *Dial. Mor. I.* Πολλὰ καταρῶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit *Comic.* in *Lysistr. v. 816.* Similiter Latini, multa inuehi in aliquem. *L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 19.* Discriminis aliquid est inter πολλὰ et τὰ πολλὰ, ut omnino, ita et in his, quas *L. Bos* confusius at- tulit, locutionibus. Πολλὰ χλευάζειν in h. l. foret multa scommata conjicere, magnopere deludere, ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι in *Somn.* est multis conviciis petere. Sed τὰ πολλὰ χλευάζειν eas plerumque, fere deludere, quemadmodum in *Somn.* τὰ πολλὰ λοιδορεῖσθαι foret plerumque conviciari. Et sic in reliquis ex- emplis. Nihilominus optime habet, quam commendavit *L. Bos*, sententiarum distinctio. Tum vero hoc dicit auctor: *interdum etiam anapaesticis versibus uehitur, ita, ut, non quidem semper, sed tamen fere, ludibrio habeat dialogi sectatores.* LXXIII.

Ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus autem *L. Bos* recte di- stinguentem: idem monuit de *Ell. Gr. p. 142.* Miror inter- pretum in sublime euecta, quasi anapaestis uecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas, *Plato de LL. IV. pag. 818.* Ε. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχοῦμενοι ταύ- της, illa spe uecti et confisi: nitide *Alexand. Aphrodis.* de *Fat. 119.* ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀποροῦμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπα-

στοις ἐποχῆσαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pæne non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὡς περ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πρὸν διαφύγῃαι*. ita *Plutarch. de Aud. Praët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὡς περ ὀχημάτων, ἢ ἰσοροῖα*. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem *T. Q. III. c. 24. potentissimi regis anapaesticam*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*, sine causa. *Dionys. Halic. A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενον*. *Noster Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν*, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis ἀνάπαιστα εὐχροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6. p. 441. velut pedis anapaesti praecincentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium, HEMST.*

Ead. l. 6. Ἐποχουμένη) Ἐσηχουμένη. ΜΑΡΘΗΛ.

*Ead. l. 7. Φρονιστὰς καὶ μεταφορέστας) Socratem ac reliquos philosophos. ΒΡΟΔ. Socratem procul dubio innuit, ab *Aristophane* in *Nebulis* subsannatum, et φρονιστήν et μεταφορέστανκα vocatum. ΡΑΛΜ. Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μερικυφρονισταί, et alio in loco μεταφορέστας. Sed quia variant haec voces a *Lucianeis*, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum *Comicoꝝ*. Ego *Eupolidem* respexisse crediderim, qui et ipse a *Nostro* narratur in *Socratem* fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adī in *Sympos. p. ed. St. 620. 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἄρε εὖ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΙΣΤΗΣ ἰπικαλούμενος*; sed et sequentia in ipso *Xenophonte* legito, ut et rationem illius cognominis discas, et ipsum *Socratem* ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. SOLAN.*

*Ead. l. 8. Μὴν τ. προέλυσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis Nubes* respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur *Socrates*, una cum discipulis. Προέλυσιν, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προελυσιν. ΒΟΥΡΔ. Verissima lectio προελυσιν, quam praefert ed. J. et agnoscunt Codd. P. L. et *Galaci Collectanea*; nec longe abluat Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. προέλυσιν, quod alias edd. insidet, et ipsum M. Cod. et Ox. nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὀδόν. SOLAN. Προέλυσιν recte J. Clericus exponit, cui prorsus ad-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

προσελεύσεις, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de
 sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi
 nunc e latebris, quibus se Juliani metu continuerant, proce-
 perent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis
 ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον,
 πρόοδον vel πάροδον ποιούνται apud Atticos, qui ad Senatum,
 aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sa-
 cras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Vale-*
sius ad Euseb. V. C. IV, 29. σχολῆ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖ-
 το τὰς παρόδους etc. 55. συνηθῶς δὲ τὰς προόδους ποιείσθαι. *Mo-*
xis autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi
 potestatem sibi fieri petebat, nomen et rem, de qua sit dictu-
 rus, in tabella perscripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον
 ἀπογράφασθαι. *Isocr. Or. Ar. p. 142. E.* sive etiam simplici
 verbo γράφασθαι. id quidem legas in Timocratea *Demosth.*
p. 781. A. πρόοδον γράφασθαι πρὸς τὴν βουλήν. *referre ad Se-*
natum laxè nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator
 criminari vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλήν, οὐκ εἰς τὸν
 δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concede-
 retur, λόγου εἶργεσθαι, ἐκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin
 contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. *Demosth. pro*
Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, et singulari quodam
 modo πρόοδον ποιείσθαι. *Isocr. in initio Areop. et ad finem*
p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τού-
 τους. *Aeschin. in Tim. p. 11. v. 43.* τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ
 πάγῳ πρόοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Πα-
 ραπρ. *p. 35. v. 30, 37.* commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλήν
 κῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo posuit, qui dam-
 natus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud
 cives agit: in *Προθ. Declam. XXX. p. 689.* reperias, οὐ γὰρ ἐπ'
 ἀδῆλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον. at in ora-
 tione prima, οὐτ' ἂν ἐδεήθην προσόδων. Pari virtute *Sophistae*
 οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες *supra §. 2.* οὐτε εἰς τὰ πλήθη παριῶν
 τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in *Ep. Socrat. p. 2.*
 et simpliciter οἱ παριόντες apud *Demosth. Olynth. III. p. 38. A.*
 quod recte *Scholiastes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam sce-
 nicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt.
Schol. Aristoph. ad F. qu. v. 608. τοῦ ὑποκριτοῦ προσερχομένου,
 actore in scenam prodeunte. *Plutarch. Nic. p. 524. E.* λέγεται δ' ἐν
 τινι χορηγία παρελθεῖν οἰκέτης etc. *Andronic. Paraphr. Eth. Nic.*
IV c. 3. p. 210. τοῖς κωμικοῖς χορηγῶν παριούσι. quorum pra-
 vum *D. Heinsii* versionem jure castigavit *Salmas. de Us. p. 57.*
 ipse vicissim merito castigatus a *Des. Herald. An. in O. ad L.*
A. et R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Synesii* discrepat de *Prov.*

Π. pag. 128. D. ἐν τοῖς θεάτροις· καὶ δεῖ τινα προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὄψεται· nam haec prologi sunt, aut ejus, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς προόδου τὸ σύνθημα· ἢ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quia recte dici possit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII. p. 422. E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάρθρων ἀνασπᾶσαι τὴν σωφροσύνην· sed quod illud eruditius sit, et magis accommodatum. HEMST.

Ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae libertas vocatur ab Horatio et licentia. Eleganter conjungit cum hisce Lucianus verbum καταχεῖν, perfundere. Horatius de homine dicteris acriter proscisso lib. I. Sat. VII, 32.

At Graecus postquam est Italō perfusus acetō
Persius.

CLER. De Δ. ἐλευθ. copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Nub. ut haec tota narratio: sic in Charont. et Icarom. BOURD. Aristoph. Nub. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Apolog. p. 7. C. SOLAN.

Ibid. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

Ead. l. 11. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὀπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platōni, et aliis insultat. BOURD. A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὀπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VONST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12. p. 64. et L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα κατακωκόμενος· ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. HEMST.

Ead. l. 14. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbiorum, δις διὰ πασῶν. BOURD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen et longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Consoc.

Hist. et in sermone, qui est de Mercede servientibus. COCR. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, octavas extendebant. V. *Erasm. Chil.* saepius usurpat Nos'er, ut pr. Merc. Cond. c. 11. Qu. hist. c. s. c. 7. et contra Indoct. c. 21. SOLAN. Mira, ut solet, fabulatur *Belinus* de harmonia musica cum insigni et imperitia et confidentia. Quid proverbium *δὲ διακασῶν* omnino significet, non potest obscurum esse, etiamsi non legeris, quae *Erasmus* habet de Adagg. Chil. I. Cent. II. n. 63. Clarissima enim sunt ipsius *Luciani* loca, a *Solano* collata. Nostro autem loco sensus non admodum latet, quamquam in verbis est, quod offendat. *Toto coelo differebant inter se dialogus et comoedia*; tantum inter ea erat quasi intervallum, quanto in Musica ex utraque octava summus tonus distat, ab imo. Sed *Kistemakerum* non immerito male habuerunt postrema verba (ad *Thucyd.* p. 181.), ita, ut ea pro glossemate habens ejicienda putaret. Nam proverbium hoc erat notissimum, nec in aliis locis Noster addit interpretationem. Itaque eatenus omnino accedo huic sententiae, discedo autem, quod verba τὴν ἁρμονίαν, quae et ipsa *Kistemakerus* spuria habet, ego necessaria habeo ad plenam efficiendam enuntiationem. Deforet alias Subjectum. Postremum moneo, τὴν ἁρμονίαν ironice capiendum de necessitudine, quae omnino inter utrumque intercedat, h. e. de differentia, discrepantia. Subjectum autem hic requiri, docet ceterorum exemplorum, in *Luciano* obviorum, similitudo. LEHM.

Pag. 24. l. 4. Τὸ θῆλυ τῷ ἄρσενι) Hac de re *Phaedrus* sine Fab. et ibi interp. BOURD. Miscet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de *Prometheo*, quem homines e luto formasse dicebant, et *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in *Symposio*, deinde in duas partes sectos. CLER.

Ibid. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis conjectet συγκατα. Noster de *Consc.* Hist. G. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo *Scriptor de Mund.* p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκερασμένῃ φύσει, pro συγκερ. HEUST.

Ead. l. 5. Τοιοῦτο φανόλην) Nescio quid ita cunctas edd. insederit vitiosum illud φανόλην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοίον τι τῷ Προμηθεὶ πεποιηκῶς magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se *Prometheus* praebuit. HEUST. Facile ex antecedentibus suppleri puto πεποιηκῶς, aut, si hoc minus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

γὰρ enim saepe excidit καί, ut et Timon. c. 51. necessarium videtur καί γὰρ καί φήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. LΞΗΜ. -

Ead. l. 9. Ὁ θεός) Προμηθεύς: Hesiod. in Opp. et D. ΒΡΟΔ. Ὁ θεός, ἀπάγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέψτε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. ΒΟΥΡΔ. Ρ. mendose, ὦ θεός, quod Bourdelotie et Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. ΣΟΛΑΝ.

Ibid. Ἐκεῖνα) Scribo ἐνεῖνα. ΒΡΟΔ.

Ead. l. 10. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;) Unde enim fugaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores et hircocervos ipse composuerit. Sic interpretres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, et quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ πένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ouid. VII. Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales 'centauros, et hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, et gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paullo ante ostendit, vocat centauros et hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. ΓΑΛΕΝ. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τις ponitur, est, veluti τις, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicæ sapientiæ gravis doctor cap. 30. Ἀρκου οὖν ἐν παντί τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σταντῷ φαίνου, καὶ ἰκανὸς ἔση. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, et quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas judicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, Sin alicui etiam videri Philosophus cupis. Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, et excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σταντῷ φαίνου, etc. τῷ pro τινι etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscant, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cujus ea mens est: Id tibi in omni tempore, lo-

eo, et negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus et quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris. Hinc etiam manifestum, puto, est, *Ἐπι-
κτετι καὶ ἰκανὸς ἔσθι*, longe plenius et perfectius esse prae-*Simp-
plicii et Paraphrastae καὶ ἰκανὸν ἔσθαι τοῦτο*. *Jens.* Παρὰ τοῦ
edendum contendit *Jens.* idque secutus est *Hemsterk.* contra
edd. vet. quibus adseritur codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in
marg. Just. notavit *Solanus*; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere.
Verum etsi res parvi est, malle vulgatum retinuisse. nam
articulus τοῦ pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quan-
do τῆς encliticam eundem amitteret. At quando est interro-
gantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίνος interroga-
tivam, cujus vicem gerit, quod recte disputat *Mich. Ros.* vel
potius auctor *Dissertationis Académicae, Argentorati habi-
tae 1716. J. Henr. Lederlinus,* p. 15. haec exempla afferens:
Soph. Aj. mast. 815. Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων παθόν; ex quoniam
hominum haec didicit, audivisti? Et *Electr. 408. Τῷ φέρεις τὰδ'
ἔμπυρα;* cui fere has partes victimarum comburendas? Item 412.
Ἐκ τοῦ φίλων πειθεῖσθαι; et 681. ac 915. 932. 935. *Oedip. Tyr.
365. 792. 1041. 1176. Oed. Col. 425. Dion. Hal. Ep. ad Pomp.
p. 129.* Exempla vero, ubi τοῦ et τῷ sint enclitica, multa
quoque praemisit idem. *Reitz.* In *Ἐπιτετι* loco quia spuria
sunt τῷ εἶναι, jam dubitari vix potest. Vid. *Schweigh.* Nihil
autem prorsus esse *Jensiana* ista, ex his *Reitzianis* apparet.
Diall. Deor. VII, 3. τῷ (τίνι) τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχει; *Soloec.
c. 11. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;* Sic vulgo in utroque loco
recte. Unde et *Diall. Deor. III.* scribendum: τῷ τρόπῳ δ'
ἐναλλάγη; Ipse falsus ibi *Hemsterhusius* fefellit et *Schmiederum.*
LEM.

*Eud. I. 11. Πυπιοκ.) Castigo: πιπνοκάμπτας καὶ τραυελά-
φους, hoc est, monstra quaedam.* *BROD.* *Pinum incurvatores:*
quo nomine *Solnis* appellatus fuit, quem occidit *Theseus* in-
curvantem pinus, et ex iis adligatos homines, et in sublime
emissos dilaniantem. Eundem *πιπνοκάμπτην* vocat *lib. II.
Ver. Hist. Cogn. Ἴπποκάμπτης)* Legebatur antehac *πιπνοκάμ-
πτας*, ut *Ver. Hist. c. 23:* (vel mendose *Πυπιοκ.—*) quod hoc
non facit. v. *Apollod. II. L.* aliam scripturam exhibet, ni-
si quod illic *ἰ—μπτας*, legitur. In *Ox.* vero *πιπνοκάμπτας*. De
his consule *Spanh.* et *Aelian. de An. XIV, 20.* *Hippocampus*
in *Imaginibus* describit *Philostratus* *εἰκ. p. 774.* (locum ipsum
vide ad *Marin. Diall. VI.*) Vide et p. 729. ubi, ex nummis,
Hippocamporum et *Hippopotamorum* figuras doctissimus
ejus interpretes exhibet. *SOLAN.* *Grævia πιπνοκάμπτας* expli-

canti Centauros praevit *Fr. Lucret. Ra. III. cap. 25.* quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* exstare in Πένος, ὄδον καὶ Πενονάμπους (vel potius, ut *Kuster. Πενον.*) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat, Πενονάμπους est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniis et nocendo nomen, quod male nonnusquam *Sinnis* et praeter linguae rationem scribi putato) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo *Theaeus* interemit: lege *J. Meursi* in *Thes. c. V.* Hunc de gente fuisse Centaurosum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut *Thesetum* ipsum materno genere contingeret: *Pausan. I. p. 90.* ἀποκτείνων καὶ εἶναι τὰ πρὸς Πυθίαν συγγενῆ, quippe natum, ut nonnulli scripserunt, *Cantho* et *Heniocha* *Pitheii* filia: *Plutarch.* in *Thes. p. 11. F.* Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius *Sinidis* crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Lucretius* est commentus, quoniam bello acris habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quascumque furebant, exprinere solitas esse, ut alia mittam, *Graeci* sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, πενονάμπους diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? *Tib. Galus* ad *Apollod. III. p. 96.* ubi de *Sinide* pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran. v. 997.* σαρκασμοπιπυνοάμπται, de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσπαιουμένους τὰ πτελεμένα, ὄδον ἀληθῶς δὲ τοιούτους: ἰσχυρὸς δὲ ἐπιμελουμένους paullo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. etc. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες: necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis *Comici* vetustis *Codd.* exstitisse lectionem, ἀρπασμοπιπυνοάμπται. De *Sinide* vero quin *Schol.* cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: aequè absurdum est, ut per *Comicam* facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πυνοάμπται: eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa, Ἀεροκέλαδοι, πυνοάμπται, ex veteri quodam *Comico* deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀεροκέλαδους per se solos intelligas, aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes, vel etiam, aërem implentes clamoribus: nam in *He-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

φύσιν (ut *Aristides Orat. Plat. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris* loquitur) i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comœdiamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. 'ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ἘΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤ ΠΛΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ' ecce *πιτυοκάμπτην*, qui magno visu in unum cogit concociatque nixa diversis radicibus, et materiam minime sequacem tractando mollic. *Hemst. Tour. Obs. Critt. p. 362.* Hemsterhusianis et Wetsstenianis inter se conciliatis, jam hanc protulit loci faciem: εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε *πιτυοκάμπτης*, τοιοῦτους ἰπποκαμπτρούσους καὶ τραγ. κ. αὐτ. συντ. Verum sic vereor, ne nimium tribuatur *Aristophanis* loco laudato. Deinde longius haec recedunt a vestigiis librorum, ita, ut vis quaedam verbis vulgatis inferri videatur. Denique eo offendi me fateor, quod *πιτυοκάμπτης* h. l. is dicatur, qui monstra illa componere valeat. Nam ut per se optime hoc nomen in *Lucianum* ceciderit, conciliantem inter se, quae natura sunt maxime diversa, tamen *Sinis* iste pinuum incurvator quid cum *Equogallorum* vel *Hircocervorum* creatore commune habere possit, equidem, qui non sim *πιτυοκάμπτης*, non perspicio. Quae quum ita sint; quum neque conjectura *πιτυοκάμπτης*, neque etiam, id quod ab aliis jam satis monstratum est, lectio *πιτυοκάμπτας*, vel — *μπας*, locum habere possit: nihil jam restare videtur, siquidem non nova novis addere velimus, nisi ut in altera lectione *Longol. Excc. ἰπποκάμπους* acquiescamus, quam et ipsam ne *Hemsterhusius* quidem nec damnare, nec admittere, ausus est. Erant autem *ἰπποκάμπτοι* secundum *Philostratum*, a *Salarno*, et *J. Scaligerum* in *Conjectann. p. 35.*, ab *Hemsterbusio* laudatum, monstra marina, superne equi, ab inferiori parte pisces, ἔφουδοι τῆς ὀπλῆς, καὶ νευστικοὶ, καὶ γλανκοὶ, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφίνες, quae sunt *Philostrati* verba. Jam vero quam bene haec marina monstra, e duabus naturis contra naturam composita, cum *hircocervis*, monstris terrestribus, quae et ipsa constant e duplici animalium genere mixta, in hunc locum nostrum conveniant, nunc paene in oculos incurrere videtur. *Ληνμ.*

Ibid. Τραγελάφους) De his, si lubet, consule *Plin. VIII, 83.* Corvis excepta barba et armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin. Exercitt. 862. b. B. ed. post. De*

isdem consulo *Spanh.* 200. et 208 SOLAN. Adnumerantur etiam cocti remediis podagrae *Tragodop.* v. 104. LEMM.

Ead. 1. 12. Τι ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. HEMST.

Ead. 1. 13. Μεταβουλεύεσθαι) *Post rem consulere*; unde et *Pindarus* in *Pyth.* V, 36. illum adpellat ὀψίνοον, quasi sero sapientem. *Hesiodus* in *Theog.* v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθεῖα Παικίλου, αἰολομητιν᾽ ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεῖα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

I N N I G R I N U M.

Pag. 25. l. 17. ΠΡΟΣ) Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paullo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatriali in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN. Alterum titulum ἢ περὶ Φιλοσόφου ἔθους male reddiderunt interpretes: *de moribus philosophorum.* Φιλόσοφος est h. l. philosophus nomine suo dignus, qualis describitur *Nigrinus*, qualesque tandem etiam ambo amici fieri cupiunt. Atque cum hoc titulo, sic capto, omne libelli argumentum conspirat optime, a principio usque ad finem. Nam quae de moribus Romanorum pravis ac stultis adjiciuntur, ea, ex exitu rei narratae satis patet, non nisi in eum finem adjecta esse, ut eo magis philosophicae vitae dignitas et honestas illustraretur. Longissime itaque a *Wielandii* sententia discedo, qui, seductus forte falsa interpretatione Latina, quum argumentum libri in imagine luxuriae ac stultitiae Romanorum depingenda ponat, tum alterum istum titulum, cum hac ipsius opinione pugnantem, genuinum esse negat. Ceterum in *Aug. Cod.* hanc legi inscriptionem: Νιγρίνου φιλοσοφία, refert *Schmiederus* in *Add. ad T. I.* praemissis *T. II.* p. XXVI. LEMM.

Ibid. NIGPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* et *Xiphil.* p. 260. et *Plutarch.* 849. Nunc autem Ro-

manum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. et de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

Ead. l. 19. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, porto, aut mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, et Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. Προν. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγη ἢ ἐν Κιλικίᾳ πρόκον. *Aristoph.* Aves et ibi *Scholias.* BOURD. Vid. *Suid.* et *Schol. Aristoph.* SOLAN. Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. Ululas Athenas. *Diogen.* L. III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέη σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus objecerunt *Comici*: praeter *Aristoph.* Av. v. 3(12). *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Μοκ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίους in *Tim.* §. 9. οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de *Divin.* II. c. 61. Ratio paullum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ—πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· χρήματα continentur in πλουτοῖσιν· eo pertinet αὐτὰ v. 566. εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτόν· scilicet κλέπτην. HERMST.

Ead. l. 20. κομίζοι] Hanc optimam lectionem e codd. 2954. et *Aug.* cum *Schmiedero* restitui. Ponitur enim, ut bene monet *Belinus*, aliquem illud facere velle. LEHM.

Pag. 26. l. 3. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: *Noster* in *Hermot.* §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔα· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque sim erga Te animo, nota loquendi formula. *Lucian.* Pro *Merc. Cond.* §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ πάντα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paullum aliter *Demosth.* Ep. l. p. 190. B. ἀήθην χρῆναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenophon* *Cytop.* VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* *Apol. Socrat.* οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. *Dixerit* aliquis, exponi posse, et quemadmodum *κατε* sim affectus: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione *Nigrini* memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse *Nigrinum* audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, *Nigrini* orationem amico enarraret. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ὡς σεμνός) Similiter *Alciophr.* I. Ep. 84. ut *Berglerus* observavit. HEMST.

Ead. 1. 12. Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, parā libertate et conditione habitū ultro citroque, ut apud *Homer.* ὅμοιος πόλεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοιον γῆρας. BOURD.

Ead. 1. 13. Ὡλως) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *J. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὄλος, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solēdas et affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* HEMST. Non totus, sed omnino, denique. Sic saepius καὶ ὄλως, int. εἰπεῖν. *Somn.* s. *Vit.* §. 10. *Diall. Deor.* XII, 1. XVIII, 2. etc. Summam indicat plurium rerum, antea singulatim enarratarum, atque adeo absolute positum, commate se junctis iis, quae sequuntur. Cf. etiam infra c. 7. LEMM.

Pag. 27. 1. 2. Ὀδοῦ πάρεργον) *Erasm.* in eo *Adagio.* BROD. *Ut te non morer.* BOURD. Non est, ne te morer, ut habet *Bourdclotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER. *Icarom.* c. 11. εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται. *Pseudol.* c. 12. Ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἢ ἀποφράς ἡμέρα. Simili sensu πάρεργον τοῦ λόγου *Anachars.* c. 19. LEMM.

Ead. 1. 3. Σκηνηῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

Ead. 1. 4. Τρισόλβιος) *Ter beatus atque felix.* BROD. *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

— ὡς τρισόλβιοι

Κεῖνοι βροτῶν οἷ ταῦτα δερχθέντες τέλη

Μόλωσ' ἐς ἄδου· τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ

Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Ead. 1. 7. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετὰ. SOLAN. Emendatio certissima, quam praestant μοχ, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, paulloque post, μέγιστον μὲν οὖν· quae si quis recte considerit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non

erat, cur in re clara Mss. fidem exspectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231. B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius: At ego et mortem illius magnam et desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: verendum fuerat: Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hincce homo. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI. c. 4. Ἐν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίνεται ἐν Ἑρμοιονεῦσι. Aelianus ipse I, 60. εἴτε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν. Athen. ex Chamaeleonte VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII. p. 422. B. οὐ θαυμαστόν καὶ μέγα quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum et admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant profertri plura. HEMST.

Ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio et elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομᾶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν, alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD.

Ead. 1. 8. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, et ἀκριβῶς ὀρροῦνται. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui re nondum intellecta, ad vultum amici exprorectum et hilaritatem laetantur. BOURD.

Ead. 1. 12. Τετυφωμένου) In quibusdam τετυφωμένου sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηραμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβροουτημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschor. Hesych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

Ead. 1. 15. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BOURD. Romam intelligit. SOLAN.

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμασιν αἰτεῖ ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. Medici ab oculis, ocularii: meminit Scribon. Larg. §. 37. 38. ubi vide Jo. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικούς ἐαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. Medicus oculus, ὀφθαλμικός habet etiam Etymol.

p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus artem oculariam medicinam primum fecisse p. 328. ΗΕΜΣΤ.

Pag. 28. 1. 3. Εἰσαγγείλαντος) Hunc locum usurpat Casp. Sagittar. de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam sive τῶν ὑπορωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220. A. Xenoph. Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε σῆη. Inde in regum aulis εἰσαγγελσις. ΗΕΜΣΤ.

Ead. 1. 4. Ἐν χειρὶ) Alciph. I. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα' ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρας, idem p. 140. ΗΕΜΣΤ.

Ead. 1. 6. Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων.) Vertit interpretes, posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae. Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος' et Philosophia in Reviviscentib. c. 13. Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec jam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαιρα, etc. quod eruditus lector consideret. JENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in Fl. exstat γεωμετρίας, quod a Jensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Jamblich. §. 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum illud καταγεγραμμένον jam plane supervacuum et nulli usui? ergo refingendum πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta. ΗΕΜΣΤ. Defendere quidem conatur vulgata Abresch. Dilucc. Thuc. p. 602., Genitivum contendens jungi solere ejusmodi verbis, quae plenitudinem subiudicent, et reddenda esse verba: tabella tota inscripta et plena figuris geometricis. Sed de verbo καταγράφειν nihil probavit, neque de similibus. Cf. contra verbum κατακοσμεῖν Somn. s. Vit. §. 10. et ipsum καταγράφειν Amor. c. 34. Hactenus stat Hemsterhusii sententia. Neque tamen cum hoc eximio viro τίσι pro τι, neque καταγεγραμμένων cum Jensio pro

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

rit, vid. Fischer. Ind. Theophrast., atque adeo emendari vult ἀπαξ ἀρχάμενος. At non insolens est propria verbi vis, incipere rem, vel cum Infinitivo, vel cum Genitivo rei. Aelian. V. H. X, 18. ἢ καὶ Στησίχοροί γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρξασθαι. Id. ibid. VIII, 1. καὶ εὐθύς ἀπαρχομένου λέγειν. I. E. H. M.

Ead. l. 14. Τοσαύτην τινά μου λ. etc.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, et aedonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, luscinae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta et deliramenta viderentur ista alia prae dulcius hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci passim ἀρχαῖον et κρόνιον pro stulto et deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912. Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖός· sed tu stolidus: v. 1360. Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἰν' ἔφρασκε τὸ κιθαρίζειν "Ἄδειν τε πίνονθ'" at hic continuo subiecit, *stultum esse pulsare citharam et cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua.* Negligimus ista, inquit Phil. I. Cicero, *et nimis antiqua et stulta ducimus.* Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδειξαι, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδειξαι in Vesp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδειξέειν Κρόνους Τὸν νοῦν, et Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. §. 11. ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Iovag. §. 13. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδη etc. Quando vero exitium illud canit, imprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis et oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt experta cantus, (vel, canendi imperita:) quin et si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa et imperita, quamvis vocem multi-sonam emittat. L. Bos. Obs. Crit. c. V. p. 20.

Ead. l. 15. Ὅστε τὰς Σειρήνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 29. l. 1. Καὶ ἀηδόνας) Lusciniās. BOURD. Quas hic lusciniās memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innunt. Consule Spanhem. 255. ubi de lusciniis multa. SOLAN.

Ibid. Λωτόν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedes. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Spanhem. 301. flos ejus in nummis lilio similis. SOLAN.

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδειξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paullo ante

notat *L. Bos*, illa quidem vera sunt, et a *Budaeo* jam occupata *C. L. G.* p. 132. neque tamen satis est adsecutus hujus loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfydit, ut *Sirenas* illas, si quae modo fuerunt etc. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetustate obsolevit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae*. *Plato* *E.p.* IV. ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὀρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κίρον, καὶ εἴτις ἄλλος πωποτε ἔδοξεν ἦθει καὶ πολιτεία διενεργεῖν. *Pessime Ficinus*, conare *Lycurgum illum antiquum* exprimere: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an verum est? Sic igitur mores vitamque institue, ut *Lycurgus ille et Cyrus stulti delirique sint ad te comparati*: minime vero; sensus enim, si quid judico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnia in te oculi sint conjecti, eum in modum te compara, ut *Lycurgus ille et Cyrus*, et si qui alii unquam moribus et regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, et non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. *HEMST.*

Ead. 1. 2. Φιλοσοφίαν ἐπαιν.) *Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi*. Sic *Plato* in *Ep.* ad *Aristod.* τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *COGN.*

Ead. 1. 4. Πλούτου) *Ad Arrian.* de *Exp.* *Alex.* IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, et decori mediocritatisque despectum et negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλοῦτος et Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. *Lucianus Nigrin.* cum dixisset πλούτου, addit tandem subjungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *HEMST.*

Ead. 1. 6. Τοῖς πολλοῖς) *Vulgo.* *BRON.*

Ead. 1. 7. Ἀναπεπταμένη) *Eleganter: animo patente, (sicuti Tacit. in Germ. c. 22. tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus etc.)* quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat.* Nonnihil dissidet illud *Damascii* apud *Suidam* in Δῶρος ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam ejus tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, et ingenio *Damascii* in saeculi vitium prono condonanda, Perforatum animam et

transmittentem, quicquid acceperat, *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀπνεῖ νόφ. **HEMST.**

Ead. 1. 9. Ἐληλεγμένων) Legendum ἐληλεγμένων· ἐλέγγω. **BROD.** *Brodaeus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἐληλεγμένων. Imo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera γ sit plane extrita, (velut in *Dialogis* Mortuor. XXX. ἐξελήλεγται. ibidem ἐλήλεγμα. iterum ἐληλεγμένων in *Phalaride* 1. c. 9. et *Pseudomanti* c. 33. et in *Asino* c. 38. ut et apud *Achillem Tattium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεῖς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos factitasse. **JENS.**

Ead. 1. 12. Ἐκ ζοφεροῦ etc.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem exstant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* sumsisse docet *Aeneas Gaz.* in *Theophr.* p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. **HEMST.** Quod in margine A. 1. W. legitur δ' ἄν pro δ' αὖ, idem in A. 2. reperi vere restitutum. Nec ego poteram, quamquam post aliquam haesitationem, quin optimam lectionem reciperem. Non enim respondent sibi: ἀρτι μὲν ἐλυπούμην et χαίρον δ' αὖ, sed prius illud respondet sequenti ἀρτι δὲ αὐτὰ (an forte αὖ ταῦτα;) μὲν ἐδόκει ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, et his jam commodissime adnectuntur haec: χαίρον δ' ἄν, h. e. ac tum (quum scilicet haec mihi tam vilia videbantur: nam fluctuabat adhuc animus) tum fere ita gaudebam, tanquam etc. Hanc autem particulae ἄν vim esse, ubi cum Indicativo construatur, docuit *Hermannus* ad *Viger.* p. 785. Exempla e nostro scriptore habebis *Somn.* s. *Vit.* §. 2. ὁπότε ἀφεθείην — ἀποξέων ἄν — ἀνέπλαττον. *Diall. Mortt.* IX, 3. ὁ δ' ἐπίστρεψέ τε ἄν, ut *Matthiae* recte edidit ex uno eod. *Par. Cf.* ad *Diall. Deor.* IX, 2. observata. **LEM.**

Ead. 1. 14. Ὡςτε δὴ τὸ καινότατον) Ut, quod absurdum maxime est. **BROD.**

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. **BOURD.**

Ead. 1. 15. Αὐτόν) Ed. J. uti *Vorstius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. **SOLAN.** Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refigendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν του, οἶμαι, θέμις· sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si et amicus sit, et similibus rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem etc. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔφηκεν ὀρθῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελεγεῖς. Artemid. IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχεται τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν etc. Vid. Apollon. Rhod. I, 122. 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος etc, legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel εἴαν. Hemst. Neutram mutationem admittendam putabam. Αὐτῶν non Masculinum sed Neutrum, habendum, et intelligenda αὐτὰ sunt ea, quae vellet amicus, optata eius, quae ipse modo dixerat. Mirum quantum haec ipsa vox αὐτῶν et in aliis locis male habuit interpretes. Proferam nunc modo duo. Diall. Mortt. XXII, 1. ad Protesilaum, qui a Plutone veniam petisset in aliquod tempus in vitam redeundi, rex Orci haec respondet: Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, εἰ Πρωτ., πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἄν αὐτῶν τύχοι, αὐτῶν, i. e. illud, quod desiderant. Hoc e voce ἔρωτα repetendum, neque opus est αὐτοῦ cum Hemsterhusia emendari. Prorsus similiter Diall. Deor. II, fin. verba Jovis, ut codd. Pariss. ea exhibent, capienda: ἐρᾶν μὲν (θέλω)· ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν, nascisci ea, quae amovero; (unde et explicari potest illud ἀδυνάτων ἐρᾶν Diall. Deor. VIII, fin.) et vulgata lectio αὐτοῦ, ut bene vidit Clericus, nullo modo ferenda. Paulo aliter vulgatum αὐτῶν defendi video a Creuzero in Comment. de Xenophonte historico part. 1. Guil. Langius vero, Hemsterhusii auctoritate abreptus, verum cernere vix potuit. Jam nostrum locum simpliciter sic redde: ac ne fas quidem, opinor, foret ea contemnere, praesertim si etc. et nihil erit, quod in hoc familiari sermone offendat. Neque adeo erit, cur vel Abreschii, in Diluce. Thuc. p. 633. prolatam, emendationem paene portentosam: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν (nova vox) αἰτυῦντι θέμις etc., vel etiam Jacobsii λιτῶν pro αὐτῶν probemus, iterum iterumque illud ab ipso in medium emissum in Spec. emendd. p. 43. tum in Anim.

advv. ad Eurip. p. 227., denique in Nott. critt. in Liban. apol. Socr. in Actt. Monacc. T. II. p. 435. Quod autem ad sequentium vocum vulgatum ordinem ἄλλως τε εἰ καὶ attinet, meliori successu eum contra Hemsterhusii tentamen tuitus est Abreschius l. l. Vid. Plat. Phaed. 87. D. Xenoph. Memorabb. I, 2, 59. ibique Hindenburg. Denique Hermann. ad Viger. p. 780. sq. ed. 2. Лвнм.

Ead. l. 15. Σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. Βροδ. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293.

Ἄτρεΐδῃ κύνιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν

Ὀτρύνεις —

Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida,
Exstimulas?

Eodem adlusit Od. Ω, 486.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεραυΐαν Ἀθήνην.

Jam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis
Excitat. —

Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod snapte cupiditate fertur ac propendit. Сога. De hac paroemia copiose paroemiogr. et Erasmi. Βουαρ.

Ibid. Καὶ εἶγε μὴ ἔφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2. ὠδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξείκειν εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. Βουαρ.

Pag. 31. l. 4. Τῶν παιδικῶν etc.) E Platonis Phaedro, cujus locum expressit quoque Maxim. Tyr. Diss. 38. p. 387. ubi vide D. Heinsium. Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Μοκ αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῶ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Κυκλῆνις optime conjecit αὐτὰ) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῶ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. Немст.

Ead. l. 5. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum, apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῶ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat Noster ἀνακκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. et paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. et similiter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτόν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam injuria sollicitarunt Eruditi.

Locus est in V. H. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλεῖα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολή τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus noster in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1. et 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν.* Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito *Luciani loco*; sic alibi, ut in *Scytha c. 6. λαλεῖν ἑαυτῷ.* in *Hermotimo* dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed et aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Nostrum in Hermotimo c. 51. ὡς περ τινὰ θῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διαπθέμενος.* JENS: Cl. JENS. αὐτοῖς, et *Tim. c. 82. πρὸς αὐτόν.* Ael. V. H. II, 20. αὐτῷ ἐξετάζειν, ut *Lucian. πρὸς ἑαυτὸν, Herod. c. 1. SOLAN.*

Ead. l. 8. Τότε) Pro τότε legendum esse ποτε et sensus suadet et vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut et praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rép. des lettres 1702. p. 513. SOLAN.* Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam *Nigrino.* HEMST. *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 420.* „Est Graecis saepissime τότε idem quod πρότερον, πάλαι, ποτὲ, prius, quondam, olim, et tam de tempore, quod diu, quam quod proxime effluxit, usitatum.“ Et hinc sumit *Sturzius* in *Lex. Xenoph* significationem olim. At πρότερον est prius, antea, πάλαι est olim, ποτὲ est quondam, aliquando, et ab his omnibus τότε, quod est tunc s. tum, eo differt, quod natura sua ac semper certam denotat temporis praeteriti, quod antea jam, nunc clarius, nunc minus clare, a loquente commemoratum fuerat, notionem. Jam h. l., si vis, ὡν τότε ἤκουσαν, quia tempus, quod τότε indicat, antea non clarissime indigitatum est, per me quidem infinita voce antea, vel prius, vel olim reddere licet. Verum amen non per se id voci τότε inest, neque Grammatico licebit ejus limites transcendere atque adeo notiones confundere. Imo et h. l. τότε est tunc, damals, h. e. eo tempore, quo forte prius praesentes adfuerant *amasii*; quod quidem facile eruitur ex iis, quae praecesserant: ἔργ' ἄρτι καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς, vel potius ex tota hujus orationis natura ac forma. Atque ad hanc notionem haud difficulter revocabuntur omnia ea loca, quae *Abre-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Jensio, nec mihi dubium est, quum *Lucianum* hac verbi ἀνιά-
σιναι structura, ut solenni ac familiari sibi, usum esse *Jen-*
sius multis exemplis probaverit, et ἐπὶ etiam ob sequens ἐν fa-
cile in hanc vocem mutari potuerit. **LEHM.**

Ead. l. 11. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho* non
praesente, quem honoris caussa cum ipsa philosophia miscet:
quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi
potest, quam ipsum philosophiae numen. **CLER.**

Ead. l. 13. Ἐς πυρσόν) Pharo cuidam impositum. **BROD.**

Ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime *L.* et *ed. J.* Reliquas
τὰ αὐτοῦ. **SOLAN.**

Pag. 32. l. 1. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud *He-*
liod. lib. 1. **BOURD.** Cf. *Somn.* s. *Vit.* §. 5. fin. **LEHM.**

Ead. l. 2. Κατὰ τὸν Κωμικόν) *Eupolidem.* **BROD.** *Eup-*
polim intelligit, qui hoc de *Pericle* dixit tanquam oratore
eloquentissimo. Versus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

— — Περικλέης Ὀλύμπιος

Ἡστραπὶ, ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθῶ τις ἐπεκάθειζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,

Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de *Pericle* loquens: *Cujus in labiis veteres Comici,*
etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) le-
porem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eo-
rum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinque-
ret. **BOURD.** *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de *Orat.* III, '34. et in *Brut.*
9. et 15. **SOLAN.**

Ead. l. 3. Ἐγκατ. τι κ.) *Consule Plinium Secundum* libr.
Epist. primo circa finem. **BROD.** De *Pericle* hic versus ex
Eupoli citatur:

— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. **COGN.**

Ibid. Τι κέντρον) Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur,
ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in *Ni-*
grino mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac *Peri-*
cles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit.
Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique *Eupolidis* versus:

— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις

nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in *De-*
mosth. *Encom.* §. 20. ibi plura dicam. **HEMST.** *J. F. Reitz*
ad *Encom.* *Demosth.* §. 20. adsentitur *Hemsterhusio*, neque
tamen ne ibi quidem τὸ recipere ausus. *Schmiederus* vero,
non constans sibi, in hoc loco τὸ scripsit, in illo πὶ retinuit.

Mibi τ in utroque retinendum videtur. Memoriter, ut solet, ac paullo liberius, *Lucianus* poetae verba in suam rem adhibet; unde et τοῖς ἀκούουσιν dicit pro τοῖς ἀκροωμένοις. Deinde non magis τ κέντρον h. l. laudem eloquentiae minuit, quam *Diall. Deor.* VII, 1. τ in verbis μέγα τ ἀγαθόν (uti ibi legendum) vim sententiae debilitat. Est aculeus, nescio qui, optime conveniens ei, qui paene extra se positus, quid ipsi factum sit, nescit. *Langius*, quippe aliquem aculeum, s. aliquid aculei, intelligens, vix potuit, quin cum *Hemsterhuisio* faceret. Jam si in ἐγκατέλιπε manifestum Subjectum est *Nigrinus*, non *Pericles*, atque adeo sub τοῖς ἀκούουσιν nemo proxime, nisi ipse *Lucianus*, cogitari potest: sequitur, etiam *Kistemakeri* conjecturam καὶ γὰρ τὸ pro καὶ γὰρ τοῦ (ad *Thucyd.* p. 132.) reprobendam esse. ΛΗΜ.

Ead. l. 4. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulse admodum interpretis: Cessa, o admirande, paulum praecludere. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὰν ἐπιχειρῶν apud *Xenoph.* *Cyrop.* I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι πρῦμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis et paulatim retrocedunt, u' i docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. *Observ.* et *J. G. Graevius* ad *Lucian.* *Ver.* *Hist.* I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι sumuntur pro retrogredi: ita apud *Aelian.* *Hist. An.* III, 13. κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter adlusit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce *Celeusta* jubebat remiges quiescere, et non ulterius remigare: ita *Charon* apud *Comicum* in *Ran.* v. 271. ὦ παῖε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ul erius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos.* *Obs. Crit.* c. V. p. 21. Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. *Ep.* 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. Nescit vestra rucns ira referre pedem. *Mercerus.* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platonis* lux est inferenda in *Phileb.* p. 371. E. ὁ λόγος ἐπιπεσὼν ἡμῶν οἰγήσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in *C. L. G.* p. 460. exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsus tentandi praecludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι,

sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit J. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibemus ac retro cedamus: sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ἌΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας etc.* quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

Pag. 32. l. 7. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livinejus illustravit ad Plin. Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

Ead. l. 9. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῆ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα contra Philostr. V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλεῦς προσώπου φθέγγεσθαι. HEMST.

Ibid. Τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, et ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticatim, plausu incomposito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut et illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος etc. BOURD.

Ead. l. 10. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

Ead. l. 14. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius et philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re jamdudum monuerunt eruditi. HEMST. Non placet. Τὸ μὲν ἀτάκτως συνελθῶν refer ad formam et viam orationis; sequentia ad ipsam sententiam, (αὐτὸν τὸν νοῦν,) ut et Versio bene reddit. h. e. ad rerum ipsarum, quae explicantur, naturam ac virtutem. Prorsus eodem modo vocem αὐτὸν explicat et defendit Guil. Langius Animadv. p. 10. 11. LEMM.

Ead. l. 16. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, καὶ τοὶ τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων. BROD.

Pag. 33. l. 1. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

HEMST. In talibus mutandis magna cum cautione ac modestia versandum esse, erudite et prudenter praeceperunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 271. Lips. et *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 43. Incredibile paene est, quantum hinc saevierit editorum arbitrium, quotque loca ita sint depravata. Per se quidem certum est ac manebit certum, cogitationes motus in locum, et status in loco, natura sua diversissimas esse, idque discrimen etiam a veteribus et agnitum recte, et constanter observatum, fuisse. Nihilominus facile falluntur, qui speciem pro re arripientes, in animum inducunt, ibi et veteres sibi cogitasse motum vel statum, ubi ipsi cogitent. Sic factum, ut vel temere loca emendationibus, quas scilicet dicunt, vitiarentur, vel nova plane ac mira de usu et vi quorundam vocabulorum praecepta ederentur. Illius generis est, quod *Diall. Deor.* VIII, 2. pro unice recta lectione ὑπὸ τὴν μὴνιγγα *Schmiederus* ex cod. aliquo Par. apertum vitium ὑπὸ τῆ μὴνιγγι intulit. Alia suis locis. Ad hoc genus pertinet, quod *Kuinoelius*, alioquin satis peritus sermonis sacri interpret, minus tamen subtiliter passim in *Commentariis* suis in libros N. T. observat, εἰς et ἐν saepe promiscue a sacris scriptoribus adhiberi; quasi nescivissent illi, quid εἰς, quidve ἐν, per naturam suam significant. Ulterius hanc rem persecuturus, vereor, ne extra fines meos efferar. Nunc tantum moneo, ποῖ et ποῦ, atque adeo ποῖ et ποῦ, non raro commutata a librariis esse, ut *Xenoph.* *Cyrop.* II, 4, 17. *Weisk.*, ubi pro εἶπον καιρὸς εἶη cod. *Bodlej.* εἶ ποῖ habet. Sed quid, ut e multis exemplis, quae a *Dorvillio* et *Lobeckio* adferuntur, duo modo adhibeam, quid faciamus verbis illis *Euripideis* *Herc. Fur.* v. 74. ποῖ πατρὶς ἀνεστὶ γῆς, quorum in libris nulla est variatio, quaeque mutare nemini facile in mentem venerit? Quid verbis *Aristophaneis* *Av.* v. 9. ὅποι γῆς ἐσμέν; Scilicet εἶναι et ἀπεῖναι inclusam habent notionem motus, alterum venisse, alterum abiisse. Quid igitur, si etiam h. l. in verbis τῆς σκηνῆς πόρῳ ποῖ κάθηται, non simpliciter cogitemus: sedet alicubi procul a scena, ubi utique posuisset *Lucianus* ποῦ, sed expleamus mente hanc fere sententiam: poeta in locum procul a scena remotum discessit, et ibi jam sedet; er sitzt fernhin von der Bühne? Verum nihil de hoc quidem loco discernere volo. *Guil. Langius* suffragatus *Hemsterhusio* corrigenti. LEHM.

Ead. 1. 2. (Ἡμῖν) Sic optime ed. J. et B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisque. *Solan.* Etiam in A. 2. est ἡμῖν. LEHM.

Ead. 1. 4. Μέλον) *Curas* est. ΒΑΟΔΙ. Potius: quam cu-

ταε sit, ut et δέον, ἔξον, et alia Impersonalium Participia Neutra absolute usurpantur, quod hodie vix monitu dignum. **LEMMA.**

Ead. 1. 6. Τα ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocrati dēme in Ξενίξειν τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον etc. pro, τᾶλλα alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρόν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Revivisc. §. 33. **HEMST.** Τα ἄλλα, quod cetera attinet praeter memoriam, quae quidem nuntiis et reliquis histrionibus communis est virtus. Intellige e. g. personae ferendae dignitatem, rerum in scena agendarum varietatem et gravitatem, et ejusmodi alia, quibus efficitur discrimen, quod e. g. Jovem inter ipsum et Mercurium, utrumque in scena agentem, intercedit. Cf. illum ipsum locum Revivisc. s. Pisc. c. 33. Est τᾶλλα s. τὰ ἄλλα, quod nos dicimus: in jeder andern Rücksicht. Neque adeo conjectura τάχα admittenda videbatur. Ita etiam Guil. Langio visum. **LEMMA.**

Ead. 1. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. **BROD.** Quamquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἂπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, et quasi adlitum, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior et plenior. Nam si ἄμεινον fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam inclusum est? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma ἄμεινον, et ἂπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praeept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου φήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρέψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut, ne alicubi labens, heros, cujus personam ago, conteram.* **JANS.** Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid, facere par esset, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Oper. ad Persen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῶν Πανδιονίς ὤρτο Χελιδῶν
Ἐς φάος ἀφθρόποις, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν ὡς γὰρ
ἄμεινον.

et apud *Homer.* II. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὧς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian*, ὧς ἄμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρόχειρον, ὧς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in *Prometheo* §. 14. Ἐὰν μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε. *L. Bos Obs. Crit.* c. V. p. 22. Aberrat *L. Bos.* sensus est; Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso *Nigrino* fuisse disputata. Haec *Luciani* mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem *J. Jensii* conjectura, licet ingeniosa, non invitā caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes edd. non ὧς. *Alciph.* p. 392. *HEMST.* - Sic ad liquidum perducta re, nihilominus adhuc tentatus locus. *Van Heusde* in *Specim. Crit. in Plat.* p. 20. ita legi vult: ἐκείνο μὲν ἔστω πρόχειρον ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὧς ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήει, quae ipse sic vertit: hoc tibi sit in promptu: melius haec fuisse et aliter tractata, eo modo, quo forte ea tractasset poeta. Refutatur ista otium mihi fecere *Jensius* et *Hemsterhusius*. *LEM.*

Ead. l. 9. Διεξήει) Referebat. *BROD.*

Ead. l. 11. Ἐοικας γούν etc.) Cum his sunt conferenda, quae *Socrates* apud *Platonem* ad *Critiam*, ut omnem ipsi ansam tergiversandi eripiat, in *Dialogi* cognominis initio dixit. *HEMST.*

Ead. l. 15. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat *Brodaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura *Lucianum* dedisse credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex *Nigrini* colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus jubet: *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκόμισθε. *HEMST.* Annon praestiterit: memoria, memoriae ope, collegisti? Egregiam adpellat *Hemsterhusii* emendationem *Guil. Langius*, et ob rationes grammaticas necessariam. Recte, siquidem sensum acceperis ipsum. At correxerisne forte etiam illud *Hermot.* c. 1. ἐπιὰν τῇ μνήμῃ ἕκαστα; vel *Somn.* s. *Gall.* c. 5. verba εὐδοκμοθίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; vel denique, ut me jam contineam, *Amor.* c. 1. ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι, quae interpretes reddidit: ut placide illum memoriae ope hic evoces? *LEM.*

Pag. 34. | 1 Αὐτῶ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. *CLEA.* Editio *Salm.* et ex ea *Amstelaedamen-* sis pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῶ ἐτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi ser-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Χρυσίς omnino de aureis, vel inauratis, vestimentis, calceamentis, supellectile denique quacumque usurpatum. De crepidis aureis Diall. Deor. II, 2. Vid. Schaefer. ad L. Bos de Ellips. p. 160. LEMM.

Ead. l. 14. Μείζον τῆς ἐμ. κ. προς.) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: Caput, inquit, et os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium etc. Vide praesertim p. 127. Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

Pag. 35. l. 1. Συγκατασπάσω) Ne lapsus mecum traham heroem: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhiber, eumque mecum contemptui objiciam. Absurde hic vertit interpres. CLER. Plato de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους συνεπισπασάμενος κείσομαι ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσῶν vel οὐ πεσῶν γε κείσομαι quod ab athleticis profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heins. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, "Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματα in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύνει ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους παίσμασι. Λεπορῆ. Cyropaed. V. p. 85. v. 40. φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολυττιῷ ποιεῖ Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. HEMST.

Ead. l. 4. Χρώμενος] In ipsa ed. Hemst. invenio interrogationis signum, cui tamen non respondet interpretatio Latina. Nec Belinus, nec Wielandius, in versionibus suis interrogationem reddiderunt, secuti, opinor, vel Latinum interpretem, vel editionem Bipontinam, ubi, ut in Schmicleriana, servatam video veterem ac vulgarem rationem. Unus F. A. Wolfius Hemsterhusii vestigia et in h. l. fingendo presit. Utrique formae est, quo commendetur; utraque bene sententiae convenit ad exprimendam summam amici indignationem. Nescius autem, unde Hemst. suam sumserit interpunctionem, praeferebam vulgatam. LEMM.

Ead. l. 7. Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφος) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem et Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1. et 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. et alibi. BOUARD.

Sumpsit ab Herodot. VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενήτη μὲν αἰεὶ σύντρο-
φός ἐστι. HEMST.

Ead. l. 10. Ἦν καὶ] Sic reposui pro vulg. εἰ καὶ, mo-
nitus a Belino, qui aut ἀφίκοιτο, servato εἰ, aut ἦν, servato
ἀφίκοιτο, corrigi vult, et praecceptum secutus Hermannus ad
Viger. p. 791. ed. 1. LEMM.

Ead. l. 11. Παραπαιδαγωγούσι) Verbum elegans, pravum
leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch. feliciter in
metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse
adfirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse
Numae, et παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν
aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata,
et hactenus infante usurpatur. Clem. Alexandrinus ea, quam
dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Pae-
dag. III. p. 247. D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ
ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista vel-
uti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum
mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athe-
nas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλά-
δος παιδευσιν· et Dicaearchus p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ
πόλεις πρὸς τε ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΤ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν δια-
φέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλ-
λάττει· eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de
Ad. et Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis et in-
epte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud
exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I. Qu.
2. Athen. IV. p. 159. D. HEMST. De hac Athenarum laude
egregius etiam est locus in Isocrat. Panegyri. c. 13. maxime
sub finem. LEMM.

Ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu
malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in La-
pith. et alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Ead. l. 14. Ἀκολούθων ὄχλῳ) Mancipiorum. BOURD. Re-
fert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive pro-
sequentium, de quibus nota res. sic §. 20. et in Catapl.
BOURD.

Ibid. Καὶ ποικίλη ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποι-
κίλην. et in Tim. §. 27. ποικίλα ἐνδύς, et alibi. Has vestes vo-
care videtur alibi, τὸ ἀνθηρόν, quae in quibusdam Graeciae
urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul.
alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος
Ἀθηναίων τὰς εταίρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc om-
nino vetitum, idem Suid. ut et apud Romanos, Lege Oppia.

Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achill. Tat. lib. 3. BOURD.

Ead. l. 15. "Ωαιο ζηλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING. In sqq. ὡς ἂν εὐδαίμων excidisse puto ὦν. Est ὡς ἂν cum Participio, quod vix credo in talibus vel omitti posse, vel omissum unquam a veteribus fuisse. Charon. §. 1. ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. Ibid. §. 14. LEHM.

Pag. 36. l., 3. Θλίβων) Athenienses servis suis obiterens. BROD:

Ibid. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum junxit Alexand. Aphrad. Probl. I. §. 47. Saepius in Artemid. θλίψεις καὶ στενοχωρία. et Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum 2. ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582. B. "Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥαδίως Ἄλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de Exil. p. 601. D. HEMST.

Ead. l. 7. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

Ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Benedictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἃ ἦν a Luciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην. nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38. ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες. Clem. Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διελέσκει. De Zenone Diogen. L. VII, 16. εἰ δὲ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum caussa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκόπτοι) περισταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν. si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praecipitato, et non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην etc. Oct. Ferrarius habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. HEMST. Videntur verba ἃ ἦν ad ironicas cavillatoris voces referenda esse. Quarum sensus quum non proprius esset, intellexit ille dives, quid vere sibi vellent verba παρ, exercitus, quorsumque tenderent. Hoc, opinor, est ἀκούων ἃ ἦν, audiens, perspiciciens, intelligens, id, quod res erat. Illustravit locutionem Abresch. Dilucc.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ctesiph. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr. Char. XI. περὶ μικρολογίας* sub finem. CLER.

Ibid. Βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθηνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἀνθίνα φορεῖν. VORST. Legis hujus Atheniensium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis, nempe solis id licuisse patet ex nostro, *Demon. c. 16.* Consule *Suidam* v. βαπτὰ, et *Aristoph. p. 55.* Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forsan et hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in *Comico* sumitur, 290. C. SOLAN. Solum hujus legis testem producunt *Lucianum J. Meursius* *Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. et Sam. Petitus LL. Att. pag. 23.* quare a Solone, an post eum fuerit lata, discerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys. Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119, 120.* meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθίνας φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad *LL. Att. p. 476. Kuster. ad Suid. in Ζάλευκος.* Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani Demonacte*, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnī victores in urbem patriam invehēbantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ex. Spanhem. ad Julian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.*

Ead. l. 2. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex *Suida* supra retuli: aliam causam hic adsignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρόν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOUND.

Ead. l. 3. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώμενος nunc scribendum puto, ἐπόλησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST. Apertum vitium in vulgatis verbis. Χρώμενος vero, quod olim mihi in mentem venerat, linguae quidem legibus jam satisfaciat, neque tamen cum loci sensu conveniat. Nam non omnino in

usu talis vestis tinctae violatio legis quaerenda, sed potius in eo, quod quis ludis illis Panathenaicis ejusmodi vestibus indutus interesset. Offenderat enim, quod civis iste Atheniensis βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, ut modo narratum; atque is, qui sic deliquerat, abducebatur παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην. Itaque commodissimam et facillimam Hemsterhusii emendationem recipiendam duxi. Probavit et Guil. Langius. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 11. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, laetari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginae in Gallo. **BOURD.**

Ead. l. 14. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. insedit: μετροῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervulgatus, (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. et saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχῇ· accusabat Timocritatem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit *Patr. Encom.* §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστροῦς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muson.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετροῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multum habet assimilia *Longin.* Sect. ultima. **HEMST.**

Pag. 88. l. 1. Ἀπηρεύειν) *M. Brunnerus* ad *Palaeophat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν et λατρεύειν agit. **HEMST.**

Ead. l. 5. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἄσματα, quas alius παραγότα μέλη, ni fallor. **BOURD.** Perditaе cantilenae; non quo ipsae fuissent pessimae, aut mores perdidissent, sed quod ab hominibus perditis, h. e. lascivis ac dissolutis, proficiscebantur; intellige scolia, carmina amatoria, cantilenas omnis generis lascivas et obscenas, palam a juventute libidiosa vel interdiu, vel nocte intempesta per plateas decantatas. De vocis διεφθορῶς vi et usu alibi, si Deo placebit; ad *Diall. Deor.* XIII, 2. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 6. Μεστὰ) Ex *Homero.* quales perpetuae parodiae in *Luciano.* **BOURD.** Ex *Arato* haec in proem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit *noctes.* Ver-

sus *Arati* habes *Prom.* c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. SOLAN. *Aristid.* T. I. p. 98. C. μεσταὶ δὲ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud *Demosth.* in *Mid.* p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυαῖς Ἰσθῆναι ὠραῖον Βρομίου χάρον ἄμμιγα πάντας· editur εὐρυχώρους, ὠραίων, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fiegit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio jam ante communi *Aratus* sumpsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* *Tars.* I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὠτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· et alter *Johannes T.* VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμνων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν εἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὡςπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 7. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυαῖ. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ. ΒΡΟΔ:

Ibid. Πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) *Suet. Lamprid.* in *Elogab.* ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 9. Ὑφ' ἧς δὴ . . .) Sic recte P. et J. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. J. At structura mihi videtur rudior paullulum et incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit; ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit et rotundius, τοφῆς δὲ θεούσης, quod ego quin *Lucianeum* sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* *Od.* O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam J, *Scaligero* ad *Fest.* in *Affatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρσαι non ceperunt interpretes, nec sane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: *Aristoph.* *Equ.* v. 524. mallet etiam in *Phil.* de *Mon.* p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμέριον παρασυρῶσι pro περισυρῶσι· *Arrian.* *Epict.* IV, 9. ὡς ὑπὸ χεῖματος παρασύρησαν. Congruit haec potestas cum φυχῆς ὑποκλινομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. ΗΕΜΣΤ. Praeter *Cod. P.*, edit. J. et marg. A. 1. W. δὴ habent etiam *cod. Aug.* et *Ald.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quaedam in hanc rem addere. *Noster* in *Scytha* c. 9. urbem quamquam poëtae cujusdam verbis adpellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. *Ἀνθεῦσαν* quoque a Graeco scriptore *Philadelpho* adpellatam fuisse *Florentiam* testatur *Politianus* Lib. I. Epist. 2. Sic apud eundem *Nostrum* de *Domo* c. 9. Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθεῶν τῷ πυρὶ. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud *Eustathium* ad *Iliada* ex veteri poëta: Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin et apud *Latinos* *florere* pro *abundare* positum. *Cato* apud *Sosip. Charisium*: Postquam *Massiliam* praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum *Gallicum*, inde noctu aura profecti sumus. *Livius* XXI. cap. eodem: Ita enim hae gentes, non pacis solum, sed etiam victoriae bonis florebut. Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. c. 11. *Florere* (*Persea*) praeterea *juventute*, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate. Hic in primo et secundo loco quid florere aliud, quam abundare? *JENS.* Quid audio, δίψης πμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*; cui quî potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra *Gracci* sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud *Aeschylum* legitur in *Agam.* v. 668. ἀνθεῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod et *Stanzelium* praeteriit; vel, si mavis, spumans, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciph.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* *Polit.* p. 538. E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de *LL.* IV. p. 827. F. ὅπερ εὐθύς παιρὶ καὶ θηροῖς etc. ξύμφυτον ἐπανθεῖ et similia plura; verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud *peritos* probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* absolvatur, refugendum puto ἀύχμει· cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin *Noster* meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χώρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. *Δίψης*, inquam: nam quod ex ed. J. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. *Agris* arentibus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur et διψᾶν: *Διψία κόνις*, ξηρά· *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in *Antig.* v. 252. ἀοίκητος καὶ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* *Strom.* I. p. 317. C. ubi ἔρημος et ἔρημια praecessit: neque obscurum est, cur *Διβύης* διψάδα γαίαν dixerit *Oppian.* *Cyn.* IV, 320. *Eumenius*, *Libyae* arva sitientia: nam, ut scribit *Mela* I, 4. pleraque ejus inculta, et aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud *Virgili*

— *ubi hiulca siti findit canis aestifer arva :*

praeter eo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii, siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys. Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ ἀνχμήεσσα τέτυκται* pariter in *Aristoph. Nub. v. 440. juncta reperies διψηῖν et ἀνχμῆϊν* *Lucian. Disp. c. Hes. θ. 7. ἦν δὲ ἀνχμὸς ἐπιλάβη καὶ διψηῖσιν αἱ ἄρουραι etc. τῷ δίψει αὐτῶν.* Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost. T. I. p. 500. B. τῆς δὲ ψυχῆς ἡμελημένης, ἐσπώσης, ἀνχμώσης, λιμῶ διαφθειρομένης etc.* neque ex eo plura colligere juvat. *Hemst. Cl. Hemsterh. ἀνχμῆϊ.* ac propemodum persuadet, propter junctum δίψης vocabulum, quod ἀνχμῶν comitem habere solet, et quia verba διψηῖν et ἀνχμῆϊν alibi jungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari, adeoque ad malas res ejus usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero.* Fateor quidem, exempla ab *Jensio* prolata ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabilendum *Luciani* vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus *Hippocrati Galeno*que ἐξανθήματα et ἐξανθήματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud *Foesium* in *Oecon. Hippocr.* Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἢ νοῦσος) Aphor. 30. L. 2. Epid. et saepe.* Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροίην νοσήματα, morbi, qui in cutis superficiem erumpunt, idem in *Coac. praenott.* alibique frequenter. Quin et de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τροχύτης ἐπὶ τῷ ὠχρόλευκος, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII. Epid. aliaque adfert idem Foes.* Sed quod *Alciphri. p. 4. ἀφρὸς ἐξηνθήκει* de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem *L. III. p. 442. de pustulis ex plagis orta adhibeat dicens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέγμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωπίους ἐξήνθησε.* *Aeschyl. S. C. Theb. v. 958. πολλοὺς ἐκάνθησαντες δόμοι πόνοις,* (quod adlegat doctiss. *Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 331. ubi et alia ejusd. poëtae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος et νόσος ἀνθεῖ, ac μανίας ἀνθος ex Sophocle etiam adfert) addo *Plut-**

arch. Thes. p. 3. E. ἀνθις ἐξήνθησαν αἱ κακταί, denuo propullabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstram, et quae ad vulgatum *Luciani* tuendum adhiberi queant. Et quia ἀνήμεϊν nondum probatum video sic junctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum *Luciani* procedere, dicendo, ἀνθῆϊν ἐπιθυμίας non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i. e. virtutes, non fert, ita vitiiis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; et cum herbae malae aequae suos habeant et copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus et ἀνθῆϊν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum et de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed et de morbis humana remedia respicientibus. Ita οὐρανός Ἄρη de magna pernicie ex *Aeschyl. Pers.* adfert modo laudatus *Abresch. pag. 216.* ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utraque valere partem, et forsitan nihil in *Luciani* vulgato mutandum, nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — et ἐξάνθηϊν, non vero in simplici ἀνθῆϊν inesse, lucidius probari queat. REITZ. In arenoso, arido, siticuloso deserto sterile est solum, ac rarae herbae, rarissimi flores. Tale desertum vix credo h. l. in animo habuisse *Lucianum*, ubi πολλάς τε καὶ ἀγρίας ἐπιθυμίας commemorat, in tam corrupta et foedata anima propullulantes. Intellige igitur potius imaginem paludis, ubi solum lutulentum, et ingens multitudo et varietas florum herbarumque palustrium. Et probabis mecum, ut unice veras, lectiones ἀνθῆϊ (cf. contra *Scyth. c. 9.*) et ἰλύος, quae vox qui facile h. l. oriri potuerit, non video, clarins contra pervidens vocabuli δέψης originem. Offendit tamen adhuc αἰεῖ, vox admodum frigida in hoc contextu, Scribendum, ni fallor, ἰλύος ἐμπυπλάμενος. *Guil. Langio* incomparabilis viri doctrina, acumen et auctoritas oculos videntur paullulum praestrinxisse, ut exclamare potuerit: *Aut tales conjecturae (ut ἀνήμεϊ) in textum recipiendae sunt, aut prorsus nullae!* ЛЕНН.

Pag. 89. l. 3. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, et

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ead. 1. 9. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

Ead. 1. 13. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἴκκ.) Adlusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum jactum; quod est, in tuto citraque periculum. Est autem apud Homerum Π. Ἐ. 130. Ἴκκ βελῶν, μή που τις ἐφ' Ἰκκί ἔλκος ἄρηται, Extra tela, uti ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus. — Hoc proverbio usus est Lucian. in Diall. Nept. et Cycl. Veneris et Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Α. 163. Ἴκκτορα δ' ἐκ βελῶν ἔπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης, Ἴκκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD. Verbis: καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἴκκτορα, manifesto adnuntiatur locus Homeri, non proxime proverbium illud ἐκ βελῶν vel ἔξω βελῶν significatur. Sequuntur et ipsa poëtae verba. Unde non φασίν, quod vulgo habent, sed φησίν, quod offert cod. Aug., scribendum censebam. Recte interpretatio Latina: ut ait ille. LEHM.

Ead. 1. 16. Οἰκουρεῖν) Philo Jud. de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἔμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτῆς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ etc. συγκλεισάμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προσελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἡδίων συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἅπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος etc. HEUST.

Pag. 40. 1. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hanc dialogi de Charonte, sive Contempl. titulus et occasio. BOURD.

Ead. 1. 5. Ἰπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN. „Gravi errore.“ Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 16. LEHM.

Ead. 1. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τροφῆς, θεάματά τε καὶ ἀπούσματα τερπνὰ διηγούμενοι etc. ut tradit Herodian. I, 6. HEUST.

Ead. 1. 10. Μὴ δεδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BARD.

Ead. 1. 11. Τὰ ὦτα κηρῶ φραζόμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Julianus Imp. Liban. Omnes ex Odys. M. BOURD. Similiter Imagg. c. 14. καὶ ἦν κηρῶ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοὶ τὸ μέλος. Et Charon. c. 21: hominum stultitia et veritatis sapientiaeque incuria tanta esse dicitur, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι τὰ ὦτα· τοσούτῳ κηρῶ ἔβυσαν αὐτά. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἰπερήφανον) Ex G. C. ad §. 26. postquam epotavit Salanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ἰπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper adnotationem adjecit: Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparci; nisi

forte respiciat c. 19. ubi ea vox occurrit. Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea junctis lego: ὡς μάλιστα ἤρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ε. κ. ut hoc totum sit *Scholiasiae*, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἤρμοσμένον, et §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἤρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem adsequatur. ΗΞΜΣΤ.

Ead. l. 15. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud *Petron. Grex agit in scena.* ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 16. τὸν δ') Vulgarem lectionem mutavi in τὸν δ', ut paullo inferius c. 21. ὄδ' a *Jacobsio* recte in ὄ δ' mutari video. Similia vitia per totum *Lucianum* e librariorum negligentia illapsa tacite me correcturum esse, semel monuisse sufficiat. In talibus res ipsa loquitur. ΛΕΗΜ.

Pag. 41. l. 3. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis: exemplis ad lib. I. *Heliod.* ΒΟΥΡΔ.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστὰ, τῆς τύχης παίγνιον. *Legend. Marci. ad Horat. Aur. Victor* in *Ael. Pert.* ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 4. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρώπων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid majoris vitii subsit, legerim, ὁμολογῶντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρομένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, et gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. licet fortuna ipsa testetur, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen, cum ista quotidie videant, divitiis inhient etc. Παίζειν jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. *Heliod. V. p. 209.* Ἐπαιξε δὲ ἄρα τὸν Κνήμανα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεπολεῖται. *Suidas* in *Ζήνων* ὁ βασιλεύς. ΗΞΜΣΤ. Jure taxatus interpres. Veruntamen nec *Hemsterhusius* ipse sententiam loci penitus perspexisse videtur, qui offensus optima voce ὁμολογούσης in eo fuerit, ut ὁμολογῶντες corrigendo magnam loco asperitatem inferret. Nec *Jacobsio* contigit locum ita castigare, ut jam genuinam esse pateret. Pro καίτοι enim καί, et mox pro εἶναι vult εἶν, satis incommode. Salvus est locus, uti vulgo ex-

hibetur. Voces μαρτυρεῖσθαι et ὁμολογεῖν sunt judiciales, et Fortuna tanquam rea sistitur, quae accusata ab hominibus ipsi delusis coram iudicibus philosophis, testimoniis convicta (μαρτυρομένη) confiteatur nihil rerum humanarum, quae quidem ab ipsa proficiscantur, firmum ac stabile esse. Atqui, sic enim Nigrinus vult, quum haec res sit in confesso, ut et verissima per se sit, et vulgo notissima et usu comperta: quidni stultissimum sit, rebus sic habentibus, inhiare divitiis, potentiae, aliisque ejus generis bonis, quae Fortuna ipsa concedat incerta esse et infida? *Guil. Langius* in *Animadvv. ad Lucian.* p. 14. apte confert locum *Juvenal.* X, 172. **ΛΕΗΜ.**

Ead. 1. 7. Ἐν τοῖς) L. *ἔπι.* Dixi ad §. 7. **HEMST.** Constantiter scilicet *Lucianus*, et creberrime, γελᾶν ἐπὶ τινι, nunquam ἐν τινι. H. 1. ἐν ex sequenti ἐνεστι irrepsit. **ΛΕΗΜ.**

Ead. 1. 9. Οἱ) Ex ed. J. est: reliquae non agnoscunt. **ΒΟΛΑΝ.**

Ead. 1. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλλοὺς πρ. δακτυλλοὺς, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. **MARCIL.** Probo *Marcilii* δακτυλλοὺς quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. *Quinctilian.* I. O. XI, 8. p. 1031. dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impletur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet.* Hanc stultitiam *Seneca* severe reprehendit, *Martialis* saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, et *Chrysostomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia et multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. *Kirchmann*, de Ann. c. XVII. et *H. Valesium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro οο, quod in Codd. est scriptum, *digitis et metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis et operatis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλλοὺς βαρεῖς etc. **HEMST.** Laudanda potius hic loci librarium diligentia et intentio, quam corrigenda. Parum apte dictum foret τοὺς δακτυλλοὺς προτείνειν. Contra proprium est ac solenne προτείνειν τὴν χεῖρα, τὴν δεξιάν etc. ergo etiam τοὺς δακτύλους, quamquam in his digitis simul cogitari par est τῶν δακτυλλῶν τὸ πλῆθος supra c. 13. Nec *Langius* admitti vult δακτυλλοὺς. **ΛΕΗΜ.**

Ead. 1. 11. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota *Aristophan.* *Plut.* Ipse *Lucianus* alibi. **ΒΟΥΡΔ.**

Ead. 1. 12. Ἀλλοτριᾷ φωνῇ) *Nomenclatoris* voce. **ΒΛΟΡ.**

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

merent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires. de Prado et Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial. II, 21.* sed imprimis *Lipsii Elec. II, 6.* HEMST.

Ead. l. 3. Περιβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. BROD. Imo vero ὄντα videtur excidisse. LEHM.

Ibid. Τοῖς μηδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

*Ead. l. 6. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum *Micyllus* vertisset, quod neque ore nos adprobant aut compellant, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane et adprobare et compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte; quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos. Nota illorum oris obscoenitas. GRON.*

*Ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. *Capitol. in M. Aurel. III. et Sueton. Ner. c. 87.* Quod autem sibi gratulatur *Nigrinus* negatum osculum, eo spuroitiam oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. *Pseudol. c. 23.* SOLAN.*

*Ead. l. 7. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτη *Merced. conduct. et in Gallo. BOURD.* Molestias matutinarum salutationum describit, et quam vilium essent animorum multis docet *Seneca de Brev. Vit. e. XIV.* qui cum *Luciano* conferri poterit. CLER. Salutationes et officia Romae fuerunt antelucana; ex aliis et hoc loco docet *Is. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53.* Confer, quae plura *Noster* habet de *Merc. cond. prorsus* his similia. HEMST. Adde et *Sallust: B. C. cap. 28, in. LEHM.**

*Ead. l. 9. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. *Senecae* loca dabit *Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir a vitae libertatis memor, Praef. lib. I. p. 5. An putem fortunatius, a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu etc. Tacit. Ann. IV, 74. Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur. Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat de *Merc. Cond. Ciceroni* ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorum rem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* HEMST.**

*Ibid. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud *Demosth. ἐν**

τῶ περι στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ἄνομάζοντο ἤνι-
κα ἔδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσ-
ῆκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀκούσω) Ut loco Demosthenis proxime cita-
to. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. et κλύειν apud Ae-
schyl. in Prometh. sic apud Latinos audire. Horat. Sat. 7. lib. 2.
audis. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis sa-
lutantium apud Suet. BOURD.

Ead. l. 11. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced.
conduct. et in Gallo et saepe alibi. De his incommodis spor-
tulæ causa perceptis interpretes Martial. et Juvenal. BOURD.
Sportulam intellige clientibus et salutantibus exhiberi solitam.
SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac po-
tentiores Romæ clientibus suis atque adulatoribus praebe-
bant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis
officio venabantur. Jul. Firmicus VIII. p. 216. per omnium
limina matutinis semper salutationibus discurrent. Manilium ex-
pressit V, 64. Instar erit populi, totaque habitabit in urbe
Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi
portans communis amicus. luculentissime Juvenalis Sat. V. Stat.
IV. Silv. IX, 48. Vid. Des. Heraldum ad Martial. VII. Ep. 38.
qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque phi-
losophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ
εἶναι σπουδάσαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irrepere de-
tractabant hac via, quam sane muniverat Simonides: roga-
tus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri
an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄραν ἐπὶ
ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste Aristot. Rhetor. II.
p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI. p. 675. A. Alia Gale-
no mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehit-
tur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκι-
μήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πράξαι πρὸς ἡδονὴν, κο-
λακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλου-
τοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παρα-
πέμπειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις,
βωμολοχεύεσθαι etc. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi,
Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque in-
utilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis in-
tento studio paullulum deflectam, προσαγορεύομι δὲ περιερχό-
μενος ἔωθεν, εἰς ἑσπέραν σε συνδείπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege
cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim
memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres
Asclepiadas instituisse viam: ἄλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ
τὰς τῶν πλουσίων ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς

ἐσπέραν δεικνυσόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis et vino se distendebant, quod *Lucianus* salse ridet, *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλάμενοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum, eos, quod *Noster* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων. *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Καποχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἴλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρῶσθαι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἶτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπίγασθαι. nam hoc qui Romae saxum voverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur. *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὄργαι προσεζάνουσι, ἐπειδὴν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶν ἀνάγκην καὶν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium Libani* locus non fugit. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 12. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 13. Ἀπολαύσαντες) Ἀπολαλήσαντες. ΜΑΡΚΙΛ.

Pag. 43. l. 1. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἰατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis *Glossar.* cap. de *Medio*. Recteque apud *Hesychium* interpretatur περίοδος, ἢ παρὰ ταῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιος φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροῦς νομίζεσθαι. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 2. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad *Thesmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venenat, ut patet in *Gallo*. ΙΔΕΜ. C. 10. Ergo ad nova convivia, vel etiam ad sequentis diei salutationes. Nam, quae *Belinus* cogitat de opificibus, negotiatoribus, et aliis, qui ob negotia necessaria morbis suis vacare non potuerint, vel etiam de iis, quibus defunctis jam ad aegrotandum non fuerit satis otii, ea prope ridicula sunt somnia. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 3. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. ΜΑΡΚΙΛ.

Ead. l. 4. Τπειλήφα) Censeo. ΒΑΟΥ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐπευωνίζονται· *Dion Cass.* ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων
 πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in *Polluce* I, 51. ἐπευωνισμένων τῶν πυ-
 ρῶν, cui junctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, et
 VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus carita-
 tem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71.
 ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπι-
 τιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτιμῆν τὰς τιμὰς contraria sunt apud
Poll. III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870.
 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a
 mancipibus parvo tradita; et p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν
 σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τοῦναντίον προσεπευωνίζονται.
 Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico prae-
 conio venum propositas minimo addicunt. *Dion. Cass.* p. 335.
 C. τῶν δὲ δὴ λογματέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυ-
 μένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προικα-
 σφίσι χαρίζομενοι. recte *Basil. Hom.* II. in *Ps.* XIV. p. 160. A.
 ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi
 bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον
 ἄλλος αὐτὰ προχομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς
 τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται· similiter de foeneratore
Plutarch. T. II. p. 828. E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζον-
 τα. *Xylandrum* non probo: si quid vendis, pretium diminuit.
 Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perdi-
 tissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν
 πεποίηται τῆς αὐτῶν ἀσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ'
 ὑμῶν δωρεάς, ὥπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῆ φαῦλα ἀποκηρύττοντες,
 οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμά-
 των (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ'
 αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera ho-
 nores et munera, quibus Athenienses bene de republica me-
 ritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc homi-
 nibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Lo-
 cum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus
 est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ
 πρόδηλα τὰ ὀνειδῆ τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ
 τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων, ὥπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ
 ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος etc. In prom-
 tu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum par-
 tem non idco tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur,
 duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quan-
 quam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam
 tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse:
 neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus*
 protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro ge-

nuino non agnoscam, donec certioribus argumentis adprobe-
tur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωλύζειν
τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperio-
rum adulationes atque admirationem maximi aestimentur,
contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. НЕМСТ.
Talibus qui possit resistere? *Langius* adsentitur egregio
viro. Et *Schneiderus* vocem ἀπευωλύζειν recepit quidem in
Lexicon suum, sed ignominia notatam. ЛЕМ.

Ibid. Ἐπιτελιόσαστα) Hanc vocem interpretatur *Ulpian.*
Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *parlete*
interjectio. BOUND. Uege ἐ—ς, quo facto limpidiore senten-
tia evadet. SOLAN. Ἐπιτελιόζειν et ἐπιτελιόσμα, nisi quod ex
compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque
τελιόζειν et τελιόσμα ut quando philosophiam *Alcidamas* vo-
cavit ἐπιτελιόσμα τῶν νόμων, teste *Aristotele Rhet.* III. p. 124.
poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτελιόσμα ἀν-
θρώπων πάθων, propugnaculum ac munimentum, quod
animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud
est, si mutata structura dicant ἐπιτελιόσμα τοῖς ἀνθρώποις
πάθει, vel κατὰ τῶν ἀνθρώπων πάθων, quorum illud apud
veteres, hoc recentioribus est usitatus; munimentum ad
coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc
vim in ἐπιτελιόζειν posuerunt: frequens est ἐπιτελιόζειν Ἀθηναῖς
vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκλείαν, et notum e *Thucydide* VI, 93.
VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem
traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Pesa-*
vio versam, sed *Scholiastae* veteris ope melius in *Notis* expli-
catam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Exp. Al. IV. c. 27. et ali-
bi saepius in utroque. Hinc ἐπιτελιόσμα castellum vel muni-
mentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam ob-
sideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopu-
leris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I,
122. ἐπιτελιόσμος τῇ χώρᾳ, et 142. *Harpocr.* et *Suid.* in v. *Ul-*
pian. ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπι-
τελιόσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, et *Access.* e *Lutec. Cod.* p. 1161.
1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis Orat.* pro *Ctesi-*
phonte, exstat p. 486. F. *Philippus* Euboea expulsus ἕτερον
κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτελιόσμον ἐζήτησεν (quomodo *Philoni* p. 1114.
C. ἐπιτελιόσμος δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) et p. 483.
F. ὁ τὴν Εὐβοίαν etc. κατασκευάσων ἐπιτελιόσμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν.
Dionys. Halic. A. R. I. p. 16. φρούριον καὶ ἐπιτελιόσμα κατὰ
τῶν Ὀμβρικών quam structuræ formam hic quidem saepissi-
me sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui
tam salubresus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit,

emendare apud Suid. in Κατακωχή· Ἐπιτελισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis et concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV. p. 97. Β. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτελίσειν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit inprimis Philoni Jud. de Pr. et Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτελιχικῶς τῷ λογισμῷ. p. 921. A. 1049. C. et variata structura, ἐπιτελιχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepe numero est peccatum. Sexti. Empir. V. G. 2. ἐπιτελιχίζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτελιχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit interpretres, et in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτελιχίζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν. ἐπιτελιχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πόλεμον· Phisarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II. Ep. 146. Joh. Chrysost. ed. Pat. T. VII. p. 428. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σεφρονοῦσαις ἐπιτελιχίσασιν· et p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paullo quidem aptius T. I. p. 241. Β. δεῖ τῇ τῶν εὐστῶν κακουργῶν τοῦς ὀφθαλμοῦς ἐπιτελιχίσασθαι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei nota ed. Eton. T. VIII. p. 287. et correctione prava et errore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Leiciæ formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. Hæmsr. Cod. 2954, habet ἐπιτελιχίσαντες, et Aug. ἐπιτελιχίσαντας. Satis jam auctoritatis ad probandam Solani conjecturam, quae vel in se ipsa magnam habet probabilitatem, quam Plurali opus sit ob Subjectum τοῦς κόλακας, et praecedens, et sequens. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 5. Ἰδιώτας) Ead. J. ἀγράμματος, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. **ΣΟΛΑΝ.** Ergo tamen spernendum, quamquam etiam in A. 2. reperitur. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 7. Τῶν φιλοσοφεῖν προσκ.) Omissum τινές, quod Atticis et Platoni frequens. Diogen. L. II, 133. Luc. A. A. XXI, 16. vide Is. Casaubon. ad A. A. VI, 7. quamquam is locus, meo iudicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione comparata Dion. Chrysost. Or. LXXVIII. p. 660. καὶ τοῖς τε παρεβούλουται τῶν μακαρίων πνεῦς θεραπεύεσθαι πρὸς ἄνδρῶ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

bus ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST. Codd. Aug. et Par. 2954. praebent genuinam lectionem, a Schmic-
 dero quoque receptam: *τινι τῶν καλῶν εἰκάσομεν*; Est formu-
 la solennis, cum aliqua ironia mixta, qua dicere volebant,
 ex omnibus rebus honestis nihil esse, quod cum hac re pos-
 sit comparari, i. e. esse hanc rem omnium turpissimam.
 Quom. hist. conscr. c. 24. *τινι τῶν καλῶν ἔοικεν*; LEMM.

Ead. 1. 2. *Οὐκ ἐμποροῦνται*) Repetit hanc philosopho-
 rum ἀπιροκαλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. et passim.
 BOURD.

Ead. 1. 4. *Πλείω δ' ἀποφέρειν*) Quae enim supererat e
 coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROW.
 Hunc morem et alibi tangit Notter. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Τῶν ἐπὶ μισθῷ*) De quibus tractatum edidit,
 qui de Mercede conductis. BOURD.

Ead. 1. 7. *Τὴν ἀρετὴν ὄνιον*) In hos aretalogos plenae
 satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri.
 BOURD.

Ibid. 'Εξ ἀγορᾶς) Junge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὄν.
 ὡςπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: adv. Indoct. §. 4. εἰ ὡς-
 περ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πολασθαῖ et Revivisc. §. 4. ὡςπερ ἐξ ἀγορᾶς
 ἀποκηρύττων σοφούς ἄνδρας sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et
 in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is
 omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem fo-
 mi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum,
 quem movit ad *Alciphronem* Berglerus p. 88. scrupulum le-
 vant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεῖαδια *Aelian.* de Anim. II,
 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus
 usitatum. *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρῶν ἦν
 τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paullo ante alio sensu, οὐ τῶν
 ἐπ' ἀγορᾶς ἤμην, non unus crum forensium tabularum. *Philostr.*
 de V. S. II. p. 608. τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς
 prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅπερ
 μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλοι
 τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους confer p. 289. D.
 Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, et καπηλεία
 Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates κα-
 πήλων et καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L.
 Bos in Ep. II. ad Corinth. II, 17. *Nicolaus Damascenus* οὐκ
 ἴσται ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκα-
 πήλευσεν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Κάπηλον
 etiam, quamquam ratione paulum diversa, *Lysias* apud *Athen.*
 XIII. p. 612. D. Aeschinem adpellat Socraticum: αἱ ὑπόλοι-
 ποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τοῦ κάπηλον ὡς περὶ στήλην

διαφθειρόνται· ut περί ἕρμα περιόραγῆναι apud *Dion. Cass.* LII. p. 475. A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: κάπηλος iste, et illa στήλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, et pluribus illustrent hunc scriptoris nostri locum *P. Faber.* ad Tit. I. de Just. et Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. HEMST.

Ibid. Ἐργαστήρια γούν ἐκάλεσεν καὶ καπηλεία) Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, *Micyllus* *ergastula*. *Ludov. Cresollius* libro V. theat. rhet. c. 8. amplius et propius meritorias officinas. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GROS.

Ead. I. 10. Ἀπέλει καὶ πρώτων etc.) Redit ad *Nigrinum*, quem ut veri philosophi exemplum proponit, et ut ante illius orationem, sic et hic doctrinam ejus et vitam commendat. COGN.

Ead. I. 18. ἄτων) Edd. omnes praeter *J. δέων* mendose. In *L.* etiam recte δέων. SOLAN.

Ead. I. 15. Οὐ κόρῳ τῆς π.) Suburbana praedia maximè erant pretii et usus, quod fessis rerum urbanarum facile illic excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem *Nigrini*, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

Ibid. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι et διειληφός. BRON. Scilicet in *A.* 2. est ἐπιβῆνε et διειληφός. LEMM.

Ead. I. 16. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obs. Crit. p. 69. in primis accuratissimum *Sylburgium* Praef. *Pausan.* p. 928. HEMST.

Ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud *Euripid.* Phoen. 657. —

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέρτηνται βροτοί.

Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιεισόμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non possidemus propria mortales bona:

Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Hor. L. II. Sat. 2.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli

Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum

Nunc mihi, nunc alii. VORST.

Unde et *II. Carm. Od. XIV, 24.* eleganter admodum brevem *Dominum* vocat. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Τούτων μὲν φ. οὐδενός etc.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt *Horatius.*

et *Lucianus*. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. 2. libri II. ut nihil possit similis *Lucianus* dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequitas, aut vafri inscitia juris,
Postremo expellet certe vivacior heres,
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca visite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

Pag. 46. l. 2. Νόμος δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in *Timone*, sive *Misanthra*. μεταμαθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. et in *Charonte*, sive *Contempl.* (c. 20.) τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίδιον, ὡς ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότης: haec apud *Lucianum* passim. *Lucianus* sive is sive alius poeta:

Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενέππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε ᾤετο, καὶ πάλιν ὁδὸς
Ὀίεται, εἰ μὴ δ' ἑλθὼς οὐδενός; ἀλλὰ τύχης. BOURD.

Ibid. Τὴν χρῆσιν etc.) *Nostra sunt usu, non mancipio,* ut loquebantur *Jurisperiti*.

Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

Ead. l. 3. Ὀλιγοχρόνῳ δεσπότης) Ea passim in *Luciano*, sed praecipue in *Charont.* sive *Contempl.* BOURD. Praeter locum a *Bourdalo* collatum vid. c. 17. LEMM.

Ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. In omni mutatione dominiorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEEMST.

Ead. l. 5. Παρέχει) *Nigrinus*, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum conjungunt, ἐκείνους παρέχει. HEEMST.

Ead. l. 10. Μήθ' ὑπερτίθεσθαι) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BOURD. Minimè προθεσμίαις. Sed veterem fuisse lectionem μήθ' ὑπερτίθεσθαι, ostendit praecedens μήτ' alias vitiosum. Nihil magis existimo *Lucianum* tam jejune scribere potuisse, quam in hoc quidem loco prorsus nihil sit discriminis inter ἀναβάλλεσθαι et ὑπερτίθεσθαι τὸ ἀγαθόν, nisi ad argutias confugas. Fortassis e loco *Abdic.* c. 22. nescio quis glossema adscripsit ὑπερτίθεσθαι, quod deinde a librariis aliter ab aliis textui accommodatum et insertum est. Talem esse mutationem accidisse, luculentius etiam arguit illud μήτ' ἀναβ. in marg. A. 1. W. Unde confidenter corrigo μηδ' ἀναβύλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, omissis, quaecumque interjecta fuerant. LEMM.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομας καὶ καύσεις πολλάκις ἐπιμένειν περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων et πύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in *Epict.* istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admoveere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in *Σουπηνριανός*. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in *Vitis Patrum* et *Cassiani Institutionibus*. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V: c. 6. 7. *Boilau.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *Hemst.* Τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ est formulae notissimae τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ variatio, facile tum ferenda, tum expedienda; quam paene miror tantas et offensiones, et turbas, movisse. In cod. Aug. legitur τοῦτο μὲν οὐ δεινὸν in Par. 2954. τοῦτο μὲν οὖν δεινὸν, quod *Belinus* probavit, quamquam manifesto emendatio qualiscunque est vitiosae vocis ἰσ. Jam quod ad tentamina Virorum Doctorum attinet, si aliter τοῦτο capi non posset, quam διὰ τοῦτο, probabilissimae cuique conjecturae libens subscriberem, quum sic oratio sane paululum impeditior foret et inconcinnitate quadam laboraret. Atqui nec *Hemsterhuisii* ratio admodum probabilis est, pro τοῦτο μὲν legendum putantis οὗτοι μὲν, quoniam sic displicent non parum οὗτοι μὲν et οἱ πολλοὶ in eadem enuntiatione. Nec probabilius est, quod *Jacobsius* vult in *Animadv.* ad *Eurip.* p. 8. et iterum in *Porsoni Adverss.* τότε μὲν — ἄλλοι δὲ. Nam non distinguuntur h. l. varia tempora, quibus varia tormentorum genera adhibeantur; sed variae philosophorum familiae, quarum sectatores variis doctorum institutis peculiaribus obnoxii sint. Unde, siquidem corrigendum esset, malle equidem οὗτων μὲν. — ἄλλοι δὲ. At minime corrigendum. Est manca antithesis, cujus generis multa sunt apud eos scriptores, qui familiarem sermonem prae se ferant, exempla, quam hunc in modum, si necesse sit, ex mente *Luciani* complebis; τοῦτο μὲν, ex altera quidem parte, οἱ πολλοὶ etc. τοῦτο δὲ, ex altera vero parte, ἄλλοι etc. Sic vero nemo, nisi putidus scriptor, verba posuerit, omnium minime noster. Jam verba quam maxime ad verbum: Damnavit autem eos philosophos, qui — — maximam partem (τοῦτο μὲν οἱ πολλοὶ) vincire non

jubentes; partim etiam flagellantes. De hujus generis licentia scriptorum, a severis Grammaticorum praeceptis nonnihil recedente vid. *Hermann. ad Viger. p. 701. sq. LEMM.*

Ibid. Δὴν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo adfirmare non ausim. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Παρὰ δύναμις ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας*, qui solet τῷ ἀκούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον πορτίον ἢ δύναται φέρειν. *BOURD.*

Ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταθέντας. *BRON.* Non opus est castigatione. Imo proprium est in hac re ἐπιταθεῖναι. *LEMM.*

Ead. l. 11. Ἀμυστροπέττι) Sic *Horatius: Oculo irretorto Spectat acervos.* *SOLAN.*

Ead. l. 14. Καὶ τὸν εἰδισμόν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de *Merced. cond. et multis aliis locis*, in quibus hac de re proverbium explicamus. *BOURD.*

Ead. l. 15. Τὸν ἰσπόδρομον) Hanc ἰσπομανίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. *Juvenal. Achill. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paras. omnes passim. BOURD.*

Ead. l. 16. Τὰς τῶν ἠνιόχων εἰρήνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τὸς τῶν ἠνιόχων ἀγῶνας. Nam et mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait τῶν ἀγῶνων, et ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae et tumultus, quos aurigarum factiones et factionum cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatam, quam Circensium eventus, et Prasinorum, Venetorum, Russatorum, et aliorum victoriae vel infortunia. Non pessimum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis lib. V. epigr. 96.* ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris, imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, et effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique mictet?

Et *Capitolinus in Vero* testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab *Aelio Vero Imperatore* factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impartiebatur. Fuisse autem in Circo

posita ea simulacra, ex hoc loco conjicere licet, et rationi consentaneum videtur. PALMER.

Ibid. Εἰκόνας) Vide Inscriptt. Sponii. SOLAN.

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregie ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. ed. E. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμύλλης ἐπισημένους καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenberg.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad *Cod. Theodos.* XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. et in *Epigr. Pith.* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 85. HENST.

Pag. 48. l. 3. Ἐξεληνηται) Haec ultima verba male vertit *Micyllus*. Vertendum erat: multos, qui graves esse videntur, occupavit. PALM. Male *Micyllus*: Jam et multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat. — pari lapsu *Benedictus*: Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Nam et versio *Lucianum* non adsequitur, et male periodum hanc majore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene *Palmerius*: multos, qui graves esse videntur, occupavit. At mens *Luciani* est: Multus enim profecto est in equis furor, et multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos cum graves videri vellet, probavit vanos, et cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui, quin ad ejus illustrationem hic adponerem inscriptionem, quam ex schedis *Peirescianis* de promptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim adferat. Ea sic habet:

. . II PRAEMISIT ET C. T.

OCCUPAVIT ET CIT. CCCV

INTROIUGIS VICIT. . . "

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MAGUL AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

si lubet; Scyth. cap. 5. et Deor. Diall. XVII. ΣΟΛΩΝ.

Ead. l. 5. *Μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Brisson.* vir clariss. longe hoc de loco disserit, et postea vir doctissimus *Guther.* lib. de Jure manium. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait *Nigrinus*, ὅτι μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὄλον τὸν βλον προτενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς σφετέρως ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem vera emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a suis veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de libris exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, et petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitati, et luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim *Solon*, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quisvis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς *Nigrini*, et Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua et voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοήθεις, vitam et mores eorum, cum quibus graviora odia et simultates habuerant, testamento lacescere, et hac licentia nullius existimationi et famae parcere. et ita in *Codicillis Petronii* flagitiâ principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, et novitate cujusque stupri praescripta et obsignata missa *Neroni* apud *Tacit.* Annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret, intercessit.* Hujus loci cum mentem quaererem, consului *Isaaci Casaub.* Animadversiones, in quibus hunc *Luciani* locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *BOURD.*

Ead. l. 6. ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ etc.) *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, juxta Terentium, odium parit.* *BOURD.* Sensum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. l. VII. mox ab initio. *VORST.* Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se senti-

unt prohibitos veritate sua et voce libera frui: eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? imo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacet, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, ne ex sua veritate dampnum capiant. Place enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum uli sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex et ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in *Timone* §. 2. qui sic ad Jovem: οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου· ubi *Erasmus*, verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. *Tan. Faber*, hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, et sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque et fulgur adurere et ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim et ille et priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, et ad homines fulminatos adplicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, et rursus in ipso hoc *Timone*, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Jovi attribunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant te frui vulnere, (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obdaci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex

et ridicula fuligo, velut fulmine in carbones et fumum resoluta, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum adferre sufficiat, Fulcini Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, et mori jam certus, *supremis tabulis multa et atrociam in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, et continuo abscessu velut exsilium objectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit: patientiam libertatis alienae ostentans, et contemptor suae infamiae etc.* Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quicquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuserint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacescebant VII. extremo. Conf. Guth. de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide Diall. Merr. X. XXI. et Tim. 1. etc. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissonius de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. esse, quibus omnem adfectum fatemur, haec subjungit: *Quod et sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Οὐ μὲν ἄν. τῆς σφ. ἀλ. etc.* Quibus verbis, quorum sensum interpretes adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nullaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifruunt, sed ad alios ejus fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Jac. Gutherius de jur. man. III. c. 27. is, prolatis et Luciani verbis et Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari, Grammatici docent. Vertit interpretes Luciani; ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non adsecutum, Brissonius Praeses adserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces etc. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mentum aliquod accedit ab ipso κωλυθεῖσθαι, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Βυδαεο C. L. G. p. 828. Berglero ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύσιν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem sumatur. Veruntamen nexu orationis expenso inducor paene, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendam putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας κωλυθόμενοι, quos tum interpretor Romanos, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit Cyrop. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκωλυθεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐθις βέλτιον ποιεῖν. Isocra. περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 816. B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κωλυθόμενων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις κωλυθόμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προτεῖσθαι ita fere, quomodo fecit *Brissonius*, accipio, veros animi adfectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum *Lucretio* dicas, quamquam ille alia paullulum in re III, 58.

Nam veras voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore
ab imo

Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona,
manet res.

Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Brissonius* quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV. c. 11. Quid cum ipso vitae in fine constitimus cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum et quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus (hoc est illud κωλυθεῖσθαι, et modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, et ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quicquam cura sanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat *Nigrinus*, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu et nudato patebat;

ab altero vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis et rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. "Ἴνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἢ αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, et saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos adfectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse conjecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios *Lipsius* egit ad *Tacit. Ann. VI, 38. XIV, 50. Micyllus* vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, Ἴνα μὴ ἀπολαύωνται τῆς σφαιτέρας ἀληθείας. *Hemst.* "Ἴνα illud ἐμβατικῶς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc *Jo. Matth. Gesneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem. *Idem* in *Addendis*. Ut jam et meam qualemcunque sententiam proferam, de testamentorum licentia certa est res, vel ex uno *Suetonii* loco *Aug. c. 50.*, certior etiam reddita iis, quae ibi *La Casaubonus* notavit et *J. Lipsii* observationibus ad *Taciti* loca, modo ab *Hemsterhusio* laudata. Deinde et hoc, qui aliquid sapit, intelliget, verbis προστιθείς etc. *Lacianum* lepidius aliquod, vel acerbius, *Nigrini* dictum repetere velle, quum post praecisam et in arcum contractam plurimum rerum commemorationem jam ipsa philosophi verba sequi jubeat, et ad Romanos significandos utatur formula οἱ Ῥωμαίων παῖδες, de cuius usu, si Deo placebit, in *Indice* uberius exponam. Quae quum ita sint, primum sequitur, de quo jam dubitatio non potest amplius esse, unam illam vocem veram, quam per omnem vitam suam Romani tum demum, quum morti proximi essent, in testamentis obsignatis deposuerint, nihil aliud esse posse, quam liberam ac fortem eorum professionem, quae in primis de nobilioribus potentioribusque viris cogitarent ac sentirent. Sequitur etiam omnino, carpi his verbis cum insigni acerbitate servile illud, quod omni genti Romanae tum temporis insidebat, ingenium, quo quisque se potentiori cuique submittebat, et cautissime prospiciebat, ne verum dicendo quempiam illorum offenderet. Egregie ad hanc indolem perspiciendam facit locus *Charon. s. Contempli c. 13. οὐ φέρει ὁ ἄνθρωπος (Κροῖσος) τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρόρησιαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξέρον αὐτῶ*

mani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκων éfferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. et Martialis Amphitheat. BOUND. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. Symp. Probl. III, 1. ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. N. A. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere vereretur: audi Cresollium Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. De conviviis (ibi plausus dari consuevisse) probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum et divitum profusiones describit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsobia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρόκων τε κ. ἀ. ἐκ. vertunt; vinumque in conviviis cum plausu et odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum est, quia mendosus sit iste locus, et legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: κρόκων ξανόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De hujusmodi croco et aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2. VII. qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κωνάμοις καὶ κρόκωις ἰσθηθόνοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt etc. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden', ut Plutarchus κρόκωις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, παραπόμπης, οἶνου πολλοῖ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρόκων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων est enim haec nuda tantum conjectura, non libri oujusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἄρχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel sejungere οἶνον, κρόκων et ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed et μετὰ φόδων pro φόδινος. ΗΕΜΣΤ. Etiam in exemplari Edit. A. 1., quod in*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Est ardelionum quaedam Romae natio
Trepide concursans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens;
Sibi molesta, et aliis odiosissima.*

BOURD. *Lucian. II. (p. 44. B.)*

*— Non tam portas intrare patientes,
Quam fregisse iuvat.*

V. Plutarch. *Symp. Pr. II, 2. 1096, 1. μή δεσώμεν τῇ ἀύλει τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.* Ex quibus verbis emendandus hic locus, et legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quanquam proba est, et posticum notat. **SOLAN.** *Erasmus vertens, jam et praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, Ita fugias, ne praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, J. F. Gronovio Obs. III. c. 9. nihil ergo inter istud proverbium et Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem H. Stephanus animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Erasmi) interpretatio, et hic Luciani locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumperere in aliquem locum, dicunt eos ἐβλίξασθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρά· verum nisi errorem librariū hic esse suspicabimur, παρά θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρά τὴν εἰσοδὸν πρό κατὰ, nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum. Verissime Brodaeus explicuit, nec quicquam omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torrentium vide ad Horat. I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. **HEMST.** *Mihi quidem res adhuc obscura est. Dictum περὶ θύραν εἰσβιάζεσθαι non habuerim pro adagio, sed pro solenni formula, in fabulis scenicis tum temporis frequenter obvia, quamquam non, ut putavit Belinus, de solis histrionibus capienda. Fortassis eorum est aliquid; quae utilius latent.*
LEM.*

*Ibid. Σολοικισμὸν) Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam sit, nec recte, nec ordiné peragitur, dicatur soloecismus. De hoc affatim ad Lucian. de Saltat. scripsimus. **COGN.** Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, et sic aliquando usurpat Aristoteles, unde miror, Gellium c. 20. l. 5. scribere, se apud Graecos hanc vocem non*

legisse: **BOURD.** Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. *εολομασιμὸν βίου* dixit. **KUSTER.** Vide etiam de Salt. cap. 80, et quae ibi a me notata sunt. **SOLAN.**

Ead. l. 12. *Τοῦ Μώμου*) *Aristot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit *Momi*, qui naturam incusavit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod adlusisse videtur idem *Lucianus*, cum in II. Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse *Momo*. **COGN.** Hanc *Momi* accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberae legitur hic *Jambus*:
Μέμπετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. **BOURD.**

Ead. l. 13. *Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.*) *Neptunum.* **BAOD.** Fabula notissima est ex ejusdem *Luciani* *Hermot.* quam compendio recenset: is enim *Momi* dentes in tauro effigiando non vitavit. **COGN.**

Ead. l. 15. *Στεφάνου τὸν τόπαν*) Utebantur quidem veteres coronis, seu sertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* et *Athen.* loca a *Palmerio* citata; sed non iis solis, Nam et caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, *Anacreon* ipse, quem ab *Athenaeo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenaeum* p. 674. C. et in *Odario* XXI. ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Graecum fuisse testis est *Luculentus*:

Δόξα δ' ἀνδρῶν ἐκείνων

Στεφάνους δ' οἴους (*Casaub.* in suo Cod. legit *ὄπας*)
πυκνῶ

Τὰ μετὰ μου πικρῶς.

Sic apud *Lucianum* ipsum *Bis Acc.* c. 16. *Polemo* describitur *τῆς κρητῆς τοῖς στεφάνοις διηριθμῆτος*. Vide Praefecti ad *M. Aurelium* apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam: *flores de CAPITTE, collo, et sinu militi excutit.* ubi hi ipsi milites *Graecanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia; describere piget. Consule *Paschal.* de Coronis. Carpit ergo non *Graecus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cujus originem adsignat *Athenaeus*, quod potu nimis cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat *Nigrinus* cum *Diogene*, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diogen. Laërt.* p. 147. B. quam in rem adducit

ad eum locum *Menagius Minucii Felicis et Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ δυνι) Octavius apud *M. Felic.* huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate *Diogenis. MARCIL.* Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci et praecipue Aeoles et Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviiis. Id nos docet *Plutarchus Sympos. 3: c. 1.* et tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athnaeus* l. 15. p. 678. his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὗς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis et hypothymiades coronae sunt apud Aeoles et Iones, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi et Anacreontis versibus. Scilicet hypothymiades dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39: adde Wouwer: ad Minuc. Fel. pag. 45. Ἐπὶ θυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ἐπὶ θυμῖος propius reponitur Ἐπὶ θυμίας, quam, quod alii voluerunt Ἐπὶ θυμῖς. Vid. Athen. XV. p. 678. D. Plutarch. Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες eūr dictae fuerint, exponit. HEMST.*

Pag. 50. l. 1. Ἰν' ὡς πλ. ἀρέστων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶν, inquit *Bud. C. L. G. p. 46, 953.* eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rariis adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Steph. App. de D. A. p. 137.* Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

Ead. l. 6. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BOURD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς κατὰ πόνον δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ τῶν δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe sibi, ut *Suet. Athen. alii. BOURD.* Posterior ratio certe genio et legibus linguae accommodatior. LEMM.

Ead. l. 7. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μάμον·μομάσθαι, κομπήν·πέμπειν, et similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

Ibid. Ἐφ' ὅσους etc.) *Chrysost. H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513.* Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς λέγεις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτυε etc. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

H. Vales. Μοχ legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. ΗΕΜΣΤ. Utrumque reposui, re ipsa postulante et probante *Langio*. Ἐπὲρ et ὑπὸ, γὰρ et γοῦν, saepissime commutata. Ceterum quum ἐπιχωρίαζειν frequens sit *Nostro* cum Dativo, ut *Charon*. s. *Contempl.* in *Pseudol.* c. 19., comma feci post τοῦτο, quod et in veteribus nonnullis Edd. deprehendi. Quodsi autem praerplacuerit τοῖς βαλανείοις cum ἐν conjungere, tum vero maluerim καὶν pro καί. ΛΕΗΜ.

Ibid. Ἡ παραγγελήν) Castiga παραγγέλλειν. ΒΡΟΔ.

Ead. 1. 9. Πεπηρωμένοις) Excacatis. ΒΡΟΔ.

Ead. 1. 13. Τὸ τῶν Φαίακων πάθος) Tangit hos versus *Homeri Odys.* Α. ν. 382.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,

Κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα. ΒΟΥΡΔ.

Pag. 52. 1. 4. Βαθεῖα) De qua *pag.* seq. et de *Mer.* cond. sic apud *Petron.* vulnus ingens. utitur crebro *Lucianus* hac translatione. ΒΟΥΡΔ.

Ead. 1. 12. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. ΣΟΛΑΝ. Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· et p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. ΗΕΜΣΤ. Me quoque, nescio quomodo, male habet τῆς ὁδοῦ, neque tamen in promptu habeo satis certam medelam. Nam τοῦ σκοποῦ ut scripserit *Lucianus*, admodum vereor propter ipsum illud, quod statim sequitur ἐν τῷ σκοπῷ, pro quo tum haud dubie legeretur ἐν αὐτῷ. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 15. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, et legas ὑπεναντίως. ΣΟΛΑΝ. Mellioris frugis vocem exhibet cod. Aug. Pravam frustra tuetur *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 406. ΛΕΗΜ.

Pag. 53. 1. 3. Ἐπιλίγδην) Ex *Homer.* Π. Ρ. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον
ἄχρῖς.

ΒΡΟΔ. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψάνσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχῳ. quale vulnus *Menelai* lib. 4. *Iliad.* Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. ΒΟΥΡΔ. *Homeri* verba *Brodæo* sic erant proferenda:

Ἐλήτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλήθην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρῖς
 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος.

Ἄκρον scilicet ad ὤμον referendum. Quorum autem in *Luciani* verbis? Aut accipe adverbialiter, κατ' ἄκρον, aut corrige ἄκρον, quod tamen minus placet ob *Homeri* verba, quae haud dubie respexit auctor. **ΛΞΗΜ.**

Ead. 1. 4. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἱμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ἄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 86. **ΗΜΑΤ.** Ἄπ' ἰσχυρᾶς est in *Aug.* **ΛΞΗΜ.**

Ead. 1. 8. Ἰῶ) *Veneno,* ταχο, ut tradunt nonnulli. **ΒΑΘΘ.** Mirum est, *Lucianum* tribuere hoc loco *Curetibus* sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum et hastas tribuerunt, et ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Ἦμνο 1. et 2. in *Curetas* mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, et χαλκοκρότους ἀρχία τεύχε' ἔχοντας. *Callimachus* etiam Ἦμνο in *Jovens*:

Οὔλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ἀρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. I. οἱ δὲ Κούρητες ἑνόπλοι ἐν τῷ ἄντρον τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. VII. ὅτι τὸν Δία τιθηνούμενον θάλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὄπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando *Jovem lactentem delectare volebant armorum strepitu et membrorum motibus.* *Strabo* lib. X. ubi de *Creta*: τούτους δὲ ἀνόμαζον Κούρητας γέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὄρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως. *Plinius* lib. VII. c. 56. saltationem armatam *Curetes* docuere, *Pyrrichen Pyrrhus*, utramque in *Creta.* *Idem* ait et *Pindari Scholiastes* ad *Pythiorum* 2. et, ne te morer, *Lector*, innumeris citationibus, quicumque de *Curetibus* scripserunt, illis tympana et armorum strepitum et saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. *Aetoli* certe, qui prius *Curetes*, et a quibus ortos *Cretenses Curetas* volunt, funda, non sagittis gloriabantur, et eorum dux *Pyraechmes Degmenum Elacum* sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri V. ubi de novem illis *Cretensibus Curetibus*, scrupulum injicit, et ab ea lectione

inhibet, ubi inter plurium rerum et artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείων καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam et consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, et contra se ipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἑγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus et sagittarum inventor, et ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum et ipso Jove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi suspecta est mendii, et Κρητῶν censeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, et ratio vult, ut nationi nationem opponat et comparet. Ergo lego confidenter, et, si mihi credis, leges, καθ' ἄπερ τὰ Κρητῶν. Sed et *Micyllus* etiam hoc loco castigandus, qui ὄπω interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὄπὸν dictam resinam κατ' ἐξοχήν, cui nomen proprium est *δητλήν* pro *Silphio* certe ob plantae excellentiam sumitur ὄπὸς, et pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim ὄπὸν succum herbarum τῷ ἰῶ veneno, quod ex serpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax est Creta, et indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scytharum hunc morem saepius apud *Ovidium* in exsilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis, credi conqueritur. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὀπῶ) *Quodam stirpium succo*. ΒΡΟΝ. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen *opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *resinam*. SOLAN.

Ibid. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventionem nobiles, a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. l. p. 769. E, quem *Julianus* sequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurs.* in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quia imo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis et herbis et bestiis Creta caruit. Excerpta *Theodoti*:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quem *Hemst.* modo attulit, *Virgilio Aen. XII, 857. de celo Creten-
sium immedicabili, armato (infesto) felle veneni, i. e. succo
amaro, noxio, ut bene ibi Heyn. Κρητῶν, non Κρήτων, scri-
bendum fuisse veteris lectionis emendatoribus, non est, quod
uberius ostendam. Vid. *Arcad. de accent. p. 134, 11. ed.
Lips.* Idem vitium correxit *Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 372
et 384. Лзм.**

Ead. l. 17. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen *Il. θ.
v. 282. Βαοδ.*

Pag. 54. l. 2. Τῇ Πίσσ λαμβάνονται) Matris Deum sacer-
dotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine sta-
tim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu
non venit. *Senec. Ep. 109. Quidam ad magnificas voces exci-
tantur, et transeunt in adfectum dicentium, alacres vultu et animo;
nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiri
et ex imperio furentes. Per semiviros Gallos, matris Deum sa-
cerdotes intelligit. Cogn. Sub voce λαμβάνονται mendum la-
tere arbitror. De re ipsa *Lucretium legito II, 621. et Ovid.
in Ibin:**

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.

SOLAN. Interpretes, a *Rhea* corripuntur: eos secutus est *G. Cyp-
rus Obs. III. p. 308. addens, eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι
hoc vel illo Deo Deave. operae pretium fuerat pluribus exem-
plis illam elegantiam, confirmari: non enim, quia θεόληπτος,
συμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνε-
σθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini,
quibus λαβή et λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ
νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ
perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.
A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cau-
tius ad *Senec. Ep. CVIII. p. 531: posita *Luciani* verba sic vertit
*Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in
furorem aguntur; sed qui Rhae sacrati addictique sunt, illi remi-
niscuntur eo signo adfectus: quasi voluisset, qui Rhae capiuntur,
et lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qua-
lem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi
forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope re-
parandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simi-
li potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodacus Misc. V.
c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV.
In Lucio §. 37. ὁ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἰφύσα ἐνθεον, αἱ δὲ τὰς μί-
τρας ἀπορρίψαντες etc. Μοκ lege οὔτοι δὴ non δέ. *Hemst.
Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud *Harrocras-
tionem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti ejusdem.*******

que fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῶ, τῇ Ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ληθεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Lib. c. XXX.* τῷ αὐτῷ θεῶ κατέσχημαι *Lucian. Diall. Mortt. XIX.* κατεχόμενοι τῷ Πῶνι in *Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C.* ταῦτό πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque istius generis non pauca. *Herodot. IV, 79.* Ἡμῖν γὰρ καταγελάττει, ὡς Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμᾶς ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μάλνεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo: praesertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in *Ionē p. 365. E.* Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἢ λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατακωχῆ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἦ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐπεινο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσι. Res adeo mira *Porphyrio* fuit visa, ut obortam inde difficultatem a *Jamblichō* sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σεβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de *Myster. p. 69.* Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητροφάζοντες propria ratione τῇ Ῥεᾷ μάλνεσθαι. *Phryges* mortalium antiquissimī, teste *Arriana* apud *Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809.* μάλνονται τῇ Ῥεᾷ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philostrati Ep. XV.* οἱ τελούμενοι τῇ Ῥεᾷ μάλνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥεᾷ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam bene sit meritus de *Seneca Cod. Mediceus*, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* restituit in *Agam. v. 688.*

Quae turratae turba parenti
Pectora rauco concita buxo
Furit, ut Phrygiam lugeat
Attin.

Non aliter τῷ Διονύσῳ μάλνεσθαι· *Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30.* Διόνυσος, ὅτε μάλνονται καὶ ληναῖζουσι. *Pausan. X. p. 812.* ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὄσαι τῷ Διονύσῳ μάλνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῆσι παρθένοισι τῆσι ἐξ Ἵπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum *Hyperborearum*, σινυῖ, ritu sacro crines ponere. Rem dixit *Julian. Ep. XLl. p. 421.* καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται. adoundas

etiam *Arctaeus* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, εἰ ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*. Substiti in vulgata, ad quam et ipse *Hemsterhusius*, quae maximi viri sobria erat sapientia et amabilis modestia, postea ita rediit, ut tamen ab omni haesitatione nondum animus ejus liber esset. Analogia linguarum non repugnat dictioni λαμβάνεσθαι τινι θεῷ. Latinos certe constat crebro ac bene uti formula sua capi re, et capi persona: nam pro Ablativo, neque vero pro Dativo, haberi velim τῇ Ῥέᾳ. Atqui mirumne sit, si *Lucianus* noster, Romanis quoque literis non parum imbutis, non respuerit dicendi formulam, Latinismo convenientem, a Graecismo vero non alienam? De Latinismis autem *Luciani* alio tempore uberius exponere placet. Jam vero nec a Graecae linguae legibus et usu alienum esse λαμβάνεσθαι θεῷ, vel ex iis luculenter patet, quae novissime *Hemsterhusius* adnotavit. Nam quum probe dicatur et dictum sit νόσῳ, πυρετῷ λαμβάνεσθαι: quum etiam *Chariton* VII, 3. ἐναντίῳ ἀνέμῳ λαμβάνεσθαι non saepe ineleganter scripserit; (vid. ibi *Dorvill.*) quum denique etiam vox θεόληπιος satis fuerit usitata et vel vulgo nota: num jure dubitabimus, quin *Lucianus* etiam hac locutione uti potuerit? etiam in hoc contextu uti potuerit, ubi sententia ipsa, quam hac formula exprimere vult, tantum abest, ut ita obscuretur vel ambigua reddatur, ut potius plurimum inde lucis et elegantiae traxisse videatur? Substiti ergo in vulgata, idque eo constantius, quum, quae meliora scilicet Viri docti substituere voluerunt, ne meliora quidem esse, imo etiam partim peculiaribus quibusdam vitiis laborare videam. Ne *Hemsterhusiana* quidem omnino excipiam ὑπὸ τῆς Ῥέας λαμβ. et τῇ Ῥέᾳ μαίνονται. *Abreschiana* vero in *Dilucc. Thuc.* p. 452. λελῶβηνται, vel λωβῶνται, vel τέμνονται (ex de Dea Syr. c. 15.; addere etiam potuisset *Diall. Deor.* XII, 1.) ea, breviter dicam, *Abreschiana* sunt, non *Lucianea*, h. e. non sine ingenio excogitata, at sine judicio accommodata. Et quod *Langius* denique vult ἐκ τῆς Ῥέας λαμβάνονται ad *Acliani* V. H. III, 9. κατειλημμένοι et περιειλημμένοι ἐκ τοῦ θεοῦ provocans, eo, qualecunque in se sit, jam careri posse censeo. Restat, ut errorem castigem, in quem, nisi egregie fallor, *Hemsterhusius* inscius illapsus est, quemque et a *Bipontinis* editoribus, et a *Schmiedero*, propagatum video. Scilicet non potuit velle vir magnus, ut οὗτοι δὲ mutaretur in οὔτοι δὴ, quamquam vere sic ipse scripsit. Nam sic manifesto textus corrumperetur. Sed co-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ποῖτα succumbet actori male sua poemata (in scena) recitari: que certe morbo quicquid unquam fuit poetarum laboravit. pari modo de LL. H. p. 791. A. 'Ρομφαδὸν δὲ καλοῦσ' Ἰωάνη καὶ Ὀδυσσεῖαν ἢ τι τῶν Ἡσιόδειων διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I. 58. 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστῆς βούλεται τὸν ἀντίκαλον διαθεῖναι τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα. III, 11. etc. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (Oppium a Laodicea traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπήγετο πανταχοῦ λειυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ἵνα ὁ νικῆσας ὁ βούλεται διαθῆ τὸν ἡττημένον. *Alciphron.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί με διαθήσει· ubi vide *Bergler*. Nec Iudaeorum, qui Graeco scripserunt, auctoritate destituamur. *Phil.* de LL. Spec. p. 791. D. 798. C. ὁ παίσας θνηστέω, τὸ ἰσ οἷς διέθησε; παθῶν· de Vit. Cont. p. 896. E. πάσχεισιν οἱ ἐλάττονα ἢ διατιθένται· ubi πάσχειν illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι παθόντα ἀντιπράσσειν τοὺς προδιαθέντας, et, τοὺς κακὸν τι πράξαντα ἀντιδιατιθέντες· quae *Suidas* ex melioribus habet in 'Ἀμύνοσθαι et Ἀμυνόμνησι· *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. τινὸς δὲ καὶ ἄρκτον ἀμυνόμνησος διατίθεσθαι, similiter ac *leonem*, *irruentem ursum repellens interfecit*: nequiequam in ejus loci sententia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano existere, διατίθεσθαι· hoc genuinum est; quippe nullis exemplis longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū usum in huius phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifeste. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in *Anach.* uti recte monuit *L. Bos Anim.* c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimeto facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si quis μόνον quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) ἀποδοῦσιν ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθεῖναι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim *Lucianus* rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est aut imitatus *Platonem* in *Conv.* p. 1104. A. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὁ, δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πλεγμαῖς τε καὶ ἀηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἳ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον etc. quam a viperæ morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonia.* X, 5. *Hemster.* *Δακῶσι* etiam *Solanus Juntinae* adscripserat; sed satis tuctur vulgatam *Hemsterh.* Confer et *Pseudol.* c. 2. *Rantz.* Ingratissima auribus in eadem non longissima periodo: οὐκ αὐτοὶ, καὶ αὐτοὶ, τὸ αὐτὸ, καὶ αὐτοί. Neque verum hoc solum. Sed impeditur etiam oratio. Quis tandem f

nt: οὐκ αὐτοὶ (ii, qui a canibus sunt morſi) μόνοι λυαῖσι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ (qui ab his rursus sunt morſi) ἔκφρονες γλυνοῦται; Adparet cum *Hemsterhusio* necessario scribendum esse καὶ οὗτοι ἔκφ. γλυν. Etiam prius καὶ αὐτοὶ magnopere suspectum, quippe otiosum ac jejunum. De *Solani* commentis omnino cum *Hemst.* facio, quamquam et mihi aliquo tempore pro διαθεῖσι in mentem venit δάκνοι (non δακῶσι, quod vitiosum foret.) **LENM.**

Pag. 55. l. 1. Ἡμῶν δῆρ᾽) Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo et ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse et vulneratum fateris: at verba non respondent: veretur, ne versus unus et alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν etc. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. **HLMST.**

Ibid. Ἐρῶν) *Malvicedu. Βαον.* Nec *malvicedu* juvat, nec, quod *Hemsterhusius* vult et rursus rejecit, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν; nec *Lennepii* (ad *Phalar. Ep. T. I. p. 36.*) οἰστρεῶν pro ἰσῶν, nec *Jacobsii* (*Bibl. d. a. L. n. K. p. 52.*) ἀσσυριῶν, nec *Ejusd.* (in *Porson. Advers.*) ὀργῶν, nec, quae et ego ad numerum conjecturarum augendam addam, *vesuis*, vel *τεωθηται*. Neque omnino corruptum habeo locum. Teneamus modo omnino totius libelli consilium et indolem et in memoriam inprimis revocemus ea, quae c. 7. leguntur. Quibus cum h. l. collatis vix dubitum erit, quam omnino saltem recte judicaverit *Langius* bene se habere h. l. verba, ut vulgo exhibeantur. Confessus modo amicus fuerat, se jam eodem morbo, eadem insaniam, quasi infectum esse, qua ipse *Lucianus* laboraret. Hunc autem morbum (passionem animi, ut *Cicero* vocat τὸ πάθος) nullam aliam intelligit, quam insaniam, h. e. vehementissimum et cupidissimum amorem verae philosophiae, excitatum illum quasi aculeo, quem doctor philosophiae animo auditoris immisit, quae sunt ipsius *Luciani* c. 7. comparantis ibi egregie suam animi affectionem cum amantium studiis. Jam non poterit facile ulla quaestio simplicior esse et clarior, quam haec: *Ergone jam et ipse nobis confiteris te amare? Amare* scilicet eo sensu, quem antecedentia *δηρῶναι*, *νόσος*, *παντα* largiter fundunt, et sequentia *θεραπεῖα* et *λάσθαι* comprobant. Jam vide, quam optime conveniant ea, quae nunc porro aguntur. Sane, respondet ille, et ego amo; et jam a te peto, ut de communi aliquo remedio cogito. Cui *Lucianus* non minus sapienter, quam

festive: *Eam oportet adire, qui nos vulneravit, et ab hoc medicinam petere.* Nam secundum *Publium Syrum*, cujus deinceps et *Hemsterhusius* meminit, prorsus securus, quid hinc lucis nostro loco spargatur,

Ameris vulnus sanat idem, qui facit.

ΛΕΗΜ.

Ead. l. 14. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira trajectio, quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — *Telephi* historia nota, qui ab *Achille* vulneratus etc. *Orul. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. p. 182. Apud eundem (Lucianum) aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo aliam praefixum habente: in fine ejusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νεῖλου, τῶν τινος οὐκ ἐστὶν εἶναι, ejus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot. p. 85, 7. 357, 12. Athen. III. p. 108. D. Alciph. III. Ep. 20. τῶν τι νε γνωρίμων* ubi monuit etiam *Berglerus. Emenda Longum p. 87. τῶν τίνε πλουσίων* perperam τινῶν. In *Homeri Schol. ad Il. E. 295. τιν εἰς γυῖαντων*, vetustiores edd. quod male postea mutarunt *HEMST.**

Ead. l. 6. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam *Achilles* altera plaga *Telepho* illata priorem, ut fama est, sanavit. *BRON. Res persulgata: vides, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24. Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8. Passerat. et Brouh. ad Propert. II. El. 1. v. 65. P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259. quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque *Telephi* titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesis enarratam legere licet in *Access. ad Ulpian. p. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit de aud. p. p. 47. F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πρωτοῖσι λόγῃσι δέλεται δινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφύσει νέοις δηγμὸν αὐτὸς ἃ τρώσαν λόγος ἴσται. Hinc paene sumsisse credas *Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσαν ἴσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 48. et sophisticum acumen Asiani de Anim. I, 56. Facile autem adparet, quo Publi***

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tibus, vertitque, apud septem vocales iudices vi et raptui praefectas, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praesederunt, oro? Nescio, an bene *Bolerus*, constitutis iudicibus VII vocalibus de vi et rapina. Certe sensus est et verti debuit, ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. Γραμ. Η. e. non refertur ὑπαρχόντων ad φωνηέντων, sed pendet ὑπαρχ. ab ἀρπαγῆς. Unde et καὶ bene transferendum putavit *Hemsterh.* Neque enim ea ratio probari potest, quam inicit *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 23.* βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς per ἄν διὰ δυοῖν accipiens pro βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Duplex enim erat crimen, quo accusabatur T, βίας καὶ ἀρπαγῆς. Commode autem idem confert *Epist. ad Hebr. X, 34.* ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων. Λεξικ.

Had. l. 16. λέγον) *Fl. B. 2.* et *P. λέγον.* Reliquae cum *Schol.* et *P.* hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. Σολακ.

Had. l. 18. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, καθαιρούντος ἔνθεν μὴ δεῖ. *Guict.* Interpretum errorem in hac locutione castigavit *L. Bos* ad *A. A. XXVII, 2.* Καταίρειν proprium est de navibus in portum invectis: καταίρουσαι τὲ καὶ ἀφείσαι ὑλκάδες apud *Philostr. de V. S. II. p. 606.* ἔπειθεν δὲ κατέραντες εἰς λιμένα *Dionys. Halic. A. R. I. p. 42.* Grammatici per καταπλεῖν exponunt: *Hesych.* et *Suid.* in Καταίροντες ex quo facile est priorem emendare in κατέροντες, quanquam tautilla labes *Guictum* deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clausi, alii aperti, quod saepe foederibus et pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμέσι καὶ ὄρμοις δέχεσθαι volebant. Jam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis et ἀρπαγῆς litera T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliqua. *Hesych.* Κατήραμεν, ἦλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorum devolantes. *Aristoph. Av. v. 1288.* *Plutarch. T. II. p. 41. F.* μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι parique modo in *Philop. p. 364. D.* *Pomp. p. 635. E.* Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste *Cyroll. contra Julian. p. 206. B.* τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν. *Plutarch. de Garrul. p. 514. E.* ἐπὶ τί δὲ ἡ γλώσ-

σα ἀπαίρει; Hic etiam *Hesychius* est corruptus: Ἀπηύραν, ᾠδουσαν· lege, Ἀπῆραν, et μοκ: Ἀπηρείσατο, ἔπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει etc. *HEMST.*

Pag. 57. l. 1. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab *Luciano* librarii; scribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσον, et paullo post εἰς ὀλίγον δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι etc. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut c. 8. καὶ πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. et ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de Τ, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετρακάκοντά λέγειν etc. *Gronovius*, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, et neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequentibus, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν etc. *Pessime*. Lege λέγον. *JENS.* Monet *Jensius* de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem *Codd.* mutare consultum non duxi. *SOLAN.* *Deor. Diall. VII, 1.* λαθὼν referendum ad antecedens τὸ βρέφος falso mutavit *Schmieder*. in λαθόν. *Ibid. XI, 1.* τὸ Ἀσύριον ἐκείνο μὲν ἀκίον, et μοκ τὸν ἐρώμενον. *Ibid. XXIV, 2.* ἐκότερος, ubi modo τὰ τῆς Ἀήδας τέκνα. Praeter alios vid. *Fischer*. ad *Weller. Grammat. T. I. p. 371.* *LEHM.*

Ead. l. 2. Συλλαβάς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; et c. 5. quasi cives aut collegas designaret. *SOLAN.* Vocales sunt, et h. l. diphthongi, quippe ceterae praeter septem vocales simplices. Vid. omnino *Schaefer*. ad *L. Bos* de *Ellipsis*. p. 452. sq. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: *Isocr.* *Or. Arcop.* in initio: opes, inquit, et potentiam sequitur ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην et μετριότητα μοκ opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorsus, quam *Theophrastus* describit *Char. Eth. c. VI.* et *Casaubonus* egregie declarat, sed genus ejus quoddam; ista nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam spietis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπόνοϊαν sumi satis constat, notavitque *H. Vales.* ad *Ammian. Marcellin. XX, 4.* p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοϊαν, perveniatur. Eadem menda

Diodorum occupavit XX. p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογοσθέντες. *Rhodomanus* auferri jubet. καὶ ἀνοίας; *scioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat saue temerarium maxime factum *Agathoclis*, cunctis navibus incensis, omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique saepe. *HEMST.* Facilius fortassis mutaretur ἀνομίας. Sed bonam vocem mutare, et ipsum foret ἄνομον. *LEHM.*

Ead. l. 4. Οὐκ ἀγαπᾶν) *Mss.* οὐκ ἀρκούμενος. *BOURD.* De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; et et de sequenti ἀγαγόντα. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Με — ἐπέρχεται) *Moi* legendum esse, supra diximus ad *Prom.* §. 2. *HEMST.*

Ead. l. 9. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου) *Angl.* φόφ. *mesdosc.* patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine prius *Ms.* sic et in sequent. *BOURD.* Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. *Δίκαιον οὖν.* *MARCIL.* Haec aliena et addititia videntur. Sed ἐπέχσ. *GUIET.* Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Adferam et ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot et tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, et voce in totum adempta, inter literas non nisi calculi gratis numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse *Lucianum*; exstareque adhuc dum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam *Codd.* *Mss.* et *J. ed.* praeferunt. *Angl.* enim apud *Bourdilotianam* habet φόφ. *P.* autem *L. Coll.* et *J. ed.* integram vocem φόφου. quae facile a voce ψῆφος, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem, quaeenam *Luciani* verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo et mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἄμα ἐν τῇ ἐργῇ μαχόμενος. De *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*; alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de literis Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii Chronicon* inveniet, p. 110. ed. post. *SOLAN.* *Fr. Viger.* de *Gr. Dict. Idiot.* c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nisi quis praerponat, me non invito, τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absū, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero litterarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de ἴσ, quae contempta jacent: ψόφοι quoque res abjectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. ΗΕΜΣΤ. Sic Diall. Meretr. XV. fin. ubi Cochlis meretrix: ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδώς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλὰ ὅς δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὔτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὡς Παρθενί. Sunt meri, inanes strepitus, quibus nihil solidi, nihil veri pretii. Ex hoc loco manifestum mihi est, verum vidisse perspicacem Hemsterhusium, neque tamen omnino tetigisse. *Ἐν ἴσῳ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ* non sine ambiguitate aliqua dictum: Potest esse in aequali strepitu situm esse, ac quē strepere, quod absurdum foret. Potest etiam, id quod Hemsterhusius vult, esse in aequali conditione esse, ac qua est inanis sonus; h. e. nihil amplius esse, quam inanem sonum. Quae quidem ambiguitas sermonis non omnino, credo, vitabitur, si pro τῷ ψόφῳ legeris τῷ ψόφῳ i. e. τινὶ ψόφῳ. Scripsit, nisi omnia me fallunt, Lucianus τοῖς ψόφοις. Commodè sic οἱ ψόφοι referuntur ad modo commemorata τὰ γράμματα. Parum jam abest, quin e litterarum numero ejiciat, atque adeo inanibus sonis adnumeret. Belinus voluit τοῦ ψόφου, falso dicens Hemsterhusium quoque sic voluisse, quod ne bene quidem Graecum foret, si eandem, quam modo edidi, et de qua et ipse Belinus cogitavit, sententiam habere velis. Quae Bourdelotius, Marcilius et Solanus in medium attulerunt, ea jam per se corruisse puto. LEMM.

Ead. l. 10. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inserendum erit μένον. Quocumque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN. Neque μένον inserendum, neque νῦν expungendum. Salva omnia, si recte disponantur. Vid. etiam Abresch. Diluce. Thuc. p. 421. Ἄλλὰ καὶ etiam tum poni posse, ubi simplex οὐ praecesserit, praeter alia multa testatur locus Diall. Deor. XII, 1. οὐ τὰ ἐν τῇ γῆ λέγω, ὅποσα τοὺς ἄνθρ. — ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. LEMM.

Ead. l. 11. Ἄλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μένον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit J. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. ΗΕΜΣΤ.

Ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀπὲ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

Pag. 58. l. 1. Ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) *Bol-*
rus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus
plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu.
Verti debuit, sine quibus perfecte et integre nihil scribitur, ὧν
προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δείται, ut ait infra. ΓΑΘΗ.

Ead. l. 5. Καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα) *Locutio judicialis,*
quae latius patet, quam Latinorum praevanicari, tametsi in
Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in
Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus
ἰδίᾳ πεισθεὶς ὀπόσω δήποτε ἀργυρίῳ καθυφείσ τὸν ἀγῶνα qui
hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI. p. 299. C. καθ-
υφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143. ejus gene-
ris cognata jungit verba, unde potestas τοῦ καθυφείναι fa-
cile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte
cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat,
et adversario causa prodatur. Nost. in Prom. s. Cauc. §. 3.
Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295.
A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἐάν τις ἐκῶν καθυφῆ
τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ. ubi junctum vides προδοῦναι. Olynth.
III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων pari modo
Joseph. de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν
καθυφηκάμεν. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samuelis filiis a paterna
virtute longe desciscentibus: δῶρων καὶ λημμάτων αἰσχροῦν
καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, καταπροδίδουσαν,
ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum
censeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφόμενος τὸν λόγον, ὧν πέ-
πονθε (ἢ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H. E. III. p. 97.
scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert
τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sen-
tentia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid
autem in his locutionibus distet Activi Mediique usus, non
est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesychium emenda:
Καθυφείναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν. editur,
Καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 7. Καὶ οὐκ ἂν) *Illud καὶ amotum malleo, et or-*
dine continuo legi: ὡς εἶδεν etc. παρανομίῳ, οὐκ ἂν ἐπολέμει.
Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur
ab his inserta, qui istam periodum a priorē divellebant.
ΗΕΜΣΤ. Non adsentior. Diall. Deor. II, 2. εὐρυθμα βαιῶς,
καὶ ἔπει, et, i. e. τῷν ἰδιόθεν. Scilicet haec est via particulae
καὶ consecutiva, haud raro apud optimos scriptores Graecos
obvia, nec ab aliis linguis aliena. ΛΞΠΠ.

Ead. l. 8. Τῆς πυσήρου) *De pumice, et re ad exteren-*

dos exproliandosque libros apta. *Κεφαλαγίαν* Attici vocant *κεφαλαργίαν*. *COGN.* Apud Atticos *κίσσηλις* et *κεφαλαργία*, et literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. *BOND.*

Ead. l. 9. *Κεφαλαγίας*) Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in *App. de D. A.* p. 56. *Κεφαλαργεῖ* apud *Hesychium* est in *᾽Ωτοκοπεῖ*. *Κίσσηλιν* aequè ignoro, ac *Bourdeltius*, nisi quod blaesus genuinam vocem *κίσσηρις* vel *κίσσηρις* eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* *Eq.* v. 79. *Vesp.* v. 45. de quibus *Eustath.* ad *Od. E.* p. 1764. Vid. *Plutarch.* *Quaest. Rom.* p. 277. *D. HEMST.* Scripsi cum *Schmiedero* *κεφαλαργίας*, uti habent *codd.* 2954. et *Gorl.* Litem scilicet litera *A* intendit literae *P*, quod haec in vocibus *κίσσηρις* et *κεφαλαργία* ipsam expraxisset. Deinceps correxi οὔτε τὸ γάμμα. Requirebatur οὐδέ, quod saepe corruptum constat. Cf. supra *Somn.* c. 7. *Varr. Lectt.* ad verba οὐδέ ἐπὶ λόγοις. Simile vitium fuerat *Nigr.* c. 27., ubi pro μήτ' ἀναβάλλεσθαι scribendum erat μηδ' ἀναβ. *LEHM.*

Ibid. *Γάμμα*) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor et ornator summus *Ex. Spanhem.* p. 119. *SOLAN.*

Ead. l. 10. *Κναφεῖω*) Atticorum sunt, et quidem veterum, ut scribunt *Harpoer.* in *Γναφεύς*, et *Scholias* *Aristoph.* ad *Plut.* v. 166. *κνάπτειν*, *κναφεύς*, *κναφεῖον*, *κνάφαλος* sive *κνάφαλον* vel potius *κνέφαλος*, *ἄκναπτος* etc. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per *γ* solet efferre. *Moer.* et *Thom. Mag.* in *Ἄκναπτον*. *Κνέφαλος* *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla *Commentatores*. In *Corintho* de *Dial. Att.* ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι. nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* *App.* p. 56. Saepè *Galenus* unus utramque *γναφεῖον* et *κναφεῖον* habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni Glossis*, *Tomentum*, *κνάφαλον*, *κνάφαλλον* scribitur, vetus *Onomasticon* exhibet *γνάφαλον*. hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κέρσα μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit *XV.* p. 1016. B. quibusdam *Indicarum arborum ἐπανθῆν ἱριον*, quo *Macedones* usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis *κνέφαλον* dicitur ipsa *culcita*: *Hesych.* in *v.* unde *κλίνη ἀμφικνέφαλος*, cuius meminuit *Poll.* X, 36. *HEMST.*

Ead. l. 11. *Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον*) Voluit sic forte *Lucianus*: ἐπέκαστο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine *dixeris*, cessant

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Nostro exempla suppedabit Index. *Harpoerat.* in 'Αουθη-
τώτατον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναίτο τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ.
Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει
sumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. στα-
δίους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν·
sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet.
HEMST.

Ead. l. 15. 'Υπερβ. εἰς ἃ μὴ γρη) *Usurpat Feder. Morell.*
ad *Dion. Chrys.* p. 13. sed parum adposite. *Démosth.* in *Mid.*
p. 613. D. οὐθ' ὄλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Ad-
versus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. *Suid.*
in ea v. *Ovid.* I. *Pont.* VII, 23. nec tamen irrumpo, quo non
licet ire. *Valer. Maxim.* VI, c. 2. de libertate dictis pariter ad
factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salu-
bri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, pro-
fuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαλῆ εἰς ἃ μὴ γρη.
HEMST.

Pag. 59. l. 1. Κέδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur suae
aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui et
sedecim litteras primas omnium in Graeciam e Phoenicia ad-
tulerit: α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes*
Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, φ. ξ. ρ. χ. et totidem
Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. *COGN.* Haec de re
copiose *Just. Lipsius* ad *Tacit. Claud.* qui haec omnia diligen-
ter exsequitur. *BOURB.*

Ibid. 'Ο νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam Tyrius
fuit. Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios
Ovid. Met. XV, 288. Vide *Bochartum Geogr.* II. l. 2. c. 27.
Alexandri M. oppugnantis operibus continenti juncta est.
A Cadmo autem invecta in Graeciam literarum elementa con-
stans et vera traditio est. *V. Lips.* ad *Tacit. Ann.* XI, 14.
De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam *Scali-
geri*, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab
eo illatas veteres volunt. *V. Spanh.* 83. *SOLAE.* Tyrius,
ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Sosip. Charis.* p. 99. Jam inde
a *Belidis*, nataeque urbis ab *αττιο Cecropiae* (ita legendum, non
Cecropis: *Cetropiam* vel *Athenas* intelligit) atque alta Tyri
ab origine *Cadmi*. De insula Tyro praecclare *Relandus Pa-
laest.* III. p. 2052. hoc *Luciani* loco non praetermisso. Ty-
rum *Euripides* adpellat νῆσον in *Phoen.* v. 212. Φοινίσσας
ἀπὸ νάσου. *Scholias.* τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρον
νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam
quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. *Ejus-*

dem fabulae versum sextum, ἐπιπέων Φοινισσαν εἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam, cum debuissent, Phoeniciam urbem, sive, Tyrum mari cinotam. Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet *Kuster: ad Aristoph. Thesmoph. v. 115.* nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. et meliore fide repraesentatur: delendum autem ἢ Φοινίκη hominis indocti adsummentum. *Melanger Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσος ἐμὴ θρέπτειρα Τύρου.* Apud *Joseph. A. J. VIII. c. 2. §. 7.* Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, οὐ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα: quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus e Festo: Sarra, insula Tyrus.* Consentunt eruditi post magnum *Scaligerum*, Sarram et Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Vossius ad Scylac. p. 101.* contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen et *Servius ad Georg. II, 506. quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur:* idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell. N. A. XIV, 6.* Mihi quidem satis exploratum videtur, et non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, et jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *HEMST.*

Ead. l. 2. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὐρε τὸ Ζ. καὶ Η. καὶ Φ. καὶ Κ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit. A. XI, 14. SOLAN.*

Ibid. Σιμωνίδη) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56. facit Ζ. Η. Ψ. Ω. Sed pro Ζ. Suidas et Salmarius Ζ. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41. et 84. 85. SOLAN. Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias et Alcidas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274. Dion. Chrys. Or. XIII. p. 225. Philostr. de V. A. T. IV, c. 33. Her. p. 708. 710.* ubi gruum commemorat artificem volatum,

de quo praeter *S. Bochartum Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. Raderus ad Martial. XIII, 75. ex Philostrato* notans, quod et alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum à quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil adtinet. *Themistius* Cadmum et Palamedem itidem adjuvens *Or. IV. p. 60. A. librarios* eleganter vocat τὸς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio, an *Euripidem* pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob. p. 469.* in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam *Scaligeri* acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil. IV, 206.* praecellaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab *H. Grotio* ad *Floril. Tit. LXXI.* Priores versus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἄφωνα καὶ φωνῆντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametsi, si quis illud tæri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo fere *Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα,* non valde sum repugnaturus; tum porro σάφα δέλτος διαρεῖ restituo pro κακὰ, quod, utcunque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* alique, ut *Palamedi* literarum inventionem tribuerit *Euripides*, haud sane conficias: nihil utique aliud adfirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quemadmodum *Aeschylus* *Prometheo* inter alia magna, quae *Tragicorum* more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit *v. 459. γραμμάτων τε συνθέσις,* vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic *Prometheum* dixisset auctorem, eorum quaedam ad *Palamedem* multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol. ad v. 457. Sophocles* vero, qui *Palamedem* quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil adparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepe numero solet, deproperata parum caute scribens:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

de literarum Graecarum initijs et auctoribus vel ab ipsiſ veteribus, vel etiam a recentioribus, tradita sunt, collegit et disposuit *J. F. Fischerus* Animadv. ad *Weller.* T. I. p. 4. sq. Deinde neque hunc Dativum, vel potius Ablativum, τῇ τάξει corrigi velim, non magis, quam illum τῇ μνήμῃ *Nigr.* c. 10. Mens auctoris haec, opinor, est: quae prima sit, quae secunda litera, definiunt inventores earum ordinis illius ope s. ordine illo constituto, in quo etc. Accedit, quod ἐν τῇ τάξει aliqua ambiguitate laboraret, quum ἐν τάξει, vel ἐν τῇ τάξει, ποιῆναι fere sit facere aliquid recto s. praescripto, ordine servato, quod noster non potuit velle. Longe suspectior mihi fuit in sqq. forma προεδρεῖαι, quum *Lucianus* certe sibi in altera forma προεδρία constet. *Μοκ* c. 11. rectior forma occurrit. *Λεημ.*

Bad. 1. 3. Οὐ τῇ τάξει μόνον) *Mss.* οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνον, quod idem. *Βουρδ.*

Bad. 1. 8. Ἡμιφώνοις) De his et mutis consule *Diomy. Halic.* de *Str. Or.* XIV. p. 96. ed. *Uptonianae.* *Solan.*

Bad. 1. 10. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *Solan.* Etiam in *A. 2.* reperio τὰ. *Λεημ.*

Bad. 1. 12. Οὐ γὰρ ἔγω) Utitur hoc loco *Sam. Petrus*, vir doctrina quam recto iudicio melior, *Misc.* III. c. 9. ut mirificam illam *Virgiliani* in *Tullium Cimbrum* epigrammatis emendationem illustret. *Ηκμστ.*

Bad. 1. 14. Καθήκοντες ὀφθαῖναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκον probet, et desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὀφθαῖναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* *Rhes.* v. 380. κάλλιστος ὀφθαῖναι *Cornut.* de *N. D.* c. 32. p. 225. *Eunap.* *Prisc.* p. 114. v. 15. εὐπρεπῆς ὢν ἰδεῖν *Aeschin.* in *Tim.* p. 22. v. 25. In *Platonis Parmenide* p. 1110. B. *Parmenides* ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, *Zeno* autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in *Luciani Prom.* in verb. 9. 8. ὀφθαῖναι χαρίετα contra ἀσχιστος ὀφθαῖναι τὴν ὄψιν de *Hist.* conscr. 9. 9. Rarius illud *Aeschinis* in *Tim.* p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθαῖναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, in meo quidem iudicio, multum errabit. Ὄφθαῖναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetusto *Codici* debeat.

Sunt enimvero *A* et *T* specie ad videndum pulchra, si ad litteram *T* comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἤκούσθη μόνον. Hemst. Non nego insolentius dictum καθήκων ὄραθῆναι. Sed quia non similia de hoc ipso verbo exempla in promptu sint, ideo tamen non existimo corrigendum. Cogita καθήκων Participium h. l. Adjectivi vice fungi, ut exprimatur decorus, speciosus. Et agnosces eundem Lucianum, quem in illò φοβερόν ἰδεῖν Diall. Marinn. XV, 3. vel in χαρίεντα ὄραθῆναι, quod ipse Hemst. modo cum aliis exemplis proposuit. Vid. Fischer ad Weller. T. III. b. p. 23. sq. Aliam ad defendendam vulgatam lectionem viam ingressus est Abresch. Dilucc. Thuc. p. 23. ἀγαθὸν cum ὄραθῆναι conjungens perplexa structura, qua facile possumus supersedere. Lxum.

Ead. l. 15. Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὄραθῆναι. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ἀπελάσαι) Melius congruere ἀπελάσαν et ἐδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis adtenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. Hemst. Ad Gerundia Latinorum confert hos Infinitivos Abresch. Dilucc. Thuc. p. 790. satis sinistre. Neque tamen opus erit Hemst. emendatione, si cum Schaefero ad L. Bos de Ellipss. p. 612. sq. commate modo transposito legamus: τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε, βιασαμένον ὀνομάτων με etc. Felicissima profecto manus. Τῶν πώποτε, int. ἀδικησάντων με. Ceterum βιασαμένων reperitur etiam in cod. 2954. et in ed. B. 2. Lxum.

Ibid. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quicquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN. De Conjunctionibus et Praepositionibus grammaticis, quas Versio expressit, et Solanus quoque in mente habuisse videtur, h. l. non cogitandum esse, vel particula ὁμοῦ arguit, patet etiam ex uberiori, quae sequitur, rei demonstratione, ubi non modo de Conjunctionibus, sed etiam de Praepositionibus nihil vel argumenti, vel exempli invenias. Seducti interpretes ad falsam opinionem per antecedentes voces ὀνόματα et ῥήματα, quae tamen h. l. non ita videntur grammaticae esse, ut non simul omnes, quascunque lingua complectitur, sub his intelligi possint. Hinc prima menda προθέσεων, pro qua librariorum voce Lucianus scripsisse videtur προθέτων, vel προθεσμίων, vel tale quid, ut jam haec existat sententia: Ausa est litera *T* vi repellere ex nominibus et verbis patriis, quin etiam extrudere e

de literarum Graecarum initijs et auctoribus vel ab ipsis veteribus, vel etiam a recentioribus, tradita sunt, collegit et disposuit *J. F. Fischerus* Animadvv. ad *Weller*. T. I. p. 4. sq. Deinde neque hunc Dativum, vel potius Ablativum, τῇ τάξει corrigi velim, non magis, quam illum τῇ μνήμῃ *Nigr.* c. 10. Mens auctoris haec, opinor, est: quae prima sit, quae secunda litera, definiunt inventores earum ordinis illius ope s. ordine illo constituto, in quo etc. Accedit, quod ἐν τῇ τάξει aliqua ambiguitate laboraret, quum ἐν τάξει, vel ἐν τῇ τάξει, ποιεῖν πᾶσι sit facere aliquid recto s. praescripto, ordine servato, quod noster non potuit velle. Longe suspectior mihi fuit in sqq. forma προεδρείαι, quum *Lucianus* certe sibi in altera forma προεδρία constet. *Μοκ* c. 11. rectior forma occurrit. *ΛΞΗΜ.*

Bad. 1. 3. Οὐ τῇ τάξει μόνον) *Ms.* οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *ΒΟΥΡΔ.*

Bad. 1. 8. Ἡμιφάνοις) De his et mutis consule *Dionys. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. ed. *Uptonianae*. *SOLAN.*

Bad. 1. 10. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *SOLAN.* Etiam in *A. 2.* reperio τὰ. *ΛΞΗΜ.*

Bad. 1. 12. Οὐ γὰρ ἔγω) Utitur hoc loco *Sam. Petrus*, vir doctrina quam recto iudicio melior, *Misc.* III. c. 9. ut mirificam illam *Virgiliani* in *Tullium Cimbrum* epigrammatis emendationem illustret. *HEMER.*

Bad. 1. 14. Καθήκοντες ὀφθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκον probet, et desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὀφθῆναι: quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* *Rhes.* v. 380. κάλλιστος ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* *Prisc.* p. 114. v. 15. εὐπροεπῆς ὢν ἰδεῖν *Aeschin.* in *Tim.* p. 22. v. 25. In *Platonis* *Parmenide* p. 1110. B. *Parmenides* ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, *Zeno* autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν: sicut in *Luciani* *Prom.* in verb. 9. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα: contra αἰσχιστος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de *Hist.* conscr. 9. 9. Rarius illud *Aeschinis* in *Tim.* p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν: quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, in meo quidem iudicio, multum errabit. Ὀφθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetusto *Codici* debeatur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

necessariis mihi et lege constitutis. Πατρῶα, quae a majoribus sic sunt propagata, alias τὰ πάτρια, ut in *Isocrat. Panegy.* identidem principatus Graeciae vocatur πατριον. Σύνδεσμα, quae arctis vinculis sunt inter se conjuncta. Πρόθετα denique, s. προθέσμια, quae lege sunt praestituta, longiori scilicet usu, et inde oriunda auctoritate. Sic argumentationem accusatricis petitam vides ex antiquitate et jure possessionis, ex arcta literarum necessitudine et familiaritate mutua, (c. 8. *συνήθη μοι καὶ συνισχολακότα γράμματα*) e legum denique constitutarum auctoritate et sanctitate (*ibid. ἀνομῶς ἀνήρπασεν*). Quae si cui argutiora videantur, meliora velim offerat. Et accipiam lubens. ΛΕΝΗ.

Ead. l. 3. Ἐκτοπον) *Ms. Εκπιωτον, ἦτοι βλακον καὶ ἀφύρητον.* ΒΟΥΝΟ.

Ead. l. 5. Κυβέλω) Dico ad *Pausan.* ΒΟΥΝΟ. *Bourdeltio* solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, et *Lysimacho Comico* nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in *Κυβέλεια* illud oppidum esse ceuset, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κύβελλα, idemque *Cuballum Livii*, *Gallograeciae* castellum, *XXXVIII, 18.* hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius*, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβεια sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione et sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι· ita lege, ποὺ θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad *U. Z, 135.* ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad *Insc. Ant. Cl. II, n. 68.* Quo minus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e *Scholiis* ad *Lycophronis Alexandram* veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἰωνῶναξ κύβηλιν τὴν Ῥεῖαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac *Κυβέλλεια κόμη* post *Erythras* inter montem *Mimantem* et promontorium atrum sita *Strab. XIV. p. 954. C.* de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel. I. p. 119.* Haec me inducant, ut credam, in *Stephano* sic esse reponendum: *Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταῖος Ἀσία· Ἡρώδης δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Ῥεῖα λέγεται.* Neque tamen eo magis adfirmam.

vero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam et Phrygiam pervenisse satis constat: *Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959.* Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύπελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan. in v.* meminerunt *Appian. de B. Mithr. p. 349. Polyæn. IV. c. 16.* facili quidem errore Κυπέλα (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλα sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae *Lysimachorum*, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat *Lucianus*, conveniant: nam *Lysimachus* iste, cujus e *Lycurgo* tanquam εὐτελοῦς μελοποιου̅ meminit *Harpocration*, huc pertineat, necne, quis adfirmaverit? Ergo *Luciano*, cui alia non pauca soli, hujus etiam *Lysimachi* veteris *Comici* notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίος ἀνεκάρθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poeta *Lucianus* accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat in primis ad hanc rem illustrandam *Aelii Dionysii* locus apud *Eustath. ad Il. K. p. 813.* quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ εὗρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῆ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικούς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῆ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι· διὸ καὶ διασφροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους προσπαλοῦσι ἐν τῷ, ἔσωσαφ ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων *Εὐριπίδου*· (ex *Εορταῖς Platonis Comici* versus, ut ostendit *Schol. Euripid. ad Med. v. 476.* ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι *Περικλέα* φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι *Θέτταλοι* καὶ *Κιτιεῖς*, οὐχ οἱ κατὰ *Φοινίκην*, ἀλλ' οἱ περὶ *Κύπρον*, ὧν πόλις *Κίτιον* κληθεῖσα οὕτως φασὶν ἀπὸ *Κιτίου* γυναικὸς τινος, *θάλατταν* ἔλεγον καὶ *πίτταν* καὶ *καρδιώττειν* καὶ *Ματταλίαν* καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμῶς Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, *Βοιωτῶν*, τῶ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε *Θουκυδίδην* ἢ *Πλάτωνα* κεχρησθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου etc. Haec talia sunt, ut sequi debuisse putes, quae de *Lysimacho* refert noster *Lucianus*.

Ceterum, quod observat *Aelius*, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem jure suspicari licet, ubicunque in *Thucydide* et *Platone* aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Diores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσβήτους· quin *Pindarus* ignominioso titulo Σάν κίβδαλον adpellavit, ut testantur *Dionys. Halic. de Comp. Verb.* p. 23. et *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodæus Misc. III. c. 14.* Hoc porro *Luciani* loco parum diligenter inspecto *Christ. Wasius* inconsiderate scripsit de *Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17.* *Lucianus in Actione Σ ad-versus Τ injuriarum et damni dati Lysimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resciverit.* HEMST.

Ead. l. 5, Πολύχνιον) Sic *Julian. Imp. Misop. de Lutecia.* Mendose in *Mss. πολύχνιον.* BOURD.

Ead. l. 8. Αυσίμαχος) Hujus Comici quis alius meminere, nescio. SOLAN.

Ead. l. 11. Μέχρι μὲν γάρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. *Ed. J. σ. ᾠμην τὸ σ. γρ.* et post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd. Ms.* praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ᾠμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. *V. Eur. Troad. p. 501. A. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαξυγῆ τῆς συντραφείσης. ῥαδίως ἔλκει ζυγά.* SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat; non oberit, credo, liberior quaedam aëta conjectandi. Proxime ad *Mss.* lectionem, quam *Bourd.* delotius adnotavit, hunc in modum constitui possunt *Luciani* verba: Μέχρι μὲν γάρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγεννημένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾠμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷστον ἦν etc. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrere: *Μ. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾠμην τὸ πρᾶγμα*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

„tribuímus τῷ συντεθραμμένων χρημάτων s. πραγμάτων. "Idia λέγειν videtur posuisse pro sibi peculiari more dicere." Haec *Abreschii*; non quidem illa leviter ac temere, quamquam nec sine licentia aliqua, quam in talibus locis emendandis vix effugas, conjecta. Videamus et nos, an forte, vitatis magnis illis et operosis verborum transpositionibus, quae etiam *Hemsterhusiana* aliquo modo premunt, rectiori et expeditiori via *Luciani* mentem adsequi possimus. Quid, si legamus: μέγα μὲν γὰρ ὀλιγάκις (*rarement* vertit et *Belin.*) ἐπεχείρει τετραράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὄμην συντεθραμμένων· *familiaritati id tribuebam aequalium et sodalium*) τὸ δὲ καὶ, τήμερον (*vel potius: τὸ δὲ καὶ, τὸ τήμερον*) καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ τοῦτο οἰστὸν etc. h. e. quod vero etiam illud τήμερον et similia ad se trahens sua haec esse dicebat, hoc quoque tolerabile mihi tui auditu etc. Haec fere videtur auctoris sententia fuisse, quamquam verba ipsa nec ego praestiterim. Deinceps vero sequentia caste habenda existimo. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 11. λέγειν) Pater adscripsit λέγον. **ΓΑΘΩ.**

Ead. l. 12. Συνήθειαν ὄμην) Desunt in Ms. **ΒΟΥΑΩ.**

Pag. 60. l. 14. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Ms. συνήθειαν ὄμην τὸ πρᾶγμα. **ΒΟΥΑΩ.**

Pag. 61. l. 3. Βασίλιτων) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos et Sophistas sunt pervulgata: βασίλιτων qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat: quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, *Lysimachum*, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ ρ Boeotis recepto: *Strabo* IX. pag. 619. A. cum Myoalesi Tanagriae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μοναλητόν· quod repetitum ab *Eustath.* ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάξω pro ἀνάσσω, πλάξω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ· veluti μύξω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράξω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ subjiciebant, σαλπίτω, φράττω· hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo *Heraclides*, cujus eximium locum invenies apud *Eustath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud *Corinnae* auctoritate munire voluit.

Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit adspersata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis *J. Wasse* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 88. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum et aurium iudicio, et normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, Θράττα ('Αθηναῖοι δὲ Θράττα λέγουσι, *Etymol.* p. 454. v. 24.) et huiusmodi innumera: at raro, si modo unquam, Κλίτταν, Κρητταν, ἄνατταν leges. *Αναβηττός*, 'Τμηττός' constantissimus usus sanxit, et ad ipsos Latinos transmisit: contra cedo mihi vel unam, qui scripserit 'Αλικαρναττὸν aut 'Αλικαρνηττὸν, *Παρναττὸν* aut *Παρνηττὸν*, quanquam hic in Phocida, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum leges non licet. *Βασίλισσα* autem, unde formatum *βασιλίττα*, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis interpretes, *Josephum* atque alios usurpem, *Alcaei* ipsiusque *Aristotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tantopere aversatur, ut hoc etiam argumento pag. 42. *Demosthera* Orationem in *Neaeram* abjudicet, quod in ea regis sacrorum uxor *βασιλίττα* nominetur, non *βασιλίς* vel *βασιλίττα*. quo jure, nunc non disputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλί) *βασιλίτταν* καλοῦσι, VIII, 90. consentit *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad *Od. A.* p. 1425. τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον *βασιλίττα*, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ *βασιλίττα* κατὰ *Αἴλιον Διονύσιον* 'Αττικῶς' *βασιλίττα* δὲ φησι *Μένανδρος* λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur *Ἡριννα*, *Κόριννα*, *Μύριννα*, *Φιλίττα*, pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunnesius* ad *Phrynich.* pag. 45. *Alexandrum* male posuit, locus ab *Aeliano* servatus apud *Suid.* in *Παλαωμεν* et *Τριχορυσία* καὶ τὸ τοῦ *Μενάνδρου*, ἵνα τι καὶ παῖσι, *Τριχορυσία* *βασιλίττα*. fastu elatam, ut puto, et quae cristas polleteret, intelligi voluit: qui meminisset *ἐμπίδος Τριχορυσίας* in *Aristophanis Lysistr.* v. 1081. is, unde haec adpellationis Comicae facetia sit derivata, statim persentiet. *HEMST.*

Ead. l. 5. *Τὰ σῦκα τῦκα*) Adhuc ad notum proverbium, quo qui libere et audacter vitiiis sua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de *Hist. Scrib.* e. 41. inter alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-

bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ἀνομάσων Peracute itaque veretur hic Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas et in dicendo libertas e genere humano intercidat. SOLAN. Jure metuebat pro ficibus, arbutei generis fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum venires, adjutore *Lysimacho*, quippe Βοιωτῶ τὸ γένος ἀνέκαθεν· nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoenissis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paullo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦπλον et τευκίον dixisse constat: hinc insula Τευτλόσσα, Τευλοῦσσα, Τεῦτλοῦσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. ΗΞΜΑΤ.

Ead. l. 9. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis sermo esse non potest, cum mox aves, et id genus alia, nominet. Coll. habent δημάτων, quod proxime accedit. V. A. (*Diall. Mortt.*?) XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, *Tim.* c. 27. SOLAN. Recepi χρημάτων, satis commendat. Et *Abreschius* vel hoc probavit, vel πραγμάτων (*Ditucc. Thuc.* p. 790. sq.) Minus placebat *Jacobseii* θερεμάτων in *Porson. Adverss.* ΛΞΗΜ.

Ibid. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverbium etiam in *Achill. Tat.* lib. II. dico ad *Heliod.* lib. IV. ΒΟΥΑΝ.

Ead. l. 12. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσης. SOLAN. Non ita videtur; quamquam res est minuta. ΛΞΗΜ.

Ibid. Κοσσύφος) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in *Acharn.* *Comiōi* v. 875. νέσσης vocare, cum debuisset potius νάτταις) κίτται semper in *Aristophanis* Avibus, alibi-que: plurimum etiam in *Aristotele* περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφος, reperias: κοσσύφος habet *Athen.* VII. p. 305. B. Harum avium singulare quoddam genus *Cyllene* mons *Arcadiae* nutriebat: *Stephan.* in *Κυλλήνη*· ἐν τούτῳ δὲ φασὶ τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίνεσθαι· in eadem historia similiter *Aristot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *Aelian.* de *Anim.* V, 27. et *Pausan.* VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit *Commentator*, quisquis est ille in *Anthol.* p. 314. pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, *Aelianus*: vide XII, 28. et simillimum plane *Clementis* locum *Paed.* II. p. 188. D. *Arcadas* autem ipsos, quorum lingua *Doricae* dialecto contribuitur, κοττύφους evuntiasse, perquam fit ve-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Pag. 62. l. 1. 'Αποκλεισμένον τὴν θάλ.) Ms. ἀποκλεί-
κέ μοι τὴν θάλασσαν. BOUND. Sic restituiimus secuti ed. J. et
Mss. L. et BOUND. in reliquis legebatur ἀποκλεισμένον.
SOLAN. Deditimus ἀποκλείκέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβα-
λεν. Historicis frequens. Dion Cassius XLVII. p. 345. Ἀ.
ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν et variata structura, ἀποκλεί-
ειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc
patet, jure Κυβητιῶν in Pausania VIII. p. 598. voluisse legi,
Ἀρκαδὲς τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντοχόθεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, maris interjectu ab
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST. Lectionem cod. 2954. τὴν θάλατταν per τ duplex re-
cipiendam censet Belinus, ut necessariam, nisi velimus con-
tradicere sibi literam Σ. Hae merae sunt argutiae. An quae-
so contradixit sibi eadem, quum dicebat: Θεσσαλίας με ἐξέβα-
λεν ὄλωσ; et deinde σεύτων pro τεύτων; Et infra c. 11. accu-
satrix forma utitur θάλασσα, quippe odio alterius mota.
LEHM.*

*Ead. l. 4. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z et Σ multis in
vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαυβύκη, Ζά-
μολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At
ubi literis B vel M praeficiendum erat Σίγμα, vicem ejus,
invitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα
tanta quidem juris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum J. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζμύρνα, murra. Scalpellum, Scalpulus, ζμίλιον
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, si vera sunt,
causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαι-
ῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ κατῆρ-
χεται καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ. His
ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessio-
ne dejectum Ζῆτα, et Sigma nostrum eodem implicabitur cri-
mine, cujus vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem,
me iudice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim
argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, in-
quam, quicquid obnitatur J. P. Valerianus ad Aen. VII, 648. pri-
ores in hujus usus possessione fuisse partes statuamus? Latini,
sed, ut puto, recentiores pari modo: in Catullo Ζμυρ-
nam praeferre libros veteres monet Is. Vossius p. 321. itaque
nomen illud scribi jussit Mart. Capella III. p. 67. Ζμίλιος vel
potius Ζμίλιος Plinio H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Ζμίλιος;*

Zmaragdus in duobus *Lucretii* Codd. reperisse se testatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultissimus *Broukhusius*: invito certe *Prisciano* et multum reclamante lib. I, p. 564. *S* quoque sequente *m*, ut, *Smyrna*, *Smaragdus*: nam vitium faciunt, qui *z* ante *m* scribunt. Idque adeo verum est, ut veteriores Grammatici illius apud Latinos scribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

Ead. l. 5. *Σμύρναν*) In nummis hodieque saepe *ZMTR-NA*. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

Ead. l. 6. *Τῷ ξῦ*) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, et *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, et quidem solis, est proprium ξὺν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem *Arctida* secutus est *Thucydides*, singulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορὰ etc. *Aristophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demosthene* atque aliis, qui novam et emollitam Atticam dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνίεναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος etc. In *Sophistis* recentioribus tanta adparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librariis a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de *Thucydide* dubitare nos *Lucianus*, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ Ξῦ pronuntiatio, non absurde coniecit *Salmasius* de L. H. p. 432. a barbaris et Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore literae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc *Luciani* loco et quibusdam proximis *H. Stephanus* *Animm.* in *Joann. Gramm.* p. 13. HEMST. Scripsimus autem μηδὲ pro vulg. μήτε. Vid. ad §. 4. et *Nigr.* c. 27. LEHM.

Ead. l. 9. *Μυρόβλας*) Notant *Moeris Attic. Thom. Magister* et *Moschopul. περὶ Σχεδῶν* p. 140. Vide *H. Stephan. Animm.* ad *Joann. Gramm.* et *Corinth.* p. 16. 55. In *Aristophane* semper *Μυρόβλαι* scribuntur: nam quod in *Equit.* v. 59. βυροβλην, et v. 447. τῶν βυροβλην τῆς Ἰππίου, quasi ex μυροβλην, ridiculi causa fictum, ut bene *Schol.* exposuit, ad *Cleonis* opificium et βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero *Comici* locum referenda, quae notantur ab *Hesychio* in *Βυροβληνς*. Apud *Thucydidem* saepius legi θάρσος et θαρσειν,

quam *θάρος* et *θαρείν*, observat *C. A. Dukerus* ad *V*, 4. *HEMST.*

Ead. 1. 13. *Μικροῦ δεῖν*) Vel καὶ μ. δεῖν · vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: *Synes. Φ. E.* p. 77. *A.* αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *HEMST.* Priori emendationi facile subscripsi. Alteri vix possum. Neque enim opus est, ut addatur μάρτυρας. Praecedens ὅτι est quod; quod ad id attinet, quod — arcesse mibi, quo id probetur etc. Et κάλει etiam per se stare potest, non minus certe, quam illud προσκάλει μοι τὸν λόγον *Catapl. c. 27.* ubi de testibus agitur. Deinde ne ferri quidem posset addita vox μάρτυρας. Nam literas δ, θ et ζ non testiam, sed vel accusatricum loco, arcessi vult litera σ. Αὐτὰ autem minime expelli poterit, quod vis in ea voce inest maxima. „Ne mihi haec referenti diffidatis, arcesse jam ipsas, quas confirmant rem.“ *LEMMA.*

Ead. 1. 15. Ἐντελέχεια) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque *Budaei* aetate summa contentione certabatur: vide eum *de Asse.* *Luciano* adsentire videtur *Ciccr. Tusc. I, 10.* ubi vide *cl. Davisii* notas. *SOLAN.* Locus hic eorum diligentiam, fugit, qui de ἐντελεχεία Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam et philosophorum in scholis jactatam, tum *Luciano* placuisse ἐντελέθειαν· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere jussisset adversus *T.* Igitur *Cicroni*, a multis propterea reprehenso, suffragatur *Noster*: vide *T. D. I. c. 10.* et *Davisium* p. 20. *HEMST.*

Ibid. Ἐντελέθεια) *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐντελέθειαν ἐντελέθειαν vocare his verbis: τὰς μυρσίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίθειν, συρίθειν, καὶ τὴν ἐντελέθειαν ἐντελέθειαν. Ἐντελέθεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* *de Asse lib. I.* qui dici putat quasi τοῦ ἐντελοῦς συνοχήν, perfecti corpo-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerrat. Sola Ἰ. τοῦ. SOLAN. Liberior est ob rei naturam structuræ ratio. Sic intellige nexum: (ἀκούετε) τοῦ ζῆτα, (λέγοντος, ἀφαιρέτο μου) τὸ σαλπίζειν καὶ συρρίζειν. LEXEM.

Ead. l. 7. Τουτοῦ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτοῦ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quæ contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite, μάλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjici, cursu orationis institutæ interrupto ad reprehendendum, quod ante memoratæ non succurrerat: est autem μάλλον δὲ, imo hoc etiam, οἱ ἰudices, priusquam pergam, cujus me mentio illatæ hominibus injuriæ commonefacit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν etc. HEMST. De structuræ ἐπιτρέψειν cum Accusativo personas et Infinitivo insolentia vid. Dorvill. ad Charit. p. 586. ed. Lipsa, quem nec hic Luciani locus præterit. LEXEM.

Ead. l. 12. Ὡ γλ. ἄλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἴσχε γλώσσαν, ἀσχελοστην νόσον· de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὡ γλώσσης ἀσχελοστον νόσημα τοῦ. HEMST. Quodsi vere auctor libelli respexit illud Euripideum, de quo tamen dubitare subit, quum maxime diversæ sint utriusque loci sententiæ, vel sic retinendum erat ἀληθῶς. Revoca potius in memoriam τὸ P νόσησαν e c. 9., quo in pronuntiandis vocibus μυρρίνη et κόρρη ob linguae vitium (νόσον) uti coeperunt pro σ. Et similem habebis et h. l. sententiam. Quod ne ipsa quidem vox γλώσσα literæ σ relinquatur, tribuit hoc auctor linguae vitio, et literam τ facit hujus vitii causam, γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. LEXEM.

Ead. l. 14. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ Κ in Τ Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

Pag. 64. l. 1. Παρειαπεσόν) Ms. παρεια πῖσόν. Cetera hujus dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOUND.

Ead. l. 6. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dion in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo et ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans prædicat in vaticiniis Jeciae XLIV, 27. XLV. De ingentis animi

viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur et morigerari, locutio non sôlis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97.

— cui militat aether,

Et conjurati veniunt ad classica venti.

istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. *Liban.* T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimò tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperissimi successus rapiabant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ εἰς βασιλεύσοντι. *Xenoph.* Cyr: exp. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli τάλῳ, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime *Lucianus* spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe: quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad *Oedip.* in *Col.* v. 1816 qui aliis fuerit Talau, eundem alios adpellasse Calaum: ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσγοροῦνσι, καθάπερ Ἀριστάρχος ὁ Τυγαῆτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν συγγραφέων δὲ Ἐσιαταῖος ὁ Μιλήσιος. *Hemst.* Scripturam τὸ δὲ καὶ τούτῳ, quam in omnibus libris deprehendi, et qua nexus orationis impeditur, mutavi in τόδε καὶ τούτῳ. Ceterum *Hemst.* rem acu videtur tetigisse, quum vitium linguae ab auctore significari putavit. Felici scilicet hyperbole litera Σ rem ad absurdum et ridiculum perducit, perstringens oblique eorum Graeculorum consuetudinem, qui vitium aliquod linguae simulatum adfectarunt. Unde dicit mox effectum iri, ut, si constet sibi litterae T arrogantia et habendi cupido, ulteriusque ea via progrediatur, mox e voce κλήμα, τλήμα, et e maximi regis nomine caseus evadat. Hodienum quoque et inter nostrates hujusmodi mirae et ridiculae stultitiae non pauca exstant exempla. *ΛΞΗΜ.*

Ead. l. 7. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare

mittitur. **COGN.** Imo potius de casco cogitandum, atque fortassis rescribendum *Τυρόν τνα. ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 10. *Αὐτῶν*) Coll. pro *αὐτῶν*, quod in impressis est. **SOLAN.**

Ead. l. 11. *Τῷ γὰρ τοῦτου σῶματι*) Apud eos, qui de Cruce scripserunt; nobilissimus locus. ita vertit *Lips.* I. c. 8. *Hujus enim corporis filium tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse et homines in iis firisse. Vid* *Isidor.* I. c. 3. et *J. Grialum, Douglai Anal. Sacr. P.* II. p. 156 *Tertulliani* locum, ipsa est enim litera *Græcorum Tau*, nostra autem *T* species crucis, tetigit *Salmas. de Cr.* p. 239. **HEMAT.**

Ead. l. 12. *Σῶματι*) Hinc est, quod *Maro* *Epigr.* in *Tullium Cimbrum* seu *Gallicum* pro cruce festive dixit et symbolico. Galli enim adsueti sunt cruces et patibula in similitudinem seu literae formare. **COGN.** *Δα σῶματι; GUIET.*

Ead. l. 15. *Ἐκρωπλῶν*) Id est, *σταυρός, σταυρώσα.* **GUIET.** Verissima vocis *σταυρός* origination: *ταῦ, ταυρός*, hoc est, in modum *tau* efformatus et per contractionem *ταυρός*: et praeposito sigma, ut fieri solet, *σταυρός.* **ΜΕΝΑΣ.** Volueritne, *Thū* *Græcis* crucem notasse, an vocem *σταυρός* ex *Thū* deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. **SOLAN.**

Pag. 66. l. 2. *Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ*) *Baronius* ad *A. Ch.* 34. §. 93. *T* enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud *Lucianum* (*Jud. Vocal.*) testatum habetur. Video, quid voluerit *Annalium* conditor: scilicet in hac libello *T* literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν ὄλνην ὑποσχέειν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura iniustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, et a *Luciano* longe distant: sed obscuram ejus mentem ne *Casaubonus* quidem cepit *Exerc.* XVI. cap. 76. **HEMST.**

Ead. l. 3. *Ὁ δὲ σταυρός εἶναι*) *Tὸ εἶναι* abundare videtur. **GUIET.** Mens *Luciani* satis aperta; verborum compositio petcio quomodo intricatior est. **SOLAN.** Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit *Guietus*, *εἶναι* abundare, sed *Attico* more. *Plato* in *Protag.* p. 221. D. *ἵπὸ δὲ τούτοις ἀπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξέμπρομαι* apud eam saepe. *Aristot.* *Polit.* VII. p. 219. v. 29. *νῦν δὲ τοσούτων ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν* plura praebebit *Index Luciani.* Usus est hoc locus *S. Petrus Misc.* II, 9. p. 153. **HEMST.** Cf. etiam *Abresch. Dilucc. Thuc.* p. 58. **LEHM.**

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

men ipsi adhaesit: Cicero Tuscul. Quaest. lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui *μισάνθρωπος* adpellatur. Idemque obscurius de Amicitia §. 87. Quinetiam si quis ea asperitate est, et immanitate naturae, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus etc. Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi aequabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturae duram et inflexibilem, adfectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiae Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiae, si quidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e Diogene in Timonis Phliasii Vita, sed alieno ibi loco positam, quae breviter ingenium hujus Misanthropi complectitur, excerptam: *Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τίμων, ὁ μισάνθρωπος· ὁ δ' οὖν φιλόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὡς καὶ Ἀντίγονος φησὶ· λόγος γοῦν εἶπεν Ἰερώνυμον τὸν Περιπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοῖς ἑκύνθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξέουσι καὶ οἱ διώκοντες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώκοντες θηρῶσι τοὺς μαθητὰς, οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων·* alieno dixi loco positam, quoniam ex more Diogenis ad finem erat rejicienda: ut enim nunc est, narrationem de Timone Phlasio non bene interrumpit et conturbat: sed observa mihi, Timonem postquam fuisse φιλόκηπον: id nimirum ad Lucianum facit, qui illum inducit agrum sarculo versantem: ne vero non de Timonis natura credat Lector, res erit ipsa testimonio, quam e Plutarcho satis ridiculam commemorabo. Cum processisset aliquando noster homo in Atheniensium conciones, omnium animos rei novitate perculos ad se convertit, magnamque sui expectationem concitavit: ille vero ad attentos Athenienses haec dixisse fertur: *area mihi parva est, in qua domum erigere decrevi: in hac ficus enata multorum suspendiis est nobilitata: non possum itaque non, quin publice significem, si quem Atheniensium vitae ceperit taedium, me eum velle rogatum, ut ex hac felici arbore se suspendat, antequam excindatur: et quis post haec certius asperitatis morum ejus documentum desideret? hunc autem rigorem ex injuriis amicorum videtur contraxisse, quoniam ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem praecipitavit, ut summam vitae beatitudinem in universi generis humani odio definiret: μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαιμόνια εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους,*

ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiae veritate accepit: indicio est *Plutarchus* in *Antonio*, quem et ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸν Τιμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῖν βίον ἔφασκεν, ὡς δὴ πεπονθὼς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν· meminuit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic adloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnam aliquando damnum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripateticus*, *Timonem* discipulos fugientem captasse, cui nihil aequae fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam et morum torvitate horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, et, cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecoram morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in 'Απόδῶξ et Τιμων· ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα· sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concedet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mihi minus probum videtur, et conveniens. Sepulchrum *Timonis* a reliqua terra maris impetus avulsit, ne non vitae notas ipsum representaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* reperio lib. I. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope *Academiam*) φαίνεται πύργος Τιμωνος etc. itaque *Lucianum* laudo, qui rei verae confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχάτιαν πυργίον οἰκοδομίσω ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ· nam de insperata thesauri inventionem neminem habet auctorem, vel saltem nullum inveniri, id qui memoriae mandarit: quamquam me non praetereat, Commentatorem *Horatianum* illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat domi, ad *Timonem Atheniensem* referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo *Timone*: ὄψετέ τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθόν· etenim illa regio maxime saxosa erat, et collibus aspera, ut ex *Pausania* liquet. Denique memoriam huius viri *Epigrammatis* aeternarunt poëtae: inter alia, quae in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est:

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἐχθρόν;

Τὸ σκότος, ἑμέων γὰρ πλείονες ἐν αἰῶνι.

Vide *Callimachi Epigrammata* per Rich. Bentleyum, sidus eruditionis nobilissimum, collecta. HEMST. I. Comparationes hujus Timonis Luciani cum Aristophanis Pluto, non omnino illam inutilem, at paullo levius adumbratam, instituit *le Beau*, quae reperitur in *Mémoir. de l' Acad. des Inscript. T. XXX. p. 61. sqq.* Aliquanto subtilius et elegantius de utroque opere judicavit *Wielandius* in limine interpretationis hujusce libelli *Luciani. LXXII.*

Ead. l. 18. Ζεῦ φίλιε) Exordium ab attonitis poëtis. αἱ συνοικοῦντες; colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μετὰ τάξει Ἐταιρείον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὄρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὀρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγγιον. *Interp. Sophocl. ad Ajax. Mastig.* nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *BOUND.* Multa vides in vatum dedecus cognomina Jovis cumulata, quibus quasi tibi-ciniibus et fultaris ruinam meditantes versus sustineant: eadem illa et aliquanto etiam plura studiose collegit et apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei cognitione p. 216.* Jupiter nimirum πάσης ἐπώνυμος ὧν φύσεώς τε καὶ τύχης, ἅτε πάντων αὐτὸς αἴτιος ὧν, tam varia nactus fuit a diversis muneribus, quae obire putabatur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicumque alius certe vetus scriptor *de Mundo c. 7.* Εἰς δὲ ἔστω πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πάντων, ὅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ· lege caetera: plura dabit *Cornutus de Natura Deorum, Scholiastes Eurip. in Hecub. v. 345.* et *Pollux lib. I. c. 1.* cui ad verbum fere conveniunt, quae scribit *Sophocl. Commentator in Ajax. Flagell. v. 492.* Potuerat itaque et Jovem ostendisse πολυώνυμον *Illustriss. Spanhemius ad Callimach. H. in Dian. v. 7.* ubi hunc *Luciani* locum tangit. Quae vero *Noster* in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit *Dio Chrysostomus dicta Orat. pag. 218.* qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticae amantibus cognosci debet et considerari. HEMST. I.

Ead. l. 19. Ὀρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu facessivit de Jove dicta, adeo ut, de emendatione cogitarem, crederemque ἔρχεις vel ἔρκεις legendum; (V. *Suid* et *Euripid. Troj. v. 17.*) at nunc ex *Euripidis Med. 169.* video nihil mutandum. Adde *Schol. ad Hecub. ejusdem v. 345.* SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et ju-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

beat? nam brutum judicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit *Philostratus* lib. III. de Vita A. T. ἐμβροντή-θύντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σφῶν, παθεῖν ἄλλον ἄλλως: eos autem a sapientibus fulmine tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc praeter alia loco pyrii pulveris usum, bellicorumque tormentorum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt. Vide et *Polluc.* I. 118. venuste transtulit *Achilles Tatius*, lib. III. p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐμβρόντησέ με: *immoderatum enim malum me rodit attonitum*: id enim in *Glossis Graeci* vocabuli est interpretamentum: *Adamantius* de immobilibus oculis tractans, οἱ μὲν ὠχρότεροι, inquit, ἐμβροντήτους σημαίνουσι: commodè declarat *Polemo* in eadem re: οἱ δὲ ὠχρότεροι μανικὸὺς ἄνδρας σημαίνουσι: insanientes igitur et stupidos voluit *Adamantius*. *Hesychium* e scena detulisse censeo facetam illud βρόντημα pro ἐμβρόντητος. *Hemst.* I. "Ἐνθεοί, θεοίηπτοι, μουσώληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, et vos Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete *Noster* in *Jovialium tonitruum* mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit *Dion Chrys.* p. 286. C. εἰ δὲ διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γεγόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθίστηρον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πύμπλησι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Hesychius* quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e *Xenoph.* Ἑλλ. IV. pag. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον: interpretis vicem agat *Pausan.* III. pag. 217. καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἔκφρονας ἐποίησεν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano, et cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi *Lucianus*, cum *Timonem* ita facit poëtas adpellare. *Hemst.* II. Iidem poëtae simili ratione ἐμβρόντητοι dicti in *Philopatr.* c. 2. Et quid illud sibi velit, quo *Diall Deor.* XXII, 1. Hercules inclamat *Aesculapium*: ὦ ἐμβρόντητε, jam in promptu fuerit; quamquam et propria vocis vis innuitur verbis sequentibus: ἢ δίοτι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν etc. **ΛΞΗΜ.**

Ead. I. 22. (ὑπερβείεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρον) In *Virgilio* vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic est locus: quippe quia illum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit: alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per jocum pro tigillis et tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec *Suetonio* non sunt in-

digna: adparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Aristoph.* in *Han.* v. 1209. eleganter στροιβήν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: recte *Schol.* περιττόν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στροιβῆς τῶν φορτίων· ibi haec *Lucianaea* *Kusterus* non praetermisit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. *Schol.* ad *Med.* v. 665. notat, *Euripidem* esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum prodest: ὡςπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim discere licebit ab *H. Valerio* ad *Harpocrata.* p. 150. *Apollon.* *Alex.* de *Synt.* III. pag. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόρους αὐτοῦς ἀναπληροῦν τὸ κενὸς τῆς ἐρμηνείας· ipsam vides *Luciani* phrasin. *Hemst.* II.

Pag. 67. l. 1. Ἐρισμάρατος) Epith. Jovis ipsius apud *Hes.* *Theog.* Adnotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes *Joh. de la Faye*: manus adnotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

Ead. l. 2. Βαθύβρομος βροντή) Respicit hic inter alia locum *Euripidis*, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαθύβρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Hes.* *Theog.* 504. SOLAN.

Ead. l. 4. Καὶ κενὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων) Recte cl. *Faber*, ac fumum plane poëticum, nominum strepitum si demas, ultra quod tentare quicquam error est. GRON.

Ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, *Horat.* SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit *Barlaeus*. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut *Faber* rectissime convertit (excepto nominum strepitu). Is usus particulae ἔξω familiaris apud optimos scriptores: *Tim.* περὶ *Ψ. Κ.* οὐ πόκα φθαρησόμενον ἐπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτοῦ συντεταγμένῳ θεῷ. *Demosth.* περὶ *Παρατρ.* p. 309. Α. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἢ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, structurae non minus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24. §. 2. Ἐπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in v. Concinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἢ βροντὴ ἐκαταγείτω et saepius in *Aristophanis* *Nub.* Jam quod fulminis est proprium, ipsis poëtarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus

vacua ianem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud *Homerum* pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullam inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem et corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comministenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, et ingenium *Luciani* in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *Hemst. II.* Ne quid dubitationis forte de isto vocabuli ἔξω usu relinquatur, cf. *Char. c. 18.* ἔξω τοῦ ἀβεβαίου — τῆς τύχης, praeter inconstantiam fortunae. *Xenoph. Hier. I, 7.* ἔξω τούτων, ὧν εἶρηκας σύγε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν, praeter haec, quae te quidem dixisti, neque — possim dicere. Quin etiam Latini passim sic utuntur praepositione *extra* pro *praeter*. *Terent. Phorm. I, 2, 48.* Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat. *Lexm.*

Ead. l. 6. Ὀπλον) *Fulmen.* *Brod.*

Ead. l. 7. Σπινθήρα ὄργης) *Proprie Dionys. Halic. A. R. II. p. 113. v. 41.* ἐκ τῆς κατευρυγμένης πρὸ πάλου, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθήρα τέφρας. *Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco*, a *Pericle* parvis ab initiis suscitato: ἐξέπλεξε τῆν πόλιν Ἐμβαλῶν σπινθήρα μικρὸν Μεγαροικῶν ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat *Philostr. de V. A. T. IV. cap. 45.* *Cornuto de N. D. c. 20. p. 189.* opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, et mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ εἰζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας: debuerat quidem εἰζῶσθαι vel εἰζοῦσθαι: sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκρολογίαν, σπινθήρα εἰζοῦσθαι, dum legam μηδ' εἰζιπίσθαι: nota sunt εἰρίζειν, ἀναεῖπιζεν, ἐρεπίζειν: alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. *Hemst. II.*

Ead. l. 8. Θάρτων γούν etc.) Profert *Adr. Turnebus Adv. XXV. c. 9.* itaque vertit: Itaque eorum, qui pejerare adgrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a *Virgilio* sanctae foedera fulmine dici *Jovem*, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam et religionem iurijurandi commissum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἀπολαύω· at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec et letifera ἀπόλαυσις. In Pseudolog. Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *Aelianus*. II. Var. H. c. 34. Ὄρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγκησθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαύσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, et in bonum et in malum, simpliciter notans adfici ab re aliqua, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur adcuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαύσαι, *Aelianus*. *Aristophanes* in *Pluto* v. 236. adjicit ἀγαθόν· Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινὸς dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquandō adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in *Mortuor. Dialogis* IV, 2. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύομαι ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *Jens*. Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi et Maris*, τραύματα iterum vocat, quae igne inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines referri, quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, et vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est ad *Nigr.* c. 80. Vide et *Arrian. Epict.* p. 286. A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἠσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαύσαι τῆς ἠσβολῆς. *Virgil.* VI, 593. — non ille faces nec fumica taedis Lumina etc. de vero *Jove*. SOLAN. Haec quicquid est interpretum ad contemptores *Jovis* pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad *Nigr.* §. 30. rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi *Jovi* attribuant? respondebo pro aliis, quia ipsa *Luciani* mens explanatissime proposita, et structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari

solet et per se simpliciter et constructe. *Aristoph.* *Av.* v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἰλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde est positum, atque ἀνάμην vel ὄναμην ἄν· *praeclare enimvero tecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τὸ φλαῦρον, *Isocr.* *Συμμ.* p. 176. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellectῷ, rarius expresso. *Dionys. Halic. A. R. I.* p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξεων· ubi mediae significationis est. *Plato* *Plaedr.* p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελευκῶς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: *eleganter Synes.* p. 18. C. ταφίχη ἀπολελευκῆτα τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: *Euripid.* *Iph.* in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ κ' κἀγὼ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, *Plutarq.* T. II. pag. 837. A. Apud *Platon.* de L. L. p. 961. D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύητῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent: *Platoni* sine dubio *Hesiodum* illud in mente fuit *Op.* et *Dies* v. 240. Πόλλαι καὶ ξύμπασα πόλεις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα· ubi ut rem ipsam et sensum recte, sic naturam locutionis sensus intellexit *eruditiss.* *Graevius.* *Aristot.* *Polit.* V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corrumpunt: parum distat, quod legimus in *Mich.* *Apostoli* C. XV. n. 78. ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* *Plut.* v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. pag. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοί, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπλάσθαι τῆς μαρίλης· ibi junctum a *Luciano* verbum itidem adparet, similiter atque in *Amat. Plutarchi* p. 765. B. ἔμοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βία καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide *Suid.* in Ἀπολαύειν· *Isocratis*, quem profert, locus, quamquam verba parumper variant, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui *Obs.* III. c. 2. cum elegantiam opportunissimae vocis τρεῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος· huic loco, verba

stunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα minus videtur consumi. cum ἀσβέλεω seu fuliginis fiat mentio: quare lego καίματος, id est, adustione; quomodo fulmen et fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut *Laetianum* audiamus in *Jove Conf.* §. 151 οὐδὲ γὰρ τὴν κεραυνὸν φαίην ἂν αἰπὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam adposite *Euripides*: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄνακτον ἄλλοις istum versum *Theon Smyrnaeus* de *Musica* c. 2. p. 75. cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἰσῆ pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch* *Symp.* IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄνακτον quamquam Latinis usitatum adflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄνακτος cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir et amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *Cur suis*

Demit imaginibus violento vulnere honorem?

Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem tela dicuntur et βέλη saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco:

— patris cur telum perpetuuntur

Obiundi — teli determinet ictum.

Herodot. IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐπέσκηψε βέλος. VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα etc. εἰς ταῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη. cuius apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophoc.* *Trach.* v. 1103. Ἐνσεῖσον, ὦ ναξ, ἔγκατάσκησον βέλος, Πάτερ, κεραυνού. notavit ad eum locum *H. Stephanus.* *HEMST.* II. Tam clare haec exposita; tamque docte illustrata, ut de emendanda sanissima voce τραύματος ne cogitari quidem amplius posse videatur. Nihilominus ingenium suum exercuit *Jacobsius* conjiciendo τραυτόματος in *Porson.* *Advers.*, quod quidem de *Jove Comico* intelligi vult *Vit* egregius, conjecturarum nescio an cupidior saepius, quam felicior, venator, *LEM.*

Ead. I. 14. Ἀπίθανος ὦν) Inexpectata meis auribus accidebat haec locutio: quapropter nescio quid meditabar; οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς οὐρανόν etc. quod molle est et bene Graecum. *Salmonem* et *Tantalum* pro hominibus posuit impiis et Deos oppugnantibus *Herac.* *Vit.* *Hom.* p. 408. *HEMST.* I. Olim adridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mina jaculeretur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmones aspuerit, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντῶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φεβηθείη ἂν τῶν ἐπιουραίων τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραινοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut *Grammatici* loquuntur, καταφατικόν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Lucian. Gall. §. 14.* οὗτος ζῶν μὲν οὐδέ ὄβολον ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπιετο τῶν χρημάτων· *hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni; nequiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17.* πῶς γὰρ ἂν, ὅστις etc. *p. 178. v. 31.* πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτά etc. *Isaeus p. 72. v. 11.* πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. *Gorg. pro Palam. p. 189. v. 35.* nam sub initium ejus orationis *p. 187. v. 32.* *H. Stephano* adsentior pro πῶς γὰρ, ὅσπερ σῶζε πατρίδα etc. reponenti πῶς γὰρ οὐ; ὅσπερ σῶζε. *Alciph. I. p. 92.* πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen. VI. p. 265. E.* πῶς γὰρ; ὁπότις etc. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *Hemst. II. Cf. ad Diall. Deor. XXVI, 2. LXXII.*

Ibid. (ὑπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. A. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν κεραικῶσι, ἢ κ φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰλάμεν ἀνθρώποις. Brou. De hoc Proverb. patoemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesych. Bourd. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Facta satis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex Theophrasto et Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic et ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἶον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse νεγκρι-

κὸν φάρμακόν, et somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud *Lucianum* notat causam efficientem: utque idem sit prorsus ὀφθαλμὸς ἀπό? vertit sane *Erasmus sub mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille *Gal- lus* haec, cum comes *Luciani* venit ad Ἀλεξτρούονος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκῦλαιαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ καὶ μανδραγόραι in libro I. Verae histor. et tam vere nunc in Erasmo sic divinando conficit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod adligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniahant corporis humani. Sic igitur et cum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel sero facere arborem; et speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Jocosae hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. GRON. *Leo Allatius* ad *Hexaem. Eustath.* pag. 57. ὑπὸ μανδραγόρου· quod ego potius probo, cum et vetustae quaedam editiones id agnoscant, et *Stephanus Schediasm.* lib. IV. c. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragorae somnificam multis illustravit eruditionis non spernendae Graecus d. l. *Hesychius.* Μανδραγόρας εἶδος βοτάνης οἰνικὸν καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικόν· nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· et *Suidas* ὑπνωτικὸς καρπός· alterum me sollicitat οἰνικόν· neque enim perplacet *Soringii* conjectura μανικόν· ψυκτικόν adprobarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragorae potestatem *Galenus, Paulus Aegineta* alique adsignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum adsumeretur, teste *Theophrasto*: alii perscrubunt: huc spectat nobile Caesaris facinus, quod *Polyaenus* narrat *Strateg.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones vino mandragora mixto inebriatos et in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius, Plutarchus* alique, quos loci non est examinare. *Eximie Noster* adv. *Indoct.* p. 554. (c. 23.) οἷσι τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βίος etc. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φανεῖται πολὺν μανδραγόραν ἐκπεπωκώς· quae ex *Demosthene* et *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo. *HEMST.* I. Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas

eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fit mentio, studiose collectum ab *H. Stephano Sched.* VI. cap. 6 operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, et alterum ex *Demosth. Encom.* §. 36 ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντας οἶον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοῖς αὐτοῦ πόλιν, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse *Lucianum* dicemus? Haud crediderim sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδεν ἐκ μανδραγόρου illi quos *Demosthenes* μανδραγόραν πεπονήτας dicit, idem et de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ἐκ μανδραγοῦ in dandi casu legendum intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγοῦ non subscribam i litterae α, ut talis sit genitivus, qualis Ἰνδραγοῦ vel in μανδραγοῦ metabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγοῦ habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγοῦ sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἴνου et ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud *Erasmum* eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (ejus enim illa est interpretatio) et tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγοῦ, tamen recte (meum quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγοῦ. Haec enim lectio cum aliis editionibus exstat, tum vero in duabus *Frobenianis* anni 1533. et 1540. Illas easdem editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. pag 57. *Stephani* observata *Palmerium* fugerunt, quando *Erasmii* versionem tam salse irridet, ipse propterea vicissim a *J. Gronovio* irrisus: cujus equidem rationes *Erasmum* defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό. quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius*, (est sane is usus, quem vult, yoculae ἀπό non apud Graecos tantum, sed et apud Latinorum Medicos in α vel ab perquam receptus, ut *J. Rhodii* *Lexicon* *Scribonianum* ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in *Demosth. Encom.* similiter ἐκ μανδραγοῦ accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contectum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo *Stephani* prae mandragora, vel, prae nimio mandragorae potu: rectius vim locutionis perspexit *J. Tollus* in *Notulis* *Rondelii* Expositioni *Vet. Signi* subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδεν ὑπὸ μανδραγοῦ non aliter dicitur, ac frequentissimum illud,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

χῶς διεραίνωσεν, ἕως ἢ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξείπεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιον ἐκχειρίαν γενέσθαι· Τζαζ ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* *Bibl.* III. pag. 201. 203. descripsit. Eorundem etiam scelera impulsu dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. l. 7. Ἡ αἰὺς) Sic in *Dial. Jovis et Cupid. et Deor. Judic. et Bis Accus.* passim denique. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 8. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχῆς etc.) *Interp. Jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus* dicit, alios reddere, in morem levis et velutaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen adfirmat, utro hic sumendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim *Lucianus*, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam: atque ita similiter infra in *Abdicato* §. 8. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀποβελισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. ΒΙΤΑΙΝΓ.

Ead. l. 9. Κοσκινηδὸν) *Cribri instar frequentes. ΒΡΟΔ.* Hoc apud *Suidam* exstat et περρηδὸν, σωρηδὸν apud *Hesychium*. Praecepta autem et abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia *Philo Jud.* jungit in *Flacc.* p. 978. παντευχίαι σωρηδὸν προσκομίζοντο — συνδεδειμένων δοράτων φορρηδὸν — ἄρμαμάξαι στοιρηδὸν ὑπόμλαν ὄψιν. Pari modo *Apul. Met.* IV. p. 146. Estur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingestis. Acutum illud *Fabri de Luciano* ὑπερὸς φρυδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici judicante non laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est *Jensius*, haec esse e veteri poeta Tragico desumpta? sunt sane verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάστη σταγῶν, qualia *Longinus*, ut puto, in castigato scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem et per jocum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Basilii Seleuc.* Or. I. de Noë, et diluvio sacro: ἄνωθεν οὐρανοῦ χειμάρρους ἠρόντις etc. hoc scilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuissent: non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, nimis saepe in tumorem orationis, indecorum proni, paratra-

goediant. Jure merito *Photius* in *Eunapio* reprehendit *παραμῶδες δάκρυον*, quod in dithyrambo vix, ac ne vix quidem, condones, p. 100. ubi rectissimam, qua erat optima judicandi facultate, de scriptoris hujus stilo fert sententiam. **HEMST. II.**

Ead. l. 11. (*Ἐτοὶ τε γαυδαῖοι*) In his verbis *Faber* delet *τε*. nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat *καί*. debuisset etiam post *γαυδαῖοι* esse collocatum. Sed suspicor, haec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, et quamvis superfluum, maluisse *Nostrum* retinere illud *τε*. et certe si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam existimo, idem illud *τε* ita initio orationis positum, ac legimus statim cum principio opusculi de Astrologia, *Ἀμφὶ τε οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ γραφῆ*. Ceterum *γαυδαῖοι ἔτοὶ* iterum leguntur apud *Nostrum* *Philop.* §. 24. **JENS.** Cujus haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure innuit. **SPLAN.**

Ead. l. 12. (*Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου*) *Temporis momento*. **BROD.** Ita *Noster* saepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit *ἐν ἀκαρεῖ χρόνω*, quod *Aristophanes* habet in *Plut.* v. 244. ibi vide *Ex. Spanhemium*. *Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου* *Aristid.* *Quinctil.* de *Mus.* III p. 162. **HEMST. II.** *Ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου* *Char.* s. *Contempl.* c. 14. *Pollux* *Onomast.* XI, 33. ἀκαρὲς μέντοι τὸ μικρὸν λέγεται, ὃ διὰ σμικρότητα οὐκ ἔστι κείραι. *Falsum* autem, certe cum *Lucianea* formula non conveniens, praecceptum *Gregorii Cor.* p. 34. ed. *Schäf.* ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῶ, ἢ λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτον ἐστὶ. An quis dixerit ἐν ἀκαρεῖ καιρῶ (vel etiam χρόνω, ut nonnullis visum) χρόνου, vel τοῦ χρόνου; Imo ἀκαρεῖ Neutrum est, ut etiam βραχεῖ in phrasi modo dicta; quod ipsum et a *Schäfero* ad *L. Bos* de *Ellipss.* passim de similibus, sic quidem dictis et explicatis, ellipsis monere memini. Cf. etiam *V. D.* in *Observ.* *Misc.* Vol. V. p. 62. **LEHM.**

Ibid. *Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος*) *Vid.* de *Dea Syr.* c. 12. ubi fuse describit inundationem sub *Deucalione* factam. **VORST.** Mirifice haec illustrant *Marmor Arondelianum*, et vicissim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΑΤΕΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΤΕ ΟΜΒΡΟΤΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΤΚΩΡΕΛΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΤΑΙΟ... ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΤΤΟΙΡ... ΟΝΙΑ... Ο... ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet *Palmerius*: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἶρόν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σῶτ. Ubi miror, illum *Δία*

πανόμενον in chronico et sermone pedestri poni pro ὄρβων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμενον expectare debuit? et eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλιμός· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest et suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΑΡΤΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. Gron.

Ead. 1. 14. Κιβώτιον) Deucalionis naviculam. Brod.

Ibid. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. Brod. Ad Parnassum adpulisse abi tradunt. V. Apollod. I. p. 10. B. C. Solan.

Ead. 1. 15. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III. ab initio fere, ed. Lugd. p. 585. C. D. ἐν κορυφαῖς τῶν μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσωσμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194. 216. Solan. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἅτα διασώξουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἅτα περιλειπόμενα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arotis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide J. Fr. Gronovium Obs. IV. p. 42. Hkmst. II.

Ead. 1. 16. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. Brod.

Pag. 69. 1. 1. Τὰ πέλαιρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τὰ πέλαιρα· quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπηνύσσει τοῦ φιλοανθρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπέχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο et ipso Tragico v. 319. Philo Jud. de Somn. p. 1119. D. τὰν ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπέχειρα· prave legitur ἐπί. Diodor. XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἑξαπατηθέντες ἐπέχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV. p. 496. B. Σοφὰ rerum humanarum virtus οὐκ ἐστὶ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, τὸν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου· rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepe numero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰλήγοντα τῶν ἐπιβόημάτων ἔστι τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι· nisi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit *Etymol.* p. 25. v. 16. ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οἴθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν. οἶον, ἵπκος, ἐπὶ οἴθεν· σιτημαίνεται τὸ οἴκοθεν. Illud ἐπὶ οἴθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est *Homeri Od.* θ. 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum *Dukerum ad Thucyd.* VIII, 92. *HEMST.* II.

Ead. l. 8. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic *Barlai* canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. *Aetnae* in *Vulcani* templo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert *Aelian.* de *Anim.* XI. c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, *Aesculapii* donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati *Athenienses* remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα *Κάππαρος*· nam οἰκίας quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari, *Philostratus* quoque de *V. A. T.* VIII. c. 30. canes ad valvas templi *Dictynnae* in *Creta* custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari *Scipionis* ex eo, quod *Capitolium* ingredienti, velut hospiti *Deorum* ipsiusque *Jovis* et familiari canes nunquam adlatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de *Vir. Illust.* c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡραίου κύνες-*Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. et alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? *HEMST.* II. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* v. 248. Ἰδὼς ὕδωρ, εἰ γένοιτο· *HEMST.* I.

Ead. l. 11. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος) Aurei plerumque *Deorum* crines, quique adeo furum cupiditatem irri-

tare poterant. Sed vis est in isto περιειρόμενος hoc enim ignominiosum, et cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminisse Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28:

*Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam
Jupiter? ΗΕΜΕΤ. II.*

Ead. l. 12. Δεκάπηχυν κραυγὸν) Atqui Pausanias auctor est, Jovem Olympicum dextra non fulmen sed victoriam gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuae idem auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit El. I. pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII: SOLAN.

Ead. l. 14. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) Orbis terrarum incendia aut eluviones. BRON. Operae est Libanium audire scribentem Γ. II. p. 391. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἁμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα ἂν ὀλίγον ἦν τὸ σωζόμενον· ὅστις οὖν εἰσένει βούλεται θεοῖς, ἀφίεις τιμωρίαις χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina. ΗΕΜΕΤΕΡΗ. I. Nec male Belinus conferri jubet Martial. L. V. Ep. 55. ad Bassum:

Colchida quid scribis, quid scribis, amice, Thyesten?

Quid tibi vel Niobe, Basse, vel Andromache?

Materia est (mihi crede) tuis aptissima chartis

Deucalion, vel si non placet hic Phaëthon.

Id est, ut aqua vel incendio pereant. Schol. ΛΕΠΗ.

Ead. l. 15. Πέραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλια, quemadmodum Latinis sentina, et aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas et juncturas hiantes sese insinuans, et ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem et molestum contrahit. Eustath. ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν etc. Etymologum emenda: is ἄντλω dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλων (imo potius ἀνατλων) καὶ καρτερεῖν ἐκείσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII. ad Theb. v. 802.

Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου

Παλαιῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο·

aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvant: significat rejectos oppugnatores et depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholias* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundò tamen longe melior. Ambigua est, utro modo capi conveniat in *Euripid. Troad. v. 686.*

Ὁ δ' ἀντίλον εἶργον ναός. ἦν δ' ὑπερβάλῃ
Πολὺς ταραχθεὶς πόντος —

vertunt: *Alius vero sentinam hauriens: sur spernas, praesertim adcuratius servata τοῦ εἶργου proprietate? undam insultantem a navi arcens: caute nimirum deflectendo, et subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M. 411. O. 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ. 79. Apud Zenob. C. I. n. 23. ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντίλον ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἄλας, Schottus non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia, aquam sentina hauriente: at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumperens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος: nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, et velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, adronam, de Somn. p. 1119. Ε. χειμῶνά τις ὄραῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγίλζουσαν καὶ κοματούμενον πέρατος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται: τις ἢ κυβερνήτης ἢ ναυπλήρης οὕτω ποτὲ ἐμεθύσθη καὶ παρῶνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατακηψάντων, ἐθειλήσας κλειῖν, ὑπέραντλος ἀναθῆν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκρατηθῇ* partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι ἐθειλήσας absolute positum rariore structura, quanquam Philo saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔργα ὄν ἐναυβάρι, ὅσος παρασχῶν τοῖς συμ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur *Scholiasiae* verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ θῆ μῆτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχων δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγγλόνην ἐβουλεύσατο· adparet, eos dici μῆτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχων δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare et vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in *Pao*: v. 17. Οὐ γὰρ εἶδ' ὅλος τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc scilicet iudicat, ego enim tantum offerum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam *Scholiasies*, cui aliquid alienum est adsumtum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud *Comicum Suidae* exhibet in *Ἀντλία* undecunque depromptum, ὅλος τ' εἴμ' ὑπερέχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in *ὑπερέχει*, quam ego vel propter *Euripidae Scholiasitem* repudiare nolim. Non secus autem ac *Phaedram*. γαλσπᾶ ὑπέραντιλον συμφορᾶ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντιλον; tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραντιλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod dituvium flagitet, nec; nisi submersis hominibus, exspirari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι δειναλλόνες ἕανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντιλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhaustam*: id tamen in *Pollucis* interprete merito reprehendebat *Kuhnus* ad I, 92: quem, qua erat *Graeci* sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius*: ὑπέραντιλα, πολλά· imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραντιλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios huius *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat. Theb.* I, 215. addendus est *Lucatius*. Jure quidem metuebatur *Ovidius*, ne Jovem brevi infernum haberemus, si quaecumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *HERIST.* II.

Pag. 70. 1. 2. Τοῖς θεωμένοις ἐπινοουήσεως) Eadem locutio

in Saturn. §. 26. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocrat. Arch. p. 130. A. Demosth. pro Cor. p. 517. B. Eusebius apud Stob. p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκίωμι. Hierax p. 106. v. 38. Philostr. V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo Paulus 1. ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. et Mer. Casaubon. Usurpanti a scriptoribus Ecclesiasticis pro sumtus, viaticum subministrare, vel stipem conferre, monuit Henr. Vales. ad Euseb. H. E. VII, 5. Aristoph. Plut. v. 831. — ἐπήκουον τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspectam. HEMST. II.*

Ead. 1. 5. (Τροπήσοντες) *Advocat Des. Heraldus ad ista Arnobii VII. p. 221. Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat §. 21. HEMST. II.*

Ead. 1. 6. (Ὀδῶ —) *Euripid. Med. 561. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος. Menander: Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.*

Ead. 1. 7. (Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) *Proverb. Idem de Meroed. Cond. §. 28. et alibi. BOND. De columnis sepulcralibus intelligendum, et cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit Fra. Luisin. Par. III. c. 8. Rufinus Anth. VII. Ep. 146. — ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρσρόμεθα te nimirum vetulam et jam capularem, quae cum rugis et deflorescente forma pristinos amatores amisisti. HEMST. II.*

Ead. 1. 9. (Ἐτέραν) ὀδόν. BOND.

Ead. 1. 10. (δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) *Quarundam venustate locutionum captus Lucianus, easdem scriptis saepius inseruit, sibi que quodam suo jure vindicavit: adverte vero: Eunuch. c. 6. δυσιοάνιστόν τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἐποθεν ἐξιών ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. Pseudolog. c. 8. ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον θέαμα. Proprie dixit ἑτέραν (ὀδόν) ἐκτρέπονται: inde deductum ἐκτρέπεσθαι τινα, fugere alicujus et abominari conspectum: Aristoph. Pl. Οἱ δ' ἐξετρέποντο κ' οὐκ ἐδόκουν ὄραν μ' ἔτι. Philo Judaeus: παρθένοι δι' αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῶν οἰκειοτάτων ἐκτρέπόμεναι. HEMST. I. Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum J. Brodaeo Misc. IV. c. 1. Theophyl. Ep. 28. ἵνα σε πάντες ὡς περ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιωτο. Infautos malitiae ominis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6. p. 28. Eruditus et sobrius, ut*

infaustos et inutiles vitant: ubi paenè mihi persuasi legendum esse, infaustos et mutilos: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occursum: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II. p. 11. Hunc omnes conquirebant: illam vitabant, ne ab eo viderentur. HEMST. II.

Ead. l. 11. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae jungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. II. BOURD.

Ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BORD.

Ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima desperatione sumsit, et hoc modo vertit: ad extrema redactus consilia. At nihil aliud est ἐσχατιὰ, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, ad hoc ultimum rus redactus. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. PALM. Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἐσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ. Eustath. ad II. I. VORST.

Ead. l. 13. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Priensis apud Athen. XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κνήην τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Aloihr. III. Ep. 70. p. 446. στεῖλας ἔμαντὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος et διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeronei debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δίκελλαν. ideo Timon §. 7. ὑποδίφθερος· σκάπτει δὲ, οἶμαι etc. §. 8. δικελλίτης καὶ διφθερίας· et §. 42. δίκελλαν καὶ φιλάτην διφθέραν jam prioris opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ἄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dion. Or. IV. p. 70. C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn, ad Poll. IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos Is. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV. p. 41. HEMST. II.

Ead. l. 14. Προφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129. n. 100. observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149. σκάπτειν δικέλλη· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, praecul ab omni hominum,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

δε γὰρ Ἰσως etc. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderato scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quas proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίου στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔτων οὐχ ἤξουσιν ὅταν δὲ ἐλθῶσιν, ἀπαλλαγῆσονται πράξεις οὐδὲν ὧν ἤλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δρῶσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis et Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν expletemus, antequam Persae in Lydiam venirent, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex et triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἄρ' οἴσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γινόμενον: is Epimenides est, et mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. et Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θερούς δ' ἐργαζομέναι, τότε μὲν πατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ ταλοῦσιν, id quidem vere Phrygium, et istorum, quos ipsa natura paene brutos fixerat et servos, ingenio dignum: quod Demochares apud Athen. VI. p. 258. C. de abjecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπέδοντες, ὡς εἶη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἶσι, inculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius et figurate dormire Deos conqueruntur, et alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti cogantur et exhaustire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit

ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: *Zeῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις.* Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit *Lucianus*, *Celsi* locus apud *Origenem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbioris joco, *Basilem* dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, *Elias* III. Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud *Stobæum* Tragicus poeta dicit, *Οὐχ εὔδει Διὸς ὀφθαλμός·* *Aelianus* apud *Suidam* in *Βραγγίδαι*, *οὐ μὴν ἐκάθειπεν ἢ τοῦ θεοῦ πρόνοια.* Hinc πρόνοια ἀνύστατος, quod in *Simplicio* alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates *Psalm.* XLIII, 23. *Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε,* significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *HEMST.* II.

Ead. l. 5. *Ἀναρρίπισας*) Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in vibrandi significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope extinctum flatu exsuscitare, quod *Aelian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit *ὑπλῆδι ὑπερεξάψαι*, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in Amatorio p. 785. *Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερρίπισεν·* et *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro denuo vibrato fulmine ponendum erat, fulmine flatu rursus excitato. In principio hujus Dialogi dixerat, extinctum esse fulmen Jovis: *τὸ δὲ ἀοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη* etc. *L. Bos* Obs. Crit. cap. IX. pag. 48. Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit *L. Bos.* Dixi quoque ad *Pollucem* X, 94. Concinne solent alio referre scriptores Graeci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: *Zeὺς δ' εἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς πρᾶπιδεσσι. Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβάτορα γαῖαν, Ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο. Δῆμον ἀναρρίπίζειν* inter alia *Pollux* habet: populi animos inflammare dicas cum *Livio*: parum abest illud *Plutarchi* in *Demosth.* αἰδὲ πόλεις, πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναρρίπίζοντος αὐτάς, συνίσταντο· et *Meorompus* apud eundem: ἢ δὲ τοῦ ῥήτορος δύναμις ἐκρρίπζουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίλουσα τὴν φιλοθυμίαν. Detestabile *Ephesii* *Pythagoræ* vitium scite culpat *Bato* apud *Suidam*: διαβολαῖς ταῖς εἰς πλησίους ἐκρρίπζῆναι κουφίστατος ἦν. *Tzetzes* ad *Hesiod.* v. 226. ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναρρίπίζονται πόλεμοι· sic vetustæ; namque improbo φόνοι, quod *Dan.* *Heinsius* expressit. Mox *Αἴτνης* restitui; de qua emendatione ne quid scrupuli supersit, vide c. 19.

et c. 40. Postea deprehendi convenire mihi cum *Fabro*, quod laetor, quanquam ille haec rationum momenta non adtulit. **HEMST. I.** Et recepit *Αλτνῆς Hemsterhusius* in minorem nonnullorum *Lucianeorum* editionem suam; postea prae nimia quadam haesitantia, credo, in majorem inferre non ausus. Mihi quidem jam dubitatio nulla amplius est, quin sic sit rependendum. Praeter ea, quae e *Timone* ipso deducta sunt argumenti loco testimonia, confer etiam *Diall. Marin. XI, 2* et *Diall. Mortt. XX, 4*. quo posteriori loco de hoc ipso *Epimenide* agitur. Ceterum et *Belini Wielandii*que auctoritate, qui et ipsi in interpretationibus suis *Fabri* et *Hemsterhusii* iudicium sequi non dubitarunt, nonnihil me motum fuisse haud diffiteor. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 6. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) *Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. ΒΑΟΡ.* Offendit Graecus interpretes ad *Oetam* montem, unde, quia nullas flammis vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab *Hercule*, qui in summo vertice (*τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πᾶγον* adpellat *Sophocl. Trach. v. 1203.*) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam et casus iste loco nomen dedit non unum. *Rogum*, quo conflagravit *Hercules*, *πυρᾶν* Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19. C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδευμένος. Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300.* Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr. H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρᾶν.* vide *Liv. XXXVI, 30.* Itidem *Φρυλα ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ κερρόχθαι τὸν Ἡρακλέα. Stephan. in v. alia notant Muncher. ad Hygin. p. 83. Ex. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159.* Tertium vix reperias extra *Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158. Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν.* nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρησαι, quod de rogo *Herculis* succendendo posuit *Sophocl. Trach. v. 1211.* Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum *Herculis* pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis *Oetae* vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione *Is. Vossium ad Catull. p. 287. 288.* et credere insuper, nonnunquam flammis et incendiis, etiam cum accolarum damno, cruciare hunc montem: sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Stetii Manilii*que loca perperam exposuit; quod cum lecto-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

dedimus ex sententia Graevii, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τε-
 λείων ἐστιασθῆ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quem-
 admodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν
 τελείων, ἐπὶ τομῶν ὁμοῖαι utramque structurae formam ad ἐστιασθῆ
 traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum.
 De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum
 Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. ΗΚΜΣΤ.

Pag. 72. l. 1. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona
 fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Toxar.
 c. 12. Mortuo ergo subito patre: SOLAN. Νεόπλουτος Jovi
 est, quia recens, novissime, nuperrime, modo, dives erat; nec
 video, quid sibi velint interpretes Latini, sic reddentes re-
 pente dives; nec, quid Solanus, quum de repentina patris
 morte nescio quid fabulatur. Nam etsi fere νεόπλουτος ii
 sunt, qui, quum paullo ante pauperes fuissent, repentino
 quopiam casu magnas divitias nacti sunt, quales fere aut si-
 nistre utuntur, utpote insueti, opibus suis, ut in Qu. hist.
 conscr. c. 20. aut magna adulatorum et parasitorum caterva
 cinguntur, ut Toxar. c. 12.: non tamen proprie ac natura
 sua haec notio repentinae possessionis voci inest, ut ubi vis
 sit statuenda et tenenda. An vero etiam νεογνός sit infans re-
 pente prognatus? et νεόγαμος mulier repente nupta? etc. Imo
 notio ejus, quod novissime vel factum est, vel fuit, propria
 est omnium earum vocum, quae ex νέος sunt compositae.
 Timonem igitur nostrum τὸν νεόπλουτον intellige eum, qui
 nuper admodum locuples erat, minime autem gentium, qui re-
 pente dives factus est, atque adeo etiamnum est! ΛΕΚΜ.

Ibid. Ὁ τὰς ὄλας ἐκ.) Θύων subauditur. ΒΑΟΔ.

Ead. l. 2. Ἐορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλι-
 χίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ
 Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορ-
 τῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad
 Nub. Sic εορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. Pastor. lib. II
 et Lucian. alibi, quod aliis notatum. ΒΟΥΑΔ. Vid. Scholium,
 et T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126. et Scholia.
 Meminit Noster Icarom. c. 24. ubi neglectum ab Atheniensi-
 bus hoc festum innuit; et, si foetus est genuinus, Charid.
 c. 1. SOLAN. Meminit hujus loci J. Maurus Graec. Fer.
 in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras vi-
 ctimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, quod
 quem solemus splendide epulari festum Jovis: satis quidem in-
 condite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die
 nono et decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub.
 v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano jam ob-

servatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasis *Lucianus*, quasi victimas eo festo Jovi immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paullo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίους Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἕξω τῆς πόλεως, ἐν ἧ πανδημεὶ θύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholiastes* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movete utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: ἐν ἧ πανδημει ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοί οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est. inter-
iisse δὲ· confer *Porphyr.* de Abst. II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius*· *Kuhnus*que contendunt, arbitrentur eruditi. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. I. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν) Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera. ΒΡΟΔ. Eodem redit cum his in Ἐαρμον. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναξήρομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὡςπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμεν τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Jun. et Jov. οὐνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. SOLAN. Vid. L. BOS ad *Harmonid.* §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciph.* p. 86. *Jos. Wass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. pag. 261. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ *Theon* *Progymn.* pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν. *Ἐργ.* δὲ p. 182. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 188. Illam χρηστότητα et φιλάνθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. I. A. I. c. 5. §. 6. ΗΕΜΣΤ. II. Ἐπέτριψ, perdidit: frequens in *Aristophan.* fabula *Pluto*: ut v. 120. 351. 1120. et alibi. Noster pluribus locis. Vid. Ind. ΗΕΜΣΤ. I.

Ead. I. 9. Εὐήθεια] Mores nimium simplices et faciles hominem aliorum ludibrium faciunt: et risum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiae significationem: cœnties apud *Palaeophatum*: rara est et observanda ratio, cum νόσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρέπτους· qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant: docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὀξέων. Idem tamen Ἐπομν. β. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barlaeus* non inspece-
rat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit pro-

latis a *Dinarcho*, *Demosthene* et *Platone* exemplis. 'Hos aemulatus *Theon Smyrnaeus* c. 1. scripsit: ὄστρα μόνος ἂν εἴη μοι κὸς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat similia describere plura e *Platone*. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπίαν et τὸ εὐήθεις, οὐ τὸ γενναῖον κλειστόν μετέχει, ut contraria et adversis frontibus pugnantia ponit: docte *Scholias*: τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπύνηρον· σημαίνεται τὸ εὐήθεις ἐπὶ καλοῦ. haec ipsa *Thucydidi* verba voluit *Suidas* in *Εὐήθεις*. *Ηκμστ.* I.

Ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim *Dial. Mort.* Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demosth.* ad *Nigrin.* §. 22. ΒΟΥΑΝ.

Ead. l. 14. 'Εκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatique *Timonis* picturam exquisita phrasium luce ornavit *Lucianus*. 'Εκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἄερα, *Hero Spirit.* p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀρεσπᾶσθαι, sicut apud *Sotionem* *Geop.* VII, 15. διακμυζῶντας ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: *Aelian.* de *Anim.* I, 32. alibi que saepe: *Testam. Patriarch.* p. 204. ὡς πᾶρδαλις ἐκμύζει ξοῖνον· haec enim vetusta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de *Carn.* p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* de *Cyri* exp. IV. p. 196. v. 18. vid. *Hesych.*) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim et translatae junxit *Themist.* Or. XXII. pag. 282. C. μετένοια βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρος δαίμων· ὁμῶς (ita lege, ne sensus nutet, non ὁπως) δὲ τινὰς οὐκ εἶπα πάνπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζηθῆναι· ista ἐρπετὰ sunt ejusdem generis; cujus et illae ferae, quae *Timonem* exhausserunt. *Aristid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἢ στάσις πανταχῇ καὶ θορυβῶδες, καὶ τῇ φθόγῃ παραπλήσιον· ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόγης, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾶ καὶ κενοῖ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90:

Ossa vides regum vacuis exsucta medullis:

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* *Psychom.* v. 600:

Mox spolia exsucto de corpore deripit —

id est, extenuato et prorsus arefacto, quale *Avaritiam* decubat: a me stat *Egmondani* Codicis auctoritas. Ἄνον saepius a *Luciano* dici exhaustum bonis et evolutum, monuit *Kuster.* ad *Aristoph.* *Thesmoph.* v. 853. venuste subditur τὰς εἰζῆσας ὑποτετμημένον· nam τὰ φυτὰ τῆς γῆς εἰζῆσας ἀποκοπέντα ἀναίονται καὶ σῆπεται, ut est in *Demophilii* *Sentent.* p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* *Eid.* XVI, 12. "Ἐνθ' αἴη σφίσιν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολῶν τινι, pro atra bile percitum stomachari alicui. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit Barlaeus, invitum onerat adsumento deterioris versionis, ob mala vel malos. ΗΕΜ-ΣΤΕΡΗ. II.

Rad. 1. 8. ἤγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἤγανάκτει, et ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidendus et negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, cum et nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, oblitum virum, qui nobis etc.* ἤγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero itidem pro ποιήσομεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos perpellere studens, ut *Lucianum*, ad quem lapidibus obruendum, paullisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, praebuerimus. Manifestissime iterum apud *Nostrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἶη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπίσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν etc. ubi recte interpretres, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractionem, ad consuetam literarum studia reduxerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpretres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in *Hermotimo* §. 3. dum ὄσω γοῦν ἐπ' ἐκείνω, πάλαι ἀνεσπίασμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam adtinet, jam dudum trahor sursum, et cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum adtractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute et Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide superiora.) versarer.* Idem errat in *Scythia* §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, vertit ἔγνω agnovit pro novisset, ut jam animadvertit *Gracivius*. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [καὶ οὐκ ἔν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur: *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, ut*

Scythas, si non mortuus fuisset Solon. Nec minus insulse vertitur et hoc in Phalaride I. § 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἄν, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, Ἰδ, sat scio, consilium mihi dedissetis. At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim et in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, *Ἐὶ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἄν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων*, vertit: *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quicquam aliud, quam dentes draconum, sereret, vel severit. Non debuit in hac sola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco adfingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in *Mythologorum Graecorum* fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit *Th. Gale*. JENS. Et ipse erravit *Faber*, et in errorem induxit *Jensium*, simulque *Abreschium* Dilucc. Thuc. p. 46. hujus sententiae suffragantem, quam tamen non videtur recte cepisse. Primum omnium mutanda erat interpunctio, quam libri fere sequuntur, minor quidem post ἀμελητέος, et major post δυστυχῶν, qua profecto omnis loci sensus pervertitur. Jam si colon post ἀμελητέος, et post δυστυχῶν comma, posuerimus, uti recte membra loci disposita sibi cogitarunt *Faber* et *Jensius*: quomodo tandem hinc talis sententia deduci poterit: *At vero homo hic neutiquam fastidendus et negligendus: jure enim indignaretur suam infelicitatem; cum et nos similes foremus execrandis illis etc.* Quae quidem tum sane reota esset interpretatio, si scriptum legeremus: εἰκότα γὰρ ἄν ἠγανάκτει δυστυχῶν, ἐπεὶ (vel εἰ) καὶ ὁμοίᾳ ἐποιούμεν etc. Nam ἄν sic non minus h. l. necessarium erat, quam in *Hermot.* c. 3., quem locum *Jensius* temere adtulit, ubi *Jacobsius*, flagitante genio linguae, legi jubet: πάλαι ἄν ἐσπάσμην ἄνω pro ἀνεσπάσμην. Et Futurum ποιήσομεν uti lubens largior pro Optativo positum accipi posse, ita tamen pro Imperfecto, quo tum opus erat, ne capiatur, valde intercedam. Restat ergo, ut haec sit Jovis sententia: *Veruntamen (licet ab amicis ingratis turpiter desertus) non est homo spernendus et negligendus: nam jure suo indignabatur, quod infelix esset, quandoquidem et similia nos facturi sumus, (vel fecerimus) iis, quae selecti isti adulatores faciunt, quam obliti fue-*

rimus viri, qui etc. Vult nempe ridiculus ille universi mundi rector, querelas illas, quas modo Timon de fortunae suae indignitate effudisset, haud injustas sane videri, quum et ipse ei non secus, ac sodales isti perfidi, defuturus esset, tam pio olim ac liberali numinis sui cultori. Unde et secundum haec mutavimus versionem Latinam: *Infelix enim jure indignaretur, si eadem faceremus, ac scelesti illi adsentatores.* ΛΕΗΜ.

Ibid. Ὅμοια ποιήσομεν) *Eorum ingratitude imitaturi sumus.* ΒΡΟΔ.

Ead. l. 10. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα) Barbarum hic pronuntiat *Faber* τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε etc. Nec certe aliter videtur scripsisse *Noster*, qui et eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαστα ἐπὶ τῶν βωμῶν, et in Philopatride §. 8. Ἄλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καλομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimum tamen immitte videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in *Demonacte*: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ἑυθμίζειν. *Jens.* Vocis μηρία ex *Regio C.* restitutae gratiam habemus *Tan. Fabio*: sine hoc enim adjumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate *Barlaeus*, in istis αἰγῶν πιότατα pro αἰγας πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατα, hoc quidem sensu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάπων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων et similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad *Sallust.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum pro parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, et quae plura praeter alios collegit *de la Cerda* ad *Virgil.* Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adjectivis secundos adjungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, εἰ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Nostrum* in *Prom.* §. 2. cujus generis, si quaeras, plura contulit *J. Jens.* ad *Tragop.* v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant *Salmas.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drekenborch.* ad *Sil.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ead. l. 4. Μεγάλη τῆ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudo-philosophos suos μεγάλη τῆ φωνῇ κεραιότας, magna et tragica voce sibi invicem obstrepentes. ΒΟΥΑΝ. Συνείρου debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: Dio Chrys. ad Alex. p. 363. de Cynicis: οὔτοι δὲ ἦν τε τριόδοις καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγέροσσι παιδεία καὶ ναύτας, καὶ τοιοῦτον ὄχλον σκώματα καὶ πολλὴν περιουλογίαν συνείροντες καὶ τὰς ἀγοραίους ταύτας ἀποκρίσεις. Philo in Flaccum: χλευάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώματα συνείροντες. Vid. Nostrum Diall. Mortt. II, 2. Pisc. c. 22. συνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγχετε et Gall. c. 11. ΗΕΜΣΤ. I. Adde Somn. c. 8. et Nigr. c. 8. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 5. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportunior locum reperire invehendi in lectores incuriosos et editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen idē discedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non necessariam, imo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despiciabilis. Sed et Benedictis his et Fabris longe perspicacior Erasmus noster, haec in caussa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritus. Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus et mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam evolveri omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit contempnendum, quod huc non pertinet, voce adstricta et adludente ad pium et gratum erga Deos et eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ὁ. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Prom. c. 8. et aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. et pro Imag. c. 8. Aliter tamen in Bis Acc. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est J. Gronovii sententia: sin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν. ut §. 5. οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, et jam olim secutus sum, et adhuc sequendum puto. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. l. 14. Ἠκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires: neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est; ut quod de sacensa aede Dioscurorum sub

mine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *L. A.* 249. et *E.* 433. *I.* 420. *Od.* 3. 184. *Euseb. Praepar. Ev.* XIV, 5. et *Plutarch.* 583, 2. *SOLAN.* Cum iis, quae *Diogenes L.* in *Anax.* de magni illius philosophi judicio collecta tradidit, partim admodum inter se diversa, conferas *Plutarch. Pericl. T. I.* p. 340. sq. *Lond.* ubi de disciplina Anaxagorae ejusque cum Pericle necessitudine exponitur, et *Eund. Nic. T. III.* p. 238. Ἀναξαγόραν εἰσχθέντα μόλις περιποιήσατο Περικλῆς. *LEHM.*

Ead. 1. 16. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) *Ead.* in *Jove Confut.* et *Tragoed. BOUND.*

Pag. 75. l. 1. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) *Etsi* minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus *Obs. III. c. 2.* *Jovem* introducit dicentem, se fulmen vibrasse in *Anaxagoram philosophum*, eumque tutatum esse a *Pericle*: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est *Pericles*. Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus *Anaxagoras* a *Pericle* defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, et ad commodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans *Aristophanis* in *Ecclez. v.* 263. ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἔσμεν αἴρειν τὰ σκέλη, illud autem non praevидimus, quoniam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere aduetae sumus. Isque apud *Graecos* in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. *Praxagora* *ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus ab humano nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit *Lucianus*. Haec *Cuperus*: quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quicquid in *Luciano* conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante *Graeci* sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in *Pericle*, cujus aetate, quemadmodum *Aeschines* testatur in *Timarch.* tam composita rebetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur et

importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc adlatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχει τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, imprimis si velut objecta manu imminentiā mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, *Il. Ω. 374.* in *Camino*:

Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπέρεχε χεῖρα καμίνου.

Neo poëtae solum poëtarum principi, sed et orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. *Philostr. de V. A. T. VII. p. 302.* ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερά ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσομεν σωτηρίας πάσης. *Aristid. T. I. p. 302. D.* καταλέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ *Λακεδαιμονίοις*, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud. Leg. ad Caj. p. 1024. B.* θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τὴν τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. *Maxim. Tyr. Diss. XXVI. p. 267.* τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis Iph. in Aul. v. 915.* Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen:

— ἦν δὲ τολμήσης σύ μου

Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'. —

Nicol. Damasc. in Epc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέροχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph. Equ. v. 1170.*

ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ,

Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν·

obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σου. (ista descripsit *Suidas* in Ἵπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος· alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud *Demosth. περὶ Παρατρ. pag. 383. A.*

Τολή γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρα

Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει·

proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae *Jovem* ceterosque Deos eximie decebat. *Ηεμστ. II.*

Ead. l. 2. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide *Suid.* et *Hesych.* verbo ἀνακας. ΒΟΥΑΡ. Templum *Castoris* et *Pollucis*: ἀνακοὶ enim διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. *Vonst.* Addendus et hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratiōne*. Quod propterea moneo, ut vites cum prie-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

etc. In Contempl. §. 14. ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαιρέσθων· ubi perperam interpretes: *verum adeo in sublime adtollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur, i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi Schol. exponit, μεταξὺ.* L. Bos. Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellips. p. 200. Verba haec Schmiaderus, Belini iudicium secutus, sic e cod. 1428. edidit: πλὴν ἑκὼν ἐν τοσοῦτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρία εἶναι αὐτοῖς ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τιμόνα δρωῖσι, omissa nempe particula εἰ, ut jam ὀρωῖσι sit Participium. Inconsideratius factum. Nam quod Belinus dicit melius hoc esse Graecum, quaero contra, an omnino sit Graecum, ita loqui. Quenam enim erat poena illa, quae interea sufficeret? in qua re cerebatur? Frustra quaeras. Imo καὶ αὐτὴ legendum: *vel haec poena (καὶ αὐτὴ foret et ipsa).* Quenam vero haec? Jam sequi debebat Coniunctio, vel ὅτι, vel, quae vere et rei convenienter sequitur, εἰ. Nam ita demum definitur res, neutiquam vero Participii ope. ΛΞΠΜ.

Ead. l. 6. Κεκραγῆναι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, et reliqua. ΒΡΟΔ.

Ead. l. 7. Ἄλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adscripsit τοῦτοῖς legere *Pricaeum.* ad Matth. VI, 7. quod sane nec necessarium, et convenientior vulgata scriptura. ΓΒΟΚ.

Ead. l. 11. Ἀμελούμενος) A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. ΒΡΟΔ.

Pag. 76. l. 2. Δικράνοις) Absurdum est, quod hic vides, Scholium, δίκρανα sunt furcae; et proverbium est apud Graecos tritum, quod et Horatius Latine dixit

naturam expellas furca, tamen usque recurret etc.

Sed haec jam Barlaeus occupavit. ΣΟΛΑΝ. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit Faber καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam et male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, tantum non furcillis, et, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent.* Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, vi maxima ejicere atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vide Scaligerum ad Festum in *Furcilles*, ubi vir maximus Cedreni locum adduxit peropportunum. ΗΞΜΣΤ. ΙΙ.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀκ.) Ut verum fatear, non adsequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso et ego, quae ἀνακόλουθον species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut quia ignem manibus abjiciunt.* Tam

propere, et ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud *Fabri καὶ* videretur mihi, si adforet, *δικράνρις ἐξωθητέον. JEWS.*

Ead. l. 4. 'Ἐταίροις) Scribe, *ἑταίραις, scortis. BROD.* *'Ἐταίραις* primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus Obs. III, 2. Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae navis homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios et amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum judicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulaeo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis III. Ep. 34.* de hoc Timone nostro scribit Gnatho, *σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας* ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. *Plutum Aristoph. v. 248. Joh. Chrysost. Οἱ μὲν πόρνας δίδoασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506.* elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis et inaccessibleibus rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrant in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; et tamen nonnusquam. *Heraclid. apud Athen. XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν.* vertit *Dalecampius, quasi legisset ἑταιρῶν* quod quidem necesse non est. *Philostr. de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἶους παρασχεῖν καὶ κωμωδίᾳ λόγον, οἶον παρέσχον οἱ Καλλίαν πότε τὸν Ἰππολύτου κολακεύσαντες.* Ad eum locum *Olearius* et diversos *Callias* confudit, et prorsus ignoravit, in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam *Κόλακας*, qua *Calliam* cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen. p. 606. F. et Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST. II.**

Ead. l. 7. Οἱ λάροι) *Stolidi et obsonatores:* adagium a *Lari*, id est, gaviae ingenio sumtum. *BROD.* Quid voluerit *Scholiastes*, cum exponit per *ἠδῆς*, ego nescire me lubens fateor: *Coll. Gal. melius, ἀδθηφάγοι. Vorstius ἀνόητοι* reddit, et ad *Adagia Erasmi* nos amandat. Certissimum est, quod *Barlaeus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae

etiam celeriter, quicquid in ventrem demisit, egerit; quod et in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέρφοι. Proverbium a gavisio natum ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur et capi. *Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913.* κρονοῦσθαι, ὡς κέρφοι· εἰς πρᾶξι οὖν εἰς παρομιλίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ ποιητῶς λάρος. *Eustath. ad Od. E. p. 1522. v. 52.* λάρους τοὺς εὐήθεις φασὲν· οὕτω δὲ καὶ κέρφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, et ab origine manat diversa de voracibus et parasitis usurpatum, *Lucianus*, de quo *Erasmus* in *Adag.* descriptus ab *H. Stephano* *Ind. Thez. v. Λάρος*, *Suidas* in *Λάρος περηνῶς*, quod ab *Aristophane* fluxit in *Equ. v. 952.* *Hezychius* Λαρόν, ἤδη, κρονοῦσθαι, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἀπληστον, ἰεβρόν. Λαρόν et λάρον confusa: posterius interijce ante ἀπληστον. Aliud etiam in *Asiani Ep. XVIII.* λάρον βίον ζῆν, omnem in fluctibus et navigando vitam degere: παρ᾽ ἐστὶν ac praeter idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθουῆς μᾶλλον ἐσωαίσατο. *Callimach. Fragm. Benth. n. CXI. et Epigr. LXII. Hermst. II.*

Pag. 77. l. 2. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen haecenus reperi. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀποπνύεσθαι) Strangulari: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam cum explanaret *J. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII* mirum est, eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferbat, praetervidisse τὸ ἀποπνύεσθαι. Herodes, homo liberalis et splendidus, ἐκάλει τοὺς θεσηύρους, εἰς οὓς ἀποτίθηται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμοτήρια, narrante *Philostrato* in *eius Vita c. I.* *Dion Chrysost. Or. IV. p. 76. C.* ἀνάξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατέκλειστον ἐν κακρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manus, constipare, *Lucianis* hisce sensu verbisque quam simillima *Hermst. II.*

Ead. l. 5. Συνεσπακῶς τοὺς δακτύλους) Primum probe *J. Fr. Gronovii* συλλογιστῶν neque improbabat quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακῶς τ. δ. ita plerique interpretes accipiant, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisset, quem admodum fere in *Gall. §. 31.* ὄρθη ἀπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

giti. Sic saepe πρὸς καὶ Accusativo. Somn. c. 16. εἰς ἰππο-
 ραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Diall. Marinn. IX, 2. ἀγγι-
 σασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. Et sic saepius. Rectius
 itaque sensum verborum vix reddas, quam reddidit interpres
 Latinus: *digitosque contractos habebas ob frequentem computandi
 consuetudinem*, steif von dem ewigen Zählen, ut fero *Wielandius*. LΞΗΜ.

Ead. 1. 7. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus
 impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN. Properantius *Schwie-
 derus* Futurum edidit. Cautè certe in talibus mutandis ver-
 sandum, praesertim ubi soli Scholiastae sunt duces. Ut h. l.
 et Diall. Deor. XV, 3. ἀπειλείν cum Infinitive Aoristi, ita
 et ἐπιζέειν eadem nectendi ratione Diall. XIII, 8. προμαντεύ-
 σθαι ibid. XI, 2. ubi *Hemsterhusius* conjecturae γενήσασθαι
 pro γυνέσθαι, quam in minori editione proposuerat, postea
 tacens resignasse videtur. Nam corrigendi tum non foret nec
 modus, nec finis, ubi propriam nostram cogitandi rationem
 sic vellemus veteribus intrudere, ut hi tandem ipsi se non
 amplius essent agnitori. Etiam cod. Aug., confirmat ἀποδρά-
 σασθαι, de qua Aoristi huius verbi forma doctissime exposuit *Lo-
 beck*. Parerg. ad *Phrynich.* p. 737. sq. De re cf. etiam Diall.
 Deor. VI, 2. LΞΗΜ.

Ead. 1. 9. Δανάην παρθενεύσασθαι) Sic postea Δανάη;
 παρθένευσις. Diall. Deor. et de Salt. ubi in quibusdam edition.
 Δαν, διαπαρθένευσις imminutio, infloatio. BOUAD. Adde *Ne-
 cyon.* c. 2. LΞΗΜ.

Ead. 1. 12. Ἐξὸν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

Ead. 1. 18. Χρημένους τῷ ἔρωτι] Recte *Abresch*.
 Dilucc. Thuc. p. 329. τῷ ἔρωτι de re amata et expetita, ut et
 ἐπιθυμία *Nigr.* c. 31. μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, et
 Diall. Deor. VI, 4. οἰηθεὶς τετυχημένοι τῆς ἐπιθυμίας. LΞΗΜ.

Ead. 1. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo obsignata erant domi om-
 nia. BROD.

Ead. 1. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος,
 μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαλεῖν καὶ μύειν
 τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἀλασκεῖν ἢ ἀλασκεῖν.
Schol. Arist. Eqn. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymolo-
 giam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOUAD.

Ead. 1. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctori-
 tate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus adtento paullum
 intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit.
 Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnum
 acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestoque
 nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo

valeat nummus, quem praebet usum: itaque, quod ad eos pertinet, videri poterat *ἰκανὴ ἀπόλαυσις*, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοῦ ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praeepe etc. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST. II.

Pag. 78. l. 1. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα*) Erasmus in Paroem. Canis in praesepe. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos et praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Adaudit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo holierno non exstat: eandem iterum tangit adv. Indoct. extr. SOLAN.

Ead. l. 2. *Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. etc.*) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, adservarentque, et (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem et inamabilem herum, quem postea sinas ad fuliginosam et oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpretes, quam cepit mentem Luciani, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quicquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invident, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem et morosum herum ad

fuliginosam et oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, et nihil aliud, vult *Lucianus*; Servos furtim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad justam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινῆσαι (pro quo multo potius legerem ἔμπαροινῆσθαι, ut significetur, furcivum servum id jam perpetrasse, et in secreta aedium parte etiamnum temulentum lascivire) non conjungendum cum ἀποδαίμονα, et iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subjiciuntur, ab ἔμπαροινῆσαι pendent, sed ab ultimae vocis ἑάσας: quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de uno duas voces adlinere. Sed nec ἔμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse *Lucianus* infra in *Deor. Dialog. V.* ubi Juno ad Jovem, Μέννησο γοῦν οἷά μιν διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἔμπαροινεῖς. et in *Cataplo §. 26.* Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἔμπαροινῶν. Scia, aliter ibi ἔμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἔμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut et hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui adtenta mente totam hanc *Luciani* periodon illustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμανρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θραυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in *Nestri Gallo §. 29.* Ὁρῶ νῆ Δία πρὸς ἀμανράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θραυαλλίδα. Quae de *Strepsiade* habet *Aristophanes*, notant alii. *J. K. S.*

Ead. l. 5. Παιδότριψ) *Suid.* Παιδοτριβας, ἀλείπτας, γυμναστὰς καὶ παιδοτριβης ἢ εὐθεῖα καὶ παιδότριψ παρὰ Λουκιανῶ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρόπῳ. Misceat παιδοτριβην et παιδότριβη, a quo errore nec *Stephanus* sibi cavit in *Thes. T. III. p. 9.* παιδοτριβης est magister exercitor: παιδότριψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Archinis Axiocho* profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδότριβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7. παιδοτριβαί, etiam in *Codice Mediceo.* Pari forma οἰκότριψ. *H. E. M. S. T. II.*

Ead. l. 7. Πρὸς ἀμανρόν τι) Lege ἀμανρόν τι. *BROD.* Hunc locum imitatus est *Apul. lib. 2. Miles* ubi de *Milone* hospite suo. *Lucian. in Gall. §. 29.* *BOURD.*

Ead. l. 8. Διψαλέον θραυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

carnissemus. Denique θίβαις pro θύβαις etiam in A. 2. inveni: neque tamen id cum Solano praetulerim optimae lectioni, quam tuitus est Hemsterhusius. LEXM.

Ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. ΒΡΟΝ. Non utique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur cl. Faber, et ideo scribit σε. Potest enim intelligi haec tua vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in Hermitimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eisdem rei et personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis adparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas et decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae et plenissimae. ΓΡΟΝ.

Ead. 1. 12. Τοῦ τε γὰρ Τιμῶνος etc.) Pulchre vidit et monuit Jac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τιμῶνος τὸ πένυ ἀνεϊμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata et imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) adtinet, non male id vulgatus interpret quod ad me adtinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac §. 42. Ὡ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τιμῶνα καὶ τὸν Τιμῶνος πλοῦτον. Nihil gratis ad Timonem (sic namque Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone ejusque opibus non fuistis comparandi. In Contemplat. c. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ. Prae me, sive, ut interpret, si tecum comparatur, caecus est ille Lynceus. In Hermitimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum. *Ibid.* §. 13. Παιδας εὐ ἰσθι ολήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σε. Persuasum habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes §. 81. Ἀγροικὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Agrestis homo et rudis, cum vestris rebus collatus. paullo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμὲ. Alios vero mancipia et piacula prae me censere. Apud eundem Nostrum in Imaginibus §. 13. Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia. In Philopseude §. 16. Ἄμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Respectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In

Hippias §. 6. Ἐὶτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. Etenim justus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides. Xenophon quoque I. Cyrop. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδῶν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non satis adcurate Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, pugnandi rudem esse, si vobiscum comparatur. — Saepe omititur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone §. 8. Νεογυλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἡμῖν πρὸς αὐτούς; In Pseudomanti, Παῖς ἂν εὐ' οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Parasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς δῆτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praecipis, τί γὰρ ἂ Παιανεύς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίδαρον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἴροι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fabri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, de qua agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τιμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnaliis §. 4. Οὐ μικρὰ ὄλωσ, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abjicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest et παραβάλλεσθαι, id quod addit Josephus contra Apionem p. 1070. D. ed. Genev. Ἀνκουῖργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθρὸς δὲ καὶ πρῶην, ὡς πρὸς Μωσῆα παραβάλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. JENS,*

Pag. 79. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμέ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis adtendit, cum videret. ὡς ἐμέ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde pro Imag. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐν θίβαις) Restitua ἐν θήκαις nec θήραις

(θύραις) placet. ΒΑΟΒ. Patet, jam olim fuisse variam hic lectionem. *Brodæus* enim IX. Miscell. c. 7. videtur legisse θίβαις et θύραις at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodæo* convenit. Sic in verbis apud *Nostrum* praecedentibus (πάλλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) *Brodæus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit *Gronovius*.) Ita infra §. 28. in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς) *Brodæus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. JENS. *Brodæus* θήκαις. alii θίβαις, quod probō. V. *Athen.* 129. E. et *Casaub.* SOLAN.

Ead. l. 3. (Παχύτερος) Unde *Horatius* festive dixit *manus alienos pascere*. ANONYM.

Ead. l. 4. (Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne *Pluti* mutuatum ab *Aristophanis* *Pluto*. tu consule. Tangit idem in *Catapl.* in *Samnio* et alibi. BOURD.

Ead. l. 8. (Ἀτλάσιν) *E* vita migraturi sunt. ΒΑΟΒ.

Ead. l. 12. (Τὸ ὄλον) *Pro*sus, *penitus*. ΒΑΟΒ.

Pag. 80. l. 1. (Ἀπάγοι) *Tanaq.* *Faber* concoquere sit se non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec et plausu digna crisis. Sed et parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀτάγειν inter et προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quanquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in *De Gymnasiis*: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ πάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρα οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκε παραπολυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρῆδος κινδυνευούσης, οὔτε χάρες πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, et audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in *Cataplo*: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.* In *Fugitivis* §. 18. Ἐνιοὶ δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. *Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi.* et §. 30. Οὐ τὴν γυναῖκα εἶχε ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat.* *Antoninus Liberalis* c. 13. de *Melitaeo* quodam Tyranno, cui nomen *Tartaro*: Οὗτος εἶ τις διαβοηθεῖη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγωρίων, ἀπῆγεν αὐτήν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, et ante nuptias violabat.* Iterum *ibid.* τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

staen. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρον παίδων γνησίων ἐρωμένην ἡγή-
 γειτο γαμητήν· mireris sane, elegantissimi *Josiae Merceri* per-
 spicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in *Prodr.*
Goll. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.*
 VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119.
 scripsit, contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρον παίδων. Multo
 gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae
 Graecae *Berglero* non obstitit, quo minus certam emendatio-
 nem pervideret: parentes, inquit, οἷ με ἐγγυητήν ἐπίκλησον
 ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμω· non aliter ex-
 stabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codd., quorum
 a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in
Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc
 etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν καὶ
 ὡς τὸν ἄροτον μισησάσης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad *Amorem*
 sic *Oppian.* *Halicut.* IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίσις ἀρότοις ἐπεδή-
 κασο τέκνωρ. (paullo ante simili ratione *Lucian.* μέτρον ἐπιδή-
 σοντας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo *liberos*
 ipsos *Euripid.* *Med.* v. 1281. vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον.
Hesych. Ἐροσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτήρ, pater legitimus. Ce-
 terum utriusque vocis ἄροτος et ἀροτρον invicem commutatae,
 si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI,
 5. et *Dionys.* *Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p.
 495. E. *Suid.* in *Προηροσλαί.* ΗΕΜΣΤ. II. Ornate rem ipsam
 et splendide *Theognis* praeripxit:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μάργον

Ὅς τὴν ἀλλοτρίην βούλει ἄρουραν ἀροῦν.

Diogenes etiam in adulterio comprehensus roganti quid fa-
 ceret, respondit: Ἀνθρώπον φυτεύω, seu, ut alii, σπείρω. Ta-
 lia facile sexcenta reperias. ΗΕΜΣΤ. I.

Ead. l. 7. Κατακλείσας παρθενεῖοι) Vid. *Budaei* C. L. G.
 p. 691. ubi ex hoc loco docet, παρθενεῖαν esse virginem ca-
 stodire. Eodem pertinet κατακλείσας· nam castae virgines,
 et honestiores matronae, quae publicum virorumque conspe-
 ctum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι et θαλαμειό-
 μεναι· *Salmas.* ad *Tertullian.* *Pall.* p. 177. utrumque junxit *Philo*
 in *Flacc.* p. 977. E. γυναῖκα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλαίου προσεχόμε-
 να καὶ θαλαμειόμεναι παρθεῖοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E.
 τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ
 τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ etc. hoc sane vel *Hor-*
tio iudice vincet *Plutarchus.* *Clem.* *Paedag.* III. p. 232. C. ἔ-
 στι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἴκοι τὰς κατάκλειστούς γυ-
 μνάς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Job.* c. 7.
 ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. 1. 9. Ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. ΒΛΟΔ.

Ead. 1. 10. Παραπαλεῖν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo, *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumpsisse, qui conjungit ληρεῖν et παραπαλεῖν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαλεῖν. Vos duo vetuli, pugarum et vesaniae socii. VITRING.

Ead. 1. 12. Ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cerei. ΒΛΟΔ. *Aeschines*, *Demosthen.* *Aeschyl.* quales Vestales. ΒΟΥΝΔ. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi Cereris Vestales essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris et Musarii*: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖά τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de ejusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed *Scholias* *Theocriti* ad *Id.* IV. p. m. 328. C. virginum meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱερεῖαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. *Pott.* 379. *Ceres legifera*, *Virgil.* IX. 58. *Ovid.* *Met.* V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. SOLAN. J. Meurs. Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. 1. 13. Ταῦτὰ καὶ αὐτὸς) Sic recte censuit *T. Faber* scribendum πρό ταῦτα κ. αὐτ. Neque enim ταῦτα ἀγανακτῶ *Pluti* menti convenit, sed ταῦτὰ cum sqq. ἀτίμως λακτιζόμενος etc. conjunctum: Eundem in modum et ipse indignor turpiter me calcitrari etc. Saepe autem ταῦτὰ et ταῦτα permutata reperiri constat. *Char.* c. 3. pro κατὰ ταῦτὰ δὴ καὶ σὺ πρᾶττε in nonnullis libris falso scriptum κατὰ ταῦτα. Quod autem in minori edit. *Hemst.* sic legitur: διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλὰ κίς ἀγανακτῶ, miror, unde fluxerit, quum neque editor ejus rationem reddiderit, neque ipse ego sic usquam scriptum repererim. ΛΞΗΜ.

Ead. 1. 15. Σιγματίας δραπέτης) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut *Catapl.* ΒΟΥΝΔ. His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* *Paed.* III. p. 220. Α. οἷς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ σίγματα, οὕτω τὴν μοι χαλίδα δεικνυσι τὰ ἀνθίσματα. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. 81. 1. 1. Ἄμφω) Sic *L. B.* 124. pro ἀμφότεροι. SOLAN.

Ead. 1. 2. Τάνταλος) *Horatius*:

Tantalus a labris sitiens fugientia captas

*Flumina — Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, et tanquam parcere sacris*

Cogaris, aut pictis tanquam gaudere tabellis, SOLAN.

Ead. l. 10. 'Ες τὸν τῶν Δαναϊδῶν πλῆθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas adsidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum et inutili labore. Ovid. IV. Metam.

Molirique suis letum patruelibus ausae

Adsidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.

Idem in Ibin:

Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.

Hujus fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipsad. et in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc adlusit: καὶ τὸ λεγόμενον θῆ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πλῆθους. Plautus in Pseud. In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus:

Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.

COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciphr. p. 10. Quod paullo ante praecessit, ὡςπερ ἐκ κοφίνου τετραπημένου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, adcuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiolem adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, judicis acerrimi, sententiam concedo,

— Ubi plura nitent, non ego paucis

Offendar maculis, quas aut incuria fudit,

Aut humana parum cavit natura. HEMST. II.

Omnino quidem hoc verissimum, et in Lucianum quoque nostrum bene conveniens. Sed h. l. censoris nota, nescio an paullo acrior sit et ejusmodi, quae in ipsum repercutiatur auctorem. Videamus. Sapientiosem jam fore Timonem dixerat Jupiter, neque istius stultitiae quidquam amplius verendum. Quibus Plutus: At vero nunquam is homo desinet, tanquam e perforato cophino, priusquam prorsus (plene) ego influxero, data opera me exhaurire, quasi praecoccupare velit influxum, metuens, ne, quam copiosius inciderim, ipsum inundem. Ver-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ead. 1. 5. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST. I. et II.

Ead. 1. 6. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum fecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed et Cupidinem dicit. COGN.

Ibid. Καὶ χωλὸς ὄν) Lege ὄν. ΒΛΟΝ.

Ead. 1. 9. Χωλὸς ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. ΒΟΥΝΔ.

Ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. ΒΛΟΝ. Vid. L. Bos. de Ellips. s. v. ποῦς, ibique editores. ΛΞΗΜ.

Ibid. Ἐλθεῖν) P. L. et ed. J. pro τελεῖν. ΣΟΛΑΝ. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκοπόν, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST. II. Quodsi etiam pluribus opus sit, offert ea liberali manu Abresch. Dilucc. Thuc. p. 445. 446. ΛΞΗΜ.

Ibid. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. ΒΛΟΝ.

Ead. 1. 11. Ὀνειρώων) Alii Codices ὄνειρων. ΒΛΟΝ. P. et J. ὄνειρων, quod etiam in Ms. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A. 221. ΣΟΛΑΝ. Euripides quidem in Meleagro πλοῦτου ὀνειρίαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparatur ad ὄνειρων, quod perquam vetusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρώους quoque veteres alia instruxerunt: τανυσίτερε οὐλε ὄνειρε Orpheus H. 85. πᾶνος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78. ὄνειρου φύσις etc. ἀποπτήναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὄνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385. — δέρος δέ τοι ἴσον ὄνειροισι Οἴχοι' εἰς ἔρατος μεταμώνιον — HEMST. II. Cf. et Homer. II. II, 71. Non dubitabam recipere, confirmatus et auctoritate cod. Aug. et A. 2. Praeterea et sequentia οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες ὅτι μὴ ὄναρ πλοῦτος τούσιν favere videbantur. Itidem celeritatis notio Char. c. 17. ὀλλυγὸν τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες (οἱ ἄνθρωποι) τῷ βίῳ ἀπλάσιν, ὥσπερ ἐξ ὄνειρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες etc. ΛΞΗΜ.

Ead. 1. 12. Ὑσπληγῆ) Allegorice haec dicta a celeritate

equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernitate certabant. **ΑΝΟΝΥΜ.**

Ead. l. 16. *Πρίασθαι βρόχον*) Sic sine hujus dialogi. **ΒΟΥΑΒ.**

Pag. 83. l. 2. *Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους*) Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* sine operis. **ΒΟΥΑΒ. Horat.**

Sisennas, Barros. ut equis praecurreret albis.

ΑΝΟΝΥΜ. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσοῦ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti Hieroz.* II. c. 7. §. 2. **HEMST.** I. et II.

Ead. l. 8. *Χρυσόχειρες*) *Annulos aureos manibus gestantes.* **ΒΟΥΑΒ.** Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνήθη χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθήτῃ· *Epist. Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Βος. Πορφυροί*, purpureis induti: similiter ἀλουργοί· res in plerisque facilis et nota; in paucis tamen, quae paullo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in *Securi: Ααρθανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας*· hoc video tentari in nuperiimis ad *Philen Animadv.* p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos et longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne sorupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex *Eritoma* protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. *Hesych.* *Χρυσόφαγος, χρυσοβαφής*· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio* in *Ῥήγεια*, *Etymol.* in *Ῥήγος*, *Schol. Homer.* ad *Il.* I. 657. **HEMST.** II.

Ead. l. 4. *ὄναρ*) *Per somnium.* **ΒΟΥΑΒ.**

Ead. l. 7. *Πλουτοδότης*) *Constantinus* πλουτοδότης exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc *DIS*, et *DIS PATER*, Romanis. *SOLAN.* Exstat illa vox in *Hesiodi Opp.* et *Dies.* δαίμονες Πλουτοδοῖται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα sive Genium Πλουτοδοῖτην vocat *H.* 72. *Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτειραν θεάν* *H.* 39. De *Plutone* *H.* 17. Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτῆην καρποῖς ἐνικνυῶν, quod a vetusta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* exposuit, potestate pendet. Tradit

Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482. cum Daduohus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελήι Ἰάκχῃ Πλουτοδότα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: *Artemid. II, 4.* Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus adpellationis ratio non est obscura. *Lucian. D. Meretr. VII.* δεήσει σαφηνῶσαι καὶ τὴν Πλουτοδότειραν. *Hemst. II.*

Ead. l. 9. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti sive lignae cerataeque, sive cujuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In *Hieroclis Ἀστείοις §. 22.* πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἦτις ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem *Lucianus* κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex jure notum. Hac tota de re testamentaria cum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto, cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *Hemst. II.*

Ead. l. 12. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: *Noster* de *Lact. §. 12. 13.* *Procles* ad *Platonis X. de Rep.* ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρῷᾳ προκειμένην οἴκῳ alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ πῶς τῆς οἴκῳ; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κείσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a *Luciano* describi, ut amicorum familiariumque contemptum et in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὀδῶνι et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *Hemst. II.*

Ead. l. 13. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, et hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπιελπισθέντες sed praeterquam quod *Basilium* sic etiam usurpasse video (in *Constantini* lexico), contra fidem *Codd.* non placet temere conjecturas pro *Lucianicis* obtrudere. *Solan.* Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπιελπίσαντες, sed cum περιμένονσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad *Diall. Mortt. V.* *Hemst. II.*

Ead. l. 15. Τετραγόντες οἱ νεοττοὶ) Ex *Iliad. B.* In vaticinatione Calchantis. *Bourd. U. II, 314.* Proprium est de stridore pullosum, quem edunt, ubi advolet mater. *Vid. Op.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

raro confusa: nam apud *Athenaeum Matho* de feminis τὸ ὑπερταῖν usus est, uti de deliciis χαρίζομαι *Nocter Diall. Morti. IX, 4.* ἤδη μανθάνω, ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. *HEMER. I.*

Ead. l. 5. 'Εκείνος μὲν] Operae pretium videtur esse, licentiam observare, qua auctor sententias inter se connexuit. Protasis, quae a verbis: 'Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημαῖον incepserat, finita est cum voce ἀπολαβαίν. Jam quum in apodosi sequatur ἐκεῖνος μὲν, et quae proxima particula δὲ his respondeat, reperitur demum c. 28. in. ὁ δὲ etc. facile fieri potest, ut decipiatur aliquis, qui hunc sibi sententiarum nexum ἐκεῖνος μὲν, — ὁ δὲ invenisse videatur. Imo ἐκεῖνος μὲν et ὁ δὲ uterque est idem ille beatus heres. Et dum scripsit *Lucianus ἐκεῖνος μὲν*, cogitabat sibi, qui illi responderent, alteros illos spe hereditatis frustratos, volebatque, ne dicam debebat, sic porgere: ἐκεῖνος μὲν — μετονομασθεῖς· τοὺς δὲ μάρτυρας κληνούς — καταλείπει etc. Hujusmodi paullo libertiorem nectendi rationem passim indulgit sibi, maxime in familiaris sermone, scriptor noster. Minor tamen fere ipsius, quam Criticorum, culpa censenda, quod hi nonnunquam aliena ei prae nimia sedulitate ac diligentia obtrudere conati sunt. Exemplum luculentum *Diall. Deor. XIV, 2.* de quo tamen suo loco. *LEXEM.*

Ead. l. 6. Πυρρίου ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad *Perisium* viri clarissimi: de his nominibus copiose *Aristophan. BOUAD.* Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophrast. Eth. Char. π. ἀναίσχ.* — p. 30. B. Τίβη. Vid. *Stephan. Byzantin. et Sabnas. Plin. Exercitt. 34. G. et de Merc. cond. c. 25. Alex. c. 29.* A primo fit *Byrrhis* — *Terentii*; cujus ut et *Dromonis* etymologia in proptatulo est. *V. Graev. ad de-Saltat. §. 29. SOLAN.* Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt *Donatus ad Terent. Andr. A. I. Sc. 3.* ubi vide *Lindenbrog. p. 635. Helled. apud Phot. p. 870. v. 20. Strabo VII. p. 467. A.* a qualitate corporis et specie formae, ut *Pyrrhis, Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominus ergo fieri solebat, servienti diligentia, *Dromo, Synetus, Onesimus, Molo, Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut *Thrac, Syrus, Davus, Carion, Geta, Phryx, Lydus*: *Αυδὸς ὁ Φερειλέους, Lydus Phereclis servus apud Aedocid. de Myster. p. 3. v. 23.* aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent

usitata, *Mānes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si *Suidae* fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a proverbiorum auctore in *App. Vatic. C. II. n. 71.* locus paullulum intricatior, quem sic lego: *Μάνης* (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ *Τίβης* ταῦτα ὀνόματα ἔστι Φρυγικά· διὸ καὶ ἐπιφώνεϊται, εἰς *Μάνης* ἐν *Φρυγίᾳ*· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiat) τὸν δὲ *Τίβην* ὁ *Μένανδρος* συνεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. *Th. Reinosius V. L. III. c. 6. p. 467.* *Glaseri* praceptoris sui interpretationem merito repudiavit) *Τίβιον* ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis saltem existare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ *Φρυγία* *Τίβια* καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod memoretur, lubens fateor. *Tibium* ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, adpellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ *Τίβλους* τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum *Tibii* fuisse nomen, atque ideo servis indidem adportatis tributum. Haec *Casaubono* ratio constitit, cur *XII. p. 880. B.* ubi nomina *Strabo* non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro *Τίβηρος* reponi voluerit *Τίβιος*· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβος*, *Τίβης*, *Τίβιος*, *Τίβηρος*. Minimum tamen abest, quin lib. *IV. p. 298. A.* ἐνθένδε οἱ *Οσίσμιοι* εἰσιν, οὓς *Τιμίους* ὀνομάζει *Πυθέας* corrigendum censeam *Τιβίους*· postquam commemoraverat *Belgarum περωναϊτῶν*, qui Oceanum adtingunt, partem *Venetos*, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἄδριαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν *Παφλαγῶνας* φασὶν αὐτοὺς· inde sequuntur in productione promontorio *Osismii*, quos si *Timios* adpellavit *Pytheas*, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si *Tibios*, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam suggerit haud absurdam; *Pytheam* existimasse, derivatos simul et dictos ut *Venetos* a Paphlagonibus *Venetis*, sic *Osismios* seu *Tibios* a *Tibiis*. Hec utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certiquicquam constituere, peraeque vitiatā fuit haec vox in *Theophrasti Char. Eth. c. IX. p. 44.* εὐώχοῦ *Τίμιοι*; iudice *Salmasio P. E. pag. 84.* cui praeter *Menagium* accessit *Needhamus*: tametsi hoc quidem in loco patrocinium *Casaubono* parari, et

satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae et gentium sint, olimve fuerint. sic Σέλλος, Ἕλληρ, Λάπων, Ἀπικὸς, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος et antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, et multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagoniis proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc et plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaest. 38. *Synca.* Ep. III. τοῦτον (Harmonii) τὸ θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβλους ἀπέδωκε, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto, quae aliis jamdudum observata: saepe *Noster*, ut *Index* ostendet: hujus autem loci plerique, quos supra memoravi, meminere. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc *Dari*, *Syri*, *Phryges*, *Getae*, *Sacae*. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκῆται, Ἐανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δῶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est *Olympiodori* locus ad *Alcib.* I. *Platonis* a *Casaubono* productus ad *Pers.* V, 116. καί τις γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέρχοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέτας γὰρ καὶ Δῶοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam causam *Lucianus* mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, et pro *Pyrrhia*, *Dromone* vel *Tibio* salutari *Megaclem*, *Megabyzum* aut *Protarchum*, haud secus ac *Simon* ille coriarius in Gallo divitiis auctus *Simonidem* se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaenet.* I. *Epist.* 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in *Maledici* descriptione pag. 110. Illius, sic iste nequam, in cujuscunque mentionem incidit, patri nomen primitus erat *Sosias*: deinde in castris militavit *Sosistratus*: ἢ μέντοι μήτηρ ἐν γενῆς Θεῶντά ἐστὶ· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι σύγγενεις εἶνα φασίν· haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne et ἠδικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictita-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Persis qui orti memorantur ex illustri familia et regibus conjuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundum semper *Ctesias*, in *Photii* saltem *Excerptis*: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in *Κυριαία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 186. v. 25. ubi Cypus in Arabiam misit *Μεγάζυβον.* *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοῖς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δαῖπνον ἐφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης interpretes, qui *Megabasum* interfecerant; nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad *Amyntam* Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi: *Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* *Megabyzus*, sed *Dionisi*, quod aliquanto longius distat, *Bagazus* apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἣτις ἦν ὁμοπάτριος Ἑβραῖη ἀδελφῆ ὄνομα Ἄνουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη scio, *Casaubonum* haec eum in modum reformare, ut cum *Ctesia* consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum adcommo-dasse: quare eos, qui dominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt; si quis in tenebris huc existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum *Megabyzos* quam prope accedant, quidve habuerint commune *Dianae* *Ephesiae* sacerdotes, non facile dixerō: eos certe, seu *ἱερεῖς* sive *νεωπόρους*, adpellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. pag. 950. A. Ἱερεῖας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰεὶ τινας ἀξίλους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνιεῖσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui et ipse, quando *Ephesi* versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, et *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἐκτευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μπιόντες, etiam aliunde arcessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιός τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendīdissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. *Heraclit. Ep. ad Hermodor. Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: et quo pacto impii adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec et plura Latine dedit Politianus Obs. et Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas *Heracliti* habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae *Heracliti* nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum: apud *Suill.* in Ζάκορος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὄς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri junctus haereat *Bagoas*. At *Plauto* quid facies *Bacch. A. II. Sc. III. 72.*

Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus,

Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.

Nic. Qui istic Theotimus est? Chr: Megalobuli filius,

Qui nunc in Epheso est, Ephesius carissimus.

J. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod jam praeceperant *Turneb. Adv. XVIII, 31.* et *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset; Megabyzus: nam adpellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατροῦ παῖς pro eo, quod est ἰατρός. Vide, quo possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vul-*

gari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obstare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem; hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyz* *filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Susplicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc *Plautino* loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*: pro *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, et splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros emanaret. In Olba Jovis templum *Αἴαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου*: unde οἱ πλεῖστοί γε τῶν ἱερεισαμένων ὀνομάζοντο Τεῦκροί ἢ Αἴαντες. *Strab. XIV. p. 989.* *Lucianus* autem quin, ut *Megaclem* et *Protarchum*, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic et *Megabyzum* petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis et splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen. VI. p. 248. A.* eximie restitutus a *Casaubono*: *διγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον. Apollon. Tyan. Ep. II. ἢ προῖκά γε χρησιέων αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐνταγγάροντας· ἐπέπερ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· quoniam tibi jam parvae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant.* Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur et τὸ μέγα, ex quo factum, ut *μεγαλοβύζους* etiam dixerint, et *βύζον*, id est, ut *Hesychius* exponit, *πυκνὸν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης*: τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγγο· καὶ Σάφρων βύβα (ἀπ βυζά; quamvis apud *Hesych.* *Βυβά* (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distinguendum debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Jud. p. 888. C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic et Demosth. περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν θύλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena seruorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephano. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι et saepius Lys. Or. I. p. 93. v. 24. μεστιγῶθεισαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciano elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμέ, patet: venusto Liban. T. II. p. 632. C. ἀπὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγροπνιῶν ἄγεσθαι ἐν δυνάμει τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima seruilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, et propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεοῖν. Notat H. Steph. Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτειον quosdam poni velle: male. HEMST. II. Praestantissimae Fabri emendationi ἄλλως pro ἄλλος frustra relucteris. Est autem ἄλλως τι ποιεῖν, temere, inconsulto, aliud agendo facere aliquid, ut Diall. Deor. XIX, 1. Cupido de Minerva: ἔφορᾶται ἀεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην etc. Ceterum in nostro loco omnino abest haec vox a Gori. LEMM.

Ead. l. 14. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egerat. BROD.

Ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Ἥαρocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I. in Steph. s. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842. et Suid. in Ἀνάκειον, et not. ad Conv. c. 9. et 32. unde satis liquere arbitror, de Castore et Polluce intelligendum. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Ἱπποτροφίας) Vide L. Bos. Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρῆς οὐλας Ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST. II. Bud. C. L. G. v. Ἱπποτροφεῖν. Isocr. περὶ ζευγ. T. III. p. 158. ed. Auger. Ἱπποτροφεῖν δ' ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαμονεστάτων ἔργον ἐστὶ, φαῦλος, δ' οὐδεὶς ἂν ποιήσειεν. Ex autem consilio potissimum opulentiores aiebant equos magnis sumtibus, ut in ludis publicis certaminum praemia ferrent. Occurrunt de eadem re ζευγοτροφῶ, καταζευγοτροφῶ, καθιπποτροφῶ, τεθριπποτροφῶ. BELIN.

Ead. l. 5. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. et copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOUAD. Omnium, qui sub Ilium venerat, Graecorum longe formosissimum fuisse Nireum, posteris Homerus persuasit: hinc faceta illa inter Nireum et Thersitem altercatio apud Nostrum Diall. Mort. XXV. Eadem vero, quae hic, ferpe, reperias ibid. IX, 4. Horat. Ep.

Od. 15. *Forpague vincas Nireas.* *Achill. Tati*us lib: VI. p. 387. *ἔμοι δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος.* *Cecropis enim et Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter Synesius Ep. 3. ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέρροπι de homine splendido genere nato: ut in Calvitiei Encomio τῷ Βελλεροφόντῃ σωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit Themistius in Βασανίστῃ· τοὺς προγόνους, ἀνερευνώντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὅμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέποντας τῇ ἀπὸ Κόδρου.* *Alia quaedam non dissona conjunxit Philo περὶ Προνοίας. apud Euseb. Προπαρασκ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Λυγκέως ὀξύωπέστερος, ἀνδρειότερος τοῦ Κροτωνιάτου Μίλωνος, καλλίων Γανυμήδους.* *Posse*m aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operae non est. **HEMST. I.**

Ead. l. 6. Κέρροπος) Cecrops et Codrus Atheniensium reges fuerunt. **BRON.**

Ead. l. 7. ἑκκαίδεκα] *Cod. 1428. exhibet 5, id est, sex; qui numerus, etsi per se plus quam sufficeret, tamen posthabendus vulgato.* *Nam sedecim est numerorum hyperbolicorum unus, cujus tum est usus, ubi vel unum multum foret.* *Diall. Deor. I, 1. ..Jupiter Prometheo dicit, pro facinoris atrocitate eum dignum esse, cujus jecur non ab uno, sed ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν τondeatur.* *Sic et in Somn. s. Gall. c. 12. Micyllus inter alia gratissima etiam annulos sedecim se gestare somniaverat.* *Et in nostro loco tanto insignior redditur adulatio, quanto plures comparantur Croesi, quum vel unius divitiis isti omnium temporum Pyrrhae et Dromones contenti esse soleant.* *Vocis σύναμα accentum me transposuisse, quum in omnibus ceteris libris συνάμα legatur, non est, quod multis probem.* **LEM.**

Ead. l. 9. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. *Male, cum de quaesitis ab eo, cujus heres est, intelligi debeat.* **SOLAN.** *Expressit ferè eadem, quae Horatius Sat. de Ulysse et Tiresia,*

*Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno etc.* **ANONYM.**

Ead. l. 11. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμῷ αὐτοῦ ποσὶ βαδίξω τότε. **SOLAN.**

Ead. l. 15. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Justum cognominatum. *Plutarch. in ejus Vita.* **BRON.** *Hac de re oratores Graeci. Idem Jove confutat.* **BOURD.** *Cui sumtus funeris defuit.* **CORN. NEPOS. SOLAN.**

Ead. l. 16. Ἰππολύχῳ καὶ Καλ.) Hipponicus pater fuit

Calliae prodigi nepotis, de quo alias complura. Βροϋ. Athe-
niensis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum, *Suidas* ait.
Fuit utique Atheniensium ditissimus, *Plut.* περὶ Φιλοπλ.
Hipponici, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut,
cum *Solon* consilium ei suum de nominibus novis faciendis
aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo
facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus
est. V. *Plutarch.* Sol. 158. et 935. f. Pericl. et in *Arist.* 612.
Calliae munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae*
hujus divitis matrem viduam duxerat primo *Pericles*, qua re-
pudiata *Aspasia* deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. Pe-
ricl. 301. A. ed. St. Vid. *Aristoph.* Av. pag. 554. et *Rae.*
pag. 233. et *Ecclez.* ΣΟΛΩΝ. *Ista* gens tanta floruit per om-
nem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum ne-
mo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum de-
derit: Καλλίου τοῦ Ἰππονίκου πλουσιώτερος *Aeschin.* D. II.
§. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diss. XXIII. p. 238. 239. *Lysias* pro
Aristoph. p. 156. Καλλίας ὁ Ἰππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ἰ-
σατήρ, ὃς πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι etc. *Andocid.*
de *Myster.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe
abfuerunt: quare a Comicis acerbis exagitati saepe in ex-
emplum ponuntur talium hominum, quibus indignis am-
plissimae opes contigerunt: *Maxim. Tyr.* Diss. XXX. p. 309.
μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἰππο-
νίκος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. *Nostrum* §. 30.) αἰρήσεις
καὶ Μέλιτος ἦς. Recte vero *Lucianus* atque ex historiae veri-
tate *Aristidem*, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Cal-
liae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obje-
cerunt crimen, quod cum bonis adflueret, *Aristidem* ἀνεψίων
in summa paupertate vivere pateretur: cujus invidiam, quae
judicum animos vehementissime commovebat, quemadmo-
dum ipsius *Aristidis* interventu depulerit, legere licet in
Plutarch. T. I. p. 334. Eam historiam respexit *Teles* apud
Stob. pag. 516. Ordinem illustris familiae contexit *Jac.*
Perizon. ad *Aelian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapsus: li-
beraliter et adparatiore doctrinae copia *J. R. Gronovius* Obs.
IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc
difficultatibus impeditam navigabimus, et multos aliorum errores
conabimur expurgare. *Hemst.* II. *Calliae* opulencia conspi-
cua etiam fit ex toto *Xenophontis* *Symposio.* ΛΕΗΝ.

Pag. 86. l. 1. "Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum *Fr.*
Luisinus Par. III, 18. *Hemst.* II.

Ead. l. 3. "Ἐχει σε etc.) Vid. supra *Somn.* c. 7. Ἐραίου
ᾧν. et hoc ip' o *Tim.* c. 24. *J.* haec aliter habet, nempe πρὸς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Τὼς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορόναν

"*Ἄνθεσο* (ita legendum pro "*Ἄνθετο*) Πάνι φίλῃ
Δαφνι γυναικοφίλα.

"*Ὡ Πᾶν* δέχνησο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ
Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρωσ τελέθεις.

Sumsit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foes. in Oecon. Herm. II. Ibid. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide:

"*Ἦν* (paupertatem) δὴ χρῆ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα
πόντον

Ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Brou.

Adludit ad Theognidis poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: *Χρῆ πενίην φ.* etc. Ad hoc item adlusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Adfect. lib. II. adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. Brou. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectlonem, et eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei et Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 6. et apologia ejus libelli sequente c. 10. et quomodo citare voluerit, et ex quo, clare et βαθυκῆτα dicens, et ipsum nomen Theognidis adjiciens. Unde imprimis adparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paullo post negare nequibit Faber, verius vertisse Erasmus, et ex ejus imitatione Benedictum, illa verba ὅτιπερ οὐδέ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu adspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν λάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

"*Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα*
Καὶ γύρωσ πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

"*Ἦν* δὴ χρῆ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. J. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll.

etiam invenitur. Vide Merc. Cond. c. 5. et Pro Merc. Cond. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, *μεγακῆ-
τεα* quam vocem servant *Aphthon. Progymn. p. 14. Schol. Thucyd. ad II. c. 43. Eustath. ad II, E. p. 998. v. 25. Apud Stob. p. 518.* ad marginem additur *βαθυκῆτεα*, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens Str. IV. p. 483. C.* ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso *Theognide* fuerit profectum. *Μεγακῆτης* post *Homerum Odys. Γ. 158.* ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apol- lon. Rhod. IV, 318. Dionys. Perieg. v. 1087.* alii: longe rarius est *βαθυκῆτης*. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem *μεγακῆτης*, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui *μεγάλα κῆτη ἔχοντα*, quod in maria epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad *μεγακῆτει νηϊ μελαβνῆ II. Θ. 222. A. δ. 599.* Hoc alios compulit, ut exponerent *μεγάλως κοίλην*, vel *εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν*, vel, quod habet *Dionysii Schol. μεγαλόπλατον* imo in *Etymologo* legas, *μέγα κύτος ἔχουσαν, ὃ ἔστι πλατεῖαν p. 574.* unde, quae sit origo diversae lectionis *βαθυκῆτεα*, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda *Lacedaemone κητώεσση II. B. 581.* Equidem existimo, *κητός* olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in *Thes. Ind. Βαθυκῆτεα πόντον* *Lucianus* dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim et piscosum mare et profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem seminus attendisse satis declarat: ego vertam, *profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1. p. 600. angustis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu velt in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus et prudens.*

HEMST. II.

Ead. l. 9. Πετρῶν) Ao se e scopulis praecipites dederunt.
BRON.

Ead. l. 10. Ὅτιπερ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε πέρ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε vide Diall. Marr. VII. extremo. Hermot. c. 23. De ὅε Scyth. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe me-

Illus haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perditte te (Plutum) amantes, ut mortem sibi conciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, "ΟΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἴσως αὐτούς· hoc est, *Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA* quod illos nullo pacto resperishes. Sed jocus, quem voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter et legas et vertas, perit. Scribo itaque ὕ. ν. ὑπὸ σοῦ, "ΟΣ ΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἴ. ἀ. et verto, *despici se a te rati, quos ne adspexisti quidem.* Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque querentes se superciliosè adspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in *Specimine*. Frigidior est jocus, sive ὄσπερ, sive ὄτεπερ corrigas, sive acquiescas in ὄτιπερ, quod adhuc praepiacet. Vis autem lusus sane est in verbis ὑπερορᾶν et ὄρᾶν, et adludatur ad Pluti caecitatem. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν male ab interprete redditum; est omnino non. Verterim sic: *despici rati a te, quod ipsos omnino non adspiceres.* LXXII.

Ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) *Nunquam, prorsus.* BROD.

Ead. l. 12. Κορυβαντιᾶν) *Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull.* BROD.

Pag. 88. l. 3. Προσωπεῖον] *Lucian. pro Imag. : ὄσπερ ἔν εἰ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθάλη τις φέρει.* HEMST. I.

Ead. l. 6. Εἰόμενοι) *Placet olόμενοι.* BROD.

Ead. l. 8. Αὐτῶν) *Lego αὐτῶν.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐρωῶντες ἀνεράστων etc.) *Profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος.* HEMST. II.

Ead. l. 11. "Οτι καὶ etc.) *Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ etc. auctoritatem secuti Ms. a Fabro memorati, et ed. J. quae ὄτι habet sine καὶ.* SOLAN.

Ead. l. 12. Αὐτὸ) *Legendum αὐτοῖ.* SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) *Emenda δὴ.* BROD. P. L. et Coll. δὴ. *Emendaverat et Vorstius in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu.* SOLAN. Arg. tamen exhibet δὴ. LXXII.

Pag. 89. l. 1. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Ead. l. 7. Συμπαρεῖσθεται μετ' ἐμοῦ) *Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus de Sublim. c. 43. p. 236. 238. neque hoc Tullium praeteriit.* HEMST. II. et I.

Ead. l. 11. Φευκτῶν) *Legendum est φευκτέων, quia φευκτός mere Tragicum est, et inevitabilis significat, non vitandus.* SOLAN. Apud philosophos ἀίστα et φευκτὴ inter se

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ταὶ καλοῦνται. Saepe ἔσχαται *singulorum agri suis finibus distincti et separati*, ut monuit *Casaub. Lect. Theocr. c. XIV.* eorum errorem castigans, qui de nesciis quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, et ad easque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth. in Phaenipp. p. 1023. B.* ἐπορευόμενῃ Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἔσχατιὰν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν περιγαγὼν τὴν ἔσχατιὰν αὐτοῦ πλεον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα· et compluribus in sequentibus, ad quae pertinet *Harpocratonis* observatio in 'Εσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἔσχαται significant, dubitari non potest: vide *Xenophon. E. II. p. 276: v. 20. Hesych. in Ἀλυσίδες.* eum in modum historici non raro: ut *Diodor. Sic. XVII. p. 576* τῆς Ἀυκίας περὶ τὰς ἔσχατίας· illudque proverbii vice positum a *Constantio Ep. ad Antioch. in Athanasii Apost. καὶ τοὶ πρὸς ἄγνοει καὶ τῶν τὰς ἔσχατίας οἰκούντων.* Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, cursu ingrato abesset, ἔσχατιὰν colendam commisit, ὄρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γῆδιον· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλω suo, quem pinxit *Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. Hermst. II. et partim I.*

Pag. 91. l. 2: Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo* cuiusdam *Atheniensi.* Cleonem et Hyperbolum *Aristophanus* Comoediae infamant., *Bron. Aristophan. in Pace. Βουα.* Adde gravissimum de Ὑπερβόλω *Thucydidis* testimonium, qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat VIII, 73: SOLAN.· Nobile pars hominum improbissimorum, quos vitiiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda republica versatos proveciores aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad rempublicam adfectavit. *Plutarch. Per. p. 17(l. B.* ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαίωτος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολύ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste *Thucyd. III, 36. IV, 21.* Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, et in fugā caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolum aliquo tempore inter demagogos praecipuum in republica locum occupavit: ad *Aristoph. Pac. v. 680. Scholiastes*: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο· μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando poten-

tiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν οὐσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch. T. I. p. 155. A.*) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus *Aristoph. Nub. v. 549. 558.* ubi vide *Ex. Spanhemium*: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbitatem exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. *Plutarch. T. II. p. 826. D.* τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Τπερβόλου καὶ Κλέωνος. *Egregie Dion Chrys. p. 282. A.* Atheniensis populi quasi δαίμονας et genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem et Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπικειῖς τυχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541. D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Τπερβολὸς ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem et Cleophontem in hoc genere sociavit *Demetr. de Elocut. §. 315.* Hyperbolum et Cleophontem *Isocr. de Pac. pag. 174. B.* plures *Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 616.* Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας· Τπερβολὸν· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *Hemst. II.*

Ead. l. 5. Ὀρεινὸν) Male *Basil. edit. ult. ὄνειρον*, ut et quaedam aliae editt. *Bourd.*

Ead. l. 7. Ἐκεῖνος) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paullo ante protulimus e *Dione*, Τπερβολὸς ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκείνω, scilicet *Τιμωνι*. *Hemst. II.* Non adsentiebar: ἐκεῖνος est illic, ut modo οὗτοςι, *hicce, hocce in loco.* *Prom. s. Cauç. fin. καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός.* *Diall. Marr. VI, 3. αὕτη σοι πλησίον.* *Fugitiv. c. 29.* et saepius. Idem et a *Schaefero* alicubi notatum in *Meletemm.* *LEM.*

Ead. l. 12. Περιεσχημένον) Adducit *Thom. Magist. in Κατέσχημαι.* *Hemst. II.*

Ead. l. 14. Ἀργειφόντα) *Homerio.* Patet *Dial. Jovis et Merc. postea.* *Bourd.*

Pag. 92. l. 2. Ἄρα) *Anne ἄρα*; ut volunt distinguī Grammatici, quando est interrogantis. *Reitz.* Minime vero. Quidam etiam conclusiva particula ἄρα, ergo, in interrogatione occurrere possit? Imo corrigendum *Diall. Mortt. XIII, 1. οὐ δὲ Φιλίππου ἄρα (olim ἄρα) ἦσθα*; *Ergone Philippi*
Lucian. Vol. I. E e

tu filius eras? Itidem XX, 4. ὁ δὲ Σωκράτης ποῦ ποτε ἄρε
ἔστιν; Char. c. 10. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Vid. Hermann. ad
Viger. p. 788. sq. Λεωνμ.

Ead. l. 3. Εὐαδίκητος) Quem alias Graeci ἐπιτήδμοι,
Latini *opportunum* et *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparchi
apud Stob. pag. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκιοι, εὐαδίκητοι
καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Pau-
peritas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. Ηεμστ. II.

Ead. l. 5. Ἐγγιφίσας) Secuti sumus emendationem Ter-
Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγγιφίσας. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῷ πάλαι) Qui dudum fuit Timon. Βροδ.

Ead. l. 7. Ῥάκος ἤδη γεγενημένον) Jam laboribus exerciti-
um atque adtritum. Βροδ. Male Brodaeus: melius Erasmus. Ad
in Pennus lacer, hominem fastiditum et rejectionem exponit. Hic
divitiis et voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius
usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii
formulam Lucianus indicat Pseudol. §. 18. ἄχοι δὴ σε, τὸ τῷ
λόγου, Ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε' iisdem verbis de
Merc. Cond. §. 39. Hinc sumit Scaliger in Strom. Proverb. v.
1337. Antiphilus I. Anth. LVI. Ep. 3.: Μερικτῆς, ἀλίσιον βίον
Ῥάκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem con-
triverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athle-
tis apud Athen. X. pag. 413. E. cum aetate florent, incedant
πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνι;
ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae Ῥάκος dicitur
in Epigr. quod edidit R. Bentley ad Callimach. p. 470. Simi-
les alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit
Aristophanis illud apud Polluc. X, 33. Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξώρισε;
ὡς κλιντήριον' ita si legas, jambus erit tolerabilis; cetero-
quin ejus loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam
in Equ. v. 529. Cratinum effoetum et prae senio paene deli-
rantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ
τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόητος etc. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N.
A. XII, 2. Qui hujusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem
admirari et Soterici lectos: vilissimos puta, nullaque artis ad-
miratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὡς παλαιῶν
ἄγεις σάρον' sic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν,
inquit Hesych. ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας' ac si diceret,
tanquam scopas ducis vetustate absumtas. Petron. cap. 114
p. 525. Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies,
quam sportam. Ηεμστ. II. et partim I.

Ead. l. 10. Οὕτως) Legendum οὔτος. Βροδ.

Ead. l. 11. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum
ἀπολείψη, ut jam Faber recte monuit. Hic vero continuo in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

paullo subtilius de agello semper ἢ βᾶλος, de gleba utrumque, et ὀ et ἦ β., usurpari notat. Vid. tamen ad hunc *Lobeck*. p. 54. et *Schaefer*. ad *Schol. Apoll.* p. 333. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 8. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. **ΗΕΜΣΤ. II.** Mancum foret sine articulo. Infra c. 52. τῷ σῶ ὀνόματι. *Luc. s. Asin.* c. 56. τοῦ σοῦ (ὄνου) *Diall. Deor.* V, 4. τὸν σὸν υἷόν. *ibid.* §. 5. τῆς σῆς κτάκος. XI, 1. τὸν σὸν υἷόν. **XXV, 3.** τοῦ σοῦ πυρός. Pluribus non opus. Alterutra autem vox festinanter scribentibus vel cernentibus scribis saepe omissa. Supra c. 6. in τῆς ἐκεῖσῆς ταφῆς abest alterum a codd. *Aug.* et *Gorl.* Unde *Diall. Deor.* II, 2. *Schmiederus* e cod. quodam *Par.* recte restituit τὴν σὴν πρόσοψι, quum vulgo σὴν desideretur. **ΛΕΗΜ.**

Ead. l. 9. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solennem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* 59. Adde *Alex.* c. 14. **SOLAN.**

Ead. l. 11. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. Interp. *Aristoph.* ad *Aves* et *Lysistr.* **ΒΟΥΝΔ.**

Paq. 94. l. 1. Μηδὲν σκαῖόν) Ποιήσεις subauditur. **ΒΑΟΝ.**

Ead. l. 2. Τὸ ἄγριον) Τὴν ἀγριότητα. **ΒΑΟΝ.**

Ead. l. 3. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) *Princeps, primae classis homo.* **ΒΑΟΝ.** Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris; plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* *Baln.* §. 3. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ πρῶτα *Euripid.* *Hee.* v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Aristoph.* *Ran.* v. 424. Κᾶσι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεί μοχθηρίας *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτω Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα *Καριυθίων.* *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινήτων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινήτων τὰ πρῶτα nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore *Med. Codice*, ressecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα sic et *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε *Ρωμαίων* ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex *Cod. S.* μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἰππόδρομόν τις ἠγείσθω. In multis eadem loquendi forma sectantur. *Sophocl.* *Philoct.* v. 435. Πάτροκλος, ὅς σοι πατήρ, ὅς σου) πατρός ἦν τὰ φίλτατα *iti Camerarius* ex *Euripid.* profert *Herc. Fur.* v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες, id est, *Herculem.* *Phrynich.* *Ecl.* D. A. p. 78. οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνώσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄλλα τῶν Ἑλλήνων παλαιόντα ὀράται quia scripserit πατρίων ὀρά-

ται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεὶς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Σοφῶν. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54. Thamyras γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾶ, καὶ τῆς πόλεώς ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεώς ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem adcuratius pag. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφήδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλης, ὅσον ἀσελγῆς καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον etc. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ et τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβέσι, et δίκαιοις καὶ χρηστοῖς. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. Hemst. II. Infra c. 55. κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα. LEMM.

Ead. l. 10. Τόνδε φέρω etc.) Homer. II. O. 202. Brod. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gramm. p. 276. §. 276. Hemst. II.

Ead. l. 14. Πλεῖστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: §. 37. Contra, οὐδεμίαν σοὶ χάριν, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46. qui, cum lavisset; mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ κῆρῃ si veritas, et ibi, et tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865. 869. οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σπείοις Χάριν οὐδεμίαν οἷδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τις χάρις τῷ βίῳ etc. Hemst. II.

Pag. 95. l. 2. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφρων κατακλιπὼν οὕτως ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia res est §. 38. οὕτως ἀπίστως. Hemst. Cum eadem invidia

dictum οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ita, ut hic vides; ades perfide, ut in eum statum, in quo jam me vides, dejiceret. Multo minus in hoc quidem loco placet οὕτως. **ΛΕΗΜ.**

Ead. 1. 5. Τά τε ἀναγκαῖα] Quod *Belinus Fabri* versionem: quae tempus postulavit, reprehendit et corrigit necessaria, rursus accidit ei, ut, quae non satis perspecta haberet, vituperaret. Nam quae tempus postulat, exquisitè dictum pro necessariis rebus. Alia passim sunt in *Fabri* interpretatione nota profecto censoria digniora; veluti quod paullo ante μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ita reddidit: cum *Veritate et Libertate dicendi*, quasi personas cogitans, quum nihil insit, nisi hoc: *sincere ac liberaliter*, quippe relatum ad superiora illa Adverbia οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. **ΛΕΗΜ.**

Ead. 1. 8. Ὅν οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae multis congestae ad *Matth. Evang.* VI, 20. Ceterum egregius est *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. **HEMST. II.**

Ibid. θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Aristophani Acharn. Hesych. ΒΟΥΑΔ.*

Ead. 1. 15. Ἡβηδὸν οἰμώζειν π.) *Ne pueribus quidem excerp- tis. ΒΑΟΔ.* Omnes interpretes ad Jovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἔκανόν, ἦν π. ἀ. ἕ. οἰμ. ποιῆσαι, vel ποιήσεω, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego, hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula solennis et nota, μακρὰ κλαίω, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κλεῦω. id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλεῦσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud et juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Her-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πυμ. Restitui μακρὰ, quod in ed. *FL* sola, a qua reliquae omnes male discesserunt; ita mox §. 38. μακρὰ εἶπιν. *HEMST. II.* Μακρὰ etiam in Arg. Ceterum vid. *L. Bos* de Ellipsis. p. 430. ed. *Schaeff.* et Commentatores; nec non *Kuster.* ad *Aristoph.* Av. 1207. *LEHM.*

Pag. 97. 1. 2. Ἐπιβουλεύουσι μοι) *Fabrum*, qui coilegendum arbitratur, juvat. *Timon* §. 36. conquestus *Plutum*, mēnitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν. cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis. hic *Plutus* injurias sibi factas expostulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum *Timonem* adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. *HEMSTERN. II.*

Ead. 1. 5. Μαλακῆς χλαμύδος) *Parum* abest, quin melius legi pu' em. χλαμύδος. Χλαμύς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακῆ, tum τῆν διωθέρην oppositam: ita χλαμύς et τρίβων *Teleti* apud *Stob.* p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat: qua de re plura dicemus ad *Amores.* *HEMST. II.*

Ead. 1. 8. Μηκέθ') *Ed. J. et Mas. R. G. et L.* Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venustum exulare jussimus. *SOLLAN.* In *A.* 2. et Arg. exstat etiam μηκέθ'. *LEHM.*

Pag. 98. 1. 3. Ἐπόστηθι) *Thom. Mag.* in Ἐπίσταμαι, ἐπὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι' ἐπόστηθι, ὦ Πμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia *L. Bos* *Ell. Gr.* p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅπως vel ὁπως ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine et fac, ut adultores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quanquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adultores ipsi invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret *Timon*, telum secundae rationis adhibet certissimum *Mercurius* ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum *Timoni* gratius, quam si adultores pessime de se meritos rebus suis optimis non macerescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ἐπόστηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλασθ' etc. Verum interseri debet καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο etc. *HEMST. II.* Nihil interserendum plenissimae orationi. καὶ εἰ est etsi, et promiscue id passim usurpari alterius εἰ καὶ loco pro contextus rationibus, ut no-

stra wenn auch et auch wenn, non meminît familiarissimus *Luciani* intérpres; uti et *Schaeferus* monuit in *Meletem*. p. 34. qui quidem pariter peritus ac circumspectus veterum Graecorum restitutor multa ejusmodi loca contulit ad *Long*. p. 355. Ex *Nostro* nunc unum tantum succurrit exemplum notatum ex *Imagg*. c. 14. καὶ ἦν κηρῶ ἐπιφράξῃ τὰ ὄρα etc. Sic igitur nec *Bosiana* indigemus Ellipsi σκόπει s. ὄρα ὄπως, quum ὄπως cum ὑπόσθηθι cohaereat, quamquam, ut apud *Nostrum* haud raro, paullo laxius; nec *Kistemakeri* ad *Tbuc*. p. 134. opus est distinctione post καὶ, qua adhibita sane necessarium esset alterum καὶ *Hemsterhusianum*. Omnino observare liceat hac oblata occasione, causas rerum antea propositarum saepe a *Luciano* sero demum, interjectis aliis quasi per aliquam parenthesis, addi solere secundum familiaris, quem is fere sectatur, styli naturam. Quod quidem ideo potissimum tenendum, ne forte ad Ellipsin, vel etiam ad emendandi consilia temere confugas. Ceterum οἶστον falso ut *properispomenon* in omnibus editum reperio, excepta una *Argentina*. ЛЕНМ.

Ead. 1. 4. Οὐκ οἶστον) *Ferendum non est*. ВРОД.

Ead. 1. 5. Διαδόχῳσι) *Eunap*. *Aedes*. p. 37. οἱ δὲ παραδυναστείουτες θηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Dcs. Herald*. ad *Martial*. IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. *Aristoph*. *Equ*. v. 339. et *Kuster*. *Aristides de Momo* T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεδόχῳσεν οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. *Cicero* ad *Quint*. *Fratr*. III. Ep. 9. ut his malis reipublicae licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. HEMST. II. A Graecis sumserat *Virgilins*: *Invidia rumpantur ut ilia Codro*. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Τῇ σίρσει) *Virgil*. *Aen*. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. ВΟΥРД. E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs*. ad *Lycophr*. v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins*. ad *Ovid*. A. A. II, 45. *Arn. Drakenborck*. ad *Sil. Italic*. XII, 98 HEMST. II. Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐπέσειν πτεροῖς: quae translatio familiaris apud Graecos in usum concessit Romanorum: *Plautus* in *Amphitr*. non ocyus quivi, si me *Daedaleis* tulissem remigiis. *Apulej*. *Lib*. V. *Metamorph*. Sed ubi remigio plumae raptum maritum proceritas spatii fecerat alienum. HEMST. I.

Ead. 1. 11. Σκάντε, ὃ Ἴμῳ, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec intérpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, imò ne *Thomas Magister* quidem intellexit.

Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens: ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, *Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις·* ad Plutum autem, *σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.* hoc est, ubi te, Thesaurus, tetigerit Timon suo ligove, tuque tactus inclamaris, parces tibi. Quae notanda imprimis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, et continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, *ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδαῖε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;* Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, *ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι,* non significare *ego vero a vobis discedam,* quemadmodum vertunt et intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, substabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, et quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quanquam ipse *Thomas Nostrum* non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, *Ἐπίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἴσταμαι Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς· καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.* Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; imo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ἐπίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἴσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, *Ἐπίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἴσταμαι. καὶ Ἐπίστημι, τὸ, Ἐποβάλλω τι.* quae omnia nostrae expositioni hujus *Luciani* loci sunt convenientissima. *JENS.*

Ibid. Βαθείας) Πληγὰς. ΒΑΘΩ. Intelligendum πληγὰς, infer ictus profundos, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum. *CLER.* Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· μοχ ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat adlidere, incutere, adigere. In *Soma.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesuro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat et adducat, quippe in clamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad remissim quadrant cum ijs, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsuin in terra relictum intus juerit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi veperat, *Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑπεστήσομαι*, ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam, re, sponsorem pro me dabo: quod nunc damno: nam et scribendum foret *ὑποστήσω*, et locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: *ὑποστήσαι* enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. *Hæmstr.* II. Reperta in *Aug.* lectio *ὑπεστήσομαι*. nullam amplius dubitationem relinquit, quin sic vere scripserit *Lucianus*. Verbum ipsum hac imvī et constructione apud *Nostrum* admodum frequens. *Philops.* 29. *Amor.* 17. et saepius. *Λξκμ.*

Ead. I. 15. *ὦ Ζεῦ τέρατόντι*) Prodigious Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. *CLIA.*

Ibid. *ὦλοι Κορύβαντες*) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi *κορυβαντιῶν*, hoc est, *furarum*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in rem tam inusitata credebat oculis suis, et sanus ne esset ipse ad dubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* et *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur *δύπερος* hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in *Jov.* v. 52, ejusque interp. *Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθεσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιῶν καμίν·* verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *CLIA.* Quia Corybantes metallarii. *Ανοκγμ.* Illos furoris terrorumque repentiorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille *Aristophanicus* inter vetularum, qui supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — *ὦ Ἡράκλειε, ὦ Πάντες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρου,* *Ecclez.* v. 1061. Notat ibi *Faber*: *Ex Luciani Timone adparet (sed et aliunde constat) Corybantæ bonis et secundis rebus praefuisse.*

Vimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes ad-
int certiores, nihil ipsum *Lucianus* iuvabit: apud quem ut
Ζεὺς τεράστιος invocatur, sic et φίλοι Κορύβαντες in prodigio
am inusitato. Cur tertium addiderit *Ἑρμῆν Κερδῶον*, pa-
am est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. et *Berglerum. Liban.* T. I.
p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶου ab his
thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetra-
e. De versu *Euripidis* ad *Luciani* Gallum dicemus. *HEMST.* II.

Pag. 99. l. 1. Κερδῶε) *Mercurio*, ut supra visum est
ad c. 15. acceptum referebant, quicumque thesaurum inve-
niebant. inde ἔρμαιον toties *Nostro* memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς,
ut si quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem* v. 208. etiam le-
gitur. *SOLAN.*

Ead. l. 2. Μὴ ἄνδρακας) *Erasm.* in *Prov.* *Thesaurus car-*
ones erant. *BRON.*

Ibid. Ἄνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. *BRON.*

Ead. l. 5. Ὡ χρυσὲ) *Jambus*: cetera ex *Pindaro* 1. *Olym-*
ionicarum. *BOURD.* *Euripidis* versus, qui apud *Stobaeum*
legitur. *VORST.* Exstat etiam inter *Eurip.* fragmenta ex *Bel-*
erophonte v. 64. p. 461. ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ με κερδαίνοντα κεκλησθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. et mox:

Ὡ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,

Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἠδονὰς τοίας δ' ἔχει,

Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,

Οἷας σὺ, χ' οἷ σε δώμασιν κεκτημένοι.

Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,

Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare et unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam hujus fragmenti pars apud *Stobaeum.* (*Grot.*
Flor. 367.) *Senec.* Ep. 115. Cum hi novissimi versus in *Tragoe-*
dia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum et ac-

tozem et carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bd. Ierophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed et hosce duos illi subiectos alicubi legere se ait meminisse:

Κριῖσσον γὰρ ἢ σίβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πίνητα ναλεῖν δόξαν ἠμποληκότα

p. 27. tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic Sententiis praemisit. V. Athen. IV. p. 159. B. SOLAN. Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causae sit, cur in Luciani Gallo (c. 14.) Euripideus versiculus ita repraesentetur:

Ὁ χρυσὸς δεξιῶμαι κάλλιστον πτέρας

nam vera scriptio est βροτοῖς, quam Sextus Empiricus adseruit adv. Mathem. p. 55. Clemens Alexandr. aliique plura. Postea Noster facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· nos ita Pindarus:

ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νύκτωρ μεγάνορος ἔροχα πλούτου. HENST. I. Ibid. Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

Ead. l. 6. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo.

BROD.

Ead. l. 8. Γενέσθαι χρυσὸν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

Ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis et Croesi. BROD. Vid. J. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HENST. II.

Ead. l. 18. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1. et 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι et ἀνακείσθαι, ut notavit Isaac Casaub. ad Athen. BROD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum imprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV. p. 175. Διονύσω μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα τῷ Πανὶ τὴν σφιγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν etc. Vid. Jungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HENST. II.

Ead. l. 14. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τιμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

Ead. l. 15. ἐνδικοῦσθαι] In Philosopho cognomine Diogenes: ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκε, δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοάν, καὶ πομπεῖαν αὐτῷ κατεσκευασμένην ἐνδικοῦσθαι: ἐνδικοῦ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ead. l. 12. Ψυχρά) *Frigida et inaniā.* Βροβ.

Ead. l. 15. Τρυφάρω μόνος) *Adpositissimus est Quinctii-ani locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri; quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propriare, suam experiri liberalitatem.* Ηκυστ. II.

Ead. l. 16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἐαυτῷ γείτων καὶ ὄμορος ἑκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἐαυτὸν δεξιῶσθαι δεδόχθω, ἢν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excoipere laute et splendide; semel genio suo indulgete et frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; et ut apud Catullum,*

Vivamus; mea Lesbia, atque amemus.

* * *

Solcs occidere et redire possunt;

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortuὰ apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέη ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet καὶν δέη ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo et mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitūrum jactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,

Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

et in Lysistrata v. 123. Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη. JENS. *Εὐωχείτω*) *Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις et elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: Populus me sibilat, at mihi plando ipse domi. Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιῶσθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ΑΝΟΝΥΜ. Rescripsimus εὐωχείσθω, ut emendavit T. Faber: quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. Athen. 663. D. SOLAN.*

Pag. 101. l. 1. Ἐκείων τῶν ἄλλων) *Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat ejicere, exuere.*

*Plutarch. T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν
 ξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epict. IV.
 . 9. p. 413. ἡγώνιας μήτις ἐκείνη σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔρ-
 ων· ἰδοὺ ἐκείσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· si-
 milis usus in ἐκτινάσσειν et ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom.
 LXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους
 λαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσειουσι ταῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ
 ἰλέου αὐτοῖς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμνησκόντες· sed
 Montfauconius dedit ἐπισειουσι· utrum anteponas, parum re-
 fert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσειῶν τοὺς ἄλ-
 ους, *expellens et proturbans a me alios omnes.* Ut tamen ve-
 um fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam
Luciani manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *Hemst.*
Neutra ratio omnino mihi placebat. An forsitan ἐκσειεῖν
 . 1. absolute positum videatur pro ἐκσ. ἑαυτὸν; Certe verbum
 imillimae potestatis ἀποσπᾶν sic *Nostro* familiare esse, dubi-
 ari non potest. Vid. *Char. c. 21. Diall. Deor. XX, 5.* Idem
 le verbo ἀπορρίπτειν valet. Vid. *Ver. Hist. I, 30.* Quod si
 ta esset, quod tamen praestare nolim, addi hoc verbum iis
 osset, de quibus *L. Bos* agit s. v. ἑαυτοῦ. *T. F. Benedicti*
 onjectura τὸν ἄλλον minus etiam, quam illae, tolerabilis.
 ΔΕΗΜ.*

Ead. 1. 2. Ἐπαξ ἑαυτὸν δ. etc.) Ad haec verba intelli-
 enda duo sunt notanda: primum scilicet ad eos, qui fata-
 em horam sibi adesse sentiebant, accessitos fuisse amicos,
 propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ra-
 ione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod
 rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.*
Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in *Alcest. v. 191.* mo-
 itura *Alcestis* δεξιὰν προὔτειν' ἐκάστῳ Insigne praeterea hac
 e re exemplum est apud *Xenoph.* *Cyrop. VIII. c. 43.* ubi
 Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, οὐν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς
 ἢς ἐμῆς. ἄψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει,
 προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαί-
 ετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες etc. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δε-
 ωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud *Lucianum*)
 συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελειήθησε. Secundo notandum,
 mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian. de Luct.*
 . 16. *Clem. Alex. Paedag. II. Aristoph. Ecclez. et Lysistr.*
 i jam ad utrumque illud adtendamus, commode explicari
 possunt haec verba. Scilicet *Timon* hic, quia erat μισάν-
 θρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreve-
 rat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum
 morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis,

neque ex vicinis adfore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut vale diceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum. non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii cum esset mortuus. L. Bos.

Ibid. "Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Ant. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλάλας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελλιτοῦτα, στέφανος (ἐδίδδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸ βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad *Lysistr.* v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. l. c. 11 Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occulte aliquod vitium prodit oratio languens et dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἦν δὲ δὲ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata et elegans ἦν δὲ, si res et usus ita prorsus ferat, si eo descendere sit necesse. *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 19. v. 31. ἦν δὲ δὲ μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) *Thucyd.* VIII, 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆ· οὐδ' ἦν δὲ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυροῦσαι. *pater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἦν καὶ δὲ, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἢ ψυχὴ ἢ ἔτοιμος, καὶ ἤδη ἀπολυθῆναι δὲ τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit interciderere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde *Timon* sensum fortunae praesentis cur odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris cura atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici retemearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus *Timonem* abripit in facetiam sane venustam et salis comici plenam. Neque multa distat §. 46. φόνου τάχα προκεκλήθη με· scilicet magno vulnere *Gnathonides* ad orcum demissus dicam erat *Timoni* scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* *Ep.* XII. p. 113. *Bassus* noster videtur mihi prosequi se et componere a vivere tanquam superstes sibi, et sapienter ferre desiderium sui. *Hemst.* II. et partim I. Sic, ut vulgo exhibeatur, locum non sanum esse, jam patere puto. Sed eo, quod legamus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

possem; quorum ignoratio errandi ansam saepe praebet. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut *Diogenem Laërtium* dici censuit *Valesius*, Laërtium filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burm.* ad *Grat. Cyneg.* v. 103. Utroque modo *Timon* Ἐκκράτιδος *Echecratis* vel *Echecratidae* filius dici potuit: nihil minus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐκκράτιδου. *Hemst.* II. Adde, quae docet *G. Lac.* ad *Gregor.* Praef. p. XVIII. et p. 290. ed Lips. *Lenx.*

Ead. 1. 12. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi forma meritus est *L. Kusterus* de *Verb. Med.* p. 133. et seq. locoque intervallo industriam superavit *Budaei* *C. L. G.* p. 167. 168. et *H. Stephani* in *Thes.* T. IV. p. 730. tametsi nonnulli sint, quae mallet mutata. *Aemilium Portum* nihil hic vidisse in *Lex. Ion.* pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse potuerat *H. Valesius*, si, quae collegit in *Harpocr.* p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in concilio populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρωτόδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucyd.* I, 87. Emendanda *Diogen.* L. VII, 10. ἐκκλησία κωρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππων Κρατιστοτέλους Ἐυπεταίων. concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdri *Hippon F. Cratistotelis*, demo *Χρυσηϊστων* istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretum munere funguntur apud *Thucyd.* VIII, 15. melius *Hudon* in *Psephismate*, quod *Josephus* habet *A. J.* XIV, 8. sed pro loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππὸς ῥόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud *Diogenem* L. In *Aelian* editione curatissima *V. H.* II, 17. p. 234. exhibuit e *Mss. Abr. Gronovius*, καὶ διὰ ταῦτα ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον. quae mulac vidi, non amplius dubitandam putabam, quin dudum coniecissem, οὐτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον. In ipso hoc Echecratis facto referendo ejusdem verbi usus est apud *Xenoph.* Memor. I. p. 414. v. 16. structura variata *Themist. Or.* III, p. 239. Β. οὐτε ἐπιψηφίσει κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Πελοπόννησον στρατηγῶν. non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari solent ψηφίζειν et ἐπιψηφίζειν. hoc pro altero restitui de-

sychio in *Αἰξ οὐρανία* e *Suida*: is in *Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ* scio cuius antiqui scriptoris locum adtulit, qui ad eandem e controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηστο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὦν· in quo ne dideris quicquam esse praesidii ad tuendam *Aeliani* vulgari lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic summa e *Platonis* *Apol.* p. 25. B. et ἐπιψηφίζειν. Ejus vice *Socrates* in *Aeschini* *Αχιόχο* §. 12. ποῦ δ' οἱ πρόωην δέκα στρατοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeunte deceptus *Cleus*: quod recte quidem animadversum a doctiss. *Horreo*; idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam Attici fori propriam sollicitat, et talem substituit, quae aeci sermonis ingenio prorsus repugnat. *Demosth.* *adv. drot.* p. 699. F. ταῦτ' ἐπήρατο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ἡμῶν· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐψηφίζων Ἐπιστάτης ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam ἑρωτῶν similiter usurpari solet, *Schol. Aristoph.* ad *Pac.* 664. ex *Philochoro*, προτιθέναι διαψηφίσειν *Χερροφ.* E. I. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν· eorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec in extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud em *Timonis* perquam elegans ac facetum, quod solus et em suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam potestatem concionem adspiciat. *HEMST.* II.

Pag. 102. l. 1. Ἄγχονη) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *Βροδ.* *Inde laqueus illis paretur*: laqueus quo quolibet mortis genere, ut alibi observamus. *Βουαρ.* *Aristoph.* *Ach.* v. 125. — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* sententia distingui docet ἀγχόνην et ἀγχονήν· ὀξύτόνως μὲν γὰρ εἶδος τοῦ πάθους· βραχυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος· eodē praeeptum non hujus tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. *Aeschin.* *περὶ Παρωτρ.* p. 33. 18. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτω. Ita βρόχος apud *Strum* *Pseudol.* §. 19. *Heliodor.* VII. p. 539. πνιγμός τοίνυν e τὴν γραῦν. Expressit *Fulgent.* *Mythol.* p. 7. *moerorum* *probior angina.* *HEMST.* II.

Ead. l. 3. *Κεκονιμένοι*) *Pulvere conspersi, festinantes.* *Βροδ.* Saepe *Lucianus*, cuius loca *Kusterus* indicavit ad *Aristoph.* *Ecclez.* v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρωτι κηκονιμένος, κηκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387. ῥατιώτην ἐκδραμῶν πνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* junxit) κηκονισμένον. *Correxerunt* in *Hesychio*: *Κηκονισμῶν*.

νος, κεκονιορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκονισμέ-
 αν κεκονισμένος· κονιορτουῖν frequens in *Theophrasto* περί
 I. pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae
 perdocte notat *Wesselingius* poster Obs. II, 23. ΗΕΜΣΤ. II.

Ibid. 'Οσφραϊνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in *Pisc.* §. 48. ἐ-
 φραῖται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philoso-
 phorum istius aetatis imprudentissima natione: καὶ προσίοντα
 (τῶν πλουσίων) εὐθύς ὠσφραντο· καὶ παραλαμβάντες ἄγους, καὶ
 τὴν ἀρετὴν παραδῶσειν ὑπισχνούνται· quae belle convenit
 cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra R. L.
 §. 11. Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur,
 quem non architecti hujusce legis olfecerint? *Amm. Marcell.*
 XXII. c. 4. lucra ex omni odorantes occasione: meminerat ca-
 do, dicti *Juvenalis*

— *lucri bonus est odor ex re*

Qualibet. His propemodum inducor, ut venustius scribi so-
 dam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν ἐ-
 σιν οἱ φίλοι 'Οσφραϊνόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ, quae
 quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter *Arrian.* *Epict.*
 I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπέλασε
 τούτων ἐπιλήση. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 5. 'Ακροβολιζόμενος) E loco altiore atque o-
 tuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E.
 p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες
 κακῶς ἐποίουν. 'Ακροβολισμὸς est lapidum coniectus apud
Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: et
 versa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἠκροβολίσαι
 πρὸ τῆς δίκης. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. l. 6. Παρανομήσομεν) Scholia παρανομήσομεν, quae
 placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομαι
 Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium
 velut lege lata sibi *Timon* interdixerat: saepius autem et
 παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et
 iustitiae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐπιζόμενος
 ἀλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. l. 9. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasitica
Terent. *Liban.* Long. Bourd.

Ead. l. 10. "Ερανον) Copiose *Casaub.* ad *Theophr.*
Char. p. 281. Bourd.

Ibid. 'Ορέξας) Emendo ex conjectura, ὠρέξατο. Βροδ.
 Cur ex conjectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur
Brodacus IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
 gato ὀρέξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὠρέξατο
 esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulanda

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Areopago, Noster hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus Anim. in Salmas. Obs.* ad J. A. et R. V. c. 3. §. 8. *Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST. II.*

Ead. l. 14. Ἰσχυαίμον) Sanguinem sistens. BROD. Sanguinem sedans. Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμός, θύαμος, Tzetx ad Lycophr. BOURD.

Pag. 104. l. 1. Ὁ ἀναφаланτίας), Meminit hujus loci J. C. Scaliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149 Istum, quem describit, e scena οὐλον θεράποντα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρῆαι, ὡς περ καὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφаланτίαν. Latini proprie vocant reburrum. Gloss. veteres: Reburrus, ἀναφάλατος in iisdem Calvaster, Recalvaster, ἀναφаланτίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias, ἀναφάλας. Joh. Malala Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φаланτίας in Philops. §. 18. Ἀλκίφρονι restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST. II.

Ead. l. 2. Βδελυρώτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

Ead. l. 5. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. Jansenius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. et in Apol. pro Merc. Cond. c. 6. SOLAN.

Ibid. Ὠδικώτερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cygnis. BOURD.

Ead. l. 6. Καὶ γὰρ πρ.] Quodsi haec, omisso γὰρ, una serie proferantur, uti in omnibus libris olim editum erat, magna inest verbis inconcinnitas et asperitas, et καὶ προσῆλθον etc. facile potest pro enuntiatione copulativa accipi, quod longe ab auctoris sententia alienum foret. Itaque meum ducebam, verba ita expleta et distincta restituere, ut jam ille ipse sensus inesset, quem interpretes Latini, rectum judicium secuti, reddiderunt. Parenthesin scilicet feci, et inserui γὰρ post καὶ, confirmatus partim ad hanc libertatem T. Fabri perquam adposita observatione. LEMM.

Ead. l. 12. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

Ead. l. 13. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Prom. c. 5. et Diall. Deor. XX, 2. Sic Eurip. Cycl. ἀλλ' ὅπως ἀγγεῖξο η. Sic Xenoph. Cyrop. V. p. ed. St. 72. C. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) *Theogn.* 115.

Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

Pag. 105. 1. 1. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od, A. 455.

ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναῖξιν. SOLAN.

Ead. 1. 7. Τὸ δέον) *Si opus sit.* BROD. Idem est pro modo τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod non τὰ συμφέροντα νοθεύειν τινα. Errat *Brodacus*: recte *Faber*, *Hemst.* II.

Ead. 1. 9. Φιλοφρονήσομαι] In B. 2. φιλοφρονήσωμαι, quod suspensum sit ab ὥς. At ὥς non est h. l. *es consilio ut*, sed quippe, aut, si malis, nam, ut supra. c. 46. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὥς καινόν τι σοὶ ἄσφα — ἦκω κομίζων. C. 27. οἱ δὲ — ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς etc. cf. *Prom.* c. 1. *Nigr.* a. 8. *Judio.* Vocal. c. 4. *Char.* c. 1. ὥς, ἦν με σὺ ἀφῆς etc. ubi male *Benedictus* *Annaebergensis* mutari vult ὥς in ὅς. Ex quibus exemplis non minus, quam e sententiarum sic connexarum natura, patet, pleniorē semper interpunctionem huic voci praecedere debere; quam quidem et h. l. restitui, et supra c. 19. et *Nigr.* c. 8. LEMM.

Ead. 1. 10. Κατέαγα τοῦ κρανίου) *Comminuta est mihi calvaria.* BROD. Adducit *Thom. Mag.* in *Καταγῆναι* et *Κεφαλή*. Vid. *H. Stephan.* *Anim.* ad *Lib.* de *Dial.* p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciant *Grammatici*, *Alciph.* III. Ep. 54. *Hemst.* II.

Ead. 1. 13. Φήφισμα) *Plebiscitum, decretum*, de quo *μοκ.* BROD.

Ibid. Συγγενῆς etc.) Perquam adproposito *Niceratus* apud *Xenoph.* in *Symp.* p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ εὖ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδῶν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. *Hemst.* II.

Ead. 1. 14. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo *solvere, numerare, dare*, sic et Graecis παρά. *Theophrasti* *Testamentum* apud *Diogen.* L. V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ' Ἰππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμάς. *Hemst.* II.

Ead. 1. 15. Καὶ ἐδέδετο) *Et in vinculis erat.* BROD.

Ead. 1. 16. Ἐπειδὴ πρόην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, πᾶγὰ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμιμον, et videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, id quod ad me redibat. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas *Panathenaeorum*,

Pythiorum et Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυρτος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocrati et Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuerebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocrati, et qui eum sequitur Suidas, et male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

Ibid. (Ἐλαχε — διανέμειν). V. Plaut. Asin. I, 2. v. 29. Τυπέβυς τριπυάροχην dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

Ibid. (Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ) Ἐρεχθία δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Steph. Byz. Ad A. G. IV, 1083, nec quicquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri Palmerius et Faber moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet Faber Αἰγηίδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam Meursius animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure Stephanum ipsum accusans, et corruptissimum, in quod incidit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo litterarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἐρχεῖα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ἑνίσαντος Δῆμητραν. τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχεῖας φασὶν ὁ δημότης Ἐρχεῖος καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχεῖος ἦν τὰ τοπικά, Ἐρχεῖθεν, Ἐρχεῖαζε, Ἐρχεῖάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex ι, parum refert. HENST. II. Huic subtilissimo de Fabri conjectura Αἰγηίδι judicio lubentissime et ego omni ex parte subscribo. Suidae verba videlicet haec sunt: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῶ. εἰς τὸ Τίμων ἢ μισάνθρωπος. Κολυττεύς δὲ ὁ δῆμος τῆς Αἰγηίδος. Unde non nisi cum insigni quadam praecipitantia ad eam opinionem abripi poterat Faber, quasi Suidae ante oculos fuisset in Luciano

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Natam partem*. ΒΑΟΔ. Bene *Barlaeus* praemunivit has postremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse *Lucianus* sua vindicare, qui utique in principio *Somnii* sic locutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium*. Sed sic elegantissime Graecis dictum, nemo melius docebit *Theophrasto*, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique *Noster* in *Pseudomanti* c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινός-χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδάμενός κ' ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in pecuniariis rationibus. ΓΡΟΝ.

Ead. 1. 2. Πολίτην) *Civem esse*. hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. ΒΑΟΔ.

Ead. 1. 3. Μέγα ὄφελος) *Decus tui generis et praesidium cum Horatio dicas*. *Aeschin.* περὶ τῆς Παραπρ. p. 31 v. 22. ridendo *Demosthenem* vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστῆς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ φητορικῆς ὄφελος. *Philostr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Eccl. v. 53. et quae dicemus ad §. 55. ΗΕΜΣΤ. II. et I.

Ead. 1. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) *Ex Pindaro*, στήρισμα. ΒΟΥΑΔ. V. *Plut.* 414, 1. 628, 2. et *Aristid.* Panath. et nostrum ex *Pindaro* *Demosth.* Enc. c. 10. ΣΟΛΑΝ. *Pindari* celebratissimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, cujus praeter alios meminerunt *Aeschin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. 657. D. *Schol.* *Aristoph.* ad *Nub.* v. 298. ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est principum virorum, qui civitatis sunt columnae, titulus. *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σωτήρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὄφθαλμόν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermisso, collegit *Rittershusius* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. 1. 5. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) *Consule Libanium in hypothesisi Orat.* Κατὰ Ἀνδροτίωνος. ΒΑΟΔ. *Areopagum* intelligit, et *Senatum*, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν ἄνω βουλήν, ἢ τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλήν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chrysost.* p. 641. D. Quid praeter istius aetatis, qua *Timon* vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. ΗΕΜΣΤ. II.

Ead. 1. 7. Ἐπειδὴ Τιμων etc.) *Menag.* ad *Diogen.* L. III, 4. p. 136. ΗΕΜΣΤ. II.

Ibid. Κολυττεύς) *Suidas*: Κολυττεύς· παρὰ Δουκιανῶ εἰς τὸ Τιμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγιόδος, GUIET.

Ead. 1. 9. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) *Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de reip. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435. D. Diogen. L. VII, 10. Grutero p. 1159. Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. et seq. HEMST. II.*

Ead. 1. 10. Νενίκηκε) *Ead. narrat. de Merc. Cond. §. 13. BOURD.*

Ibid. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) *Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST. II.*

Ead. 1. 11. Τελείῳ ἄρμ.) *Quadriga ab equis perfectae aetateque aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἄρματι πωλικῶ καὶ τῶ τελείῳ καὶ δεκαπάλῳ. HEMST. II. Cf. Abresch. in Observ. Miscell. p. 241. LEMM.*

Ibid. Συνώριδι πωλικῇ) *Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II, 178, 7. et 35. SOLAN.*

Ead. 1. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) *Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucydid. III, 104. Lysias p. 103. v. 35. Θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST. II.*

Ead. 1. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) *J. Gronovius ad Harpocr. p. 22. Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέες dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχάρνειες pro Ἀχάρνα· et sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi Accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita, postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua et validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19. 20. et seq. Ego tamen nondum a*

me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituam Ἀκαρνᾶνας ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis et Acarnanibus et Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui et belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδος) et T. II. p. 48. B. οἷδα δὲ εἰς Οὐνάδας Ἀκαρνάνων διαβάντας vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in *Hippol.* v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* *J. Fr. Gronovius* et *J. Meursius* in *Rel. Att.* Vide, quae dicemus ad *Diall. Mer.* VII. ΗΕΨΤ. II. Vitium inesse verbis πρὸς Ἀκαρνέας, jam post *Fabri* et *Hemsterhusii* demonstrationes clarum cuique, qui non coecutiatur, esse debet. Qua ratione illud emendandum, neque hoc in ambiguo reliquit acumen ac diligentia summi Critici. Vellem modo ea vere dixisset egregius vir, quae dicturum se esse ad *Diall. Merett.* VII, 3. h. l. pollicetur. Certe *J. F. Reitzius* ibi male in ejus locum successit. Nam nihil profecto certius per omnem provinciam Criticam obtingere potest, quam illic pro Ἀκαρνένος, quod retinuit *Reitz.*, legendum esse cum *Guyot.* et *Mena-gio* Ἀχαρνένος, quod vel leviter tantum varias loci lectiones lustranti in oculos incurrat necesse est. Inde vero simul patet, quam facile tribus *Acharna* et *Acarnania* terra a librariis permutari potuerint, et vere sint permutatae. Viderer itaque mihi profecto meo loco jam novum errorem *Luciano* nostro inferre, si veterem diutius tolerare vellem; idque eo magis, quum etiam *Wielandius*, quo erat eleganti judicio, in versione Germanica *Hemsterhusii* emendationem secutus sit. LEM.

Ead. l. 17. Δύο μολπας) Complures μολπας scribunt. *BROD.* *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus cohortes mavult, ego agmina. *SOLLAN.* Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi se-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sed ἀναστῆσαι τινὲ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *Aelian. V. H. VIII, 16.* Plura dicemus ad *Lexiph. §. 11. Hemst. II.*

Ead. l. 9. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud *Petron. ridet Tritonidis arces. BOURN.*

Ibid. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi; et vide Alex. c. 27. SOLAN. Μηνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus adponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114.* et diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger ad Catal. p. 211. Hug. Grotius ad Imag. p. 39.* Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgariis hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin. de Luc. Hom. l. c. 12. p. 72.* adferens haec ipsa *Luciani* verba et quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk. ad Vell. Paterc. II. c. 59. § 6.* Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat *Timonis* imaginem, ut mixtam *Jovis Solisque* formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Parsan. VI. p. 514.* τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodecim: notum illud *Martiani Capellae II. p. 43.*

— radiisque sacratum

Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre.

Artemidor. IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἕνδεκα στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· adparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκις, quae vox *Proclo* restituenda in *Tim. Plat. p. 11.* pro ἐπτάκις· cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed et mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno Dionys. XXXVIII. v. 303.* eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπιχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX* ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς *Νεχεψῶς* ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρκαίδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἐπτά ἀκτ. ἔχ. ὁ persuadet mihi *Marcell. Empir. p. 147.* In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, et claudesuro, et utere in collo. Tales hactenus reperiuntur in gemmis

antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra unctione est manifesta. *Hemst. II.* Res loquitur ipsa. *Ленм.*

Ead. l. 12. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae et comoediae agerentur. *Brod.* Apud *Demosth.* pro *Cor.* ea formula passim occurrit. *Solan.* Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius V. L. IX, 20.* novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas adpellasse, sed hi-triones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud *Plutar- hum.* Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnus* in *Aelian.* Ind. v. Καινός, apertius exponit, tempore, quò novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus: quanquam a veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in *Chron.* p. 05. Νέρων καθαροῖς, τραγωδοῖς κατὰ Ῥώμην etc. ἑστεφανοῦτο κήρυξιν· (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, sub praeconibus vel praeconio: sed κήρυκες est praeconium certamen, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νύκται ἦσαν καθαροῖς καὶ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων γῶνα ἑστεφανοῦτο, τραγωδοῖς, καθαροῖς, ἄρμα παλικόν, αἱ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον.) Istorum pravam *Hieronymi*ersionem postquam castigavit vir maximus *Anim.* in *Euseb.* ag. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis et iitharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequen-*issimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima aie, ut a τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut liberalibus, ut est apud *Demosthenem* in oratione pro Corona, κρηπίδασι, quae ibi producuntur, et in *Decreto Atheniensium* et gratiam *Hyrani Judaeorum Ethnarchae* apud *Josephum*. In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur *Scaliger*, spectaculis tragicis aut Liberalibus, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero*, per τραγωδοῖς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paul-

Lucian. Vol. I.

lo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megaleasibus, histtionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui more veritate: non enim tragoedi, sed praecoones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset et praeco. Nunc videnda est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducatur, in hac formula quomodo veteres variant. *Aeschines* 1. *Ctesiphont.* p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δεδοκότα ἐξουσία ποιῆσθαι τὴν ἀνάκηρξιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. et p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* de *Coron.* populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διοτίμα χρυσῶ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλῳ ἐν τῷ γυμνικῶ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. et 493. A. in eo psephismate, quod *Ctesiphon* in gratiam *Demosthe* suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab *Aeliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem *Aeschines* adversus *Ctesiphontem* detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλῳ, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domiciĭum erat perpetuum *Platonis*, *Xenocratis* et *Polemonis*: πλὴν μιαν ἡμέραν, ἐν ἣ Ἐνοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἅσπερ κατῆι Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔπρασε τὴν ἑορτήν. ita distingui debent, ne quis errore interpreti implicetur. Contra *Scriptor* *Arg.* ad *Aeschinis* *Orat.* conditum a *Ctesiphonte* decretum jussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν. mihi iterum hanc formam, modo scripturam vitio careat, *Alon* in *Hypoth.* *Orat.* pro *Cor.* ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομῆν καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθη συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν. optimum *Victorium* memoria fefellit, quando nota. In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione *Demosth.* pro *Ctesiphonte*, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομῆνων καινῶν. est: Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum saltem prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in *Aeschinis* παρανόμων γραφῆ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις θεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ. offendit lect:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sorte ducti suis quisque poëtis adtribuerentur. Atque hæc est illa γέμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnulla, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμονται ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω θέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικῆσας εἰς τοὺς ἀκρίτως παρελάμβανεν· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαίρεσις, eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos actores legebat: nam in notas *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, et non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πεινῆ ἀκρατον παρ. quam adtentiore cura repetitam ipse sine dubiō primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediendum debet proverbium aliquod ab *Harpocrate* et *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, hæc scio, an quisquam alius felicior cura fuerit adgressus. Primum *Harpocratem* ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. *Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Αἰδύμος φησὶ* (ita *Mediceus Codex*: hoc autem probes, an *Suidæ*, et *Αἰδύμος* φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Αἰδύμος* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis describitur. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eum spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, et largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existimat Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum et multis et egregiis meritis, ne eos sui adulatorum e manibus erepti unquam poeniteat: imo vero, Lycurgum responderet. hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, et vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμοζοῦσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: *Ser. Emp. adv. Gramm.* p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι πρὸς ὅτι ἀπα. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmus* lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidæ Prov.* C. XIII. n. 86. non magno opere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quia *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορῶνι) *Αἰδύμος* φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων*

καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse non potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum nimadvertendum, in *Harporatione* praecedere: *Τορώνην· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκῃ* etc. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel *Codicis*, unde sua descripsit, reverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de *Torone* quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaëlis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, litterarumque ordini commode respondet *Τορωναίου λιμένος κωφότερος*, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος*] *Λιμὴν ἔστιν ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας (vel καθήκουσας, vel ἰσχυρίως κατατείνουσας) ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς βασιλευσῆος ἦχον·* cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri nostri Wesselingii* calculum tulerit: haec in *Prón. Alexandr.* truncata n. 91. pariter autem cum in *Hesychio* v. *Ἀνίσκου* prave legeretur *στενὰς*, eruditus homo ad marginem efluxit *ταινίας*. Vide jam, quomodo mirifica molietur in *Apostolio* vir primarius *Th. Reinesius* V. L. I. c. 24. et proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπόγγοι*, quale nulla Graecorum memoria putem exstitisse: subscripsit tamen jus sententiae *Reinesio* non inferior *L. Holstenius* ad *Stephan.* n. *Τορώνῃ*· praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro *Socrate* *Socratem*, quippe *Θρακικῶν* auctorem, substituendum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset *Harporationis* locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut *τραγωδοὺς ἰγωνίζεσθαι*, sic et *τραγωδοῖς νικᾶν* *Andocid.* in *Alcibiad.* p. 14. *Isaeus* p. 54. οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρῆχισταῖς* (ineptum est *πυρρῆχισταῖς*, quod vulgatur) ὕστατος. *Hemst.* Ad proverbii, quam dedimus; explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. *Διονυσίοις τοῖς ἐπιούσι*, proximis *Liberatibus*. Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Suida*, retingi malit: *στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσαι*· sunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπιτήδαιοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Scholias.* *Thucydidis* ad IV, 26. *παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἢ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ*

καταφυγὰς εἴρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταφυγεῖν supra p. 322. 323. IDEM in *Addendis*.

Ead. l. 14. Καὶ γὰρ καὶ ῥήτωρ — ἐθέλοι) Rursus vituperat *Belinus* recta Latinum, obliqua Francogallicum, improprietem, id est, se ipsum, quod haec verba decreto ipsi inserta sint, quum se junctam contineant sententiam. Vides vigilantem eundem simul et dormientem. Dormiebat autem Criticus. Nam cui oculorum usus concessus sit, non potest is non videre, verba ista a decreto ipso avelli prorsus non posse. Ad vim autem sententiae efficiendam, qua maxime opus est in fine talis populi sciti, requiri mihi videbatur alterum καὶ, quod saepius post καὶ γὰρ a librariis omissum, etiam *Prom.* c. 7. inserendum putabam. Etenim etiam rhetor optimus *Timon*, non tantum civis honestus, sapiens, fortis rerum civilium peritus etc. LXXII.

Ead. l. 16. Τουτὶ μὲν οὖν σοὶ τὸ ψήφισμα) *Cl. Faber* in his verbis manifestum errorem agnoscit, quia σοὶ, non τὸ vulgatum sit. Sed ne parum *Faber* et hic audiendus sit, reor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare *Faber* haec σοὶ παρά σε at σοὶ eo, quo locatus est, ordine spectatum, elegantiam et consuetudinem loquendi *Nostro* frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum etiam ut in *Nigrino* §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ἐκ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi et ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In *Deor. Marinor. Dial.* II. §. 2. Τεφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον et III. Ἡ δὲ, ποῦ σοὶ γῆς αὐτῆς. In *Necyom.* §. 21. similiter post ψήφισμα apud *Inferos* κτλ. θεὸν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In *Contempl.* §. 1. Οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοὶ πάλιν ἀμβλυώττω. et §. 5. Σὺ δὲ ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. et passim alibi etiam apud alios. Miror profecto doctissimum *Fabrum*, quod usus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad *Timonem* ostendit, sed et ad *Mortem Peregrini* §. 31. ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοὶ τὰ ἐν Ἡμα. *Faber* continuo: leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοὶ, ita et μοὶ saepe παρέλκει. *Timon Noster* §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαιε, νῦν μοὶ ἐπιρρώσον σεαυτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in *Necyomant.* Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In *Contempl.* Κατὰ οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de *Sacrif.* Ἐπειρήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In *Hermot.* Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας νέτωσαν οἱ τυφλοὶ. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τῶν ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae et politae eruditionis quondam decus, *Aegid. Menagius*, dum in verbis *Lucian*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

men apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. ΗΕΜΣΤ. ΙΙ.

Ead. l. 16. Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας) *Opisthodomus* locus est Athenis in arce, ubi aerarium. ΒΑΟΔ. Ἀπλῶς interpretres *effosso aerario*. Sed aliud voluit hic Demas, cum enia dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subjungit τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεῶ τῆς κελουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpretres *Aristoph.* ad *Plut.* *Lucian.* *Herod.* ΒΟΥΑΔ. Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Imo vero *dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderu.* *Scholiastes* legit ὀρύξας, minus recte. JENS. Secuti sumus *Jensii* emendationem omnino necessariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter J. quae habet διαρύξας. Vid. initium *Ver. Hist.* SOLAN.

Pag. 109. l. 7. Μικρόν) Ex ed. J. adripui: reliquae μαρόν, quod minus adridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, *Catapl.* c. 12. quia hic *robur*, non *justitia*, *Timonis* requiritur. SOLAN. Μιαρός et μικρός saepe confunduntur: illud hujus vice restituit egregie summus *Bentlejus* in *Callim.* *Ep.* VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis *Juntinae*. Convicium gravius, quale merebatur *Demas*, atque *Atticis* perquam familiare. ΗΕΜΣΤ. ΙΙ.

Ead. l. 10. Ἐκπετάσας τὸν πάγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut *Vit. Auct.* in *Pisc.* in *Catapl.* ΒΟΥΑΔ.

Ead. l. 12. Τιτανῶδες βλέπων) *Erasm.* in *Adagio*, *Titanicus* aspectus. ΒΑΟΔ.

Ead. l. 13. Ἀὐτοβορέας) *Ipsimet Boreas, aut Triton*: Deus marinus ac buccinator. ΒΑΟΔ. Sic Ἀὐτοθαΐδα in *Rhet. Praec.* cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae *Zeuxidis* tabulae, neque *Junius* in *Catal. Artif.* quemquam alium extra *Lucianum* adduxit testem. Ἀὐτοβορέας autem verus et ipsissimus *Boreas*: αὐτοανθρώπων ὁμοιος qualem sit, videbimus ad *Philops.* §. 18. *Alciph.* III. p. 446. στείλει ἑμαυτὸν ἀγρικῶς etc. αὐτοσκαπανεὺς ἰδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in v. Vid. *Simpl. Vera.* sive *Salmas.* de *Transsubst.* p. 534. Ejus generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus adpellationibus Deum adficiunt. ΗΕΜΣΤ. ΙΙ.

Ibid. Ζεῦξις) *Zeuxidis* hanc tabulam, quaeenam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In *Poecile* positam fuisse suspicor. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς) Tangit hunc locum *Oct. Ferrar. de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. Hemst. II.*

Ibid. Κόσμιος τὸ βᾶδισμα) Sic in Harmon. βαλνεν ἐν θυμῷ. Dixi ad illud *Petron. Incessus tute compositus.* Sic in tractatu de Saltat. et in Demonact. vita, et antea. BOURD.

Ibid. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. JENS.

Pag. 110. 1. 1. Τὸ ὀλιγαρχές ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ἄνθρωποι τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρχές. Sic pag. seq. et passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

Ead. 1. 3. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ amariore: amabant calices amariore: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virgil. I. Aen. Achill. Tat. lib. II.* BOURD. Vocem ζωρότερος *Phrynichus* improbat p. 24. tanquam poëtis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον et εὐζωρότερον alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus. Hemst. I. Vid. ad illum *Phrynichi* locum Commentatores p. 145. sq. ed. *Lobeck.* LENN.

Ead. 1. 5. Ὡσπερ λατίνος) Vid. *P. Burm. ad Petron. p. 198. Plato de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὡσπερ οἱ λατῖνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογέονται ἀρπάζοντες etc.* Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen. IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κολέαν, πόδας Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν Ἔστιν —.* Hemst. II.

Ead. 1. 7. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. et *Merced. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφοροῦνται.* BOURD. Verbum παραγκωνίζεσθαι saepius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione: lib. VII. p. 312. ὡσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλητῖν διωθεῖτο καὶ παρηγκωνίζετο p. 319. ὡς ἐταιρίδιον τὸ ἐθελάσκειον ἐκεῖνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος p. 359. τὸ μέχρις ὀνόματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναικίαν αἰδῶ παραγκωνισαμένη lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη. Hemst. I.

Ead. 1. 8. Ἐν ταῖς λοπάσι) Refutat *Thomam* hoc inter alia loco *Doctiss. Jensius L. L. p. 11. est etiam proverbium et titulus Satyrae Varronis Menippeae: εὐρεν ἢ λοπὰς τὸ πῶμα.* Ceterum ablego Lectorem ad *Gruterum* in *Phaenom. Ciceronis*, ubi haec et illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γούν τὸν πῶγονα etc. e *Persio* illustrat. Hemst. I. In antecedentibus observo, Interpretem non satis accurate ἐπικεκυφῶς cum κυνηδὸν junxisse, vertentem: canum more incurvus. Imo vero

κυνηδὸν ἐμφορούμενος indicat voracitatem caninam, et ἐκκινυφῶς cum sqq. arctius cohaeret. LEXEM.

Ead. l. 9. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου. ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. ΒΟΥΛΟ.

Ibid. Τῷ λιχανῶ) De indice digito, sive λιχανῶ, Casaub. ad Athen. c. 13. lib. I. ΒΟΥΛΟ.

Ead. l. 10. Μειψιμοῖρος etc. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentam, vel suam totam inter alios accipiat, quod edacitatis et insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, augeo, adcumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξήσιν, augmentum. CLER.

Ibid. Πλακοῦντα) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ, τι περ λιχνείας καὶ ἄ. ὄφελος) Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, et, quod miror, Tan. Faber. contra primas edd. in quibus major est distinctio post ὄφελος: posita. Clerico si locutionis indoles, quam et priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci, Xenoph. Hell. V. παρ. 828. v. 32. παμπλήθεις ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V. c. 15. p. 214. τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμύριους, peditum strenuissimos ad triginta millia. Aristid. T. I. p. 6. A. Musas adloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἐλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, Verbo Musae, operum Jovis et donorum decus atque ornamentum: Carterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX. καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, et spectaculi quod jucundissimum est, vel, et jucundissima spectaculi pars intereat: Holstenius non accuratissime, et spectaculum, maximum operae pretium perit. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV. c. 133. ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει imitatur Dio Cass. XLVI. p. 313. B. πᾶν ὁ, τι περιῆν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἔφθειραν. L. p. 428. C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ἰπτικῶν καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξελεγμένον. Igitur in Luciano,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

veri philosophi vitam luxuriae et voluptatis finibus inclusis existimabatur. ΗΕΜΣΤ. I.

Ead. 1. 16. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἔναρθρα λαλῶν. *Interp. Aristoph. ad Nub.* BOURD.

Ibid. Γελοῖος) In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοῖος mendose, haud dubie. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. SOLAN. Quid in γελοῖος ὑποτραυλίζει mendosi insit, equidem non capio. An forte aequè mendosum sit superius c. 23. ἐν ἀκαρσί τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον etc. et superius c. 12. ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, et similia in innumeris locis? Quippe amant Graeci, imprimis noster scriptor, Adjectiva vel cum, vel sine, Articulo, quamquam hoc subtili quodam discrimine, de quo alias, adungere verbis ita, ut modus vel ratio, tanquam Adverbiorum vice, significari videatur. Quod quum de multis, e. g. ἐκάν, ἄκων, ἄσμενος, de Adjectivis temporis, χρόνιος, παννυχίος etc. porro de his maxime *Lucianea* δυστυχής, κακοδαμών, ἄθλιος, ἀνόητος, et similibus aliquot, ita constet, ut a nemine in dubitationem vocetur: quidni etiam de voce γελοῖος idem valere possit? quum praesertim in hoc nostro loco lectionem γελοῖος constanter tueantur omnes libri. Nam quod *Schmiederus* Augustanum codicem dicit videri confirmare lectionem γελοῖος, id nec perspicuum satis est, nec etiam magni momenti. ΛΕΗΜ.

Pag. 111. 1. 1. Ἐἴτα ἔμετος) Idem *Lapith.* de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

Ead. 1. 2. Τῆς αὐλητικίδος etc.) *Utraque manus tibicinae adhaerentem.* BOURD.

Ead. 1. 3. Τῶν πρωτείων) *Nulli primas concesserit.* BOURD.

Ead. 1. 5. Τὰ πρῶτα) *Primum locum tenens.* BOURD.

Ead. 1. 6. Γοητεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in *Piscat.* in *Catapl.* BOURD.

Ead. 1. 7. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τί poni, ut alibi apud *Nostrum*, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, et similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* et alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepositur; intelligendum enim est, quasi diceret, Denique ut summam dicam, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἔστι πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές etc. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in *Vit. Auct.* Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, et divites (emptores) postulans.* Sans non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspectu videtur re-

cedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. **JEWS.** *Aristoph. Pac.* 38. *Μιαρόν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.* **HEMST.** *Diall. Marr.* IV. extr. verba: ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον inverte, ut licebit, hunc in modum: τεράστιον τὸ πρᾶγμα. Num mutabis tum τεράστιόν τι πρᾶγμα; quamquam neque hoc absurdam praebuerit sententiam. **LEM.**

Ead. 1. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) **Brevi.** **BOUND.**

Ead. 1. 9. Χρηστός ὦν) **Ironia.** **BOUND.** *Ironiam Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber.* *Mibi*, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστός ὦν* debebat sequi ἄξιός ὦν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt *ταυτησί τῆς χρηστῆς* *Diall. Mer.* XII. et hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. **HEMST.** II. *Mibi* vero *χρηστός ὦν* non male videtur ad superiora convenire πάνσοφον χρῆμα καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές, quibus et ipsis color quidam est ironiae. Certe de mutandis verbis non esse existimo, quod cogitemus. **LEM.**

Ead. 1. 12. Ὡςπερ οἱ etc.) *Faber* deleri hic vult ὧςπερ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὧςπερ οἱ, οἱπεροῦν, sensu convenientissimo, qui nimirum *divitiarum tuarum admiratione capti* etc. At maximam quicquam hic sollicitandi necessitatem non video. **JEWS.** Si interponas, οὐδ' ὧςπερ οἱ etc. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum *Jensio*, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. **HEMST.** II. Recte *Abreschius* *Dilucc. Thuc.* p. 31. ὧςπερ οἱ explicare videtur quippe qui, quamquam nunc quidem nullum in promptu est rarioris hujus usus exemplum. Nam quae *Abreschius* ipse illic profert, non omnino satisfaciunt. Quomodo vero cunque explices, si ὧςπερ legitur, etiam οἱ est legendum, quemadmodum et *Schmiederus* scripsit, non οἱ, uti vulgo scriptum. **LEM.**

Pag. 112. l. 1. Ἀπλοῖκόν) Recte simplicitas cum liberalitate conjungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in **N. T.** Vide, quae notavimus in *Addit. ad Hammond.* ad *Rom.* XII, 8. **CLER.**

Ead. 1. 2. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accēpisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. *Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas.* **BOUND.** Idem plane *Thrasyclis* temperantiam simulantis victus, qui *Persarum*, de quo vide *Brisson.* de *R. P.* II. p. 213. 214. (*Polite* describit

illorum inemptas dapes' *Xenoph. Cyr. L. I. Hemst. I.*) Salem pauperioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem delingere, ἄλλα λείχειν* Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam παρὰ Κρατεροῦ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. *Diogen. L. VI, 57.* Egregia quaedam est *Apollonii Tyanae* figura, et ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa *Ep. VII.* Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν ἀλίαν τροπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· Mercatorem (Euphratem sigillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captantem, quales philosophos Socrates κακῆλους adpellabat) oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra sit in honesta pauperie nullas opes venantem juste temperanterque vivere. Haec recte jam pridem intellexit *Casaubonus* ad illud *Persii Sat. V.*

— regustatum digito terebrare salinum;

itidemque *Gatakerus A. M. P. c. 43. p. 879.* ne de me dicam ad *Poll. X, 169.* quò magis mirificus est in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμον apud *Lucian.* et ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. *Aristoph. Pl. v. 253.* Ὡ πολλὰ δὲ εἴω δεσπότη ταῦτὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol.* τῆς αὐτῆς πινίας μετασχόντες. *Hemst. II.*

Ibid. Θύμον) Male θυμὸν antea, qua loquendi formula passim utitur. *Bourd.*

Ead. 1. 3. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud *Petronii Nasturci succum.* *Bourd.*

Ead. 1. 4. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur *Καλλιρόη*· de quo interpr. *Aristoph.* male apud *Hesych.* εἰνεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, et *Portus* interp. *Bourd.* *Κρήνη Ἀθήνησιν*, novem venis saliens; unde et hoc nomen isti impositum. *Vid. Hesych. et Etymol. M. Vorst.* Adpositus est *Alciphronis* locus III. p. 386. Si nemo me beatorum vocet, inquit parasitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθλῆιν καὶ τήθεα, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec *Lucianea* non praeterierunt: p. 392. ἐρῶν τῆς *Καλλιρόης*. *Aristippus* ad *Antisthenem* in *Epp. Socraticorum* p. 25. καὶ ἀπὸ τᾶς Ἐννεακρούνω λούου τε καὶ πῖνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχε θυπόωντα, ὡς ποιεῖ ἐλεύθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De *Enneacruno* vel *Callirrhoe* fonte multa commentatores eruditissimi ad *Thucyd.* II, 15. *Hemst. II.*

Ead. 1. 9. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est monitum in *Vit. Auct. §. 9.* cujus suasu *Crates* id ipsum fecisse dicitur. *Diogen. L. VI, 87.* et *Menagius*: eam historiam ob

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sed infinitivo modo junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἔστι δὲ ἰσθός οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίξασθαι μικρὸν ἄνδρα. LXXIII.

Pag. 113. l. 2. Αὐτῷ) Καὶ μηδ' ὄβολόν αὐτοῦ ἀνῆς αἰτοῦ, αὐτέθει, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. ΜΑΡΚΗ. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σεαυτῶ, vel ἐαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque jam consideravit interpret, vertens: Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito, (potius, confestim eum foras effer) ac re obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est. Marcilits legit αὐτοῦ, illic. JENS. Sic etiam Abreschius vult Dilucc. Thuc. p. 483. cum Thoma Magistro, ut ait, errore, credo, aliquo seductus: nam apud hunc nihil ejus lectionis inveni, qui s. v. Ἄ μὲν, ἃ δὲ, non nisi sequentia: δίδους ἅπασιν etc. laudet. Αὐτῷ ἀνῆς est in Hemst. min. et ἀνείς, διαδίδους in Aug. et Gori. quae lectio cum ea convenit, quam exhibent J. et Marg. A. 1. W. Jam, ut de hoc loco, quem suspectum esse dixit Hemsterhusius in Varr. Lect. ad edit. maj., quid mihi videatur, aperiam, primum lectio ἀνείς, manifesto incommoda et falsa, ex ἀνῆς proxime orta est, librario sequens Participium, διαδίδους vel δίδους leviter respiciente, vel etiam forma vocis ἀνῆς decēpto. Ipsum vero ἀνῆς, quid sibi h. l. velit, prorsus equidem non perspicio. Nam quae e Pisc. c. 1. a Solano conferri jubentur, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς, nihil ea faciunt ad h. l. illustrandum. Et quod Jensus vult ἀνείναι ἐαυτῷ ὄβολόν esse retinere sibi obolum, id contra hujus verbi naturam statuit, quae, si recte video, potius ad oppositam sententiam ducere debebat. Denique αὐτοῦ ἀνῆς vereor, ut omnino Graecum sit. Reliquum est, ut parvum mendum corrigatur, ex incitia illud vel negligentia illapsum, si ita scribas: καὶ μηδ' ὄβολόν αὐτῷ ἀφῆς, neque obolum quidem tibi relinque ipsi. Sic ἀφείναι notissima et frequentissima significatione, et αὐτῷ est ipsi, possessori domus vel divitiarum, relato ad sequentes ἅπαντας τοὺς δεομένους. Neque enim vel αὐτῷ vel σεαυτῷ legendum. Magna saepe ac multiplex huic Pronomini vel a Criticis vel a librariis facta injuria, etiam in Luciano nostro. Diall. Marr. XII, 2. quae sieraat Doris: Ἡ δὲ (Danaë) τί ἐπραττεν, ὅποτε καθίξο; Cui Thetis: Ἐπέθ' αὐτῆς μὲν εἰσίγα — — τὸ βρέφος δὲ etc. i. e. De ipsa quidem (se) tacebat — — infantem vero etc. Omnes ibi libri, praeter unam Argent. ed., habent vel ἐαυτῆς, vel αὐτῆς. Ceterum διαδίδους in nostro loco vera est lectio, ne utiquam δίδους Thomae M. cujus parum pro ipsius consilio

interfuit, utrum *διδούς* legeretur, an *διαδιδούς*, neque Aoristus *διδούς*, quem plane respuit loci natura. **LEM.**

Ibid. (*Ἀνῆς*) Proba scriptura, vide *Pisc. c. 1. Ed. J. ivels. SOLAN.*

Ead. l. 8. (*Ὡς δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμῖν.*) Variant hic libri. *ἄλαντον* vulgarum non agnoscit *J. ed.* nec reperitur apud *Thomam Mag.* qui hanc locum adducit v. "*Ἄ μὲν, ἃ δέ*" neque in *Scholio*, quod vide in *Rhet. Praec.* Sed pro eo hi omnes habent *ἡμιτάλαντον*, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo lonari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem *ed. J.* potissimum, in alio respuimus, quod *μνᾶν* non agnoscit, quod probum et in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, adscenditur. **SOLAN.** Formulam *ᾧ μὲν, ᾧ δέ* spuriam et alienam ab Atticae locutionis norma statuit ipse *Luciānus* in *Soloec.* Grammaticorum decretis sciicet obsequutus: utitur tamen et hic et alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Graevius*: *Polyb. Hist. lib. I. οὓς μὲν ἐξέβαλον ὧν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν* sed purius idem paullo post: *οὓς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφάξαντες τῶν πολιτῶν.* *Soranus* in *Hippocr. Vita: ἀφ' οὗ εἰκοστός, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακαίκατος.* *Menandrum* si majori habemus in pretio, quam *Thrynichus*, valebit haec formula: ejus hoc est: *Οἷς μὲν δέωσιν, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τύχη.* Vide *Thomam. HEMST. I.*

Ead. l. 8. (*Δύο μεδ. χωρ. Ἀλγ.*) *Medimnus* Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, *Aegineticus* plures. *auri* vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut vinti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam *pseu-philosophi* graphice describit *Lucianus.* **CLER. V. Leon** **Forcius AG. IX, 1483.** *Drachma* etiam *Aeginetica* dupla fere Atticae *drachmae* fuisse traditur. Attica VII solidorum sive *denariorum* Anglicorum, *Aeginetica* XII seu unius *Schilling.* **SOLAN.** *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: *id. Perizon.* ad *Aelian. V. H. VI. cap. 12.* Eodem nomine *trabonis* interpretem reprehendit *Hostus de Mens. Gr. c. VI.* *Iulius* error communis: neque tamen non verum est, *Graecis* recentiores *μόδιον* et *μέδιμνον* nonnunquam confundere. *Medimni*, aliusve *aridorum* mensurae *Aegineticae* nusquam operi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus et pecuniae pretio Atticos *Aeginetae* praecesserunt, sic mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus et nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad men-

H h

Lucian. Vol. I

suram traduxerit. Μοκ φιλοσοφούνα contra ed. J. auctori-
tatem servavi. Noster in Peregr. §. 30. Χρυσῶ σαξάμενος πύ-
ρην —. ΗΕΜΣΤ. II. Diogenis erat, μηδέν ὑπὲρ τὴν πῆρην
φρονεῖν. ΗΕΜΣΤ. I.

Ead. l. 9. Φιλόσοφον) Ex edit. J. Reliquae φιλοσοφούνα.
SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ) Recte quidem inter-
pretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλην, caput tuum rugnis imple-
bo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat.
τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ,
caput tuum implebo tumorebus ligone admensus: sunt certe κονδυ-
λαι vel κονδυλαί, ἀνοιῶσεις in Hesychio, tubercula, tumores,
etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph.
ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλην ἐποίησεν αὐτοῖς
ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut
Lucianum deceat. ΗΕΜΣΤ. II. Elegans est Tollii nota ad
Longin. p. 282. κόνδυλον ἐντρέβειν μάλα στερεόν. Aelian. V. H.
XIII, 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. Demosth.
adv. Midiam et Laërt. in Diog. ΗΕΜΣΤ. I. — Apud Noster
in Prometh. s. Cauc. o. 10. itidem κονδύλους ἐντρέβειν. Ad-
modum festive et eleganter Mercurius in Charon. c. 2. ἐπι-
γούνην ἤδη τὸν μισθὸν τῆς παρηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπει-
ν ἡμῶν ἐσόμενον. Noluerim itaque tangi optimae notae vocem
Ἐπιμετρεῖν, admetiri, metiendo addere, Nostro usitatissimum
cum magna variatione. Diall. Mortt. V, 1. Philops. c. 24
Navig. c. 18. et 19. Mensurae nomen per Dativum vel po-
tius Ablativum additur, ut Diall. Mortt. XII, 2. δακτυλίους
μεδίμνοις ἀπομετρεῖν. Neque tamen propter hunc locum et-
iam hic scribendum ἀπομετρήσας τῇ δικέλλῃ, neque id quod et-
iam minus equidem probaverim, cum ΗΕΜΣΤ. mutandam ἐπι-
μετρήσας τὴν δικέλλαν (nam sic scribi debebat, non δικέλλη).
Qua admissa mutatione magna venustatis pars perierit. Recte
enim interpretes auctarium verterunt, quod satis jocose prius
Timon exsolvit ligone, quam donum ipsum, quod in
peram erat medimnis metiendum. Scilicet πρὸ τῆς πῆρας ἐπι-
signi brevitate dictum prius, quam peram, caput implebo τικπ;
plenius foret πρὶν ἢ τὴν πῆραν ἐμπλήσω, τὴν κεφαλὴν σοι ἐπι-
πλήσω, sed multo jejunius Abresch. Dilucc. Thuc. p. 702
supplet ἐμπλησθουμένης, aut legi vult πρὸ γούνη τοῦ τὴν πῆρας.
LEHM.

Ead. l. 14. Ὡ δημοκρατία) Vid. Herald. Obs. et Emead.
c. 48. ΗΕΜΣΤ. II. Aristoph. Pl. v. 950.

Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ὧν μόνος
τὴν δημοκρατίαν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N H A L C Y O N E M .

Pag. 115. l. 1. *ΑΛΚΥΩΝ*) Halcyonem hunc *Lucianum* adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur *Athen. II.* et *Laërt. in Plat.* Nec Platonem hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. *COGR.* Non est *Luciani*, sed Leonis Academici, si *Antonio Mureto* sua stat fides *Or. IV.* *Luciani* quidem pronus non esse, tum dictio lenta et oscitans, tum sententiarum levitas, et argumentorum frigus, et delirationes arguunt satis. *MARCIL.* Halcyon quidem non est *Luciani* ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, et forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum praevi doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi crux Platonicum agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi et comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, et sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide *Steph. Clerici Academ. Quaest. V.* *CLER.* Halcyonem dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; sed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Haec autem ipsum Dialogum ex *Galaei Collectaneis* aliisque satis constat, eum esse, qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a *Phavorino* philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur; unde satis liquet, non posse *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coaevus, *Phavorino* junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat *Nicias Nicaeensis* apud *Athenacum* *XL Muretus* etiam *Or. IV.* et *Tan. Faber* in *Notis ad Phaedri fab.* pag. 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppeterent, vix credibile fit, *Lucianum* de Deorum vi et potentia tam

recte sensisse, et tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caesar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN. De auctore hujus libelli et mea addere non licebit, sed oportebit, quum *Wielandius* ne minimam quidem causam, ob quam is *Luciani* esse negetur, exstare contenderit. Paucis res, si eam pervideo, profligabitur. Nec potest esse *Luciani*, nec vere est. Non potest *Lucianus* hujus dialogi auctor haberi. Nam non diversus est libellus ingenio et argumento ab aliis vere *Lucianeis*, sed ex diametro iis oppositus. Hic Socrates non solum alius est, atque ille, quem alibi apud *Nostrum* offendimus, e. g. in *Piscatore*, *Vitarum auctione*, *Mortuorum Dialogis* XX. et XXI. sed etiam ita alius, ut hujus sapientia cum illius vanitate, hujus modestia cum illius jactantia, hujus ingenua honestas ac pietas cum illius putida simulatione et animi humilitate conciliari non facile posse videatur. Deinde etiam quod ad rem propositam ipsam adtinet, nunquam *Luciano*, qualis aliunde nobis notus est, in mentem venire potuit, miracula mundi et imprimis prodigiosas naturarum conversiones ita tueri ac defendere, uti id in hoc dialogo factum est; ei videlicet *Luciano*, qui, quidquid sensum communem excedit, vel tantum excedere videtur, acerrime omnis generis telis impugnare ex professo studuit. De forma et stylo dialogi, utpote rei tractatae ipsi adcommo- dato, nihil dico: nam sunt etiam in *Lucianeis* dialogi, qui ab hac quidem parte cum *Halcyone* quodammodo comparari possint. Quemadmodum igitur *Volomari Reinhardii* orationem aliquam sacram, vel *Immanuelis Kantii* commentationem aliquam philosophicam, etiamsi in ipsis *Wielandii* operibus reperiatur, nemo facile, qui sanis gaudeat naribus, pro ipsius *Wielandii* opere habuerit, ita neque hic dialogus, qui gravitatis cujusdam *Academicae* speciem prae se fert, minime pro *Lucianei* ingenii foetu ab eo saltem, cui illud familiare sit, haberi potest. Idque eo minus fieri potest, quum ad haec interna argumenta etiam externa accedant testimonia. Nam quum in *Galaei Collectaneis* hic idem dialogus inter *Platonis* opera, quamquam notatus, reperiatur: nihil probabilius, ne dicam certius, esse potest, quam hunc ipsum esse illum, quem *Diogenes* L. L. III. p. 84. *Menag.* teste *Phavorino* philosopho, et *Athenaeus* L. XI. p. 506. e. teste *Nicia Nicaensi Leonis Academici* esse dixerunt. Quod autem *Hemsterbusius*, cujus auctoritati in talibus dijudicandis merito plurimum tribuit *Wielandius*, nihil omnino de auctore libelli adnotavit,

hinc falso colligere videtur *Wielandius*, summum illum virum de authentia libelli non dubitasse. Contra probabile est, eum in illis, quae ante ipsum a viris doctis observata erant, acquievisse ita, ut nihil sibi addendum putaret. Quod nisi ita esset, haud dubie pro morte suo caussae *Luciani* sui non defuisset tacendo. Interim tamen lubens *Wielandio* adsentior, *Thomam Morum* (*Marcilium*) morositatis et cupiditatis incusanti, quod is huic dialogo dictionem lentam et oscitantem, tum sententiarum levitatem et argumentorum frigus et delirationes exprobraverit: quorum omnium neque ego quidquam ibi reperi. Imo potius Socraticorum veterum tum disciplinam, tum orationem, haud difficulter agnosceret, penes quem earum rerum iudicium est et arbitrium. ΛΕΥΚ.

Ead. l. 15. Ἄφωνα) Caussam adfert *Aristoteles*, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. *Horat.* in *Odis* (IV, 3, 19. 20.):

O mutis quoque piscibus

Donatura cygni, si libeat, sonum.

Lucian. in *Gallo*: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων· adv. *Indoct.* μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. COGN.

Ead. l. 18. Παλαιὸς ἂ. μερόθενται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de *Ceyoe* et *Halcyone*. In huic ferme modum habetur apud *Ovid.* *Metam.* lib. XI, 420. *Ceyx* *Luciferi* filius *Trachiniae* rex *Halcyonem* habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum *Apollinem Clarium* de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in *Trachinem*, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione *Thetidis* et *Luciferi* conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis *Alcedones*, ut ait *Varro* de *L. L.* lib. III. Hae, referente *Plinia* X. c. 32. ex *Aristotele*, paullo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque adparent, nisi mari tranquillo, maxime *Siculo*. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, et totidem sequentibus pariunt: unde *Mantuanus*:

Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.

Hi dies et nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figurae paululum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate *Halcyonidum* dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευόμενας ἡμέρας ὁ κόσμος ἀγχι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

hinc falso colligere videtur *Wielandius*, summum, illum virum de authenticâ libelli non dubitasse. Contra probabile est, eum in illis, quae ante ipsum a viris doctis observantur erant, acquievisse ita, ut nihil sibi addendum putaret. Quod nisi ita esset, haud dubie pro morte suo causae *Luciani* sui non defuisset tacendo. Interim tamen lubens *Wielandio* adsentior, *Thomam Morum* (*Marcilium*) morositatis et cupiditatis incusanti, quod is huic dialogo dictionem lentam et oscitantem, tum sententiarum levitatem et argumentorum frigus et delirationes exprobraverit: quorum omnium neque ego quidquam ibi reperi. Imo potius Socraticorum veterum tum disciplinam, tum orationem, haud difficulter agnosces, penes quem earum rerum iudicium est et arbitrium. LEHY.

Ead. l. 15. Ἄφωνα) Causam adfert *Aristoteles*, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. *Horat.* in *Odis* (IV, 3, 19. 20.):

O mutis quoque piscibus

Donatura cygni, si libeat, sonum.

Lucian. in *Gallo*: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. *Indoct.* μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. COGN.

Ead. l. 18. Παλαιὸς ἂ. μερόθενται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de *Ceyx* et *Halcyone*. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* *Metam.* lib. XI, 420. *Ceyx* *Luciferi* filius *Trachiniae* rex *Halcyonem* habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum *Apollinem Clarium* de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in *Trachinem*, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione *Thetidis* et *Luciferi* conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis *Alcedones*; ut ait *Varro* de *L. L.* lib. III. *Hae*, referente *Plinia* X. c. 32. ex *Aristotele*, paullo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque adparent, nisi mari tranquillo, maxime *Siculo*. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, et totidem sequentibus pariunt: unde *Mantuanus*:

Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.

Hi dies et nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figurae paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritia ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate *Halcyonidum* dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευόμενας ἡμέρας ὁ κόσμος ἂ, ἐκ

Hinc ductum est adagium istud *Aristophanicum* in *Avib.* v. 1593. 'Αλκυονίδας τ' ἄν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί. id est, *Atque halcyonicos egeritis adsidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam.* *Plautus* in *Poenulo* Act. I, Sc. II, 142.

— nisi mihi illam tam tranquillam facis,

Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.

Idem in *Casin.* Prol. v. 26. *Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas et silentium.* *Virgilius* inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398.

Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt

Dilectae Thetidi halcyones. —

Meminit harum et *Theocritus* *Eid.* VII. *Homer.* II. K. *Servius* ad *Virgil.* *Georg.* I. *Ceryli* maris halcyonum *Theocritus* in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a conjugis alis impositus gestari dicitur: et talis conjugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. *Aristot.* de *Histor. Anim.* VIII. c. 3. etiam videtur discernere ab *halcedonibus*; attamen eundem locum et victum utrique tribuit. *Gaza* *carulum* vertit. *Coen.* De *Halcyone* et *Alcedoniis* copiosissime *Ulyss.* *Aldrovand.* *Ornith.* XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus* ejusdem [*Halcyonis*] *Pausaniam* auctorem facere videtur: nam in voce *Κήρυλος* *Pausaniam* scribit condidisse *Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex *Eustathio* ad *Il.* I. p. 776. esse deprompta, quae *Phavorinus* *Camers* in *Lexicon* retulit in 'Αλκυονίδες ἡμέραι; nam ad vocem *Κήρυλος*, nihil horum simile. *Ansam* autem labendi haec dederunt verba: 'Ιστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πανσανίαν ἐν ἄλκυόσιν ἄφρονες etc. *Pausanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus *Homeri* *Commentator.* HEMST.

Ead. l. 19. *Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα*) *Augustinus* *Datus* cum *Benedicto*, *Aeoli Graeci* filiam. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* sententiam, qui volebat ajunt mulierem quondam, *Aeoli* filiam, *Hellenis* nepotem, vel ex *Ovidii* libro XI. *Metam.* ubi *Halcyone* vocatur *Aeolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλάς τὸ παλαιὸν οὐδὲ ποτε πόλις ἀφ' Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐπίσθη: quae locutio non minus notat, patrem *Aeoli* fuisse *Hellena*, quam filium. *Contrario* modo impingunt in *Her-*

motimo §. 39. verba Graeca *Εὐανδρίδου τοῦ Ἑλεῖου* interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describitur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti et *Apollodorus* p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambli.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres *Theocr.* ad *Eid.* III, 45. *Pindar.* ad *Pythion.* IV; 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Hesiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomanus* contexit Aeolidarum seriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus est corruptus: *Salmasius* de L. Hell. p. 355. "Ἕλληνοσ τοῦ Δευκαλιωνοσ reponendum sancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeiit, intelligendumque statuit "Ἕλληνοσ πατὸρσ τοῦ Αἰόλου: verum, ut *Dicaearcho* secum conveniat, legendum est ἀφ' "Ἕλληνοσ τοῦ Διὸσ μοκ ipse: Ἕλλασ μὲν οὖν ἔστιν, ὡσπερ μικρῶ πρότερον εἰρήμεν, ἦν ὁ Διὸσ Ἕλλην ἔκτισεν: si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΤ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. *Clem. Strom.* VI p. 679. A. HEMST.

Pag. 116. l. 1. *Κουρίδιον ἄνδρα*) Vid. *Reines.* ad *Inscr.* Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperis sive Luciferi et Philonidis filius:* *Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum.* *Clem. Protr.* p. 35. D. *Κῆϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺσ ὑπὸ τῆσ Ἀλκυόνησ τῆσ γυναικόσ, Ἀλκυόνη δὲ αὐτίσ ὑπὸ τοῦ ἀνδρόσ Ἡρα προσαγορευομένη* cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare iusseris: *Κῆϋξ μὲν Ζεὺσ ὑπὸ τῆσ Αἰόλου Ἀλκυόνησ etc.* *Schol. Homer.* ad *Il.* I. 558. *Schol. Aristoph.* ad *Av.* v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (*Halcyon*) ἄγαν περιπαθῶσ ἀδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρόσ θάνατον παρὰ τῶ Ἕλλησ: imo vero παρὰ τῶ ἀγυιαλῶ. *Noster* etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγυιαλῶν, et plerique alii *halcyonem* ἐν τοῖσ αἰγυιαλοῖσ quiritari tradunt. HEMST.

Ead. l. 2. *Κῆϋκα*) Rex erat *Trachinae.* Cum *Noster* sentit *Hyginus* f. 125. *Clemens Alex.* *Ceycem* *Aeoli* filium facit, non *Halcyonem*, p. 22. A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina adsumserunt. *Κῆϋξ μὲν*, inquit, *Αἰόλου ΖΕΤΣ ὑπὸ τῆσ Ἀλκυόνησ τῆσ γυναικόσ. Ἀλκυόνη δὲ αὐτίσ ὑπὸ τοῦ ἀνδρόσ ἩΡΑ προσαγορευομένη:* Sed et *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. SOLAN.

Ead. l. 3. *Τοῦ ἀστέροσ*) Sic legendum, ut edidimus, littera minuscula. V. *Hesiod.* *Theog.* 381. et *Schol. Homer.* ad *Il.* I. 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniant illi. V. *Ovid.* *Met.* XI, 271. *Aurorae* is filius. Apud *Apol-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Κατὰ χιμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδίας) Certe non debuerunt haec intelligi et verti aut cum *Dato tranquillitatis differentis*, aut cum *Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes, eximias*, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in *Luciano* millies occurrit. GRON.

Ead. l. 14. Παντός μᾶλλον) *Plato* p. 53. A. Variant etem hic libri, P. L. et J. πάντων habent. Reliqui imperni παντός. Neutrum probo. SOLAN.

Ead. l. 15. Γαλήνιον) Adducit haec verba *Andr. Rivium* de Ven. Sal. et Mal. §. 35. Modo παντός μᾶλλον an πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solennis absolute sic ponitur, ut genus nominum, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* et *Xenophonte* nihil est frequentius: μοχ, παντός γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. HEMST.

Pag. 117. l. §. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET. Temere *Schmiederus* πῶς πώποτε scripsit, secutus cod. 2954., quae lectio manifesto ex interpretamento orta. Τῷ enim, quod proprie est Attici moris pro τίνι, elliptice h. l. positum pro τῷ (τίνι) τρόπῳ, uti plene legitur *Diall. Deor. III.* quamquam et ibi nonnulli, in his idem *Schmiederus* peccarunt, scribentes: τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; sine circumflexo. Cf. *ibid. Diall. VII, §.* Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Demonstrativum ὧδε (int. τρόπῳ) hocce modo, ad hanc ipsam scribendi normam pertinere, vel ex *L. Bos* de Ellipsis. s. τρόπος notum est. LEMM.

Ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) *Benedictus*: quomodo praeis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *Solanus*, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o *Socrates*? Idem vir doctissimus, quae paullo post sequantur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην etc. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem et invisibilem aestimamus.* Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem jam ante priores interpretes *Datus* et *Benedictus* probant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, πῆν ἄγνωστον οὖσαν etc. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quam plurima utraque agendi et patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. III.* in Ἀθάτος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονοήτος.

Ασύνητος: "Αφθονός." "Υποπτος. quaedam notavit *Jcr. Hoelzlin*, ad *Apollon. Rh. II*, 956. plura *Aem. Portus Lex. Ion.* in "Ασπι-
τος" fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in *Phalarid. Ep. 98.* τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus*, quod nihil
expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci ver-
sione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, post-
quam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissi-
mum *Petr. Wesselingii* iudicium. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 6. 'Εοίκαμεν) Hic εἰοίκαμεν εἶναι perinde est, ac
ἔσμεν, *sumus*: nam interdum εἶκει non est dubitantis, sed ad-
firmantis. Vid. *Aegid. Menag.* ad *Diog. Laërtii* lib. IX. S. 73.
CLER. Ad similem *Isidori Pelusiotae* sententiam II: Ep. 117.
haec notavit *Rittershusius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.*
Miles. I. p. 8. ΗΕΜΣΤ. Insignis error, ac vetustus, neque
hodiernum insolens. Neque enim quod tantum ita videtur,
neque quod vere ita est, significatur verbo εἰκέναι. Ad il-
lam vim notandam Graeci verbo δοκεῖν, ad hanc voce εἶναι,
utuntur. 'Εοικέναι natura sua aliam habet vim, quae inter
speciem et veritatem quasi medium tenet, vim *probabilitatis*,
verisimilitudinis; quam eandem et cognatis illis ὡς εἶκος, εἰκό-
τως, inesse constat. Per singula id persequi, quum longe
pateat usus, non placet. Et facile haec res ab eo, qui et sa-
pit et attendit, intelligi potest. Quod in nostro loco Socra-
tes dicere vult, hoc est: *Sumus nos, id quod par est* (siquidem
naturae humanae rationes ac fines respiciamus) *eorum*,
quae fieri vel possunt, vel non possunt, omnino hebetes quidam
censores. Falso interpretes: *Videmur esse*, quasi scriptum esset
δοκοῦμεν εἶναι. Mox idem non minus falso verba: τῷ ὄντι
γὰρ νήπιος εἰκεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, reddidit: *re enim vera*
infans videtur esse omnis homo, quum deberet: revera enim in-
fantem esse consentaneum, est unumquemque hominem. Addi-
tur deinceps argumentum, quo nitatur hoc sane probabile
iudicium. Verum infinitus foret labor omnia hujusmodi er-
roris exempla enumerare et corrigere. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 11. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰκεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος,
καὶ ὁ πάνυ γέρον) Ineptissime *Benedictus*, *revera enim omnis*
homo infans est, maxime vero senex; cum longe adcommoda-
tius *Datus*: *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel*
ultima senectute proventus, quae verissima Luciani mentis ex-
pressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum
apud *Platonem*: *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam
validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic et *Seneca*
apud *Lactantium II*, 4. Non, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo*
dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludi-

mus. SOLAN. Longe haec diversa. Rectius, ut solet, *Hemsterhusius* illud *Hipparchi* contulit: ὡς πρὸς τὸν ζῦμα. Nempe hoc vult Noster: *Vita nostra adeo brevis est, ut vel longissima vel maxime decrepiti senis aetas nil nisi infantia esse videatur, comparata quidem cum omni aeternitate.* Inde scilicet probat illam hominis νηπιότητα φρενῶν, comparatam illam cum menti divinae virilitate, atque adeo commendat modestiam in iudicando de rebus divinis. Praeceptum sapientissimo philosophorum sane dignissimum! ΛΕΗΜ.

Ead. l. 13. Νεογιλός) Vox *Polluci* improbata, qui hanc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλός ἢ νεογιλόν, καὶ Ἰσαῖος εἶρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογλαῖος per me licet exsulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus*. Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸν ζῦμα πάντα εἰσὶν ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. ΗΕΜΣΤ.

Pag. 118. l. 3. Ἦδη) Ex P. et L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαθίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 6. Ἀνυποστάτου) Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaub.* ad *Athen.* III. c. 20. Μοχ in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 9. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 11. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) *Multas specierum naturas:* imo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, *multarum specierum naturas:* quanquam impropria hic est ea locutio. CLEA.

Ead. l. 13. Τυχόν) nullo modo ferendum esse videtur T. F. *Benedictio:* scribendum potius esse τύχοι, contra leges linguae. Nam praeterquam quod ἂν tum addendum erat, quid quaeso illud foret: τῷ δαμονίῳ εὐχερῆ τύχοι ἂν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα; Imo vero τυχόν h. l., ut saepissime, vim habet illam adverbialem, cujus forte immemor fuit *Benedictus*, qui est vel forte, vel fortassis; vid. *Vigét.* p. 365. ibique *Hoogveen.* et *Boissonad.* ad varia *Nicetae* loca, ut ad II, 355. Loquitur autem *Socrates* cum aliqua ironia. ΛΕΗΜ.

Pag. 119 l. 1. Πρὸς ἀλλήλους] Quum in cod. *Par.* 2954. legatur εἰς πρὸς ἀλλ., coniecit inde *Jacobsius* in *Porsoni* *Adverss.* scribendum esse ὡς πρὸς ἀλλ. Sic vero hic auctor non solitus scribere. Simpliciter utitur praepos. πρὸς ad comparisonem significandam, non praemissa, quod apud *Lucianum* saepius fit, particula ὡς, *Modo* c. 4. πρὸς τὰς ἡμετέρας

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cepit, et *Wiclandius* reddidit χειρῶν. Neque ego quidquam melius habebam, quod substituerem; quamquam haud diffiteor, me aliquantulum etiamnum haerere in eo, quod prima manus, ac deinde corpus et anima, tanquam res natura diversae — dicit enim καὶ ὅσα, — καὶ ὅσα — non gradu tantum aut pretio differentes, satis incommode enumerentur. Nam quae *Abreschius Dilucc. Thuc. p. 633.* coniecit: διὰ τῶν τεχνιτῶν (per manus opifices *Arnob. II. p. 55.*) vel διὰ τῶν χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν, ea, licet ab ingenio et doctrina non contemnenda, tamen a librorum lectionibus nimium videntur recedere. **LEM.**

Ead. l. 10. 'Αμέτρητον ὄσην) *H. Steph. App. de D. A. p. 82.* ubi de pleonasmō nominum ὄσος et ἡλίος disputat. **HEMST.**

Ead. l. 11. 'Ἐχει) *B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.*

Pag. 120. l. 3. Τηλικαύτην — αὐτός) *Ex ed. J. est.* In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικούτον — αὐτοῦ. **SOLAN.** Multum veieor, ne quod *Junta* suppeditat, prava sit *Ant. Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quare planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὅστις ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερόχην πρὸς etc. τηλικούτοι καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμῶν διαθέσεως. **HEMST.**

Ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse struit *Plato* in *Timaeo*. **CLEH.**

Ibid. Φρόνησιν) *Platonici* mundum animatum, sapientia et intelligentia praeditum credunt. **VORST.**

Ead. l. 8. 'Αναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνώσαι. Contra peccatur in *Hesychio*: 'Αναγνώσαι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, et *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνώσαι, nunquam ἀναγνώσαι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius μοχ post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. **HEMST.** Neutrum horum sine vi aliqua fiat: neque tamen ἀγράμματος et γραμματικὸν τρόπον conjungi inter se possunt. Rectius itaque, opinor, omnino pro alienis ejicientur. 'Αναγνώσαι vero confidenter in ἀναγνώσαι mutavi, praesertim quum spectatissimi judicis auctoritas accessisset, *Schaeferi* ad *Gregor. Cor. p. 503. et 504.* qui omnino de hoc verbo consulendus. **LEM.**

Ead. l. 11. Παραβάλλουσα) *Απ καταβάλλουσα*, id est, instituens. **GRIET.** Sine librorum auctoritate mutavi καραία-

βοῦσα' habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus adridebit *Guieti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. HEMST. Atque hoc ipsum velle videtur auctor, ut summa adpareat facilitas, qua natura tam formosum ac sapiens animal quasi temere projectum generet: cum quae quidem sententia et particula σχεδόν optime conspirat. LEMM.

Ead. l. 13. Μέλιτταν σοφήν) Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. SOLAN.

Ead. l. 14. Θείου μέλιτος) Hinc *Virg.* IV. Georg.

Protinus aërii mellis coelestia dona.

Varro de R. R. II. c. 5. Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

Ibid. "Εκτε ὠῶν) De ovorum natura mirabili, et eorum variis generibus loquitur *Cael. Rhodigin.* Ant. Lect. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 121. l. 1. Τινῶν) Αν τισίν; GUIET. Legendum τισίν cum interprete. Videtur hic esse adlusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui *Physica* versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) *Vorstii* strictura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς, quem νέκυν subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν. *Democritus*: τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, et humanae menti non pervias commemorat. HEMST. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 320. pro τινῶν reponendum αἰστισινοῦν, conferens *Hermot.* c. 28. εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὀρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἤντιναοῦν. Talium commentorum et ego facile bonam copiam suppeditaverim. Sed nihil hinc lucri. Aut τινῶν transponendum videtur; sed quo, non valeo dicere: nam ὡς λόγος haud dubie absolute ab auctore scriptum. Aut prorsus est ejiciendum, ut illud *Somn.* c. 17. in verbis: μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέληφεν; Nam τισίν illud *Guieti*, licet *Hemster-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτώ) Socrati Hieronym. in Ior-
 nian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen et Myrtone-
 Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam test-
 monio et Plutarchi in Arist. Cogn. Junguntur etiam in Epp.
 Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio
 scribit contra Julian. VL p. 186. D. δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἰ-
 ρα, Ξανθίππην μὲν πόλιτιν, καὶ κοινωτέραν πῶς, Μυρτὴν δὲ Ἀ-
 ριστίδου θυγατρίδην τοῦ Λασιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην π-
 ροικλακείσαν λαθαῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τῆν δὲ
 Μυρτὴν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippen
 solius, non etiam Myrtus. meminere Plato et Xenophanes.
 Vid. Diogen. L. II, 26. ibique Casaub. et Menagium. Hieron.
 Plato in Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἑτα-
 σάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine
 pag. 86. A. cum jam tempus ad peteret educendi proculi cic-
 ta mixti, ἤνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γὰρ αὐτῷ οὐκεί-
 προὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοιτο· et
 ποικ: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπέμειναι ἐκέλευσεν· τὰ δὲ
 p. 87. A. ἐγὼ μὲντοι, inquit Socrates, οὐχ ἤκιστα τούτου εἶμι
 τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utraque marito vi-
 xisse superatitem. Ille natu. major filius et μέγας Xanthippen
 est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag 57.
 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abusu
 violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex
 priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, et orationi
 nocet. Idem pejus ex Myrto prima uxore sublatum esse scri-
 bit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis κρεῖστέ-
 τος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri ve-
 hementius succenseret, cum respondet Memorabb. II. p. 45.
 v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλσπότητα, ποσὲ
 Xanthippen, ejusque notos mores designat? De duabus So-
 cratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnauerit ad
 convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. Lex
 in Adlendis.

Ead. l. 14. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhorta-
 tionem, et quod Halcyon pira in virum sit, et quod is in uxore.
 Haec notantur ad marginem A. 1. W. Hieron.

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 123. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc et seqq. Deorum tam caelestium quam marinorum dialogis duplex, *Luciani* institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; secundum, ut quae in his poëtarum figmentis a decoro alienarent, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo a elegantia et ingenii laude praestitum est, quae ipsis pro modo Christianis vix quicquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

Ead. l. 19. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit *Ottomarus Luscinus*, hujus dialogi interpret, non video: omnino aliud regisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Hujus montis descriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. *Prometheum* vero adfixum fuisse ad Caucasum tam multi adfirmant, ut vix negari possit. Hoc imprimis testatur *Cicero* lib. I. *Tusc. Quaest.* Hoc etiam *Apollon. Arg. II.* in fine adsegit, quod ejus interpret adfirmat: illud ipsum *Pausanias*, *Serius* et alii multi. COGN. Simile prorsus initium dramatis *Aeschylei Prom. Vinc.* ΛΕΗΜ.

Pag. 124. l. 2. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. *Diola J. δύνωνται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *παμύνειν* exhibeat, quod verum et *Lucianeum* puto. SOLAN. Terribissima *Fl.* ed. lectio: Juntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνωνται*. Putaveram olim insititium esse *ὄνθρωποι*, et, cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ visisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commone procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῶ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc exceptae lectioni lubens acquiesco. *Aeschylō*, cujus fabulam, antequam haec scriberet, a *Luciano* lectitatam fuisse, facile reprehendi potest, *Prometheus leωργός, ἀνθρωποποιός* *Tatiano* Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fictilis *Phaedro* IV, 14. deo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ *Aristoph.* Av. v. 187. πηλόπλαστον σπέρμα *Aeschyl.* apud *Procl.* ad *Hesiod.* p.

46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini. Dracont. Hex. v. 311.

Projicere nec plasma suum vult conditor aevi.

HEMST. Adtende, contrariam sententiam praebere ὡς μὴ ἐπιμύνην, ita, ut non possent auxiliari: sic enim ὡς cum Initiivo junctum modum, vel gradum rei indicat. Infra ἄκροποδητὶ που μόλις ἐστάναι. Diall. Deor. XXI, 1. ὁμοῦ τοσοῦτον ὑπερφέρειν (τὸν Δία), ὡς μὴ καταβαρήσειεν αὐτὸν ἐπειδὴ οὐκ ἂν πεισθίην. Ibid. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τε χεῖλη προσενεγκεῖν etc. et sic semper. Sed h: l. requirebatur consilii notatio. Felicissime itaque e Fl. restitutus Optativus: ne forte auxiliari possint. LEMM.

Ead. l. 5. Τῆς τῆς φάρμακος) Philostratus in Apoll. Triaeno (II. c. 3.) refert duo esse Caucasii cacumina stadio inter se disjuncta, quibus adcolae Promethei manus adfixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βία φάρμακον πρὸς δυσχειμέρω. ubi Stanleyus ista Luciani non praetermissa — adspicite religatum asperis vinctumque saxis — apud Cicero Tusc. Disp. II. c. 9. HEMST.

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω) Crucifigatur: inde Caucasus dictus crux: monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOUAE. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυρωῦν perire: atque ἀνασκολοπιῆσαι Graecis esse in cruce agere, cruce suffigere, secus quam scriptoris sacri interpretes existimant, verentes rursum crucifigere. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀπὸ τουτουῖ) Ab hac in contrariam partem. BOUAE.

Ead. l. 7. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut exesi scopuli apud Senec. Hercule fur. BOUAE. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. et L. uti Rhet. Praec. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN. Luciani est ἀπόξυρος praeter locum a Solano indicatum vid. Ver. Hist. II, 30. Navig. c. 6. Unde et ego cum Schmiedero lectionem trium Mss. praeferebam ducebam ei, cui glossematis nota manifesto inusta. LEMM.

Ead. l. 9. Ὡς ἀκροποδι που) Scribe, ὡς ἀκροποδητὶ που μόλις ἐστάναι. BOUAE. Ὡς ἀκροποδητὶ μόλις ἐστάναι) Ἀπτορις: inde ατταε, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medii, qui, ἐπὴν ἀποβαῖσι τῶν ἰσκιῶν, ὡς περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαθίζουσι. Lucian. Diall. Mort. XXVII. §. 3. In Ms. legitur ῥοῖσι, quod idem est. BOUAE. Ed. Junt. ἀκρο ποδί. Reliquae ἀκροποδητὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire: ne dicam, jam alibi solere ἀκροποδητὶ legi, non ἀκροποδι:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sime *Hemsterhusius*. Lectio ἀντὶ τοῦ ἀνασκ. absurdam prope efficit sententiam. Verba τὸ κατελήσαστε etiam *Schmidium* uncinis notavit. **LEHM.**

Pag. 125. l. 1. Καὶ ἄλλους δύο) *Nos amicos.* **BRON.**

Ead. l. 4. Τὴν ἐτέραν) *Χεῖρα subaudio.* **BRON.**

Ibid. Κατελήσαστε) *Vide eruditiss. Dukerum ad Thucyd. VIII, 68. Hemst. Pag. ed. Bip. 261. sq. Vol. V. Mox pro αὐτῇ, monente Jansio Lectt. Lucian. p. 18., restituebam αὐτῇ* **LEHM.**

Ead. l. 6. Πάντα) *Legerim ταῦτα, ut haec habeas: πᾶν πάντα nihil significat. CLKK. Significat omnes poenae partes: nam nondum satis erat adfixum Prometheum esse: addenda etiam erat jecinoris devoratio, per aquilam exsequenda. Ἐξεν autem exquisite dictum de eo, qui sua accepit. Dial. Deor. XXV, 2. ἐκείνος ἤδη ἔχει τὴν δίαιτην. Non minus eleganter in sacris libris ἀπέχουσι usurpatum, ut in illo Servatoris nostri Matth. VI, 2. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Q. Luc. Evang. VI, 24. *Kuinoel. ad Matthaei locum.* **LEHM.***

Ead. l. 7. Πλαστικῆς) *Quod homines e luto fingunt.* **BRON.**

Ead. l. 13. Ὅστ᾽ ἀλύψας ἀργεῖα δημῶ) *Idem de Met. cond. habet autem ad causationem omnem hanc ab Hesiod. I. Oper. et Dier. BOURD. Theog. 540.*

Τῷ δ' αὖτ' ὅστ᾽ ἀλύψας ἀργεῖα δημῶ
Εὐθείσας κατέθηκε, καλύψας ἀργεῖα δημῶ.

Monendus autem lector, *Pausaniam IX.* putasse hoc opus *Hesiodum* non esse. **V. Kennet. SOLAN.**

Ead. l. 14. Ἀργεῖα δημῶ) *Alba pinguedine.* *Vide Hymnum in Sagitta.* **BRON.**

Ead. l. 15. Ἡσιόδου) *Hesiod. in Theog. 541.*

— κατέθηκε καλύψας ἀργεῖα δημῶ. **BRON.**

Pag. 126. l. 2. Ἐαλεψας) *Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, emutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam futurum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expertus. Vide Dial. Deor. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. Benedictus etiam veritas quasi voluisset ἐκλεψας. furatus es, et hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. §. 6. Artemidor. III, 17. καὶ γὰρ τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ κλάτῳ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. Hemst.*

Ead. l. 3. Δεδέσθαι) *Vinculis constringi.* **BRON.**

Ead. l. 5. Ἀναίτιον αἰσ.) *Homerus Iliad. N, 775. BIER. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.*

Ead. l. 6. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σκ.) *Athenis in Prytanis*

ditorio sint pronuntiaturi. J. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμλήται, fuerit probatum. HEMST.

Pag. 128. l. 2. Τοιοῦτον) An τοιοῦτος; nimirum ὁμότερος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem adgredi et sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. seq. Ex Prometheo Liberato Varroñis profert Nonius in Quaest. p. 492. Aemulum illius artis, atque obstrigilatores, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST. Incuria absorptum τὸ ante τοιοῦτον restituendum videbatur. Ὑφίστασθαι absolute positum h. l. aliquid duri habuerit; et nisi fallor, tum scribendum erat τοιοῦτος ὢν. LEMM.

Ead. l. 5. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα etc.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρχῆ et ἀπέχρηστος: quanquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum adcusationis instituit, videturque partium inter se connexio paullo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάννυ γοῦν, ὃ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων etc. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. εἶδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρήν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν: sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cujus haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere etc. IDEM in Addendis. — Recte. Pendet scilicet sensus a sono, quo haec verba a Mercurio pronuntiata fingas. Quas Prometheus modo dixerat: καιρὸς ἤδη περαινείν τὴν κατηγορίαν, significabatur his longae adcusationis expectatio. Quo intellecto Mercurius cum adfectata aliqua ironia excipit: Sic igitur admodum longa opus est oratione, et magno quodam adparatu adversus facinora tua verba facturo; neque vero sufficit, capita tantum delictorum tuorum proferre, quod scilicet etc. hoc jam est idem, quod Gesnerus substituit: Quasi vero etc. Audienti statim ab initio necesse erat patere ironiam, legenti certe inconcinnitas magis magisque patere faciunt. Cf. initium Diall. Marr. I. Mire Schmiederus post πεπραγμένα exclamationis, post ἀδικημάτων interrogationis, signum posuit, magnopere ita corrumpens loci venustatem. In sqq. vellem Lucianus scripsisset: ὅτι ἐπιτραπείς μοιράσαι τ. κρ. etc. Dativus ad αὐτῶν: relatus paullo liberiolem, ne dicam negligentiolem, stylum prodit, quem tamen nefas foret corrigere. Neque

pres non percipit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 125: ΗΚΜΣΤ.

Ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinæ sunt Tauri montis angustias, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plastro int perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores adpellant, quod per eas ex Babylonia et Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπια πύλαι, μάλιστα δὲ πέτραι ἀπερὸ φωνῆς αἰ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πύλαι, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κάσπιας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, καὶ κλειδὰς Ἀσιαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dion. Per. v. 1089. VORST.

Ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνιῇ. BRON.

Ead. l. 14. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BRON.

Ead. l. 15. Ἐπιμελισόμενος) Malim ἐπιμασησόμενος, quæ mandat: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Aj. et Ag. qui XXIX. et ultima dialogi hujus verba. SOLAN. Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci veritatem. Aquilam mox esse devolaturam, quæ jecoris ejus curæ sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Jovis ad curam istam adgrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acrasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecoris Promethei, et per uam quam jucundum! ΗΚΜΣΤ.

Pag. 127. 1. Σοφιστικὴν, οἶος, etc.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. SOLAN. Idem σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. ut et Aeschyl. P. V. v. 62 ubi hæc utraque Luciani loca Stanlejum non fugerunt. HURSTERN.

Ead. l. 3. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BRON.

Ead. l. 4. Καθυφῆς) Interpr. Nec jus tui patris prodes. Malim propriam significationem sequi: nec quicquam præmittas eorum, quæ ad jura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre père. CLER. Vide, quæ notavi ad Jud. Voc. §. 3. Illa ὅπως μου ὡς δειν. ἀπὸ γορήσης adtulit L. Bos in Ellipsi verbi σκοπεῖν. ΗΚΜΣΤ.

Ibid. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Jovis est filius. BRON.

Ead. l. 15. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Hæc scriptura ex ed. J. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέληται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετήται) Eo minus hæc movenda, quod rhetorum sit proprium μεμελετῶν, etiam tum, quando secum meditantur, quæ in aliis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

diversa tempora conjuncta ἐφύλαττες et ἐξηπάτησας mutari debent. Vid. ad Diall. Deor. II, 2. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 8. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. **ΒΡΟΝ.**

Ead. l. 9. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, et simul haec *Luciani*, verba, *H. Stephan. App. de D. A.* p. 160. **HEMST.**

Ead. l. 13. Ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) *Suntum* in *Platone de Rep. X*, p. 755. E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὄνυμοῖς in *Protag.* p. 250. C. περὶ οὗ ἐγὼ τε καὶ σὺ πρόν λόγον ἐκάτερος ἀπετείναμεν. **HEMST.**

Pag. 129. l. 9. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἤλικον ἐστίν) In *Mss. Codd. P. et L.* pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὃ ἐστίν, quod in impressis est. **SOLAN.**

Ead. l. 10. Ὡς μείρακλον) Sic in *Tim.* et *Tomare.* **ΒΟΥΒΕΛΟΥ.**

Ead. l. 11. Τὸ μείζον) *Majorem partem.* **ΒΡΟΝ.**

Ibid. Λήψεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μείρακλον τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. **JENS.** Dicitum supra ad *Tim.* c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. **SOLAN.** *H. Steph. App. de D. A.* p. 145. observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: videtur enim εἰ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod jam evenerat: et alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἤλικον ἐστίν: nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐ τὸ sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. **HEMST.** Nihil equidem desidero in sanissimo, uti videtur, loco. Αὐτὸ primum refertur ad τὴν συμμαχίαν, modo dictam, utpote rem a proposita causa alieniorem, neque adeo divisus vocibus legendum αὐ τὸ. Intelligo ipsam irae causam primariam. Ὅ ἐστίν vera est, quae vera est, opposita iis, quae simulantur vel praetexuntur. Sic ἔστιν *Nigrin.* c. 13. quae tamen et ipsa non intacta reliquit *Hemsterhusii* subtilius judicium. Sensum constituo hunc: *Jupiter neque memor est auxilii olim ipsi a me lati, neque adeo ipsam irae suae causam, quae (i. e. qualis ea) revera sit, considerat.* *Abreschium* video *Dilucc. Thuc.* p. 1775. sic explicanti et judicanti mihi amice occurrere, atque adeo succurrere. Nam

ἤλικον ἔστι profecto et mihi non ineptum videtur vulgatae lectionis interpretamentum esse. De auxilio autem, a Prometheo Jovi lato, ipse exponit Titan noster *Aeschyl. Prom. V. v. 199. sq. ΛΞΗΜ.*

Ead. l. 12. Συμποτικὰς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide Conviv. s. Lapith. c. 8. ΣΟΛΑΝ.

Ibid. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Conviv. s. Lapith. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 16. Ἐωλόν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III. p. 1239. in Ταμειύω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurimum opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. ΗΞΜΣΤ.

*Pag. 130. l. 8. Διασιλλαίνειν) Sic P. et ed. J. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Lexiph. c. 24. et ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in J. et P. legitur. Enarrat autem *Aelianus Var. H. III, 40. dum Σιληνούς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. ΣΟΛΑΝ. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν et διασιλλοῦν adjungit Pollux: posterius in *Dione Cass. p. 875. B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκαπτόλης ὦν προήχθη. habet Hesych. in v. et διασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27. v. 41. Adparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. ΗΞΜΣΤ.***

Ead. l. 5. Ὡστε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantam illam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. VITRING. Char. c. 9. ΛΞΗΜ.

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. ΒΡΟΔ. Imo μνημονεύσειν, ut in marg. A. 1. W. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 6. Οὐχ ὅπως etc.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceretur: quod non expressit interpres. ΣΙΛΑ.

Ead. l. 7. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. ΓΥΙΣΤ.

Ead. l. 10. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem, gravius esse ΒΑΟΒ.

Ead. l. 12. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio jactatur. ΒΑΟΒ. Modo τί οὖν; est absoluta interrogatio, ut Diall. Marr. X, 1. Τί οὖν; οὐχ ἰκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; Char. c. 8. τί οὖν; οἰηθῶμεν etc. et sexcenties, Unde discedere placebat a vulgata nectendi ratione: τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, etc. satis quidem illa aspera. Et alibi a librariis similiter peccatum, ut Diall. Deor. VII, 2. ubi Apollinis verba vulgo incommode sic exhibentur: Τί οὖν πάντα ἔχεις τὰ ἐργασίαι; Debebant: Τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργ. ΛΕΗΜ.

Ibid. Τῇ γῆ τὸν οὐρανὸν ἀναρ.) Hic locus Bramman non fugit in Mare coelo miscere. ΗΕΜΣΤ.

Pag. 131. l. 1. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλι. ex L. et ed. J. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοϊαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternam propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγεννῆς et ἀγεννής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια et ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos et rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quanquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. ΗΕΜΣΤ. De hoc discrimine adeundus Dorvill. ad Charit. p. 388. qui id etiam ex Luciano probavit. H. l. non minus mihi videtur certa esse Exc. P. et Fl. et codicis 2954. lectio ἀγέννειαν, quam in Char. c. 10. οὐδὲν ἀγεννῆς, sic sine variatione librorum scriptum. Scilicet respicit hac voce Prometheus ad illud modo dictum θεοῖς πρότερον et βασιλικόν, negatque Jovi inesse illam nobilitatem animi, quae apud Sallust. B. Cat. c. 49. in Equitibus Romanis laudatur. Sed εὐτέλειαν, quae vox etiam in A. 2. pro μικροψυχίαν legitur, ut integerimae lectionis manifestum glossema, et ego respuendum censebam. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 4. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίξεται. ΒΟΥΡΔ. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ χρῆσθαι ὀλίγων ἔνεκα τῆς καῦτα ὀργίξεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur. Et statim cur non, ut jusserrat Bourdelotius, et ipsi canones

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. **ΞΕΝ.** Recte in ed. **J.** erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in **Cod. L. SOLAN.** Ὑψιπυγμαστος, et περιελιγμῆσατο et ὀπταμῆσαν, reperitur in **A. 2. ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 11. Κονδύλους ἐντέριψαν) Hoc admodum ignominiosum et servis etiam vix ferendum, qua de re egregie notat **J. Tollius** ad **Longin.** p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντέριβειν (κόνδυλον ἐντέριβειν μάλα στερεὸν apud **Aelianum** est **V. H. XIII, 38.**) et κατὰ κόρῃς πατάττειν, nemo ignotus paullo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίζειν et φαρίζειν. Ἐπὶ κόρῃς πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιφάριζοντες **Alciphron** habet **III. p. 368.** καὶ ἐπὶ κόρῃς σε πατάξῃ τις **Liban. T. I. p. 238. D.** Vide **Harrocrat.** in Ἐπὶ κόρῃς. **HEMST.** De locutione κονδύλους ἐντέριβειν ad **Timon.** o. 57. κατὰ κόρῃς πατάξας **Dial. Morit. XX, 2. ΛΞΗΜ.**

Pag. 132. l. 3. Τοῦτο — ἔχον) Judicent alii ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. **SOLAN.** Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua Nominativus Genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impegerint. Apud **Suidam** in **Εὐριβρατος** male sollicitat **Kusterus**, itidemque in **Ραστώνευσις**, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad **v. Σολοικισμός**, et ad **Aristoph. Plut. v. 277.** Revocandam censeo lectionem **Μα** in **Strabone VI. p. 397. D.** εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecipit **J. Scaliger** **Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32.** Vide **Davis.** ad **Clem. Ep. I. c. 11.** et quae notavi ad **Halcyon. §. 8.** Καθ' ὅπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. **HEMST.**

Ead. l. 4. Ὀπότερον) Pro hac voce, quae in **P.** et ed. **J.** legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. **SOLAN.** Etiam in **A. 2.** καθ' ὅπότερον. **ΛΞΗΜ.**

Ead. l. 6. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἄν.) Commode interpretor. Adscripsit tamen pater, αὐτοῖς γῆς ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. **GRON.** Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus **J. Fr. Gronovius** haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non fixisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: **§. 13.** ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ πῶς κίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλοῦ

εἶναι αἰώνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque eundem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29.

o prima infelix fingenti terra *Prometheo.*

Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. *HEMST.*

Ead. l. 7. ὄντας) Mallet ἐόντας. ut simile sit ei, quod in *Hermot.* adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. *BRON.*

Ead. l. 12. Ἀπ' ἀνθρώπου) Ab *Aeschylo* sumpsit in *P. V.* v. 20. ut recte *Stanlejo* est observatum. *HEMST.*

Ead. l. 13. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι. patet ex §. 9. *MARCIL.* Hac interpungendi ratione, quam et *ed. J.* praefert, omnia sana, neque *Marcilii* medela opus est. Nos tantum parenthesis, quae antea non notabatur, post πάλαι addidimus. *SOLAN.*

Ead. l. 17. Ἦ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα etc.] Sic antea legebatur admodum inconcinne. Versio recte praevit: nec templum (qui poterat enim?) nec etc. Sed tum scribendum erat, ut edidimus, *Kistemakero* quoque duce ad *Thuc.* p. 134. ἢ νεώς (πόθεν δέ;) ἢ ἄγαλμα. Πόθεν δὲ vero aequa ac πόθεν γάρ; potestate, de qua ad *Tim.* c. 8., qui locus omnino huic nostro qui comparetur, dignissimus est. Quod autem δὲ in parenthesi idem ferme sit, quod γάρ, de ea re expositum supra ad *Somn.* c. 11. Mox apertum vitium librorum ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο emendavi secundum *B.* 2. ubi recte ἢ τι ἄλλο τ. *LEHM.*

Pag. 133. l. 3. Ἀσὶ γάρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. *BRON.*

Ibid. Προβουλεύω) Adludit *Prometheus* ad nomen suum: nam προμηθεῖν et προβουλεύειν sunt idem. *CLER.*

Ead. l. 7. Ἦμῖν αὐτοῖς προσεικότα) Ea fuit *Epicuri* sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *BRON.* *Epicurus* statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. *Prometheus* fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον *Grammatici* vocant: istum ordinem conceperat *Lucianus*: τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, θνητὰ δὲ

μήνοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως etc. verum interveniens sententia seriem hanc abruptit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. **HEMST.**

Ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) "Esti scribendum videtur pro εἶναι. **QUIET.**

Ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαίαν ὕδει φύρει. **Hesiod.** Opp. et Dieb. v. 61. **BRON.** *Hesiodus* Oper. et Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora sermo est. **SOLAN.**

Ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex *Aeschyl.* Prometheus decerpit **Lucianus.** **COGN.**

Ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιλαβέσθαι. **BRON.** Ex P. et L. haec scriptura; uti etiam B. 1. editor et *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. **SOLAN.** In vindicanda lectione restituta cum P. et L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570 Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor.* **Lucianus,** τὴν Ἀθηναίων παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. q. d. *mihi adiutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συνεπιβάλλομαι, una adgredior, cum gen. rei, et dat. personae.* **Luc.** συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus adgredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin *συνεπιβαλέσθαι* τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungenda: contra frequentissimum optimis est scriptoribus *συνεπιλαβέσθαι.* Suam locutionem tuetur **Lucian.** Imag. 9. 8. συνεπιφέρεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. **Maxim.** Tyr. Dissertt. I. p. 3. φέρε παρακαλοῦμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit **D. Heinsius,** cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Dissertt. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει ξυλιστάσθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου. p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausan.* est II. p. 159. Ἀθηναίων δὲ οἱ (Perseo Medusam interemitturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit **Aelian.** Ep. XIX. εἰ μὴ τι καὶ αὐτῆ τῶν ἔργων τῆ Φρυγίαι τε καὶ τῆ Θράκης συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναπολαμβάνου, **Codex Pal.** exhibebat συλλαμβάνου. hoc certe restituendum est **Aristaeneto** I. Ep. 10. p. 46. παρθέτος εὐσε

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena. Cotti

Pag. 185. l. 5. Προμηθέως δὲ οὐδαμ.) Reperta tamen Meursio, idque Athenis et in Academia ipsa, Promethei ara V. A. G. IV, 1011. et quidem auctore Pausania in Att. p. 37. 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αἰτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες κειομένας λαμπάδας. Quod Scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Avou c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromon colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. J. Brodaeus Misc. I. c. 18. Prometheum poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei secretam ex Pausania et Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. Fabricius igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: et postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam et ludos Athenienses celebrant Προμηθεΐα, de quibus Meurs. Gr. Fer. in V. et Λαμπάδες, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, et ἔρὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; cum Schol. ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἠ' Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμένον καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ et Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614. modo ne fides ejus, usque dum aliter adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαθήσιον ὄρεος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς; ne de Pausania dicas, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλίνθου ἀμφοτέρωθεν μα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλητον ἄγαλμα, ὃν Ἀκαθήσιον, οἱ δὲ Προμηθεΐα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem et Mercurium comparentur, quorum aedibus et sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit; quod tantillum est, ut aliorum

comparatione penitus evanescat. HEMST. Cum his conveniunt ea, quae Wielandius in nota ad h. l. versionem profert ad Brodaeum calumniae crimine adcusandum. Abreschius Dilucc. Thuc. p. 222. non omnino quidem injuria reprehendit interpretationem nullibi, vel nusquam, tanquam scriptum esset οὐδαμοῦ. Quod autem hac ratione putat Lucianum ab omni culpa liberari, valde errat. Sive enim nusquam veritas, sive neutiquam, nullo modo, per se causa scriptoris eadem manet, nec potest, nisi ea ratione, defendi, quam proposuit Hemsterhusus. LEUM.

Ead. l. 6. Τίθει δέ) In P. ἐπὶ ἔτι δέ. In L. ἔτι δέ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δέ, ut commodè ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἶον κτήμα ἢ ποίημα etc. οἶον enim aequè, si non magis, placet, quam ἦ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δέ exstiterit, librarii culpa factum fuisse conjecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δέ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Prom. in Verb. §. 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 9. malit, ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1. W. HEMST. Plura etiam in hoc neglectissimo loco erant emendanda. Primum ἀμάρτυρον ejiciendum: abest enim a P. et L., turbat sensum et ordinem verborum, abundat per se, et vel ex interpretatione verborum ὃ μηδεὶς ὄψεται, vel ex remotioribus ἀμάρτυρον συνέβαινε τὰ κάλλος, huc concessit. Deinde verba πρὸς δὴ τι, ad quid jam? s. quorsum jam? in omnibus libris vitiose leguntur scripta: πρὸς δὴ τι, quod foret: ad aliquid jam. Denique inter ἀμάρτυρον et συνέβαινε exciderat ἄν, quod omittere non licebat. Sic enim capienda sunt haec verba, ac si scripsisset auctor: εἰ μὴ ἐγλύνοντο οἱ ἄνθρωποι, ἀμάρτυρον ἄν συνέβ. ut Tim. c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἄν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. Diall. Deor. XVI, 2. οὐδὲ τὰς τεκούσας ἄν ἐμαιούτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα, ubi ἄν dudum a me, Schaefero monente Melet. p. 57. et praeunte Matthiaeio restitutum. Demosth. Encom. c. 47. ἐπέλοθην ἄν τούτοις Ἀρχίας ὄν. Infra c. 16. τί γὰρ ἄν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες; ὧν προνοοῦμεν; et c. 17. πῶς ἄν θεοῖς ἔθυσαν — οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; Neque vero probo, quod pro γιγνομένων Schmiederus e cod. 2954. γενομένων recepit. Est enim: si non fierent s. nascerentur, homi-

nes. De re autem conferri potest similis locus Nigrin. c. 23.

LEM.

Ead. l. 7. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P, et L. οἶον. SOLAN.

Ead. l. 9. Τῶ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpretes supplevit. GUIET. Quod quid sit, equidem non conjicio. LEM.

Ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γινῶ.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γινῶ. etc. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

Pag. 136. l. 1. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

Ead. l. 3. Τιμῶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

Ibid. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquid viri prudentis consilium ad rempublicam constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuiusvis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερότως ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEKST.

Ead. l. 5. Κακούργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum ita probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἄλλὰ κακούργοί τινες, inquit, φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissimum et Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυστηγῶσι identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἤμα μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἰδὲ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἠγνομήην εἶναι καλὰ etc. Etenim ego adhuc puer cum essem, et audiverem Homerum atque Hesiodum narrantes bella et seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorum-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

pro τούτο μὲν (*ex hac quidem parte*) ἐργῶδες, τοῦτο δὲ καὶ ἤδ'. At vero sic desideraretur Subjectum sententiae, et male per sequentem vocem ἄλλως procederet oratio. His omnibus impeditioris loci difficultatibus jam sic putabam optime occurrere, si eo, quem *Hemsterhusius* constituit, verborum ordine ac nexu recepto, pro τούτῳ male et sonante et cohaerente reponas ταύτῃ, hunc in modum; καὶ εἰ ταύτῃ γε ἐργῶδες εἶμι, καὶ ἡδὺ ἄλλως ἢ φροντὶς, οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσα τινὰ διατριβὴν, et hoc sensu: *Etsi ab hac quidem parte* (quod cura scilicet aliqua gerenda est) *operosum illud sit, ab alia tamen etiam suave quod est illa cura, non injucundam quandam habens occupationem.* Nam quid ageremus nos etc. Sic non solum optime sibi respondent ταύτῃ et ἄλλως, sed etiam facilis est sententiarum nexu, et clara Promethei argumentatio, ut nec opus sit cum *Hemsterhusio* statuere lacunam aliquam vel saltum in demonstrando. Καὶ εἰ vero nil est, nisi *etsi*, et male egit *Schmiederus*, quod has voces segregavit. Vid. ad *Timon.* c. 40. **LEHM.**

Pag. 137. l. 1. Ἡγοῦμεν) Sic in *Timone*. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* et dial. seq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. **BOURD.**

Ead. l. 6. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitavit; in olorem, Ledam vel Nemesim. **BRON.**

Ead. l. 7. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. **BRON.** A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιῆσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιῆσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter ob formatos homines adcuserent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignantur. **HEMST.**

Ead. l. 15. Μετ' αὐμ. Αἰθιοπῆας) Adludit ad locum *Homeri* Il. A. 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit §. 19. ὄρω δὲ ὑμᾶς etc. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantiam potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad *Hesiodi Theog.* v. 640. **CLER.**

Pag. 138. l. 1. Κλύπειν) Lege κλοπήν. **BRON.**

εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερ-
 ᾗ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exerciti-
 um hoc in loco notat, quam commodam et minime laboriosam
 occupationem, quae delectet, ac temporali fallendo sit: sic ποισι-
 θαί τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I. p. 490 Ceterum si verba Lu-
 ciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ
 οὕτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντις, οὐκ ἀτ. etc.
*nam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam
 aec ipsa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucun-
 tissima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim
 argumenti, quod Prometheus urget, 'si complexionem to-
 tam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est,
 quin tibi persuadeas: jam licet concedamus pastori laborio-
 sum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-
 to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura,
 non molesta nec gravis, sed potius facilis ac jucunda hudi-
 cram quandam et voluptatis non expertem habet delectatio-
 nem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura
 vobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, postu-
 are videntur ejusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod
 in conjectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum
 fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Fa-
 cile autem deprehendi potest, ea disputari a Promethæo, quae
 partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer
 Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. Hemst. Libri scilicet primi.
Schmiedero non satisfecerunt Graevius et Hemsterhusius. Ita is
 soluit locum scribi atque instrui: καὶ, εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες,
 τοῦτο καὶ ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φροντις οὐκ ἀτερπῆς, ἔχουσα τινὰ
 διατριβὴν. vere autem sic vulgavit, ut τοῦτω retineret, at-
 que adeo jam verba in hunc modum redderet: *Et si illi qui-
 dem laboriosa est cura gregis, illa tamen jucundi quoque quid
 habet. Alioqui etiam non injucundum est, si quis habet, cui cu-
 ram impendat. Nam quid ageremus non habentes, quibus prospici-
 ciamus? At sic nulla ex parte, opinor, quidquam fuerimus
 lucrati. Nam verba primum ἔχουσα τινὰ διατριβὴν sic nude
 posita vix feras, quoniam in eo ipso vis argumentationis est,
 qualis sit illa διατριβή. Et hactenus certissimam esse Graevii
 emendationem ἀτερπῆς, adparet. Deinde si, ut Schmiederus
 vult, verba legerimus: καὶ εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ,
 pronuntiata haec ingratissima ratione aures pungant necesse
 est; ac praestare mihi posse videor, tam ingratam orationem
 minime a Luciano profectam fuisse, nisi forte, id quod ta-
 men Schmiedero non venit in mentem, utrumque τοῦτο ita co-
 gites sibi invicem respondere, ut absolute posita videantur*

pro τούτο μὲν (*ex hac quidem parte*) ἐργῶδες, τοῦτο δὲ καὶ ἔτι
 At vero sic desideraretur Subjectum sententiae, et male ꝑ.
 sequentem vocem ἄλλως procederet oratio. His omnibus
 impeditioris loci difficultatibus jam sic putabam optime oc-
 curri, si eo, quem *Hemsterhusius* constituit, verborum ordi-
 nē ac nexu recepto, pro τούτω male et sonante et cohaerente
 reponas ταύτη, hunc in modum; καὶ εἰ ταύτη γε ἐργῶδες τοῦτο
 καὶ ἢδὲ ἄλλως ἢ φροντὶς, οὐκ ἄτερπη ἔχουσα τινὰ διατριβήν, ἢ
 hoc sensu: *Etsi ab hac quidem parte* (quod cura scilicet ali-
 gerenda est) *operosum illud sit, ab alia tamen etiam suave quae*
est illa cura, non injucundam quandam habens occupationem.
Nam quid ageremus nos etc. Sic non solum optime sibi respo-
 dent ταύτη et ἄλλως, sed etiam facilis est sententiarum nexu,
 et clara Promethei argumentatio, ut nec opus sit cum *Hem-*
sterhusio statuere lacunam aliquam vel saltum in demonstra-
 do. Καὶ εἰ vero nil est, nisi *etsi*, et male egit *Schmiederus*,
 quod has voces segregavit. Vid. ad *Timon.* c. 40. **LEHN.**

Pag. 137. l. 1. Ἐργοῦμεν) Sic in *Timone*. Hanc vo-
 cem interpretor alibi. Reliqua hujus *Dialogi* apud *Homerum*
 et *dial. seq.* cujus tamen finis alius videtur a fine hujus *dia-*
logi. **BOURD.**

Ead. l. 6. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Jupiter in taurum mutatus
 Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen viua-
 vit; in olorem, Ledam vel Nemesim. **BRON.**

Ead. l. 7. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos.
BRON. A sensu horum percipiēdo longe abfuerunt inter-
 pretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικῶς creberrimum est, sic
 Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione
 θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam gra-
 viter ob formatos homines adcusent, tanto in mortales femi-
 nas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantum-
 vis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant;
 liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedi-
 gnentur. **HEMST.**

Ead. l. 15. Μετ' αὖμ. Αἰθιοπῆας) Adludit ad locum *Ho-*
meri Il. A. 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadver-
 tit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu *Dio-*
poli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucis-*
nus ita Prometheum de nidore sacrificii loquentem inducit
 §. 19. ὄρω δὲ ὑμᾶς etc. Ille nidor erat cibus Deorum; fu-
 mus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium
 potus, qui dicebatur *Νέκταρ*. Vid. ad *Hesiodi Theog.* v. 640.
CLER.

Pag. 138. l. 1. Κλόπειν) Lege κλοπήν. **BRON.**

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI

CAPUT I

Timon quo tempore vixit. quo anno haec acciderint, quae a LUCIANO finguntur. Κολυττός. 'Αλαί duplices. HELIODORUS eodem in loco bis emendatus. θυθμός. de arca Decaligionis et Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, et unde. σωτήρ, et de illa voce iudicium CICERONIS. ἐσχατιά. de EPIMENIDIS aevo. LUCIANUS emendatus. Ολίτης pro Αίτνης. de Jovis sepulcro ex historia sacra EUEMERI. SCHOLIASTES CALLIMACHI emendatus. In LUCIANO tentata emendatio. Hecatomba. de αἶστο contra ea, quae apud DIODORUM leguntur. LUCIANUS emendatus.

Pag. 66. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli hujus προτεγωνιστής erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρυσι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, (quem locum infra examinabimus) et strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Achaenenses obsiderent. Achaenae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanae conjici

lebent, qui est ante Christum natus $\epsilon\epsilon\epsilon\kappa\kappa\alpha\chi$. Erat au-
 em Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός
 nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός au-
 tem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere
 est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἐρμῆ, ὃ
 κερραγῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰμμηττὸν, ἐν τῇ ὑπῶρειά; Pa-
 trem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam
 quod Timonem genuit. De hominis moribus nil adtinet di-
 cere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρακβάσεως in vita M. An-
 tonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bo-
 num fuisse, et moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut
 ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod il-
 lum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere.
 Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum,
 et alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recto
 ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Di
 sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid
 ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, qui-
 bus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, ve-
 ram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, le-
 gerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat
 his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola κxiv.
 inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt.
 Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse,
 (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio et Her-
 molao ἐν ἔθνικοῖς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἄποθεν τοῦ
 ἄστεως vivat, addit: συνέγνω ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρω-
 πος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν.
 Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum ho-
 mines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat.
 Exstat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; et item
 alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut qui-
 dem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορόβλας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι.

Τοῦνομα δ' οὐ πεύσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῆσι sed cum duae
 sint Ἀλαί, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas,
 non de Aexonidibus: nam priores Ἀλαί ad tribum Aegeida
 pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita
 venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos
 Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose et facile compo-
 situs est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro,
 si usquam alibi, puta in eo oratio est, atque ita castigata,
 ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paullo

et tragicum spirans, sed ita hominis fortunis et moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, quae sus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶως καὶ μέγασσ ἀπιστεῖν, ἄσθητα ταῦτα τῶν φρενῶν.
Nihil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Ead. l. 18. Ὡ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε) Haec Jovis cognomina, et plura item alia, diligentissime sunt et ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno, pag. 8. editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant; reliqui, id non temere factum est: et qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Ead. l. 22. Ἐπερσεύεις) [Ἐπερσεύεις erat in ed. Graecarum nott.] Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiā; mihi enim vehementis suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐπερσεύουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα etc. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio, lego τὴν παρεῖαν ἐπερσεύουσα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judicō, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκῶν χειρὸς? Scio quidem, et monent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐπικαμπῆς τῆς χειρὸς: sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερσεύουσα ut revertar, non omitendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os columnatum; sed κωμικώτερον.

Pag. 67. l. 1. Πυθμοῦ) Πυθμός et μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ἄσθητος ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, et lib. II. de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in Septem contr. Theb. qui ait, βαλνυται δὲ οἱ πυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαλνυται. pag. 74. edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in de Saltat., cum ait de iis, qui inepte et perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ibid. *Ἀνωρεῖ*) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum adpulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 69. l. 13. *Ὁ θαυμάσιε*) Honesta adpellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius, ita *ὦ γεννάδα, ὦ δαίμονις*, et alia sexcenta.

Ead. l. 15. *Δευκαλίωνες*) Etsi constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas et calamitates *θεηλάτους*, quibus humanum genus sub Deucalione paece periit, leviores esse, quam ut etc.

Pag. 70. l. 9. *Μηδὲ ἀναγνόντες*) Verti, ne legentes quidem; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμένων.

Ead. l. 11. *Σωτήρα καὶ εὐεργέτην*). Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant *σωτήρ καὶ θεός*. *Plutarch* in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit *Cicero*, *σωτήρ* Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece *σωτήρ*. *Terentius*: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat *σώτειρα*, quid enim aliud?

Ead. l. 12. *Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιᾶν*) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, ad extrema redactus consilia. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homeric* illius:

Ἄγρου ἔπ' ἐσχατιήν. ὄθι δῶματα, etc.

Odyss. IV. item:

Ὡς δ' ὄτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρουσε μελαίνῃ

Ἄγρου ἔπ' ἐσχατιῆς, ὧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι.

Odyss. V. *ἐσχατιᾶ* hoc quidem loco nihil aliud quicquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. *Hesych.* et *Harprocreation.* *Lucianus* infra vocabit simpliciter *ἄγρον*.

Pag. 71. l. 4. *Νήδυμον*) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad *Homeri* locum.

Ead. l. 5. *Ἐπιμενίδην*) Somnus *Epimenidis* notissimus est ex *Diog. Laërtio*, *Suida*, et quo non? Sed imprimis observandum est, quod jam dicam. Auctor est *Diogenes*, eum Olympiade κλνii. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, *Niciam* illum *Nicerati* filium, clade *Sicula* nobilem, in *Cretam* ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi an-

post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. I. de Legibus advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id est circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui potest, non omnes uno ore adseiant, fuisse ipsum Solonis familiarium? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον: nam aut esse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de tribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixerunt, annos videlicet CCXC vixisse. Esset hic latissimus opus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum *Carbonum* haec ad *Diogenem* praeteriisse.

Ead. l. 6. Οἴτης) Error manifestus. legendum enim οἴτης: fulmina Jovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait *Lucianus*. De Oeta nil tale legitur. At ibi, inquit, Hercules crematus est: fateor. quid mirum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. Ἐναυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime cum *Erasmus* verterit, redaccensō etā, quamobrem in supradicta legit non ἐναυσάμενος, sed ἀναυσάμενος.

Ead. l. 8. Σῆς ταφῆς) Locum *Callimachi* respicit, hymni in Jovem, quem profert quoque *Origenes* adversus *Celsum* Epicureum. is ita se habet: Κρηῆτες αἰεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τὸν ὦ ἄνα, σείο Κρηῆτες ἐτεκμήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσὸς αἰεὶ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper vivis.* Ad quem locum doctissimus *Scholiastes* haec habet, minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ Μίνως ἐπετέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ τῷ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρηῆτας τὸν τάφον Διός.

*Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS VIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, JOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Jovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex *Evemeri* sacra historia, quam olim Latinam fecerat *Ennius*, suspicio est, quomodo illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud *Crete*: *Jupiter* aetate pessum acta in *Creta* vitam commisit, et ad *Deos* abiit; eumque *Curetes* filii sui curaverunt, (in-ἰγε τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) decoraveruntque: et sepulcrum eius est in *Creta*, in oppido *Gnoso*; et dicitur *Vesta* hanc urbem aedificasset. *Vol. I.**

creavisse, (ita loqui amat *Ennius*; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod et condere significat) inque sepulcro quibus inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΤΣ ΤΟΤ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in Cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεῖ ταφῆς. vetum non est tanti.

Ead. l. 11. Παρὰ τὸν Τμηττὸν) Ibi enim erat Κολοῦρα; δῆμος, ex quo oriundus *Timon*. quod supra monui.

Ead. l. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας) Nota. alii etiam dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 72. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud *Diodorum* meminime legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνεν ἑκατόμβας, quod et apud veterem scriptorem legisse me sciam. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque et viginti, ex Schol. *Hom.* in *Iliad.* A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσας vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ead. l. 2. Διάσια) Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte veritas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristoph.* ad *Nubes*; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄσας, legendum est ἀσας id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσας pro λυπῆσθαι, et ἀσηθεῖς pro λυπηθεῖς, et apud *Herodotum* Thalia, ἐδίξετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθεῖη ἀπολομένη τῶν κειμηλίων.

Ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν etc. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Quis millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod scriptum οὕτως μὲν εἰπεῖν hoc loco est, si quis minus exacte loquatur etc. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως εἰπεῖν ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ead. l. 9. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In *Mss.* Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo injuria.

Pag. 73. l. 3. Ἄστυ) Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. *Rhed.* Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque adferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, adpellatione ab urbe seu regione Aegypti, cui nomen Asty (meminit *Hermolaus* ἐν Ἐδνῶν). Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud distelum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud *Herodotum*, *Herodotum*, et antiquissimos quosque scriptores, reperitur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ead. l. 5. *Συνέβη πρὸς ἡμᾶς*) Etiam si nullum in Mu. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerique omnes in hac esse opinione, *Luciani* textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nec haud satis attendunt, quid legant. Nam hoc loco πρὸς ἡμῶν soloecismus est; et tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Ead. l. 15 *Πρώην — Ἀναξαγόραν*) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit *Timon*. Legendus *Plutarchus* in *Pericle*, *Diogenes* in *Ἀναξαγόρα*.

Pag. 75. l. 3. *Συνετίβη παρὰ τὴν πέτραν*) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset *Lucianus*, *συνετίβη περὶ τῆς πέτρας*, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legatur, alius, si περὶ τῆς πέτρας. Illud enim *juxta petram* significat hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fusca juxta petram* aut *prope petram*; hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Ms. Codicis auctoritas confirmat.

Pag. 76. l. 2. *Καὶ μόνον οὐχὶ δυνάμεις ἐξώδα με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀπορῆπτοῦντες*) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeso nonne ἐναιολούνα sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem litterarum facile excidit, scilicet, *καὶ καθάπερ οἱ etc.* quae una efficiet, ut omnia constant, sic, *me veluti fusca extrudebat, et ut si facerent, qui excussa manu carbones ardentem amoliantur.* Dico non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Ead. l. 17. *Ἄλλοτε δὲ τοῦναντιον ἠγανάκτεας*) Respicit locum, qui in *Pluto Aristophanis* est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μωρία ὄσα. nam ex *Aristophanis Pluto* haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 78. l. 9. *Πάλαι μὲν σου αἰτιᾶσθαι*) Non potest stare hic locus, nisi legas *σε pro σου*. Sensus est: nunquid omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plerumque contraria *Pluto* objicere? alioqui αἰτιᾶσθαι σου ταῦτα significabit, te in his adcusare, vel, te rerum harum adcusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Ead. l. 12. Τῷ τε γὰρ Τιμόνος τὸ ἀνειμένον) *Melius cribi judico, τούτο γὰρ Τιμόνος τὸ ἀνειμένον.*

Pag. 79. l. 1. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμέ) *Legerim eunoikon eis me, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, eis ephe n lingua communi, et ὡς ἐμέ in lingua Attica, idem esse, allitur: nam ὡς ἐμέ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.*

Ead. l. 2. Κατάκλειστον ἐν θύραις) *Suspicio legendum ἦκαις, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, uae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset πὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsisset supra, κατακλειῖσθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.*

Ead. l. 7. Ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήποντας) *Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσιν. μοχ sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰστάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψύχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. VIII. Cyropaed. pag. 211. ed. extremæ Leunclavianæ.*

Ead. l. 10. Μέτρον) *Respicit proverbium notissimum, ἔτρον ἀριστον.*

Ead. l. 12. Ὁ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) *Hujusmodi facetia pud Aristophanem est.*

Pag. 80. l. 1. Ἀπάγοι μοιγευθησομένην) *Cum sequatur μοχ ἀνοίγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι qua voce significatur, puellam a marito foras permouendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια ομι fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγέως, verum talis mariti nomen. Deinde in eodict Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, Vel producat ultra.*

Ead. l. 5. Ἐπ' ἀσώτῳ παίδων γνησίων) *Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:*

Μὴ σπεῖρε τέχων ἄλοκα δαιμόνων βία.

Heus, liberarum ne sulcum seras Dis

Invitia.

Ead. l. 18. Τῇ Θεσμοφόρῳ) *Virg. Legiserae Cereri. Causam explicat Diodor. lib. V. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed et Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρων τέμνος, Cereris et Proserpinae etc.*

Ibid. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat *Lucianus* non haec, sed eadem.

Ead. l. 15. Στιγματίας) *Notis compunctus*, *Cic.* A *Luciano* autem alibi hujusmodi servus καταγράφος dicitur. *Plauto* autem *literatus*. Inde amarus ille *Aristoph.* in *Saniis* locus, Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος. Apud *Phararchum* in vita *Periclis*, quem adito.

Pag. 81. l. 2. Καλήν τὴν δίκην) Ut *Galli* dicunt in sermone, une bonne amende. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud *Horat.*

At bona pars hominum etc.

quae tamen hominum pars minime bona est: nam *avaros* describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita *Lucian.* in *Pseudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, morsum bonum, pro vehementi et acri.

Ead. l. 10. Δαναΐδων) *Diog. Laërt.* mihi in vita *Bionis* emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquas vasīs pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾧδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἐργείοις ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τετραμμένοις, vel, quod eodem recidit, τετροπημένοις. Nam illi τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ead. l. 12. Πρὶν εἰσροῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου) *Facile sane*; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud *Aristophanem* est, in *Nubib.* de seruo oblitivioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. —

Ead. l. 16. Καὶ εἰς ἄπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἄπαξ ἐμφράξτε τὸ κεχηνὸς etc.

Pag. 82. l. 9. Ἀμφοτέροις) Σκέλει videlicet.

Ibid. Ὡς μόλις τέλειν ἐπὶ τὸ τέρμα) *Istud τέλειν ἐπὶ τὸ τέρμα* non pertractato dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere *Graecos*. hinc itaque est, quod in *Cod. Reg.* mutatum fuit τέλειν in ἐλθεῖν sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignorantiae exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τέλειν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo *Luciani* libello de conscribend. hist. legitur: θάπτον ἂν καὶ εὐμερέστερον τέλεισειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν, facilius ad usque scopum pervenerit. Idque *Thucyd.* imitatione, qui *pag.* 305. edit. 2. *Stephanianae*, de *Brasidae* loquens, dixit: εἰς Φάρσαλον ἐτέλειεν. Quamobrem hoc quae

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

caussa est. Potest et aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciendo.

Ead. l. 13: Καὶ εἰ παρὰ τὸν ἄλλος μαστίζαί τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

Pag. 85. l. 4. Ἰπποτροφίας) Ἡπερ νόσος, ut ait Cornutus, δεινὴ φαγεῖν (id est δαπανηρὰ) ἔστιν.

Ead. l. 5. Εὐγενέστερον Κόδρου) Vide Suidam in Ἐργαστέρος Κόδρου. Hujus proverbii meminit et Themistius ἐν βασιλικῶ.

Ead. l. 16. Ἰπποκλή καὶ Καλλία) Eorum meminit sepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi, haud dubie Atheniensium ditissimi faere.

Pag. 86. l. 3. Ἐρμῆν προσκυνᾶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii; qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἐρμῆν ἐπὶ πώσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum est, Ἐρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας etc. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat: Causam apud Homer. habes:

Ὡ πομάτω σπένδουσιν, ὅτε μνησαίωτο ποίτου.

His addas licet Jul. Pollucis testimonium. Ἐρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἐρμῆς εἰς πόσεως παρὰ Στράτιδι. Itaque certa emendatio est.

Ead. l. 9. Δυσεύρετον — ἐκλειοπὸς) Hujus διαβολῆς reliquū σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus esse quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium

Penuria est etc.

item:

Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias

Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi et illud potest, quod apud Diogenem Laertium et Δειψανὰ τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 87. l. 8. Βαθυκῆτες πόσιον) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videlicet βαθυκῆτης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ πῶσος habet, ἔστιν, alias cavitates. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabae modum in κύτος brevem esse; sciam praeterea adlusisse Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est:

Ἦν (πενταν σολικετ) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγάλα ποτόν

Ῥώπειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, καὶ ἡλιβάτων.

Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγαλήτεα προβαθυλήτεα? Non autem sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum et alios varietatem lectionis reperi: meminisse praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυλήτεα scilicet. locus est in libello de pugnantis. inter se Stoicor. dictis.

Pag. 88. l. 11. Ἦ οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη) Ms. Ἦ οὖν ὅτι καὶ ἐν etc. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δῆ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consulissem. Alioqui quod tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰνός; etc. ridiculam, si quicquam aliud.

Pag. 89. l. 16. Δυσκάρτερος) Ms. Cod. δυσκάρτος. sed eodem recidit.

Pag. 90. l. 1. Ὡςπερ ἐγγέλεις) Ms. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγγέλεις.

Ead. l. 3. Ἐκπεφυκότα) Ms. ἔμπεφυκότα hoc loco male.

Ead. l. 5. Ἀλλὰ μετὰξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς) Dissonanda verba sunt, ut et ratio et libri scripti monent: ἀλλὰ μετὰξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη etc.

Ead. l. 10. Καταλείπων) Ms. καταλείπων ἀεὶ, ut sibi momentum esse hunc perpetuum significet.

Pag. 91. l. 2. Τρεβόλω καὶ Κλέωνι) Homines sunt suorum κοχθηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. et scripta in eum Scholia.

Ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀνδρεία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum D. Chrysostomi locum in Olymp. emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχομαι διδάσκειν, ἄτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε πρῦθεσθαι καὶ ἐξουσιᾶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρείαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse, locum ipsum legito, et a me haud diversis abibis. Idque clarissimum et diligentissimum virum Isaac Casaubon. non vidiſſe miror.

Pag. 92. l. 5. Ἐγγισθῆσας) Legendum hoc loco ἐγγισθῆσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ead. l. 7. Ῥέπων) Notanda metaphora; quasi qui ventum

recentem et integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Ead. l. 11. Ἀπολείπει) *Leg.* vel ἀπολείπει, vel ἀπολείπει.

Pag. 93. l. 1. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) *Ms.* ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 94. l. 3. Ἀθηναίων τὰ πρόβα) Ita *Lucret. Primitivorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρόβα τὰ καλάκων.

Ead. l. 10. Τόνδε Διὶ) *Versus Hom.*

Pag. 96. l. 6. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐπειὶνα non significat *vulgaria illa*, neque id patitur *Græci sermonis consuetudo*. — Sunt eadem illa, quae modo c. 33. τὰ δὲ περιττὰ καὶ καλλὰ ταῦτα dicta, quae tamen et ipsa *Faber* in versione non recte reddidit. *LEPM.*

Ead. l. 15. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδόν) Certe hic unus locus per se satis probavit, non semper sumi ἤβηδόν, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim et *Eustathio* vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquam plurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. VI. ubi scribit, Milesios, cum Sybaris et Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἤβηδόν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκωντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδόν, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino *Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc *Luciani* loco, neque porro in illo *Herodoti*, verti debere ἤβηδόν per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin' etiam memini me legere in *Lexico Herodoteo*, quod ex *Cod. Ms. Goldasti* evulgatum est, ἤβηδόν conversum per ὄρχηδόν· at illud ὄρχηδόν legitur apud *Herodotum* in VII. ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, una serie, uno et perpetuo ordine. Historia siose habet. Cum grandis pecunia e redivitu metallorum, quae ad Lauriam Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ἐπιπέλων λάξεσθαι ὄρχηδόν ἕκαστος δέκα δραχμὰς etc. Sed ibi iterum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

de istud *ἕμιν* non potest stare. nemo enim ibi praeter unus Timonem erat.

Pag. 99. l. 2. Ἄνθρωπος εὖρος) Notum proverbium, ἄνθρωπος ὁ θεσσαυρός.

Ead. l. 5. Ὁ χρυσὸς) Versus Euripideus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ etc. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νύκτι, factus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, factotia et ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus:

Ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ quippe cujus imago ibi, in ἑσχατιᾷ scilicet. Nam ἑσχατιᾷ est χωρίον νομας ἑστῆ, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθέρας pingebatur. Justinus lib. XLIII. In hujus radicibus templum Lycas, quem Graeci Πανα, Romani Lupercum adpellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρα est) amictus est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque nec abs re est, quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menandri praecclararum artium πανήγυρις, et elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Ceterum enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti scio, is sit, qui personas, διανοίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπαὶ βόμβαξ.*

Pag. 100. l. 2. Ὑπεροψία) Editi quidam habent *εὐροψία*, sed eodem errore, quo apud Philostratum in vita Apollonis lib. III. cap. 9. primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐκείνου lege fidenter ὑπεροψίας,

Ead. l. 8. Ἐλέον βωμὸς) Hujus arae meminit quoque alibi Lucianus in Demonacte, ἐν ἀκροατηρίοις. Philostratus in vita Pollucis Sophistae, et Pausanias in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέω primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa inculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Ead. 1. 4. Ἐπικουρήσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπακ-
κῆσαι, vertit enim *suppeditare*.

Ead. 1. 5. Ἐθῶν) Ms. ἠθῶν.

Ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ii μo-
νήρεις et διαίται dicebantur. *Diogen. Laërt.* in Thalete.

Ead. 1. 16. Εὐωχέτω) Legendum εὐωχίσθω. ἀναμίσυω-
χέτω significat aliquem convivio accipere, εὐωχίσθαι autem cri-
lari. error turpissimus.

Pag. 101. l. 1. Ἐκείων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est,
qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria.
Non enim Graece dici potest ἐκείων τινός, sed τινά. itaque
pro ἐκείων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum
ἐκὰς ὧν τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non
poëtas tantum, sed et *Thucydides*, et *Herodotus*, ita hac voce
utuntur. Si quid habes melius, Lector, doce, et favo.

Ead. 1. 8. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coro-
nati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed et se-
pulcra et cippos coronare mos fuit.

Ead. 1. 4. Δυσκόλια) Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. πε-
ρὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκόλιος,
palam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum edito-
rem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostat.* L. III. Αποί-
λον. c. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκό-
λων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

Ead. 1. 7. Πίττη καὶ ἄλας) Quo majus incendium fiat
scilicet.

Ead. 1. 9. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

Ead. 1. 11. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων
Ἐχεκρατίδου, *Timon Echécratidae filius*. quod et supra visum
est, et infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum in-
terpretum et editorum non miretur?

Pag. 102. l. 9. Γναθωνίδης) Apud *Terentium* Gnathonici
ex *Menandro*.

Ead. 1. 10. Ἐρανὸν αἰτήσαντι) Qui coenam vertunt, ii mi-
hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δεῖ-
πνον. neque hic quicquam commune habent. Sed cum ea
vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicā-
ta in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis p. 272. addam
tantum ita esse exponendum *Philostat.* p. 95. et 527. postre-
mae editionis; ita etiam intelligendum esse. locum *Dionis*
Chrysostomi p. 116. Locos ipsos adferre piget. Ceterum vo-
cem Graecam in interpretatione retinui, idque *Plinii junioris*
judicium secutus, et inopia linguae Latinae coactus.

Pag. 103. l. 4. Νοδιδάκτων διδυράμβων) Qui nuper πυλ-

gati sunt. διδάσκων enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμφοδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristot. in Plato: Οὐ γὰρ κραιπνῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omissi, ut etc. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσα. inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκων per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. XIV. Ἀστυδάμας ὁ τραγωδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νοσοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Ead. l. 6. Ἐλεγεία ἔση) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod et apud Hesych. ἔλεγει dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄιση ὑπὸ τῇ δικέλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graeci est ᾄδων vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρα· et hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. de saltat. sic loquitur: διδάσκουσα πολλά τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, νιπιρίμ ἐν αὐλῷ· ibidem, κιδῶν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα. Sed non memisi me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 104. l. 6. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat καὶ γὰρ etc, scilicet διὰ παρενθέσεως.

Ead. l. 11. Ἐυνέφηβοι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. I. cap. 7. ἐπιδιετής δὲ, ἡβασκῶν ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephobis excessit a duobus annis.

Ead. l. 12. Ἐπιπηδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid adpetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήψονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων δίδόναι.

Pag. 105. l. 8. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie. at alias aliud.

Ead. l. 16. Ἐρεχθίδι) Mendum est. legendum enim Ἀληθίδι; quippe Κολυττὸς orat tribus Aegeidis, teste Harpo-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

Never be without a book!

Forgotten Books Full Membership gives universal access to 797,885 books from our apps and website, across all your devices: tablet, phone, e-reader, laptop and desktop computer

A library in your pocket for \$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πους ἀνύει τὸ πέλαιον ἄρμα· τὸ δὲ πωλικόν, ὀκτώ. Tum vero adfert *Callimachi* locum, cui ἦπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρου.

Sed quid hoc, quaeso, εἰξήγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρου; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, iñud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νόσσαν, (ita metam vocabant;) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς, (emenda et scribe, ὡς Διολεῖς· nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi erimus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex *Eustathio* discere est. Quemadmodum autem *Horatius* alicubi dixit, flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita *Callimachus* dixit ὄθμα δίφρου (δίφρου est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἄρμα. Itaque *Callimachi* versus Latine sic veritas licet:

Duodecies circa metam egit celerem currum.

In eodem versu lego, ἐξήλασεν pro ἐξήγαγεν· quod improbatum scio neminem, qui quidem ad has reulas sapiat.

Ead. l. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) Ἀχαρναί, ut auctor *Thucydides* ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe sexaginta stadiis. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnata fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις, (locus est Atticae) et quidem ἵππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis adparet, quam rhetorice loquatur *Demea*, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus *Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic est, isque manifestissimus. *Acharnenses* enim Attici erant, *Timon* autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus *Acharnenses* strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur *Thucydides*; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum *Peloponnesios*, qui circa *Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ead. l. 17. Δύο μοίρας) Mille armatos, Nam τὴν μοῖραν

ἵνα πληροῦσιν ἄνδρες πεντακῶσιοι. Ceterum μόρας dicas, vel ἰόρας, perinde est, et Mss. Codd. variant.

Pag. 107. l. 7. Ἡλιαία) Nullum olim Athenis forum ma-
us fuit. *Harpocratio. Pausanias.* Nota autem differre βουλήν,
κκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) et ἡλιαίαν· quod dili-
genter monuit *Hesychius*.

Ead. l. 13. Συγγενῆς ἀγγιστέως) Recte. differentiam enim
gnoscent grammatici inter has voces; *Hesychius* minime.

Ead. l. 16. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ
ἐ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ; le-
endum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν etc.

Pag. 108. l. 16. Ὀπισθάδουον) Ubi aerarium. *Aristo-*
hanes in extremo Pluti.

Pag. 109. l. 13. Ἀυτοβορέας) Facete, ficta vox, ipsissi-
mus *Boreas*, qualis a *Zeuxide* pictus est.

Paga 110. l. 6. Καρύκης) Erat Ἀύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος
αἱ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, *Hesychius*. sed omnium op-
ime *Erotianus*: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτριμματος ἐκ πλειόνων
ρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δέ, τὸ ταραττεῖν, ἣν καρύ-
ην φασὶν αἱματώδη τὴν χροῶν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῶν
αλουμένην αἱματεῖαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ
ρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ *Φιλοκράτης* ὁ
ἰάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait *Erotianus*, αἱματεῖαν non
recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεῖα, vel, ut apud
Collucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*,
et sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, et
ijecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις et λόγοι ἐπικυ-
κεῖοι· unde etiam λέγειν et ἄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud *Platonem*
ag. 332. edit. *Laemarianae*. Admonet me hic locus, ut
Amioto errorem in vita *Alexandri* aperiam. Neque vero id
acerem, nisi *Plutarcho* interpretis sui error obsesset: etsi
nim *Amioto* faveo ut qui maxime, plus tamen *Plutarcho* fa-
ere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris
est, et non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet,
causis dabo. *Harpalus* *Alexandrum* cum fugeret, *Athenas*
recepit. *Populus* hominem ex urbe quaterere volebat: pro
lo stetit *Demosthenes* pretio corruptus (calice aureo, et
valentis viginti scilicet.) *Rhetor Atticus*, quem muneribus
repugnatum fuisse *populus* olfecerat, sese purgare cum stude-
ret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio
Luciani Vol. I. M m

quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e consessu cui surrexisset, Quid autem, sit, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graeca sic pag. 857. οὐκ ἀπαύσθη, ὁ ἄνθρωπος Ἀθηναῖος, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem tenest, quo nonnunquam σόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφειλῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ἤδον τὰ λεγόμενα σόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum *Plutarchi*, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à voir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouir par un doux chant, et comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν et κύλιξ nihil quicquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος et φύλλα, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouer celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more adlato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, et elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt adgressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μωρὸν ὀφθαλμὸν ἀσυνέστατον*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quicquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cujusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (et quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

548 TAN. FABRI NOTAE IN TIMONEM.

Ead. l. 12. *Κεφαλὴν ἐμπλήσω κενδύλων*) Locus est apud *Plautum* in *Aulularia*, — *Postquam implevisti fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, implevisti in caput. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.*

Pag. 114. l. 1. *Μῶν*) In Ms. est *Τίμων*. sed dividuum facito, τί; μῶν etc. *quid? num te etc.*

ADDENDA ET EMENDANDA.

- ag. 5. l. 12. παρεδιδόμην defendit tanquam ἀνεκίλουθου
Georg. Ludov. Walch. in *Emendatt.* Liv. p. 187. ingeniose quidem, neque tamen ita, ut satisfecerit.
- ag. 20. l. 13. legi vult ἄξιος ἄν μοι δοκώην (pro δοκῶ)
 etc. *Brunck.* ad *Aristoph.* Avv. v. 355. referente *Jo. Seagero* in *Classical Journal* N. XI. a. 1812. p. 126. qui quidem fasciculus sero mihi contigit, ut inspiceretur.
- ad. l. 15. γοῦν pro οὖν vult *Jo. Seager.* l. c.
- ag. 22. l. 12. leg. τί οὖν; οὐχί καί etc. *Jo. Seager.* l. c. quod et *Interpres Latinus* sensisse videtur.
- ag. 24. l. 4. ἔγκραμύξας firmatur *Codd.* Paris. a *Boissonadio* consultis, ut ipse refert ad *Philostr.* p. 471.
- ag. 30. l. 11. conj. *J. Seager.* l. l. καταφθονεῖν αὐτῶν, quod ab *Abreschio* praereptum.
- ag. 33. l. 12. conj. *Seager.* ὡς δι' ὀλίγον τε ἡμῖν etc.
- ag. 41. l. 1. conj. *idem* *ibid.* τῶν δὲ φίλων τούτου τὸν μὲν ἐχθρὸν, τὸν δὲ etc. audacius.
- ag. 42. l. 6. conj. *idem* οἱ προσιόντες αὐτοῖς.
- ag. 43. l. 4. conj. *idem* αὐτοῖς ἐκείνοις, ut in V. 2. et A. 2.
- ag. 47. l. 2. repetiit *Jacobsius* conjecturam suam τότε μὲν — ἄλλοτε δὲ in *Animadvn.* ad *Achill. Tat.* p. 556.
- ag. 51. l. 4. ὑπερβαίνειν mallet *Seager.*, quod nunc receptum.
- ag. 54. l. 8. οὕτω δὴ *idem*, ut jam editum.
- ag. 55. l. 4. τοῦτο ἄρα, τὸ Τηλέφου etc. *idem*.
- ag. 59. l. 10. ἐνθά *idem* (*mutas*). Sic etiam A. 2. ἐννία.
- ag. 69. l. 5. ἀποφανοῦσι *idem*.
- ag. 70. l. 6. εἶ (pro ἦν) που — ἐντύχοιμι *Jacobi.* *Animadvn.* ad *Achill. Tat.* p. 900.
- ag. 72. l. 12. distinguit *Seagerus*: — καὶ σταίρους φέτο, ὑπ' εὐνοίας πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ et ironice haec ultima dicta putat.
- ag. 84. l. 2. ὑπεξυρημένος ἤδη (pro ἔτι) *idem*.

- Pag.* 92. l. 13. πρὸς οὐρανὸν (pro auctōn) ἀποβλέπων etc.
Boissonad. ad Marinum p. 108.
- Pag.* 95. l. 7. ὁ πλοῦτος ὁ ἔτυμος (pro ὁ ἐμός) *Seager.*
- Pag.* 98. l. 12. ἐπιστήσομαι, *adero, juxta stabo, idem.*
- Pag.* 99. l. 16. τὸ αὐτὸ (πυργίον) καὶ τάφον. *idem.*
- Pag.* 101. l. 2. ἐπὰν δὲ δέη ἀποθανεῖν, ἐαυτῷ στέρον
ἐπ'. *idem.*
- Pag.* 104. l. 6. ὠδικώτερον de meo scripsi pro ὠδικότερον.
- Pag.* 116. l. 6. οἷα τ' ἦν rescripsi pro vulg. οἷα τ' ἦν, m-
nente amiciss. *Stallbaumio.*
- Ead.* l. 14. διαφερούσας nunc exaratum, eodem auctore: οἷα
διαφερούσας erat.
- Pag.* 117. l. 3. *Seager. conj.* οὔτω ποτὲ χρῆ etc.
- Pag.* 123. l. 21. *idem:* εἶ ποῦ τις (pro τῆς) γίνος etc.
- Pag.* 137. l. 10, *idem:* ἄμεινον ἐν προστησάμην.
- Pag.* 147. in *Schol.* ad p. 60. l. 8. Δυσίμαχος] adde *Notam.*
„*Vid. Fischer. ad Weller. T. I. p. 201.*“
- Pag.* 171. l. 86. lege 118. pro 116.
- Pag.* 449. quae ibi de verbi ἐκείνῃ usu a me dicta sunt,
majus his pondus accedit ab auctoritate *Courieri* ad
sin. p. 309.“)